ÎNCHISOAREA OGPU

SVEN HASSEL

SVEN HASSEL

ÎNCHISOAREA OGPU

Titlul original:
OGPU PRISON
1981 Sven Hassel

Traducere de
MONICA NECULAU

Editura LUCMAN, 2004

Interviu cu Sven Hassel despre viaţa sa personală

Reporter: Cum vă petreceţi timpul în ultima vreme?

Sven Hassel: Citesc, călătoresc... trăiesc...

R.: Ce v-a făcut să alegeţi să locuiţi la Barcelona (în afară de clima excelentă)?

S.H.: Oamenii.

R.: Ce legătură există cu personajul Barcelona din cărţile dumneavoastră – care a venit mai întâi?

S.H.: Mai întâi a fost Barcelona Blom.

R.: Sunteţi un om sănătos?

S.H.: Da, dar cam bătrân...

R.: Aveţi convingeri religioase ori politice, sau v-aţi pierdut toată încrederea în asemenea lucruri, ca urmare a experienţelor de război?

S.H.: Trebuie să recunosc că mi-am pierdut credinţa religioasă, într-o măsură mai mare sau mai mică. Cât despre convingerile politice, cred că suntem pe drumul cel bun în ce priveşte construirea Uniunii Europene, aşa că o nebunie ca al doilea război mondial nu se va mai întâmpla niciodată.

R.: Ce medalii, decoraţii sau menţiuni aţi primit în război?

S.H.: „Crucea Meritul de Război”, „Crucea de Fier”, „Decoraţia pentru luptă corp la corp”, „Medalia Panzer Sturm”, „Medalia de aur pentru răniţi”... Dar nu e vorba despre medalii, ci despre prietenie, despre instinctul natural al supravieţuirii şi voinţa de a supravieţui şi, poate cel mai important, despre contribuţia la recunoaşterea adevărului despre cruzimea dictaturii şi a militarismului.

R.: Aţi accepta vreodată să cooperaţi cu cineva care ar dori să vă scrie biografia?

S.H.: Nu, nu cred că, la vârsta mea, mi-aş pierde timpul cu aşa ceva.

R.: Dintre toţi oamenii pe care i-aţi cunoscut de-a lungul vieţii, cine v-a inspirat cel mai mult şi de ce?

S.H.: Camarazii mei de război; tocmai de aceea am scris atât de multe cărţi despre ei.

R.: Există vreun motiv special pentru care aţi ales să vă ţineţi la distanţă de privirile publicului?

S.H.: Da, ziariştii mă obosesc.

R.: Mai luaţi legătura cu camarazii dumneavoastră din război?

S.H.: Înainte mergeam la „Treffen” – întâlnirile anuale ale veteranilor de război –, dar, acum, cei mai mulţi dintre noi au murit, iar după o vreme întâlnirile au devenit foarte plictisitoare... eroi obosiţi care-şi amintesc tot felul de bătălii.

R.: Mai faceţi vizite în Germania?

S.H.: Da, am mulţi prieteni în Germania... şi câţiva duşmani...

Opinii din presa timpului despre opera lui Sven Hassel

„Tăria şi măiestria condeiului mânuit de domnul Hassel este aproape nefirească. Recompensa lui este unul dintre cele mai impresionante romane de război din câte s-au publicat. Tiparul n-a văzut până acum o condamnare mai fermă a războaielor şi a indivizilor care le declanşează. Iar lumea a câştigat un scriitor cu abilităţi de maestru. Domnule Hassel, vă rugăm, nu vă opriţi!”

Hull Daily

Dedicată prietenului meu,
poetul spaniol
Joaquin Buxo Montesinos

„Singurul lucru de care se teme
Führer*-ul nostru e pacea,*
dar n-are de ce să se îngrijoreze,
căci duşmanii noştri nici nu
visează să facă pace cu el”.

Porta, într-o discuţie cu Micuţul,
în timpul unei treceri a Niprului, în iulie 1942

„Vesel a mai fost râsul nostru acolo unde moartea devenise absurdă, iar viaţa şi mai absurdă.”

Wilfred Owen

— După mine, potopul, explică preotul regimentului, holbându-se la Oberstul *care-l priveşte împietrit din şaua calului. Mama m-a părăsit pe când eram doar un ţânc, oftează el, autocompătimindu-se.*

— Eşti beat, spune Oberstul *şi îşi loveşte uşor cu cravaşa cizmele de călărie.*

— Eroare, o mare eroare, bătrâne camarad Oberst, *sughite preotul, scoţând un hohot prelung de râs care răsună în dimineaţa calmă de pe străzi. Priveşte mai de aproape, bătrâne camarad* Oberst, *şi vei vedea că sunt foarte treaz. Deşi calul tău se face că nu observă când îi respir drept în faţă.*

Sprijinindu-se de un stâlp, reuşeşte dificila performanţă de a se ridica în picioare şi de a saluta.

— Domnule Oberst, *n-o să încerc să vă păcălesc, spune el cu o sinceritate solemnă. Sunt beat. Al dracului de beat.*

Îşi dă singur o pedeapsă, rostind de zece ori „Tatăl nostru” şi de cincisprezece ori, „Ave Maria”, dar apoi pierde firul şi zice:

— Dumnezeule, să trăiţi! îmi permiteţi să vorbesc, domnule? Sunt preotul regimentului din Corpul Armatei a III-a, domnule!

Îmbrăţişează gâtul calului şi cere să fie arestat, pus în cătuşe şi dus la puşcărie.

— Dar, vă rog, imploră el pe un ton prefăcut, vă rog, trimiteţi-mă la puşcăria Alt Moabitt. Azi au fasole la cină. Veniţi cu mine, domnule Oberst, *şi veţi vedea. E cea mai bună fasole din care-aţi gustat vreodată.*

CURSĂ CU OBSTACOLE CĂTRE PUŞCĂRIE

Gregor înjură multă vreme fără să se repete.

— Serviciu de escortă, pufneşte el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dracu' trebuie să fim întotdeauna noi? De ce nu-i expediază cu tramvaiul sau cu altceva? Tot tacâmul ăla scârbos, cu lanţuri la picioare şi cătuşe de care le atârnă viaţa, ca şi cum ar fi vreunul dintre ei atât de nebun să rişte o evadare!

— Nu pricepi nimic, zâmbeşte Porta, fericit. În HDV[1] scrie că prizonierii trebuie duşi la puşcărie în cătuşe, sub escortă. Armata nu glumeşte cu chestia asta. Auzi, să-i trimită cu tramvaiul! Cred că ai luat-o razna!

— Închide botul! mârâie Gregor, arţăgos. Dacă începi iar cu una dintre poveştile tale, şi dacă mai e şi cu ceva prizonieri, să fiu al naibii dacă nu te-mpuşc!

— Poveştile mele nu sunt de dispreţuit, protestează Porta. Poţi să înveţi din ele o grămadă de lucruri. Odată, escortam nişte prizonieri de la Altona la Fuhlsbüttel şi, când am ajuns la Gänsemarkt, ne-am hotărât să luăm tramvaiul. Dar comandantul escortei, *Oberfeldwebel* Schramm, a avut nişte probleme cu ochii şi a trebuit să poarte ochelari de soare. Noi i-am spus că tramvaiul pe care îl luasem era numărul nouă şi că ar fi trebuit să ne suim în tramvaiul şase, dar el ne-a zis să ne ţinem gura, aşa cum ai spus şi tu. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că ochelarii îi jucau feste mai tot timpul.

„Cum vrei tu, Schramm", i-am zis, şi am întors pe dos plăcuţa cu numărul nouă a tramvaiului care avea capătul la Landungsbrücke.

— Bine, ajunge! urlă Gregor cu un glas răguşit. Ştim cu toţii cum se termină.

— Ba deloc, zâmbeşte Porta cu superioritate. Trei zile mai târziu ne-am dus cu Marabon la Fuhlsbüttel, dar, înainte de asta, *Oberfeldwebel* Schramm a înnebunit şi a trebuit să-l ducem la Giessen. Până la urmă, escorta a fost capturată de inamic şi comandantul a trebuit să trimită o alta în misiune. Noua escortă a fost pusă sub comanda *Feldwebelului* Schluckemeyer, care avea nişte probleme cu urechile.

[1] HDV – *Heersdienstvorschrift* - Regulamentul Serviciului Militar (n.t.).

— Dacă ai de gând să ne spui că şi ăsta s-a ţicnit, zbiară Gregor, sar la gâtul tău!

— O, nu! zice Porta cu o privire ofensată. Eu spun întotdeauna lucrurilor pe nume. *Feldwebel* Schluckemeyer nu a înnebunit. S-a împuşcat chiar înainte de-a ajunge la Fuhlsbüttel, şi chestia asta ne-a dat niţel de furcă, fiindcă, vedeţi voi, nu poţi să baţi pasul până la puşcărie şi acolo să te prezinţi la raport fără comandant de escortă.

Gregor îşi scoate pistolul P-38 din tocul de piele.

— Încă o vorbă şi te fac ciur!

— Cum vrei, zice Porta, oftând şi ridicând nepăsător din umeri, însă vei regreta că n-ai tras învăţăminte din vasta mea experienţă. Eu sunt expertul în escorte, de ambele părţi ale unei puşti încărcate.

— Rahat! izbucneşte Gregor, iritat, vârându-şi pistolul înapoi în toc.

Porta, care cunoaşte Berlinul ca pe propriile buzunare, preia comanda, dar, când traversăm Neuer Markt, unul dintre prizonieri, infanteristul *Gefreiter* Kain, ne atrage atenţia că mărşăluim într-o direcţie greşită.

— De unde dracu’ ştii tu asta? izbucneşte Porta, furios. Poate că am luat-o pe scurtătură, nu?

— Baliverne! spune Kain, îndârjit. M-am născut în oraşul ăsta şi-l cunosc pe dinafară. De aici în jos se ajunge la Alexanderplatz[2].

— Nu-mi spune tu mie ce şi cum, rahat de puşcăriaş ce eşti! Ştiu eu ce fac, zice Porta.

— Prizonierii vorbesc numai atunci când sunt întrebaţi, strigă Micuţul din coada formaţiei.

— Dacă mergem spre puşcărie, ţipă un *Wachtmeister* artilerist, atunci să ştiţi că am luat-o în direcţia greşită.

— Flecăreală, îi mustră Porta pe un ton superior. Ciripiţi ca un stol de papagali limbuţi dintr-o menajerie. Gregor, lasă-te pătruns de atmosfera Crăciunului şi eliberează-i pe sclavi din lanţuri. Îi aciuiesc eu la „Câinele vagabond”, de cealaltă parte a lui „Alex”.

[2] Piaţă în centrul Berlinului, unde funcţiona şi circa de poliţie la care se face referire în continuare ca „Alex” (n.red.).

— Întotdeauna se întâmplă ceva la „Câinele vagabond”, explică Porta cu un rânjet vesel de haimana, în timp ce ne ciondănim în faţa „Câinelui”. Miercurea trecută, un tip s-a repezit la unul şi l-a împuşcat în fund pentru că încercase s-o şteargă fără să plătească. Azi-noapte, o confruntare dintre muncitorii de la căile ferate şi băieţii de la tramvaie s-a terminat cu un caz de dambla cronică, şi în fiecare noapte cineva zboară pe fereastră.

— Şi voi, politicilor? întreabă interesat Micuţul, în timp ce-i scoate cătuşele unui *Gefreiter* din Pionieri.

— Poţi să spui şi aşa, răspunde flegmatic pionierul. După toate aparenţele, până acum ar fi trebuit să fiu cel puţin ministru.

— Frontul Roşu, cu tot rahatul de rigoare? întreabă Micuţul, rânjind uşor.

— Mai rău, declară sumbru pionierul. Am fost dat afară de la „Broscoi”. Copoii mişunau ca un cârd de gâşte care au dat peste haleală, şi a trebuit să le explic cum că Adolf nu-i decât un mincinos de la Braunau pe care austriecii, de afurisiţi ce sunt, l-au trimis la noi.

— Ai o singură şansă, explică Micuţul, atotştiutor. Când eşti târât în faţa tribunalului, ridică dracului mâna şi salută, pocneşte-ţi călcâiele şi răcneşte „Heil Hitler!”. Asta trebuie s-o faci de fiecare dată când răspunzi la vreo întrebare. Apoi te vor trimite la călău. Salută din nou şi poartă-te mereu la fel. Te vor pune să faci iar o tâmpenie, de exemplu, să astupi găuri cu bucăţi de lemn, să dezlegi cuvinte încrucişate sau alte chestii d-astea. Ce trebuie să faci tu? Să urli din toţi rărunchii: *„Führer, befehl, wir folgen*[3]*”.* Şi-o ţii aşa chiar dacă te aruncă într-o celulă de izolare. După o vreme, îşi vor da seama că nu trebuie să fii pedepsit şi te vor duce la balamuc pentru tot restul zilelor. Apoi eşti salvat! Stai acolo liniştit şi aştepţi până când Germania se va alege cu curul tăbăcit. Când o să se întâmple asta, te vor expedia şi vor umple balamucul cu Adolf şi ai lui. În noua Germanie ai putea avea şansa să ajungi până la urmă maior.

[3] *Führer,* porunceşte, noi te urmăm! (lb. germană).

— Asta sună puţin a eschivare, nu? protestează *Wachtmeisterul* artilerist, pe un ton pesimist, în timp ce caută loc în cârciuma plină de fum şi de duhoarea berii.

Barmanul, un tip mărunţel, cu o pălărie mare şi neagră de jucător de popice, îl îmbrăţişează pe Porta cu un zâmbet fericit. Primul rând îl beau pe cheltuiala casei.

— E careva dintre voi bun pentru ghilotină? întreabă Porta după cel de-al doilea rând. Dacă e aşa, nu vă neliniştiţi. Totul se termină înainte de a vă da seama ce se întâmplă. Îl ştiu eu p-ăla care se ocupă cu aşa ceva, şi omul îşi cunoaşte meseria. Doar de două ori a dat-o-n bară, şi într-unul dintre cazuri era vorba de o târfă. I-a sucit capul, bocind şi susţinând că totul nu-i decât o greşeală. Aşa şi era.

— Nu cred că-s chiar atât de cruzi, intervine un *Feldwebel* de infanterie. Noi, germanii, suntem un popor omenos.

— Asta să le-o spui băieţilor de la Germerscheim, răspunde Porta în bătaie de joc.

— Poate n-ai să mă crezi, zice *Feldwebelul,* dar eu sunt complet nevinovat.

— Bineînţeles, încuviinţează încurajator Porta. Cu toţii suntem nevinovaţi. Din nefericire însă, de multe ori e mai periculos să fii nevinovat decât culpabil.

Se întinde pe deasupra mesei şi continuă pe un ton confidenţial:

— Am cunoscut odată un domn, Ludwig Gänsenheim de la Soltau. Era un tip prudent. Atât de prudent, încât mergea pe stradă cu ochii închişi ca nu cumva să vadă ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Dacă discuţia ar fi devenit suspectă, şi-ar fi băgat degetele în urechi. Chiar şi pe cele de la picioare, dacă ar fi încăput. Ei bine, într-o zi, s-a amestecat într-un marş al KDF[4]-ului, unde toată lumea zbiera: *„Heil Deutschland, Heil der Führer!”.* Când au ajuns pe Leipzigerstrasse şi au înconjurat depoul, amicul nostru neutru, domnul Ludwig Gänsenheim, s-a transformat, fără să vrea, într-un adept descreierat al *Führerului.* Iar când mulţimea înflăcărată s-a năpustit pe Spree Brücke, tipul s-a

[4] KDF - Organizaţia *„Kraft durch Freude”* (n.t.).

dezlănţuit cu totul, strigând: „Moarte şi gazare tuturor jidanilor şi comuniştilor!”. Era atât de pătruns, încât nici n-a realizat cum se prăbuşeşte şi cum îl zdrobeşte mulţimea aceea în mişcare.

Apoi s-au repezit cu toţii la Cancelarie să-l vadă pe Adolf şi, în timpul ăsta, un detaşament *Schupo*[5] aduna ce mai rămăsese din domnul Ludwig şi din alţi zece nevinovaţi ca şi el. I-au dus la morgă, şi poate că cineva i-a identificat.

— Războiul e cumplit, intervine *Feldwebelul* de infanterie, cu o expresie de amărăciune.

— Într-un fel sau altul, sunt omorâţi tot soiul de oameni, nevinovaţi şi vinovaţi deopotrivă.

— Da, da, continuă entuziasmat Porta, chiar fără probleme, cât timp e război. Unii sunt făcuţi arşice pe front, alţii îşi pierd căpăţâna în Plötzensee. Mai devreme sau mai târziu, o păţim cu toţii, aşa încât urmaşii noştri or să vadă că am făcut într-adevăr ceva în timpul războiului şi că n-am stat ca nişte găini ciupite de fund de vulpe. Războaiele mondiale trebuie să se sfârşească în sânge şi rahat, ca să aibă parte de cuvinte rezonabile în cărţile de istorie. Doar nu-ţi închipui că Adolf ar fi acceptat un război pe care să nu-l ia nimeni în seamă. Generalii şi dictatorii cu adevărat daţi dracului rămân în memoria oamenilor.

Ploaia începe să se transforme în burniţă când prizonierii şi escorta ies de la „Câinele”. La căminul *Hitlerjugendului* de pe Preuzlauerstrasse, steagul este coborât. Dăm colţul şi mărşăluim în jos pe Dircksenstrasse.

— Rahat! mârâie Gregor, ştergându-şi burniţa de pe faţă. Sunt sătul până-n gât de războiul ăsta afurisit. Întotdeauna mărşăluieşti şi aştepţi să-ţi pice o bombă în deblă!

Printr-o uşă ridicată puţin faţă de nivelul străzii, un bărbat iese zburând, se răsuceşte în aer ca o morişcă vie şi se izbeşte de peretele casei de vizavi. Haina şi pălăria îl urmează, zburând şi ele, iar după o pauză soseşte şi umbrela.

Porta râde, aşteptând urmarea.

— Domnilor, am ajuns! Acesta este „Broscoiul şchiop” şi

[5] *Schupo* - *Schutzpolizei* - Poliţia de Apărare Civilă (n.t.).

se pare că totu-i plin de viaţă pe-aici. Acum vă rog să fiţi civilizaţi şi să nu faceţi gălăgie, continuă el pe un ton părintesc, fiindcă e un local decent – cu pian şi tobe –, în care vin văduvele de război să-şi găsească o consolare pentru nemărginita lor durere.

— Eu am mai fost aici, declară Micuţul, sticlindu-şi ochii. E atâta muieret, încât nu-ţi vine să crezi. Nu prea e loc mult. Nici n-ai unde să te uşurezi. Trebuie să-ţi goleşti vezica în altă parte.

— Şi ce ne facem dacă apar copoii? întreabă Gregor, nervos, în timp ce-şi aşază automatul pe un raft de sub tejghea.

— Nu-i nicio problemă, râde Porta cu nepăsare. Şi cei de la *Schupo* telefonează întotdeauna înainte de a face razie aici.

Barmanul, care are ambele picioare de lemn, îl îmbrăţişează entuziasmat pe Porta şi-l întreabă încotro se duce.

— Escortez patru nenorociţi la ştreang, zice Porta.

— Rahat! pufneşte barmanul. Casa face cinste cu primul rând. Bere şi şnaps.

După primele patru rânduri de bere şi şnaps, Porta începe să debiteze bancuri destabilizatoare.

— Când Tommy va pune mâna pe el, îi vor lungi gâtul ăla austriac, spune el pe un ton conspirativ către un conductor de tren care pleacă în zori cu un transport de trupe.

— Înainte de a-l da cu capul de pereţi, va ţine un discurs frumuşel.

Micuţul râde necontrolat şi trosneşte cu pumnul în masă, făcând paharele să danseze.

Un poliţist din *Schupo,* îmbrăcat pe jumătate în haine civile, râde cu atâta poftă, încât îşi înghite ţigara.

Barmanul îl loveşte în spinare cu cel de-al treilea picior de lemn, pe care-l ţine întotdeauna ca rezervă în spatele tejghelei. Tipul scuipă ţigara care încă mai arde, spre uimirea tuturor.

Două femei îmbrăcate în negru, alb şi roşu stau sub portretul lui Hitler şi încep să cânte:

Odată am împuşcat un caraliu
Acum, nevastă-sa are ce-i trebuie!...

Un grup de răniţi stă în jurul unei mese lungi, mângâind fetele pe picioare.

— *Sofia era beată criţă...* cântă Porta cu o voce de bariton abţiguit.

Un ofiţer medic, adormit pe jumătate lângă sobă, deschide cu un aer conspirativ un ochi şi se zgâieşte în încăpere.

— Simulanţi! Cu toţii sunteţi nişte nenorociţi de simulanţi. Ce vă pasă vouă de *Vaterland*? tună el, fremătând. Vă aranjez eu pe toţi! KF[6] cu toţii, şi marş pe front!

Cu un oftat adânc, se prăbuşeşte moale de-a curmezişul mesei şi adoarme din nou.

— E beat! Beat-cui! spune barmanul, dând din cap a dezaprobare. Îngaimă ceva despre o comisie care îi declară pe toţi idioţii ăia şchiopi KF şi pentru asta li se dă câte-o medalie. Săptămâna trecută, a fost declarat KF un nenorocit cu un singur picior pe care l-au trimis direct în prima linie cu piciorul de lemn la subsuoară, înainte să-l declare GVH şi să-l expedieze înapoi la depozit. Individul e acum la Şcoala de subofiţeri şi speră ca, într-o bună zi, să ajungă iar la tâmpitul ăla de ofiţer sanitar!

— Cinci mărci pentru zece minute şi douăzeci şi cinci pentru toată noaptea, propun damele îmbrăcate în roşu, alb şi negru.

— Dar numai dacă ai prezervativ, amice, chicoteşte cea mai scundă dintre ele, făcând un semn sugestiv pe sub poalele rochiei.

— Lasă, mai târziu, spune Porta, îndepărtându-se. Mai întâi, una în cinstea copiilor orfani.

— Nu, una în cinstea morţii care apare după miezul nopţii, zice Micuţul, râzând prosteşte. Tocmai ne îndreptăm spre pârnaie, cu patru candidaţi la ghilotină, le mărturiseşte el celor două doamne cu sentimente patriotice.

[6] *Kampfsfähig* – „apt combatant” în lb. germană (n.t.).

— Dar arată bine băieţaşii ăştia, chicoteşte cea înaltă şi slabă.

— Aşa e, rânjeşte Micuţul. În curând vor fi patru hoituri încântătoare.

— Ce-au făcut? întreabă curios cineva de pe cealaltă parte a mesei.

— Nimic deosebit, zâmbeşte Porta. Târşelosul ăla de colo le-a tăiat beregata gemenilor săi nou-născuţi. Puşcaşul şi-a omorât nevasta în bătaie, lovind-o cu o latură a tunului, iar individul ăla gras, care e măcelar pe strada civilă, a făcut carne pentru cârnaţi din două târfe.

— Destul! urlă indignat *Wachtmeisterul.* Niciunul dintre noi nu e un criminal. Suntem deţinuţi politic, asta suntem!

Deodată, toată lumea simte nevoia să mai ceară un rând.

— În cinstea *Vaterlandului,* urează Porta peste întreaga mulţime din care se desprinde mirosul târfelor şi al berii.

— După noi, potopul! anunţă agitat Micuţul, sorbind berea unui client adormit.

— Idioţii de inamici ne sug şi sângele din vene, adăugă Gregor, clătinându-se ameninţător.

La masa cea lungă, răniţii şi prietenele lor încep să cânte:

Germanie, tărâm străvechi,
Stindardul tău însângerat acum e sfâşiat.

— Ca slujitor al statului, nu pot asculta un asemenea cântec, protestează un individ înalt şi slab, îmbrăcat cu o haină neagră din piele.

Seamănă cu un vultur lovit de gripă.

— Atunci, du-te într-un colţ şi bagă-ţi degetele în urechi! îl sfătuieşte Porta. N-o să te deranjeze ceea ce n-o să auzi.

— Haideţi să ne continuăm drumul spre porcăria aia de puşcărie, cere un *Wachtmeister* artilerist pe un ton nefericit. Tot ce se petrece aici e o nebunie! Ca prizonier militar, protestez cu vehemenţă.

— Cred că te gâdilă păduchii la ficat, mârâie Micuţul. Ce ai tu de-a face cu asta? Acum nu mai eşti soldat în serviciu. Fă-ţi puţin de cap. E ultima şansă pe care o mai ai înainte

de a ajunge în faţa Curţii Marţiale. După asta, n-o să mai râzi aşa mult. De-abia atunci o să-ţi dai seama că războaiele mondiale nu-s chiar distractive!

Gefreiterul infanterist e beat şi dansează un tango unduitor cu o târfuliţă patrioată. Ea îl susţine cu putere pentru a-l ajuta să nu se prăbuşească.

— Cunosc un tâmpit care o să sfârşească cu debla retezată, îi mărturiseşte el, cu un rânjet morbid.

— Cei buni mor întotdeauna primii, îl consolează ea, râgâind sănătos.

— Un ticălos împuţit mi-a dat ieri un teanc de cartele pentru o noapte întreagă, spune fata, pe un ton trist.

— Altfel nu l-ai fi putut satisface, aşa-i? intervine un *Feldwebel* cu un singur braţ.

— Nu vă temeţi c-ar putea să scape? întreabă un civil cu alură de copoi.

— N-ar îndrăzni, rânjeşte Porta. Ar fi împuşcaţi pentru dezertare, ceea ce-i suficient şi pentru cel mai dur individ din lume.

— Eşti subofiţer şi trebuie să ştii că e strict interzis să duci prizonierii într-un local public, nu?

Poliţaiul îmbrăcat în haine civile se întoarce către Gregor.

— Mă refer la pagina 176 din Regulamentul pentru escortele militare. Prizonierul trebuie dus direct la închisoare şi instalat singur în celulă. În niciun caz nu-i este permis să ia contact cu alte persoane. În cazul în care comunicarea cu acesta devine imperios necesară, atunci totul trebuie redus la minimum de cuvinte.

— Las-o moartă, amice! bolboroseşte aiurit Micuţul. Prizonierii vor fi trataţi ca nişte nou-născuţi. Nu trebuie contaminaţi prin contacte cu beţivii sau cu târfele! Dacă vreunul dintre ăştia le va vorbi prizonierilor, va fi încătuşat şi dus direct în faţa tribunalului.

— Cincizeci dintr-o lovitură? şopteşte un bărbat scund, cu înfăţişare de şobolan. Al dracului de bun, zău! murmură el, şi-l înghionteşte conspirativ pe Porta. Eter şi naftalină. Doar trei zile, şi toată China se umple de ciuma neagră. Dacă ai fi ultimul soldat german în viaţă, nimeni n-ar da nici doi

bani pe tine.

— E prea devreme, fiule, prea devreme, spune Porta fără urmă de interes. Eu sunt unul dintre puţinii fericiţi care încă se mai bucură de un război foarte avantajos.

La scurt timp, individul acela sinistru dispare în toaletă cu seringa lui pentru injecţii subcutanate şi cu patru infanterişti plictisiţi de război. Când se întorc, debordează de optimism.

Zgomotul din cârciumă creşte treptat. Doi dintre prizonieri au adormit lângă sobă, în cuşca spaţioasă a câinelui.

Animalul nu se arată prea încântat, mârâie, îşi arată colţii şi îi înhaţă de picioare. Dar fără folos. Ca ultim gest, se hotărăşte să-şi ridice piciorul şi îi împroaşcă pe toată faţa.

— Câteva halbe cu apă pe zi sunt chiar binevenite, mormăie prin somn *Gefreiterul* de infanterie.

— Mestecă haleala de douăzeci şi şapte de ori înainte s-o înghiţi, scânceşte genistul, muncindu-şi fălcile asemenea unei vaci care rumegă într-un grajd călduţ.

— Duceţi-mă acasă la puşcărie, cere *Wachtmeisterul* cu severitate. E dreptul meu. Sunt un biet prizonier şi am mai multe drepturi decât oricare alt soldat idiot din armată. Şi voi, bandă de ticăloşi, trebuie să nu mă lăsaţi să fug, dar să mă şi feriţi de orice pericol! E o chestiune foarte importantă, să ştiţi! (Arată acuzator spre cei doi prizonieri din coteţul câinelui.) Judecătorii nu vor îngădui una ca asta! Prizonieri beţi ca nişte porci.

— Mi-e foame, anunţă Porta cu o râgâitură stridentă. Ce ziceţi de nişte „rahat pe lopată”, aşa, ca să ne treacă junghiurile? Opt porţii de „rahat pe lopată”, zbiară el spre bucătărie.

Îndată apar opt farfurii cu tocană aburindă. Începe să se profileze mizerabila lumină cenuşie a dimineţii de noiembrie, şi Gregor spune că ar fi cazul să-şi reia misiunea şi să încerce să găsească drumul către puşcărie.

— Poate că nici nu mai există! bolboroseşte genistul din cuşca câinelui.

— Crezi? întreabă *Gefreiterul* de infanterie, pe-a cărui

faţă se citeşte o expresie plină de speranţă.

Arată ca un om lihnit de foame care a dat peste un portofel burduşit cu bani.

— N-o să le placă dacă ajungem în toiul micului-dejun, murmură Micuţul, pe un ton sumbru.

— Ai dreptate, admite Porta, îngândurat. Şi mai ales faptul că băieţii ăia din coteţul câinelui duhnesc a bere şi a şnaps!

— Atunci, ce-i de făcut? întreabă Gregor, nehotărât, cu un aer destul de trist.

— O să bombardăm Anglia până-n temelii, declară un aviator beat, bătând cu pumnul în masă. N-o să mai rămână decât o gaură nenorocită în mare!

— Dumnezeu e cu noi! ţipă Gregor şi râgâie cu damf de tocană. N-ar fi trebuit să avem niciodată forţele astea aeriene de doi bani!

— Exact ce-am spus şi eu, strigă *Gefreiterul* de infanterie. Iepuraşi de câmp şi artilerişti viteji care ştiau să ochească. Un duş de obuze peste ei şi îi luăm pe sus.

— Da, am pierdut o grămadă de războaie în felul ăsta, oftează Porta, obosit. Infanteriştii s-au târât până-n iad. Când a venit ziua victoriei, se tociseră de tot. Toate tunurile-alea strălucitoare Krupp erau atât de uzate, încât ajunseseră să tragă în partea opusă, azvârlindu-i pe tunari cât colo.

— Dacă nu veniţi chiar acum, urlă Gregor, nervos, umflându-se ca un curcan, eu vă las. Să fiu al naibii dacă nu vă las!

— Hau! Hau! latră Micuţul. Eşti un prusac scrântit care n-are cui să dea ordine. Fii atent, Gregor. Tu eşti escorta. Dacă faci pe nebunul şi pleci singur, cum te mai poţi numi escortă? Te vor trimite în faţa Curţii Marţiale. Poţi conta pe asta. Comandant de escortă fără escortă – şi fără prizonieri. Asta e o problemă foarte serioasă, într-adevăr!

— I-ar trage şuturi în cur până l-ar găsi damblaua. Ar fi nevoit să stea în cap şi să se cace, confirmă Porta, scărpinându-se în ureche. Oricine şi-ar arunca privirea peste Regulamentul Armatei şi-ar da seama că nu-i prea

distractiv să fii numit în serviciul de escortă.

— Nenorocitele alea de regulamente înseamnă pentru Armata Germană exact ceea ce înseamnă Biblia pentru popi sau Coranul pentru musulmani, zbiară Micuţul cu solemnitate. Dacă Iov, fiul lui Moise, ar fi avut regulamente la care să se poată zgâi, n-ar fi fost niciodată atât de bătut în cap încât să traverseze Rinul ăla afurisit şi să se plimbe prin jungla din Germania, ca pe urmă să se sufoce cu toţii în *Sauerkrautul*[7] păgânilor!

Micuţul îşi etalează ca de obicei binecunoscuta învălmăşeală de istorie şi religie.

— Domnilor, spuneţi-mi, vă rog, unde mă aflu? întreabă deodată ofiţerul medic.

Se ridică de pe scaun cu evidentă dificultate, tremurându-i picioarele.

— Domnule doctor! Vă aflaţi printre prieteni! îl asigură Porta, pocnindu-şi călcâiele. Dumneavoastră, domnule, vă aflaţi la „Broscoiul”.

— Camarade, împuşcă-mă! cere ofiţerul medic, cu o expresie foarte nemţească pe chip. Sunt un şobolan scârbos, împuşcă-mă! repetă el în timp ce-şi descheie tunica, dezgolindu-şi pieptul.

— Dacă asta e ceea ce vreţi, domnule! răspunde Porta ascultător, punându-şi cu greutate patul puştii pe umăr. (Se clatină periculos, cu arma îndreptată în toate direcţiile.) Stai nemişcat, doctore, ca să te pot împuşca, aşa cum ai ordonat, răcneşte el prin vacarm.

— Foc! ordonă Micuţul cu o voce profundă.

Un zgomot asurzitor spintecă aerul şi tencuiala se desprinde din tavan. Glonţul ricoşează prin cameră, oprindu-se într-un butoi de bere ce-şi revarsă tot conţinutul.

— M-a omorât, sângerez! se vaită ofiţerul medic, năpăstuit, în timp ce îl inundă berea.

Plângând, se târăşte sub o masă şi, după ce se pocneşte cu capul de o bârnă transversală, descoperă că totuşi nu e mort. După eforturi susţinute, se ridică, stă drept în faţa oglinzii şi arată spre mutra lui.

[7] „Varză acră” în lb. germană (n.t.).

— Aha, acolo eşti, spune cu viclenie. Ai crezut că mă prosteşti, nu-i aşa? Văd drept prin tine, doctore. Nu face pe simulantul cu mine. Eşti apt pentru serviciu, marş înapoi pe front! Pocneşte-mă! ordonă el cu glas sever.

— Ordinul e îndeplinit, domnule! strigă Micuţul, trimiţându-l pe ofiţerul medic în zbor de-a lungul camerei, cu un şut bine direcţionat.

— Ruşii! ţipă o femeie scundă, care pare a avea un exacerbat simţ patriotic, şi sare în spinarea unui poliţist adormit din *Schupo.*

Îl muşcă sălbatic de gât şi-l trage de urechi cu ambele mâini.

Mecanicul de locomotivă, care zăcea de-a curmezişul mesei, sforăind ca o drujbă, se trezeşte brusc la auzul răgetelor celui din *Schupo.*

— *Zurücktreten! Zug fährt ab!*[8] răcneşte el, aşezându-se într-o rână pe un scaun cu care ţopăie prin toată camera, şuierând şi imitând o locomotivă cu aburi.

— Precis o să-l vâre la răcoare pe ticălosul ăsta, proroceşte *Wachtmeisterul* în timp ce-l urmăreşte sobru pe mecanicul care şuieră şi pufăie.

— Toţi o s-o sfârşim acolo, mai devreme sau mai târziu, răspunde Gregor pe un ton mohorât.

— *„Verweile Augenblick, du bist so schön”*[9]*,* recită Porta cu solemnitate din Goethe.

Mecanicul de locomotivă îl dă peste cap pe ofiţerul medic. Acesta se târăşte pe lângă perete şi apoi se ridică în faţa Micuţului.

— Te-am găsit, fiule! Te-am găsit, bolboroseşte el pe un ton idiot. Ce mai face tata, fiule? E apt pentru serviciu?

— Nu chiar, răspunde Micuţul. I-au tăiat capul cretin la Fuhlsbüttel, în dimineaţa Anului Nou 1938!

— Căile Domnului sunt de nepătruns! oftează ofiţerul medic, făcându-şi cruce. Cui îi pasă dacă ai sau n-ai cap? Contează să fii apt pentru serviciu. Şi-n fond, la ce-i trebuie cap unui soldat german? Încă din prima zi de cazarmă i se

[8] Daţi-vă înapoi! Trenul porneşte! (lb. germană).

[9] „O, clipă, stai, eşti atât de frumoasă” (lb. germană).

spune să înceteze de-a mai gândi. Mai bine am lăsa judecata în seama cailor. De-aia le-a dat Dumnezeu un cap aşa de mare. Dar, totuşi, ce fac eu la „Broscoiul”?

— Vă spun eu, domnule doctor, intervine Porta. Vă îmbătaţi criţă şi le explicaţi celor prezenţi că sunt apţi pentru serviciu!

— Imposibil! protestează doctorul, venindu-şi în fire o clipă. Eu nu sunt de serviciu şi, dacă nu sunt, nimeni nu poate fi declarat apt pentru serviciu! Trebuie să mă raportaţi. Cer să fiu dus în faţa Curţii Marţiale. Şi acum mă voi prăbuşi! ţipă el, cu o voce pătrunzătoare, şi cade fără vlagă peste tejghea. Pe tine te căutam! Mâine o să-ţi scoatem plămânii. Oricum, persoanele inapte pentru serviciu n-au nevoie de plămâni, iar tu eşti o ruină.

— Ridică-te, ticălos beţiv! zbiară barmanul, împingându-l în lături.

— Iisuse şi Marie! strigă Porta. Cât tupeu are nemernicul ăsta! Ce-i de făcut?

— Tăiaţi-i beregata! sugerează barmanul pe un ton mieros.

— Ajunge! urlă Gregor brusc, încheindu-şi centura. Ridică-te, beţiv notoriu! În picioare! La prima încercare de evadare, vom trage.

Îşi armează pistolul P-38 cu zgomot. Se simte dintr-odată vioi, şi mai comandă o bere.

— Nu mă lăsaţi, băieţi! se tânguie ofiţerul medic, aruncând o privire pe sub fustele doamnelor patriote. Arestaţi-mă! Duceţi-mă la spânzurătoare! Capul ăsta atârnă prea greu ca să-l mai pot duce!

— Sună promiţător, oftează întristat barmanul. Faceţi-ne tuturor o favoare şi luaţi-l cu voi!

— De ce nu? se învoieşte Gregor. Puneţi-l în cătuşe alături de ceilalţi nenorociţi.

— Ce spui? protestează Porta. Nu poţi face una ca asta. Suntem opt inşi care escortăm patru prizonieri, exact cum scrie în Regulamentul Armatei. Dacă ai de gând să-l iei cu tine pe idiotul ăsta, va trebui să găseşti încă doi oameni pentru escortă. Altfel, o să te trezeşti în faţa tribunalului

pentru încălcarea regulamentului. Unde-am ajunge dacă oricine ar avea voie să adune de pe drum prizonieri în plus? Până să ne dăm seama ce se petrece, ne transformăm într-un soi de pelerinaj sau de cruciadă.

— Mă ofer gardă suplimentară, spune un vânător de munte cu mutră de ţap, ud până la piele. Permisia mea s-a terminat acum două zile şi, dacă le servesc un motiv plauzibil, aş mai putea depăşi puţin timpul.

— Ai armă? întreabă Gregor, prozaic.

— Ia te uită! zbiară fericit vânătorul de munte, scoţând o puşcă din spatele tejghelei. Am şi muniţie. Mă îndrept spre frontul din Caucaz.

— O să dureze ceva până acolo, încuviinţează Porta. Mai avem nevoie de încă un om.

— Uite-l aici! bubuie o voce dinspre uşă, şi îşi face apariţia o siluetă de culoarea abanosului, în uniformă Panzer.

— Ei, a capitulat Africa? întreabă uimit Porta. De unde dracu' ai mai apărut şi tu?

Pe chipul tuciuriu se iveşte un zâmbet care pune în evidenţă nişte dinţi foarte albi.

— Sunt neamţ. *Stabsgefreiter* Albert Mumbuto, 11 Panzer Abteilung. Tatăl meu a fost gornist la Statul-Major din 2 Leibhusaren Regiment. A dat mâna cu prinţul şi l-a văzut pe Kaiser. Acum sunt transferat la Regimentul 27 Panzer.

— Ăştia suntem chiar noi, rânjeşte Porta, bucuros. Îţi urăm un călduros „bine-ai venit", negrule! Acum ştim ce-i de făcut. Arestaţi-l pe doctor!

— Hai încoace, pui de târfa! urlă Micuţul, fixând cătuşele pe încheieturile doctorului într-o manieră cu adevărat americană. Eşti arestat, meştere, aşa că încetează să mă mai provoci de-acum înainte!

— Doamne Sfinte, Doamne Sfinte! psalmodiază ofiţerul medic, împreunându-şi mâinile şi ridicându-le spre cer în semn de rugăciune. (Izbucneşte într-un hohot de râs.) Hai să mergem, băieţi. Acum suntem cu toţii apţi pentru serviciu. Iar eu sunt un mare porc, admite el cu sinceritate de beţiv.

Când escorta coteşte pe Gipsstrasse, începe să zbiere spre un cuplu care moţăie:

— Hei, voi ăia doi! Hei! Vreţi să-l cunoaşteţi pe doctorul Alfred Hütten? A nu fi confundat cu vărul lui, doctorul Oskar Hütten, care e un veterinar beţiv şi un fel de păgân! Nu crede nici în *Führer,* nici în Sfânta Treime!

— Stăpâneşte-te, păduchiosule! mârâie Gregor, iritat. Dacă nu, o să te pomeneşti cu nasul făcut ţăndări.

— Just! Just! Domnule *Oberjäger,* zâmbeşte ofiţerul medic fără vlagă, încolăcindu-se în jurul unui stâlp.

— Haideţi să-l lăsăm în parc, propun eu după ce, într-un târziu, am reuşit să-l desprindem de pe stâlp.

Îşi ridicase piciorul în dreptul lui, ca un câine. Un *Feldwebel* din *Luftwaffe* ne urmăreşte cu interes.

Ofiţerul medic îl salută.

— În sfârşit, iată-te! strigă el fericit. Anglia e ruinată? E spălată acum de Marea Germanie? Cei din *Luftwaffe* sunt nişte tipi de toată isprava, decretează el puţin mai târziu, ţinându-şi braţele întinse şi imitând un avion. *Reichsmarschallul* primeşte cele mai importante ordine ale Germaniei. Făcute special pentru el!

— Guşile nemţeşti umflate trebuie să primească şi ordine nemţeşti neumflate, filosofează Porta.

— *Halt!* Unde-i duceţi pe oamenii ăştia? se aude o voce profundă din întuneric.

Printr-o uşă mică din spatele bisericii Erlöser[10] apare un preot militar corpolent, cu capela pusă invers.

— Răspunde, omule! Răspunde!

— Prizonieri, escortă, stai! comandă Gregor, cu o expresie nefericită pe faţă, de parcă ar regreta deja întâlnirea cu reprezentantul spiritual al serviciului. Părinte, escortăm cinci prizonieri de la cazarma Panzer la închisoarea garnizoanei.

— Ia te uită! spune preotul militar, încântat. Aşadar, vă aflaţi în drum spre puşcărie, nu? Cred că o să vă însoţesc. Au mâncare bună la popota ofiţerilor şi, dacă nu mă înşel, azi e zi de fasole brună. Dacă-i place cuiva fasolea, să facă

[10] Biserica Mântuirii (lb. germană).

un pas înainte să-l împuşc!

Îşi clatină capul cu atâta forţă, încât îi zboară capela şi se rostogoleşte de-a lungul străzii.

— E beat! spune Porta cu subînţeles.

În tentativa de a-şi recupera capela, preotul se prăbuşeşte de două ori. Când, în sfârşit, reuşeşte s-o înhaţe, o pune de-a curmezişul.

— Asta pentru inducerea în eroare a adversarului, mărturiseşte el, cu un rânjet viclean. Urmaţi-mă! Conform ordinelor *Führerului,* vom pune mâna pe „Fecioara trandafirie", şi acolo le vin eu de hac. Mi se pare că te-am mai văzut undeva, nu? i se adresează lui Porta.

— Sfinţia voastră, să trăiţi! Acum câtva timp am fost ajutorul preotului militar de la Divizia 7 Infanterie din München. Am fost transferat, domnule, din cauză că nu eram suficient de credincios!

— Asta înseamnă că nu crezi în Dumnezeu! bolboroseşte preotul, ţinând în braţe un stâlp.

— Ba cred, dar numai când mi-e frică de ceva! admite Porta. De exemplu, atunci când duşmanii Germaniei ţintesc cu obuze în mine! Părinte, domnule, în condiţii normale eu nu pot să fac deosebirea dintre om, porumbel, sfânt roman şi o pisică finlandeză înaripată. Zău că nu pot, domnule!

— Nu, nici eu, murmură preotul, sărutând înfierbântat stâlpul. Toţi îl uităm pe Dumnezeu când lucrurile merg bine. Că veni vorba, eşti c-c-catolic sau p-protestant?

— Păi, părinte, domnule, s-ar putea spune că sunt câte puţin din fiecare. Adică sunt ceea ce-mi prieşte pe moment, recunoaşte Porta cu prudenţă.

— Îmi place! Chiar îmi place! chicoteşte preotul regimentului, punând mâna pe umărul lui Porta în semn de prietenie. Tocmai am fost la episcop. Vaticanul se interesează de mine. Se va întâmpla un lucru neobişnuit. S-ar putea să pot face ceva pentru tine, *Obergefreiter.* Te voi transfera la se-serviciul mi-militar re-religios. Ar fi mare păcat ca un om ca tine să se piardă pe altarul nenorocit al *Vaterlandului.*

— Sunt de acord, şopteşte Porta, făcând rapid semnul

crucii.

— Hai, ce mai stai! zice preotul, repezindu-se la un inamic imaginar. La dreapta, stânga-mprejur, înainte marş! Cunoaşteţi drumul! La „Fecioara” din Bergstrasse.

— Sfetnicii religioşi care vorbesc despre prietenie nu sunt demni de încredere, spune Albert, îmbufnat, pe când se îndepărtează de preot.

În timp ce mărşăluim pe lângă gardul-viu din Stadt Park, un *„Halt”* răsunător bubuie în dimineaţa liniştită. De după gard apare bustul unui *Oberst,* în manta şi cu bonetă pe cap. Terorizat, Gregor aproape că-şi scapă automatul. Liniştea nopţii e întreruptă de zgomote stranii, care seamănă cu icnetele pasagerilor de pe un vas, după ce au fost loviţi cu toţii de rău de mare. Vin dinspre preot, care se descotoroseşte de tot ce-a consumat la popota Regimentului 5 Panzer. Şi nu e puţin.

Gardul se termină şi se profilează, ca un T-34, un *Oberst* călare pe un cal brun. Calul pufneşte în dreptul lui Porta, închizând un ochi, ca şi cum ar spune: „Fii atent la ce va urma!”

— Ce dracu-i aici, cocină de porci? zbiară *Oberstul*, lovindu-şi furios cizmele de călărie cu cravaşa.

Gregor se împiedică şi salută pocnindu-şi călcâiele.

— Domnule *Oberst!* Permiteţi să raportez, domnule! Cinci prizonieri şi o escortă în drum spre puşcărie, domnule! Toţi încătuşaţi, aşa cum scrie în regulament, domnule!

— Aşadar, ne întâlnim din nou, domnule *Oberst!* urlă preotul, fericit, împingându-l la o parte pe Gregor ca pe un gunoi. Ce mai face soţia dumneavoastră, domnule, încă mă mai iubeşte? Sper s-o văd în curând la spovedanie, domnule!

Râsul său zgomotos răsună pe întreaga stradă.

— Eşti beat, omule! mârâie înfundat *Oberstul.*

— Prostii! Insultaţi distincţia mea spirituală. (Se repede la *Oberst,* folosind cravaşa ca pe o sabie.). Vezi cum te porţi! O să te tai ca pe un *Sauerkraut,* să ştii. Să nu crezi că mi-e frică de o caricatură de *Oberst* numai fiindcă stă cocoţat pe o mârţoagă! Sunteţi amândoi nişte pocitanii!

— Puneţi-l în lanţuri! ordonă *Oberstul* cu o voce tunătoare.

Micuţul se repede la preot, ca un urs polar înfometat, şi-l trânteşte la pământ. Zăpada murdară împroaşcă cizmele bine lustruite ale *Oberstului.*

Calul nechează şi se ridică în două picioare în semn de protest. *Oberstul* alunecă într-o parte, dar se salvează prinzându-se de gâtul calului. Calul se cabrează din nou, dar de data asta *Oberstul* se dezechilibrează şi cade, cu un pleoscăit, direct în mocirla lângă care se află Micuţul şi preotul.

— Bun venit la noi acasă! chicoteşte preotul.

Tremurând de emoţie, Gregor îl ajută pe *Oberst* să se ridice. Nimeni nu bagă de seamă că Porta îi dă calului o palmă peste crupă, şi animalul o ia la galop prin parc, sărind gardul.

— Permiteţi să raportez, domnule! Calul a dezertat, să trăiţi! zbiară Porta, pocnind de două ori din călcâie.

— Prindeţi-l! ordonă scurt *Oberstul.*

Escorta şi prizonierii se împrăştie cu toţii în întuneric, căutând calul care dă un ocol şi se întoarce la *Oberst.* E cât pe ce să-l lovească damblaua. Când îşi pune boneta, îşi dă seama că e plină de noroi.

Micuţul stă în faţa lui, cu mâna la bonetă, gata să raporteze. Apucă să spună doar *„Herr Oberst”,* dar e întrerupt de un răcnet de furie.

Abia după ce se aruncă în şaua calului, *Oberstul* pare ceva mai detaşat. Se apleacă în faţă peste gâtul calului şi-l priveşte fioros pe preot, care a rămas în noroi şi vorbeşte singur.

— Puneţi-l în lanţuri! ţipă *Oberstul.* A atacat un ofiţer prusac! Puneţi-l în lanţuri! repetă el, arzând de dorinţa răzbunării.

— *Herr Oberst,* să trăiţi! Permiteţi să raportez, domnule! Nu mai avem lanţuri, să trăiţi! trâmbiţează Micuţul.

— Atunci legaţi-l! tună *Oberstul.* Şi şterge-ţi expresia asta tâmpă de pe faţă, omule! Tu, *Obergefreiter!* Tu! urlă el la Micuţul.

— Permiteţi să raportez, domnule! M-am născut cu ea, să trăiţi! „Psihopaţii” armatei m-au declarat ţicnit, domnule, în 1938, din ordinul domnului general de cavalerie Knochenhauer, căruia i-am fost ordonanţă! Permiteţi să raportez, domnule, era comandantul Corpului 10 Armată, Hamburg, să trăiţi!

— Îl cunosc foarte bine pe generalul Knochenhauer, strigă *Oberstul,* mângâind calul pe grumaz, ca şi cum el însuşi ar fi fost generalul. Trebuie că erai un soldat ticălos dacă n-ai mai rămas la generalul Knochenhauer!

— Permiteţi să raportez, domnule! Domnul general şi cu mine am avut nişte probleme, să trăiţi! zâmbeşte supus Micuţul.

— Totuşi, ce fel de om eşti tu? mârâie *Oberstul*, înclinându-se şi mai mult peste gâtul calului, pentru a-l privi pe Micuţul mai de aproape.

— German, domnule! Sunt german! Asta sunt, domnule! zbiară Micuţul, şi izbeşte cu furie puşca de caldarâm, provocând o ploaie de scântei.

— O să mai auzi de mine, îl ameninţă *Oberstul,* cu o ură nereţinută.

Îşi struneşte calul şi se afundă în parc.

— Ce naiba ne facem acum? întreabă Gregor, uitându-se cu îngrijorare după *Oberst,* care se pierde în ploaie.

— Acum s-ar putea spune că ai probleme, admite Porta pe un ton sumbru. Un *Oberst* de la caralii ţi-a ordonat să-l arestezi pe preot şi să-l alături celorlalţi prizonieri. Trebuia să protestezi. Acum eşti în pom. Nu poţi să-l iei cu tine, fiindcă ai mai avea nevoie de încă doi oameni pentru escortă şi ai încălca Regulamentul Armatei. O să-ţi pierzi gradele şi, dacă scapi fără doi ani la Germerscheim, poţi să te consideri norocos. Un *Oberst* ţi-a dat ordin să-l arestezi pe preot. Dacă n-o faci, se cheamă că refuzi să-l execuţi. Asta te-ar putea costa capul, fiule!

— Şi-atunci, ce dracu’ ar trebui să fac? se tânguie Gregor cu tristeţe. (Blestemă ziua în care a fost numit subofiţer şi ales comandant de escortă.) Ajutaţi-mă să ies din treaba asta, continuă el.

— Bine, dar numai acum, zâmbeşte larg Porta, deşi nu-mi place prea mult să mă amestec în deciziile unui subofiţer.

— Lasă flecăreala! izbucneşte Gregor, plin de speranţă. Spune-mi ce să fac.

— Până să se ivească *Oberstul* călare, preotul regimentului ţi-a dat un ordin. Ţi-a zis să luăm cu asalt „Fecioara trandafirie" din Bergstrasse. Preotul e ofiţer de stat-major, echivalent în grad cu un maior, iar nesupunerea la ordinul lui te-ar putea costa mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac în cazul ăsta? întreabă Gregor aproape plângând, simţind că-i fuge pământul de sub picioare. Un prizonier nu-i poate ordona comandantului de escortă, mai ales să intre într-o crâşmă.

— Cred c-ai avut multe probleme când te-ai născut! reflectează Porta. Nu pricepi? Încă nu l-ai întâlnit pe *Oberst,* cu calul lui cu tot.

— M-am prins! răspunde Gregor, şi ochii îi sticlesc ca şi cum ar întrevedea o scăpare. Ne ducem direct la „Fecioara trandafirie" cu preotul şi ne mai trăscănim puţin. Apoi plecăm şi îndeplinim ordinul *Oberstului,* adică îl arestăm pe popă. Cât timp stăm la „Fecioara", mai facem rost de câţiva inşi pentru escortă.

— Spui tot timpul „noi", remarcă Porta cu mirare. Tu eşti tipul care trebuie să îndeplinească ordinele. Tu duci marmita, nu noi! Tu eşti şeful!

— Slavă Domnului că nu sunt ofiţer, oftează Albert, dezvelindu-şi dinţii albi. E foarte periculos!

— Eşti apt pentru serviciu, zbiară ofiţerul medic prin întuneric, zornăindu-şi ameninţător cătuşele.

— Ţine-ţi gura, cretinule! bufneşte Micuţul, şi-l izbeşte în ceafă cu patul puştii.

— Prizonieri şi escortă, marş forţat! comandă Gregor cu o voce care trădează faptul că nu-i mai pasă de ceea ce se va întâmpla.

Preotul regimentului conduce coloana, ţinându-şi cravaşa pe umăr ca pe o sabie. Din când în când, se opreşte din mărşăluit pentru a face câţiva paşi de dans. De câte ori trece pe lângă un civil, îşi scoate capela de pe cap cu un

gest de curtoazie.

— E vulgar să bei băuturi spirtoase, declară ofiţerul medic cu un rânjet drăcesc. Să nu crezi că poţi fenta prima linie a frontului, spune el, întorcându-se către *Wachtmeisterul* de artilerie. Chiar dacă ficatul tău burduşit se măreşte şi stă să crape, tot o să te declar apt pentru serviciu! (Îi dă negrului un ghiont în spate.) Vrei să-l cunoşti mai bine pe doctorul Alfred Hütten? Ai ocazia acum. Aş putea să te trimit la o dezalcoolizare care te-ar transforma într-un german alb ca zăpada. *Reichsfuhrerul* SS a hotărât că toată lumea trebuie să devină ariană. Cei care au nasul coroiat trebuie să şi-l îndrepte. Oricum, *Herr* Schwartz, tu cum ai făcut rost de culoarea asta?!

— Hai, vraciule, termină! pufneşte Albert, trăgându-i un pumn ofiţerului medic care reuşeşte totuşi să se ferească.

— Flăcăule, oricum ai fi, negru sau alb, tot o să te întorci pe front!

— Trăiţi toţi după voia Domnului şi veţi ajunge în rai, psalmodiază preotul, rotindu-şi cravaşa în jurul capului.

— Preoţii sunt exact ca picioarele femeilor, rânjeşte Porta. Îţi promit neîncetat ceva mai bun cu cât vei ajunge mai sus!

— Ucideţi-mă, cere preotul cu o expresie sacră pe chip. Aşezaţi-mi capul într-un par, lângă biserica garnizoanei, întotdeauna mi-am dorit să devin martir. (Cade în genunchi în faţa unui indicator de oprire a tramvaielor şi-l mângâie tandru.) Ne vom revedea, dragul meu Copernic!

Vocea sa baritonală răsună în întreaga piaţă.

— Ăsta gândeşte cu curul, murmură Gregor pe un ton resemnat. Emil Afurisitul va scoate un pluton întreg de martiri din el când l-o prinde în puşcărie.

Deodată, ofiţerul medic îşi încolăceşte braţele în jurul Micuţului şi începe să-l lingă pe faţă ca un câine emoţionat.

— Credeam că ai murit, camarade. Te prefaci al dracului de bine, da’ te-am dibuit. Tu eşti tipul care o punea cu cadavrele din capela de la Klagenfurt. Scoate-ţi pălăria când vorbeşti cu un academician, bolboroseşte el, azvârlind pe jos casca Micuţului.

— Ia-ţi labele împuţite de pe casca mea! răcneşte Micuţul, ridicându-şi furios casca.

Pălăria mea are trei dungi,
Trei dungi are pălăria mea...

Cântă fericit ofiţerul medic, încercând să facă nişte paşi de charleston. Picioarele i se împleticesc şi se prăbuşeşte.

— *Alea iacta est,* anunţă preotul cu voce tare, pe când pătrunde în fruntea escortei la „Fecioara trandafirie".

— Nu se poate, murmură barmanul, scăpând din mână două căni pline. Iarăşi nenorocitu-ăla de popă!

Asemenea unei haite de lupi înfometaţi care pornesc la atac, preotul se năpusteşte asupra unui porc afumat, cu garnitură de *Sauerkraut* şi găluşte. Nu foloseşte cuţit şi furculiţă, ci pur şi simplu lopătează mâncarea cu ambele mâini.

Barmanul se ia cu mâinile de cap.

— Doamne, ajută-ne, că ăsta haleşte tot! Aici era o porţie pentru şase inşi. Ce le mai dau acum puşcăriaşilor?

— Spune-le să-l înfulece pe popă, sugerează Porta, practic. Ne descurcăm noi şi fără el!

— E îngrozitor tipul ăsta! se vaită barmanul. Cele şapte plăgi ale Egiptului sunt contopite într-una singură! Nu există vreo popotă de ofiţeri din zona militară Brandenburg care să nu se teamă de o vizită de-a lui. Se spune că odată a cinat cu *Reichsmarschallul* şi, până să-şi termine oaspeţii aperitivele, el a înfulecat tot ce era pe masă, inclusiv florile-alea tâmpite pentru decor. Altă dată i-a stricat trenuleţul electric lui *Herr* Göring, după ce l-a umplut cu carne de porc. La celălalt capăt al liniei erau trei bucătari, care tăiau purcei de lapte, îi puneau pe frigare, bucată cu bucată, şi-i încărcau în vagoane. Când trenul a pornit, tipul a golit vagoanele. După ce a terminat, trenul era atât de unsuros, încât le-a luat trei săptămâni specialiştilor să-l pună din nou la punct. Se mai spune că tot din cauza lui, indirect, *Luftwaffe* a pierdut Bătălia Angliei.

— Minunată mâncare! spune preotul, bătându-l pe

barman pe umăr cu un gest amical.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, răspunde acesta pe un ton acru.

— Poate i-ar mai fi trebuit nişte găluşte, dar nu mă plâng. Carnea de porc a fost bună. Pariez că ai afumat-o acasă. Eşti un şmecher, dragă barmane. Ştiu totul despre afaceri din astea. În curtea din dos ţii în mod ilegal nişte porci, nu-i aşa? Când mai tai vreunul? Aş vrea să trec şi eu pe-aici. După asta, fac cinste cu un rând de bere şi şnaps cu alune. Chelner, trece totul pe nota de plată, ca de obicei.

— Beţivanul ăsta lunatic mă dă gata, şopteşte dezolat barmanul.

— Atunci, de ce nu-l arunci în stradă? întreabă Porta. O cizmă bine plasată în fundul lui sfânt, şi zboară imediat afară.

— Nu se poate, oftează din rărunchi barmanul. L-aţi auzit doar. Ştie despre porcii ascunşi, şi singura şansă ar fi să-i trimită cretinii ăia de englezi o bombă în cap. Spune continuu că de mâine va începe o viaţă nouă şi-şi va plăti toate datoriile, dar e un mincinos.

— Da, da. Toţi avem necazurile noastre, spune Porta. Am cunoscut un şef de gară, *Herr* Leo Birnbaum, care ţinea gara principală din Bamberg. Un individ amabil, înţelegător, dar cu o mare slăbiciune pentru pahar. Bea gin olandez cu bere şi câteodată bere cu şnaps Bummerlunder. În ajun de Anul Nou, se hotăra ca de la 1 ianuarie să fie un bun cetăţean, şi mai ales treaz. Se trezea după petrecere întotdeauna pe 3 ianuarie, aşa că era deja prea târziu şi trebuia să aştepte următorul 1 ianuarie. Când Căile Ferate Germane aveau probleme, păreau a fi inventate ca să se poată distra el. „Plauen, nod de cale ferată!” striga el uneori când trenul ajungea în gara lui. Când călătorii se îmbulzeau, încercând să coboare, zbiera la ei şi-i întreba încotro au pornit-o şi dacă nu ştiu să citească. Pe indicatoare scria Bamberg, nu? Ar fi putut să scape până şi de o acuzaţie de crimă, pentru că socrul lui fusese frizerul *Führerului* până în 1933, iar acum era *Gauleiter* local.

Dar toate astea au durat până-ntr-o zi, când nici chiar

Gauleiterul frizer nu l-a mai putut salva. S-a întâmplat la scurt timp după ce a început să mănânce heringi săraţi. Îi spusese cineva că ajută la trezirea din mahmureală. În ziua de 21 februarie, cu puţin înainte de ora unsprezece, cred, toate au început să meargă pe dos. Şeful de gară Birnbaum stătea pe peronul cinci, cu un steag verde în mâna stângă şi cu unul roşu în dreapta, mestecând un hering sărat, când văzu cu surprindere că trenul de marfă 109 vine la peronul trei, în loc de peronul cinci. A fluturat cu gesturi ample ambele steaguri: „109, 109! Ce căutaţi la peronul ăla?”

Trenul îşi vedea însă de drum. S-a repezit peste şine, fluturând în continuare steagurile. Pe peronul trei, a călcat pe o pălărie veche şi slinoasă, pierdută de cineva, şi a alunecat chiar între două vagoane cu petrol, aparţinând Regimentului 35 Panzer, Bamberg. Frânarul din ultimul vagon a încercat să-l înşface. Asta a fost o greşeală! *Herr* Birnbaum s-a apucat de braţul frânarului, trăgându-l şi pe el sub vagoanele-cisternă. Roţile din faţă i-au tăiat foarte elegant capul şefului de gară Birnbaum, în timp ce roţile din spate i-au tăiat capul tot atât de elegant frânarului Schultze. Mai neplăcut a fost pentru al doilea, care a avut necazuri la slujbă şi nu a devenit niciodată salariat permanent...

A fost un sfârşit scârbos. Rareori un accident vine singur. Doamna Amanda Grimm, o femeie de serviciu, stătea pe peronul doi, sprijinindu-şi bărbia ei germană în coada măturii şi întrebându-se unde au dispărut cei doi funcţionari. După ce a trecut trenul de marfă, privea plictisită spre şine, când a văzut capul şefului de gară Birnbaum făcându-i cu ochiul. A scos un răcnet nemţesc de groază.

„Şeful de gară şi-a pierdut capul”, urlă ea şi se repezi în biroul telegrafistului. Acesta, crezând-o beată, i-a tras câteva palme peste faţă, gest pentru care l-a raportat mai târziu. În tot cazul, ea era un angajat civil şi, în momentul respectiv, se afla la datorie, ceea ce putea fi demonstrat prin prezenţa măturii din mâna ei. Dar nu s-a terminat totul aici. Raportul a fost trimis la *Kripo* şi un funcţionar cretin a

scris pe dosar „omucidere”, fiindcă un alt conţopist tembel notase cu creionul roşu: „Cazul nr. 2988-41 – Decapitarea şefului de gară”. Până la urmă, dosarul a ajuns în biroul unui detectiv mai rezonabil care aştepta pensionarea şi nu mai era interesat de vreo avansare sau de rahaturi d-astea. Totuşi, povestea nu s-a încheiat nici aici. În aceeaşi noapte, RAF[11] a bombardat Bambergul. Bineînţeles că intenţionau să ciuruiască Münchenul. Şi-au dat seama de chestia asta mai târziu, când unul dintre ei a făcut o aterizare forţată. Individul de la *Kripo* care avea de soluţionat cazul a fost lichidat în timpul raidului aerian, în vreme ce se relaxa la „Gâsca strâmbă”.

Cazul a fost dat apoi unui alt individ de la *Kripo.* Un tânăr cu o minte de funcţionar german adevărat. Îşi începea fiecare cercetare cu un hohot de râs atotştiutor, explicându-le martorilor că declaraţiile mincinoase nu vor face decât să le îngreuneze situaţia, după care, în final, tot vor spune adevărul.

S-a lins efectiv pe bot când a văzut scris: „Decapitarea şefului de gară”. În sfârşit, iată ce aşteptase! Marele caz care i-ar fi putut aduce avansarea în funcţia de inspector RSHA[12]. Şi-a tras borul pălăriei pe ochi, a îmbrăcat haina din piele şi s-a pus pe treabă.

„Mărturiseşte, s-a răstit el către doamna Amanda Grimm, femeia de serviciu. O să regreţi dacă minţi!”

A fost interogată de atâtea ori, încât în final a luat-o razna şi a ajuns să creadă că ea însăşi l-a împins sub tren pe şeful de gară. A semnat câte o declaraţie în cele opt locuri necesare. Nu mărturisea însă că l-a omorât pe frânar.

„Nici măcar nu l-am cunoscut”, se apăra ea.

„Nu trebuie să cunoşti oamenii ca să-i omori, i-a explicat tânărul de la *Kripo,* pe un ton prietenos. Soldaţii fac chestii din astea în fiecare zi!”

N-ar fi trebuit să spună niciodată aşa ceva. Tocmai atunci sosiseră trei inşi, cu pălării pe ochi, să-l interogheze pe

[11] RAF - *Royal Air Force* – Aviaţia Regală Britanică (n.t.).

[12] *Reichssicherheitshauptamt* – Cartierul General al Siguranţei *Reichului* (n.t.).

telegrafistul gării în legătură cu alt caz. Femeia de serviciu li s-a plâns că tipul de la *Kripo* i-a făcut criminali pe soldaţii germani. Au tăbărât toţi trei pe tânărul detectiv şi aproape că l-au sfâşiat în bucăţi. De aici a început o altă serie de nenorociri. Telegrafistul îşi ţinea mâna pe comutator, gata să oprească expresul de Eger şi să dea cale liberă trenului de München, dar preocupările tipilor cu pălării l-au iritat şi a avut o scăpare. Expresul de Eger şi-a continuat mersul cu viteza maximă. Trenul de München n-a luat-o pe linia care trebuia şi telegrafistul a-nceput să zbiere. Ăia cu pălăriile erau atât de preocupaţi să-şi cotonogească rapid colegul care insultase onoarea marelui soldat german, încât nici măcar n-au remarcat urletele. De fapt, erau obişnuiţi cu aşa ceva. N-au observat nici când telegrafistul a înghiţit banda de telegraf ca să înlăture orice dovadă.

„O să se întâmple chiar acum!” a prorocit el, uitându-se pe fereastră cu interes.

Expresul 044376-2, tras de două locomotive, dintre care una mergea invers, venea duduind din depărtare. Se apropia de gară învăluit într-un nor de fum. Din vagonul de poştă au zburat două baloturi cu *Völkischer Beobachter,* ce conţinea ultimele veşti despre „întărirea frontului” şi „retragerea strategică”.

Telegrafistul a închis ochii, a căscat gura, aşteptând ciocnirea celor două trenuri în plină viteză. Izbitura s-a produs la borna douăzeci şi doi.

Expresul de Eger părea să-şi croiască drum prin rapidul de München cu nişte sunete nemaiauzite. În stil tipic nemţesc, totul a devenit extrem de complicat.

Ăia cu pălăriile au uitat complet pentru ce veniseră. S-au făcut repede nevăzuţi, dar nu le-a folosit la nimic. Au fost descoperiţi, învinuiţi şi ei de producerea accidentului, dar cu puţin noroc n-au fost acuzaţi de sabotaj. Altfel, i-ar fi spânzurat de două ori. Aşa, s-au ales cu gâturile lungite numai o dată. Telegrafistul n-a vrut să cunoască mai îndeaproape justiţia germană. A sărit în aer cu gară cu tot, folosind explozibilul depozitat acolo pentru a distruge totul înainte de sosirea inamicului. Femeia de serviciu gradul doi

a făcut şi ea în aşa fel încât să scape de mâna legii. S-a ascuns într-un dulap în care telegrafistul îşi ţinea marfa de contrabandă. Când a dinamitat gara, a zburat cu tot cu dulap.

— Arăţi ciudat, barmane. Doar nu ţi-o fi rău? întreabă Porta, serviabil. Sau poate n-ai fost în stare să mă urmăreşti cu atenţie? De fapt, încercam să-ţi spun că prea mult alcool strică. Ştiu un tip care ţinea un birt. Se numea Oskar Schleben şi era copil din flori. L-au găsit pe pragul unei uşi din Schlebenstrasse şi l-au botezat după numele străzii. Aşadar, tatăl a făcut rost de un băieţel adorabil, pe care l-a crescut cu ajutorul unei tinere chinezoaice. În fiecare seară îi dădea copilului un pahar de Bummerlunder ca să adoarmă. Când puştiul a făcut doi ani, timp în care n-a fost niciodată cu adevărat treaz, a fugit de-acasă. Ei bine, a hoinărit ce-a hoinărit, după care s-a aşezat pe trotuarul de lângă Tiergarten, exact în dreptul chioşcului de cârnaţi. N-a priceput nimeni cum a putut un copil să ajungă atât de departe. Probabil pentru că avea sânge de chinez în vene, spuneau unii. Oricum, după câteva ore, oamenii l-au observat şi, bineînţeles, s-a ivit şi cineva de la *Schupo.*

„Ce-i cu tine aici, micuţule?” l-a întrebat copoiul cu un glas prietenos, dar cam fals.

„Pu-pu”, a răspuns băiatul, repetând replica.

Şi-n orice caz, asta era tot ce ştia să zică.

Copoiul s-a înfierbântat.

„Vorbeşte germana sau te arestez!”

„Pu-pu”, făcea băiatul, care, după asta, bineînţeles că a fost arestat.

L-au dus la „Alex”, l-au judecat şi, în final, a ajuns într-o celulă. S-ar fi putut întâmpla chiar să-l şi uite acolo, pentru că n-au avut cum să-i facă fişă de intrare. Vă daţi seama că nu puteau să scrie numele „Pu-pu” pe un document important al poliţiei germane. Dar, neprimind obişnuita porţie de Bummerlunder, puştiul a început să orăcăie. *Stabswachtmeisterul* Schlade, un adevărat neamţ, a deschis uşa celulei şi s-a zgâit îndelung la el.

„N-ai citit regulamentul închisorii? E interzis să cânţi şi să

vorbeşti cu voce tare! Strict interzis!”

Copilului nici că-i păsa. El voia Blummerlunder. Au trimis după psihiatrul închisorii şi treaba a început să se pună în mişcare…

— Ce s-a întâmplat, chelner? Se pare că mai ai puţin şi te sufoci! spune Porta, compătimitor, luându-şi singur un pahar cu bere.

— Nu, nu mai vreau să aud niciun cuvânt în plus! Nici despre poliţie, nici despre altceva, bolboroseşte barmanul, punându-şi mâinile la urechi. Nu mai pot să suport… Simt c-o iau razna!

— Razna sau nerazna, eşti apt pentru serviciu. Contează pe chestia asta, ticălos nenorocit! proclamă ofiţerul medic cu voce tare.

Peste puţin timp, îl întreabă pe preotul regimentului dacă vrea să aibă de-a face cu el.

— Domnule, eşti beat, spune preotul.

— Eroare! Tu eşti beat, părinte. Dar nu-ţi foloseşte la nimic. Să ştii că tot eşti apt pentru serviciu. Cară-te pe front să fii împuşcat! Ar putea un câine să ajungă în rai? întreabă el după o pauză scurtă, cu o privire ciudată.

— Cererea trebuie făcută la episcopul din Münster. Va fi privită cu seriozitate, răspunde preotul. Va beneficia şi de recomandările mele. Nu uita de ştampile!

— La dracu’, nu pot să mai suport tot rahatul ăsta! ţipă Gregor.

Devine exagerat de zelos:

— Prizonieri, escortă! În formaţie, adunătură de neisprăviţi! Prizonierii la mijloc! Dacă deschide vreunul gura, îi sparg faţa! Distracţia s-a terminat! Suntem din nou soldaţi!

În vreme ce plecăm de la „Fecioara trandafirie”, cântând fericiţi, câţiva dintre noi se împiedică pe trepte. Preotul se caţără pe un stâlp şi începe să latre. Ne spune că e lup.

— Uitaţi-vă la mine cum zbor! urlă el triumfător, aterizând cu un pleoscăit în mocirlă.

Gregor ne ordonă să ne încolonăm pentru numărătoare, însă ne schimbăm mereu locurile şi nu reuşeşte să treacă

numerele în catastif.

— Trebuie s-o iau mereu de la capăt, oftează el nefericit. Ne tot înmulţim de parcă am fi iepuri.

— Lasă-mă pe mine să număr, se oferă Porta, serviabil.

Dar nici el nu poate să pună cifrele în ordine. Se duce înapoi în cârciumă şi iese cu o cretă de biliard. Fiecare om trebuie să-şi facă un semn cu creta pe botul cizmei stângi şi apoi să meargă înapoi la „Fecioara trandafirie” pentru a nu încurca numărătoarea. Preotul strică toată treaba, fiindcă face câte un semn pe amândouă cizmele.

Gregor simte că plesneşte de furie şi începe să se dea cu capul de perete.

Apoi, Porta are o altă idee. Să i se ofere fiecăruia câte o halbă plină cu bere, pe care s-o bea şi s-o aşeze goală în spatele tejghelei! De data asta, Micuţul e cel care compromite tentativa numărătorii, luându-şi câteva halbe în plus, în vreme ce alţii le scurg pe-ale lor de ultimele picături.

Gregor renunţă la încercarea de a mai ţine evidenţa. E dimineaţă de-a binelea când mărşăluim pe Podul Spree din Kronprinzen Ufer şi auzim din depărtare o fanfară militară.

— Un cântec! ordonă preotul regimentului, şi începe cu voce tare:

Willst du mich noch einmal sehen
sollst du nach dem Bahnhof gehen
In dem grossen Wartesaal,
sahen wir uns zum letzen Mal...[13]

— Aranjaţi-vă echipamentul, îndreptaţi-vă căştile! ordonă nervos Gregor. Pentru numele lui Dumnezeu, străduiţi-vă să arătaţi cât de cât a soldaţi germani! Micuţule, saltă-ţi carabina, o cari de parcă ai fi un braconier deşelat!

— Ce se aude? bolboroseşte Albert, şi un rânjet dement îi trece peste faţa ca de smoală. Vine Adolf?

— Mai rău, se vaită Gregor. Vine noua gardă. Mărşăluiesc

[13] De vrei să mă mai vezi o dată,/ Vino să ne-ntâlnim la gară,/ În sala mare de aşteptare/ Unde ne-am văzut ultima oară.

direct încoace şi cântă *„Badenweiler”,* marşul *Führerului.*

— *C’est le bordel!* aruncă indiferent Legionarul.

— Probabil că sărbătoresc ceva, zice Porta. O retragere victorioasă, aproape sigur!

— Ce-ar fi să ne aciuăm la „Jandarmul şchiop” până ce trec? propune Micuţul, practic. E pe-aici pe undeva. Trecem repede pe lângă popicăria aia idioată şi intrăm imediat la „Jandarm”.

— Prea târziu, declară Porta. Cerul se va prăbuşi asupra noastră.

O fanfară de infanterie, condusă de un tambur-major, îşi face apariţia triumfal de după colţ. Toată strada e invadată.

— Treci la atac, fiule, sugerează Porta. Tu eşti comandantul unei escorte militare care duce prizonieri în lanţuri. În conformitate cu Regulamentul Armatei, ai cale liberă înaintea lăutarilor ăstora. Fanfara e cea care trebuie să facă loc! Tu trebuie să opreşti doar când e vorba de unităţi grele motorizate.

— Bine, bine, dar fanfara cânta *„Badenweiler”,* intervine Heide. Chiar şi unităţile grele motorizate trebuie să se oprească. Scrie foarte clar în Regulamentul Armatei, în partea destinată fanfarelor militare.

— Sfântă Fecioară, ce să fac? întrebă Gregor pe un ton disperat.

— Să câştigi timp, îl sfătuieşte Porta. Ordonă ca prizonierii şi escorta s-o ia înapoi pe Podul Spree. Astfel, n-o să poţi fi acuzat că n-ai respectat traseul. Şi nici ăştia din fanfară n-or să poată spune că le-ai ieşit în cale!

— *Tu as raison*[14]*,* intervine Legionarul.

— Dar nu putem să mărşăluim înapoi o veşnicie! se înfurie Gregor, privindu-l furios pe Porta.

— Nu, sigur că nu, explică Porta pe un ton calm. Imediat ce vor termina marşul lui Adolf, o să poţi trece primul împreună cu escorta. Te duci înainte ca-n brânză şi, dacă acritura aia de tambur-major nu se dă în lături imediat, o s-o ia pe coajă. Poate aşa o să-nveţe să respecte drepturile escortelor din Marea Armată Germană aflate la datorie.

[14] Ai dreptate (lb. franceză).

Brusc, pare că un vârtej pătrunde în mijlocul fanfarei. Două pisici terorizate ies zburând pe o uşă, cu trei buldogi pe urmele lor. Una dintre ele se aruncă în spinarea gornistului, care se împiedică de propriile picioare şi scapă instrumentul din mâini.

Două goarne de regiment se prăvălesc peste tubă, când cealaltă pisică o zbugheşte printre picioarele muzicanţilor, vânată de cei trei câini. Animalele ţâşnesc afară şi se amestecă iar printre picioarele oamenilor, provocând o panică de neînchipuit.

Cu totul inexplicabil, ofiţerul medic face rost de o baghetă şi începe să-i dirijeze pe toboşarii şi flautiştii care mai sunt încă în picioare. Aceştia îl urmează automat, şi imediat izbucnesc primele măsuri din interzisul *„Salus Caesari nostro Guillermo”.* Tamburul-major se dezmeticeşte şi, şocat, opreşte marşul interzis.

Ofiţerul medic se repede la el cu bagheta dirijorului, iar tamburul se apără cu mânerul de argint al bastonului său.

— Gregor, eşti comandant de escortă şi trebuie să pui capăt tărăşeniei ăsteia! spune Porta. Prizonierii sunt sub paza ta. Mă tem că eşti obligat să-l arestezi pe tambur pentru că ţi-a lovit un prizonier.

— Nu pot, nu pot, mi-ajunge! plânge Gregor, de-a dreptul disperat. Mai bine nu mă mai năşteam.

— Dar totuşi nenorocirea s-a produs, declară Porta, îngândurat. Hai s-o ştergem de-aici până n-apucă ăştia să se dezmeticească!

— Prizonieri, escortă, înainte marş! răcneşte Gregor, pe tonul disperat al unui condamnat la moarte.

— Jos cu ei! strigă preotul regimentului, năpustindu-se spre grupul rămas în picioare.

Înspăimântaţi, soldaţii din noua gardă se dau la o parte.

Ne năpustim ca un val mânios în timpul fluxului. După ce-o cotim pe Lehrterstrasse, chiar lângă terenul de fotbal, Micuţul răcneşte fioros şi se strâmbă ca şi cum îl stăpâneşte o durere cumplită. Se aruncă pe asfaltul înzăpezit şi urlă ca un nebun.

— Pentru numele Domnului, ce s-a mai întâmplat?

întreabă Gregor cu o privire sălbatică şi cu groaza întipărită pe chip.

— Ştiu şmecheria asta! mârâie cu răutate ofiţerul medic. Nu mai simula, omule! Eşti apt pentru serviciu!

— Cătuşele mele, cătuşele mele! ţipă Micuţul ghemuindu-se.

— Cătuşele tale? întreabă prosteşte Porta.

— Cătuşele mele, cătuşele mele, îmi retează boaşele! geme el sfâşietor, zvârcolindu-se pe cimentul ud.

Când îi scoatem pantalonii, misterul se clarifică. Îşi ducea cătuşele aşa cum văzuse el că făceau poliţiştii americani în filme. Fără să-şi dea seama, îi alunecaseră înăuntrul pantalonilor, unde s-au închis brusc, apucându-i boaşele. Zbaterile lui le-au întărit şi mai mult strânsoarea. Trece ceva timp până când Porta reuşeşte să-i găsească cheia şi să-l elibereze, astfel încât escorta să-şi poată continua drumul.

— *Dominus vobiscum!* se adresează preotul unui grup de oameni zgribuliţi dintr-o staţie de tramvai.

Miaună ca o pisică şi-i cere ofiţerului medic să-l castreze, pentru a nu cădea cumva în păcat dacă va întâlni o femeie uşoară.

Sare pe o bancă şi începe să zbiere spre terenul de fotbal.

— Toţi morţii, imediat la raport la preotul diviziei pentru ultima împărtăşanie şi pentru stropirea cu apă sfinţită! Rudele trebuie să suporte cheltuielile.

— Îl împuşc pe nenorocitul ăsta, să ştiţi! făgăduieşte Gregor ferm, împingându-l pe preot de pe bancă.

— Am şi făcut-o! zice Porta, apăsând pe soneria de la poarta închisorii garnizoanei.

— Ce te-a apucat, omule? Vrei să dărâmi toată închisoarea cu zbârnâitul ăsta? se oţărăşte furios *Wachtfeldwebelul.*

— *Herr Feldwebel,* să trăiţi! Permiteţi să raportez, domnule! Suntem puţin cam grăbiţi, domnule! spune Porta, pocnindu-şi călcâiele. Am întârziat destul de mult, să trăiţi! Ni s-a ordonat să luăm prizonieri noi pe tot drumul prin

Berlin. Ultimul prizonier ni l-a dat chiar *Standortkommandantul.*

— Dar duhniţi cu toţii mai rău ca o crâşmă! mormăie *Wachtfeldwebelul.*

— Ordine, să trăiţi, numai ordine! declară Porta. Oriunde am ajuns, ni s-a ordonat să ocupăm berării, baruri, hanuri, orice se nimerea. Cunoaştem atât de bine Regulamentul Armatei, încât nu putem risca să nu executăm ordinele, indiferent dacă sunt tâmpite sau nu.

— Nu puteţi să mă prostiţi, intervine ofiţerul medic, privindu-l tăios pe *Wachtfeldwebel.* M-am săturat de simulacrul vostru. Toţi sunteţi apţi pentru serviciu, absolut toţi! Căraţi-vă pe front ca să puteţi fi împuşcaţi!

— Da’ chiar că ţineţi curat pe-aici! apreciază Porta, uitându-se la doi prizonieri care stăteau în genunchi şi lustruiau podelele. Chestiile astea-i plac unui soldat. Nu vezi prea des un prag atât de bine lustruit. Slugile tale folosesc vax obişnuit sau din depozitele de provizii ale închisorii militare?

— După ce bat de trei ori în uşă şi-o deschid, şopteşte *Wachtfeldwebelul,* nu intraţi mărşăluind, ci zburaţi, pur şi simplu, înăuntru, şi nu care cumva să uitaţi să vă ţineţi degetele de la picioare în spatele dungii albe de pe podea. Dacă n-o să faceţi aşa, *Hauptfeldwebelul* o să vă strivească pe toţi ca pe nişte viermi şi-o s-ajungeţi să vă mâncaţi propriii hemoroizi.

— Ştim, *Herr Feldwebel,* să trăiţi! strigă Porta, sigur pe el. Noi am mai fost aici. Aşadar, deschideţi porţile iadului!

Uşa zboară în lături, escorta pătrunde zornăind în încăpere şi se aliniază în spatele liniei albe.

Gregor dă raportul cu aşa o viteză, încât transformă întreg discursul într-un cuvânt interminabil.

Chipul *Hauptfeldwebelului* aşezat la birou degajă o răutate bestială, care l-ar îngrozi chiar şi pe un erou de război.

În timp ce ne măsoară pe toţi, unul câte unul, ochii îngropaţi în osânză îi lucesc mişeleşte.

Îşi trece o mână păroasă, ca de maimuţă, peste ţeasta

complet cheală şi rămâne cu privirea pironită asupra Micuţului, ca şi cum nu şi-ar crede ochilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-ai fost recrutat cu faţa asta atât de pocită? întreabă el, mormăind.

— Permiteţi să raportez, *Herr Hauptfeldwebel,* să trăiţi! strigă Micuţul, privind ţintă un portret al lui Hitler. Sunt membru al familiei Frankenstein, să trăiţi!

— Îţi baţi joc de mine? se zbârleşte ameninţător *Hauptfeldwebelul,* ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, urlă:

— Prizonieri, stânga-mprejur! Pas alergător!

Bineînţeles, preotul regimentului se împiedică de propriile-i picioare. Întins pe podea, sprijinindu-se într-un cot, cu bărbia în palmă ca un îngeraş, începe să cânte un psalm:

El vine înfometat, obosit şi slab,
Împovărat de îndoieli.
Nu fi mânios...

— Omul ăsta e beat criţă, constată *Hauptfeldwebelul,* ridicându-se complet de pe scaun. Ce înseamnă asta?

— Permiteţi să raportez, domnule, se repede Porta, pocnind de trei ori din călcâie. Să vă spun cum a fost, domnule, cum a ajuns preotul aici! Noi nu-l văzusem niciodată înainte, domnule, până în clipa în care a apărut din întuneric şi ne-a ordonat să intrăm la „Fecioara trandafirie" unde avea datorii pentru ceea ce consumase acolo, să trăiţi! apoi a sosit *Standortkommandantul* pe un roib şi ne-a ordonat să-l arestăm pe preot şi să-l luăm cu noi, domnule. Permiteţi să raportez, s-a mai întâmplat odată ceva asemănător, să trăiţi, cu o escortă ce ducea nişte prizonieri spre închisoarea Garrison din München. Aceşti nefericiţi mărşăluiau pe Leopoldstrasse când le-a apărut în faţă un cal negru care-l purta pe generalul de infanterie Ritter von Leeb. Pe cealaltă parte a străzii, era *Oberveterinărul* doctor Schobert, care cânta cântece porcoase, domnule. Generalul-comandant le-a ordonat să-l

ia cu ei şi pe lăutarul ăla veterinar. Asta am făcut şi noi, domnule, pentru că un ordin e un ordin, aşa cum un şnaps e un şnaps, să trăiţi! Dar când au intrat pe Leopoldstrasse, a apărut un alt cal, unul roşu, cu şeful de stat-major al Corpului 7 Armată, *Oberstul* von Wittsleben, în şa. Calul ăsta era cu adevărat austriac; slujise în Regimentul 2 Husari, dar de când Austria a revenit la Marele Imperiu German, să trăiţi, s-a reîntors şi regimentul în Armata Germană. Şeful de stat-major înhăţase doi *Gefreiteri* din Regimentul 40 Infanterie, domnule, pe care i-a surprins într-o conversaţie de înaltă trădare. Şi ei au fost predaţi sărmanei escorte…

Hauptfeldwebelul scrâşneşte din dinţi atât de tare, încât e o mare minune că nu-şi scrânteşte fălcile. Ochii încep să i se mişte sălbatic în orbite.

— Permiteţi să raportez mai departe, domnule, continuă Porta, aproape fără suflu, pentru această escortă necazurile nu se sfârşiseră încă, să trăiţi! Tocmai mărşăluiau elegant prin Maria Theresien Platz, când s-au ivit doi soldaţi alergând, de parcă le-ar fi pârlit o flacără fundurile, domnule. S-a auzit un zgomot prelung dinspre „Brutarul de Aur”, unde un locotenent ţopăia în jurul uşii batante ca şi cum ar fi primit un şut în fund, să trăiţi! Ei bine, totul începuse de la *Stabszahimeisterul* Zorn…

Hauptfeldwebelul inspiră adânc de două-trei ori, apoi începe să zbiere. Cuvintele îi ţâşnesc de pe buze atât de repede, încât e imposibil să înţelegem ce spune. Într-un târziu, când îşi recapătă stăpânirea de sine, se prăbuşeşte înapoi în scaunul care scârţâie în semn de protest.

— Tu, taci odată! îi strigă el lui Porta. Mă aduci în pragul nebuniei. Sporovăieşti mai rău ca un stol de păsări. Nici măcar nu mai pot să-mi urmăresc gândurile. Pe toţi dracii, ce-are a face cu mine escorta voastră din Corpul 7 Armată? Acum suntem la Berlin. Nu mă interesează ce s-a întâmplat la München. Mă cac pe München şi pe Corpul 7 şi-ţi ordon şi ţie acelaşi lucru!

— Îmi pare rău, să trăiţi! N-am niciun rahat disponibil în momentul de faţă, domnule, zâmbeşte Porta, amical.

— Te-a trimis cumva aici chiar diavolul în persoană? se răsteşte *Hauptfeldwebelul,* spumegând. Poate că tocmai tu, domnule *Obergefreiter,* ai fost atunci prizonier la München, nu?

— Să trăiţi, chiar că nu, domnule! N-am avut de-a face cu escorta respectivă. N-am fost nici în gardă şi nici prizonier n-am fost. Am auzit prima dată de chestia asta când un *Feldwebel* a venit să se spovedească la Wehrkreis-Pfarrer Weinfuss. Pe-atunci eu eram ajutorul preotului de-acolo. Asta se-ntâmpla cu Divizia 7, din München, să trăiţi! Că veni vorba, acolo...

Hauptfeldwebelul izbeşte cu pumnii în masă atât de tare, încât hârtiile, stilourile şi tot restul ne zboară pe lângă urechi.

— Dacă mai scoţi o vorbă, te strâng de gât! ameninţă el cu un glas răguşit.

După o scurtă pauză, întreabă trist:

— De ce-mi povesteşti toate astea?

— Ei bine, să trăiţi, ca să poată înţelege domnul *Hauptfeldwebel* de ce l-am adus cu noi pe preotul regimentului.

— Documentele prizonierilor! intervine *Hauptfeldwebelul,* trimiţându-i lui Porta o privire ucigătoare.

Palid şi tăcut, Gregor îi înmânează câteva acte.

Cei patru prizonieri, „regulamentari" dispar în adâncurile închisorii garnizoanei. Un timp, liniştea domneşte în birou. Îl privim pe *Hauptfeldwebel,* faimosul Emil Afurisitul, iar el se uită lung la noi. Echipamentul din piele scârţâie. Paturile puştilor se freacă de podea. O muscă se aşază pe mapa de pe birou şi-şi curăţă aripile. Toată lumea se zgâieşte la muscă.

Porta deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, dar renunţă.

Faţa neagră a lui Albert, rotundă ca o minge de fotbal, se luminează de un zâmbet larg.

— La ce dracu' rânjeşti, omule? tună Emil Afurisitul. Nu-i aşa că te crezi iar în Africa, gata să haleşti câţiva misionari amărâţi? Închide-ţi botul! În Germania se râde numai la

ordin. Ai priceput? Spune-mi, cum dracu' ai ajuns să porţi uniforma Marii Germanii? Din câte ştiu eu, *Führerul* a spus că toţi negrii sunt nişte *Untermenschen,* exact ca şi jidanii.

Albert se uită rugător la Porta, care-i sare imediat în ajutor.

— Permiteţi să raportez, domnule. Albert, să trăiţi, nu e cu adevărat negru, domnule. E doar un negru al *Reichului.* Tatăl lui a fost *Wachtmeister* la Husari. Pot să vă explic totul. E o poveste lungă…

— Opreşte-te! Fără explicaţii! urlă Emil Afurisitul, cu o privire terorizată. Vreau şi actele celorlalţi prizonieri. Hai, omule, scoate-le odată! Doar nu-ţi închipui că poţi să aduci pe oricine aici. Nu, eu nu primesc aici fără documente corespunzătoare nici măcar pe un ucigaş care i-a tăiat beregata propriului său general.

— Permiteţi să raportez, domnule, îl asigură Porta, documentele sunt pe drum. Vor veni de azi încolo prin poştă, să trăiţi! Permiteţi să raportez… când ne-am întâlnit cu calul roib şi cu Stan*dortkommandantul,* domnule, *Oberstul…*

— Nu vreau să mai aud nimic, nici despre cai, nici despre vreun *Oberst!* M-ai înţeles, *Obergefreiter?* încetează să-mi mai ceri permisiunea! Încetează să mai raportezi! Mă scoţi din minţi! Documentele! Documentele!

— Permiteţi să raportez, domnule, tocmai în legătură cu ele voiam să vă spun…

— Nu, nu, nu! geme Emil Afurisitul, prăvălindu-se disperat peste birou.

— Ceva de băut, să trăiţi, zâmbeşte prietenos Porta, întinzându-i *Hauptfeldwebelului* un pahar cu apă.

Emil Afurisitul îl înşfacă exact ca un om care se îneacă şi se agaţă de-o scândură. Înghite apoi, scoţând nişte zgomote de joagăr. Deschide un sertar şi scoate un pistol militar pe care-l pune în faţa lui, pe birou.

— *Obergefreiter,* ştii ce-i ăsta?

Porta se apleacă înainte şi cercetează cu interes pistolul.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi, este un Walther, domnule, model 38, să trăiţi! Am şi eu unul la fel, să trăiţi!

Scoate de la cingătoare pistolul bine uns şi-l aţinteşte spre Emil Afurisitul. *Hauptfeldwebelul* începe să clipească nervos.

— Lasă chestia-aia, se bâlbâie el, apărându-se cu mâinile. Ar putea să se descarce!

— Permiteţi să raportez, treaba asta s-a mai întâmplat, domnule. A păţit-o un *Wachtmeister* de cavalerie la închisoarea de la Paderborn. I se spune Piticul, fiindcă aşa şi arăta, să trăiţi! Ei bine, domnule, individul a fost împuşcat de un *Obergefreiter* de cavalerie din 4 Schützeregiment, domnule. *Obergefreiterul* tocmai îi arăta *Wachtmeisterului* arma sa 08, aşa cum facem noi acum, să trăiţi!

Nici chiar ofiţerii din formaţiunile JAG n-au fost în stare să-şi dea seama cum s-a descărcat pistolul, dar cumva s-a întâmplat, iar *Wachtmeisterul* de cavalerie a murit ca un câine, domnule. Pe distanţe mici, să trăiţi, pistolul 08 sapă o gaură adâncă într-un om, domnule, aşa cum poate să facă şi un P-38, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Aş putea să vă demonstrez, să trăiţi, dacă...

— Dă pistolul la o parte! ţipă Emil Afurisitul, disperat. Vreau să terminăm o dată cu cazul ăsta, fără să mai amestecăm cai, colonei sau pistoale. De ce se află aici preotul şi ofiţerul medic? Tu să taci, *Obergefreiter,* îl ameninţă el pe Porta. Nu vreau să te mai aud vorbind niciodată. Nici chiar dacă noi doi vom fi singurii supravieţuitori la sfârşitul războiului! Aş prefera să vorbesc singur. Răspunde tu, *Unteroffizier!* strigă el către Gregor.

Dar Gregor e pe cale să facă o criză de nervi şi nu e în stare să articuleze decât nişte sunete ciudate.

Emil Afurisitul începe să tremure. Se pocneşte disperat peste frunte cu ambele mâini.

— Iisuse, Iosife, Marie şi Sfântă Treime! în ce-am intrat? Am înnebunit sau totul e numai o închipuire?

— Permiteţi să raportez, să trăiţi, tună Micuţul cu o voce adâncă de bas. Permiteţi să raportez cum ne-a ordonat *Standortkommandantul* de la Moabitt-Berlin să-l arestăm pe preotul regimentului, domnule, şi să-l luăm cu noi, fiindcă a

văzut că ne îndreptăm spre pârnaie. *Standortkommandantul* spunea că-i va telefona comandantului închisorii şi va discuta cu el în legătură cu preotul, să trăiţi!

— Dar pentru ce să-l arestez? se tânguie Emil Afurisitul. Trebuie să ştiu cum să-l înregistrez. Nu pot să completez o fişă cu: „Primit 1 preot de regiment”. Aici e închisoare prusacă, nu birou pentru bagaje!

— Cu permisiunea dumneavoastră, să trăiţi, preotul regimentului l-a insultat pe Dumnezeul german, minte nepăsător Micuţul, care urmăreşte plin de interes cum Emil Afurisitul mâzgăleşte febril formularele de intrare în puşcărie.

— Foarte bine, mormăie satisfăcut Emil Afurisitul, în vreme ce stiloul îi alunecă mai departe pe foi. Nimic altceva, sper!

— Numai puţină defăimare la adresa *Führerului,* adaugă Micuţul, oftând din rărunchi.

— Tâmpitule, nu puteai să spui asta direct? tună Emil, furios. Acum va trebui să schimb formularul, iar asta nu se poate face decât în prezenţa a trei persoane de încredere. Nu e o chestie foarte simplă în Germania de azi. Toată lumea ştie că insulta la adresa *Führerului* trece înaintea insultei aduse lui Dumnezeu!

Începe să şteargă cu disperare, face o criză de nervi şi se apucă să roadă dosarul cu formulare de intrare. Cheamă gardianul şi îi ordonă să-l ducă pe preot în celula 210, în aripa ofiţerilor.

— *Dominus vobiscum!* răsună din depărtare binecuvântările preotului.

— Şi cu ăla de-acolo ce-i? întreabă Emil Afurisitul, arătând spre ofiţerul medic.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! răsună vocea Micuţului. Doctorul e aici din propriul său ordin.

— Sfinte Dumnezeu german! exclamă Emil. Unde vom ajunge dacă un neamţ poate să se aresteze, pur şi simplu, singur? Va trebui să construim cel puţin o mie de puşcării noi!

— Ia stai aşa! Am eu grijă de tine, vociferează ofiţerul medic. Acolo unde mă aflu eu n-au ce căuta simulanţii. Tu, *Hauptfeldwebel,* tu! Eşti apt pentru serviciu!

— Permiteţi să vă explic, intervine brusc Porta. *Obergefreiter* Creutzfeldt are nişte pete pe creier, să trăiţi! A fost odată pocnit de un cal. A uitat să vă spună că ne-am întâlnit cu *Majorul* von Ott, comandantul activ al *Wachtbatallionului* „Berlin". El ne-a ordonat să-l luăm pe doctor cu noi, domnule, pentru că a deranjat corpul de gardă şi, încălcând regulamentul, a luat bagheta dirijorului de fanfară şi a pus fanfara să cânte muzică interzisă.

— Am auzit eu ceva în legătură cu asta, oftează Emil Afurisitul, clătinând din cap. O să-l coste scump!

— Permiteţi să raportez, să trăiţi, continuă Porta, impasibil. A fost odată un farmacist de campanie din Corpul 8 Armată, din Viena. Voia să dirijeze detaşamentul fanfarei Regimentului „Hoch und Deutschmeister". Ei bine, domnule, asta l-a costat scump şi pe farmacist. Nici măcar n-a apucat să...

— Mai tacă-ţi gura, *Obergefreiter!* La dracu' şi cu farmacistul şi cu Viena! răcneşte Emil Afurisitul, trântindu-şi pistolul pe birou. Dacă nu primesc azi documentele, vă trag pe voi la răspundere. Ce să fac cu prizonieri fără formulare de intrare? Va trebui să-i ţin aici o veşnicie, până o să-ncepem cel de-al treilea război mondial. Dacă nu sunt înregistraţi, cum să-i lichidăm? Nimeni n-o să-i poată chema la interogatoriu, şi astfel n-or să mărturisească nimic, deci nu pot fi deferiţi Curţii Marţiale. Bietul Emil o să rămână pentru totdeauna pe cap cu ticăloşii ăştia arestaţi ilegal. Vă daţi şi voi seama c-aş putea să intru la apă. O să mă pomenesc tras la răspundere de vreun *Kriegsgerichstrat* pentru arestarea ilegală a personalului armatei. Şi în cazul de faţă e vorba de un ofiţer.

Scoate un oftat de disperare şi se afundă în propria-i osânză.

Porta oftează o dată cu el.

— Permiteţi să raportez, domnule, trăim nişte vremuri grele şi nemiloase. Un război mondial aduce întotdeauna

greutăţi.

— Ai perfectă dreptate, admite Emil Afurisitul, resemnat, şi îi ordonă gardianului să-l ducă pe ofiţerul medic în celula 209.

— Are voie să citească? întreabă gardianul, un *Gefreiter* din Vânători, cu o expresie incredibil de tembelă.

— Nu, lua-m-ar dracu', a citit mai mult decât suficient când îşi dădea examenul de diplomă. Nu pot să-i înghit pe studenţii ăştia îngâmfaţi şi semidocţi pe care-i ţine cineva de mână şi când se duc să se pişe.

— Îmi permiteţi, domnule, începe Porta, şugubăţ, a fost odată un profesor de medicină care…

— Slăbeşte-mă, explodează Emil Afurisitul, sau te-nchid şi pe tine! Să te ferească sfântul s-ajungi în puşcăria mea. Dracu' e un copil nevinovat pe lângă mine!

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! reia Porta.

— Afară cu voi! tună Emil, lovind cu pumnul în birou. Roagă-te la Dumnezeu să nu ne mai întâlnim vreodată.

— *Hauptfeldwebelul* ăsta al vostru e sărit de pe fix, îi mărturiseşte Porta *Gefreiterului* conţopist, în timp ce se îndepărtează duduind pe coridor. Prima dată spune că i-ar surâde să mă bage după gratii, apoi mă ameninţă disperat să nu cumva să ne mai întâlnim din nou.

— Nu cred că ai fi foarte încântat după ce l-ai cunoaşte cu adevărat pe Emil Afurisitul, replică gardianul cu o privire sumbră. Când ţi-o trage un şut în cur, o să te caci printre dinţi tot restul vieţii! Suntem recunoscuţi ca fiind cea mai dură puşcărie militară. Nu numai în Marea Germanie, ci şi în întreaga lume, se împăunează conţopistul.

— Nu e nici pe jumătate atât de cruntă, iar în comparaţie cu închisorile din trecut, asta e total nevinovată.

— N-ai mai vorbi aşa dacă-ai fi înăuntru, fornăie *Gefreiterul* conţopist, zâmbind dispreţuitor. Nu-i vorba doar că zbiară la tine şi te cotonogesc până-ţi înghiţi măselele. Ai fi foarte şocat, probabil, să te ardă cu ţigara, să-ţi smulgă unghiile sau să-ţi zdrobească boaşele cu ciocanul, nu-i aşa? Apoi ajungi la Heuberg, exclamă el cu un hohot satanic, şi sfârşeşti în grajduri. Acolo te răstignesc ca pe un şniţel, te

acoperă cu fainã şi sare, apoi aduc nişte capre cu limba aspră să te lingă! În felul ăsta, mori de râs!

— Bleah! Greţoasă treabă! urlă Porta, cuprins de scârbă. L-ar putea face chiar şi pe un japonez să i se strepezească dinţii. Ar fi trebuit să trăiţi în Evul Mediu, când Biserica practica vânătoarea de vrăjitoare şi de eretici. Pe atunci te puneau să calci pe smoală încinsă şi să bei fier topit. După ce au renunţat la chestiile astea, te ciupeau peste tot cu cleştele înroşit în foc. Apoi îţi smulgeau limba şi-ţi scoteau ochii. Ajunseseră până-ntr-acolo încât legau patru cai de braţele şi picioarele nefericitului şi, când acesta ajungea bucăţi, oamenii înţelegeau că trebuia să fi fost vinovat. Am auzit că, atunci când femeile erau convinse că practicau cu adevărat vrăjitoria şi că încheiaseră un pact cu diavolul, ţipau de parcă aveau cuţite sau vătraie înfipte în spinare. Dar povestea nu se sfârşea nici după ce mărturiseau. O, nu! Îi tăiau mărunt şi fixau bucăţile pe stâlpii de lângă biserică sau de lângă sala comunală, ca exemplu pentru ceilalţi ticăloşi. Oamenii care au trecut prin aşa ceva ar spune că *Gestapoul* e o adunătură de sugari. Pe-atunci era o problemă foarte complicată să te vezi mort. Astăzi, ţi se taie capul sau te alegi cu gâtul lungit de-o frânghie, şi totul se termină imediat. Pe vremuri, înainte să-ţi umble la cap, îţi smulgeau un deget, pe urmă o mână, un picior sau poate braţul.

Porţile masive ale închisorii se trântesc în urma noastră cu zgomot ca de tunet.

Ne târâm pe stradă în zornăit de carabine.

— Trebuie să fie tare greu pentru Emil Afurisitul, rosteşte Albert, oftând din greu. Fără niciun fir de păr în cap. Cred că se simte foarte singur. Nimeni nu iubeşte un om chel. Spuneţi-mi şi mie, de exemplu, cine-l iubeşte pe Mussolini?

— Nu vă bateţi capul cu asta! Tipii cu chelie sunt aproape întotdeauna daţi dracului, spune Porta.

După o oră ne alăturăm din nou companiei, iar escorta e pusă pe liber. Începe alarma şi întreaga cazarmă vibrează de forfota oamenilor preocupaţi, grupându-se pentru plecare. Regimentul trebuie să plece pe front. Mărşăluim,

companie după companie, până la gara de mărfuri.

„Închise-s toate porţile-ndurării
Şi aspru, dârz, oşteanul fără milă,
Cu iadu-n suflet, ca iarba va cădea.”
William Shakespeare

Încalecă pe un scaun şi-şi foloseşte pistolul-mitralieră drept coasă, măturând cu el prin întreaga încăpere. Tencuiala şi mizeria adunată de-a lungul anilor explodează din pereţi.

Feldwebelul *din Pionieri e luminat de focul de la gura ţevii automatului şi rămâne o fracţiune de secundă neclintit. Apoi se prăbuşeşte pe spate, de-a curmezişul mesei pe care zac găini proaspăt tăiate. Ploaia de gloanţe îl ciuruieşte şi trupul i se contorsionează violent. Cade la podea, trăgând după el şi găinile.*

Rusul rânjeşte şi vâră în armă un încărcător plin. Fără îndoială, se simte foarte bine, ca toţi aceia care pot ucide fără a fi pedepsiţi.

— E amuzant să ucizi, spune SD-istul din Sonderkommando.

Se pare că o mare parte dintre oameni are aceeaşi părere, în noi toţi zace un diavol, şi războiul îl scoate la iveală uimitor de repede. Rusul se răsuceşte, gata să se prăbuşească din fotoliu. Automatul scuipă în direcţia uşii în momentul în care dau buzna un locotenent din Pionieri şi un subofiţer. Locotenentul parcă pluteşte deasupra pământului. Când gloanţele îi sfărâmă genunchiul, picioarele îi fâlfâie precum cele ale unei sperietori bătute de vânt. Ceilalţi doi soldaţi sunt azvârliţi de perete. O clipă, totul arată ca o explozie dintr-o fabrică de vopsea.

Albert şi Gregor trag simultan. După trosnetul Kalaşnikovului, armele P-38 răsună ca nişte pistoale cu aer comprimat, cu totul diferit. Rusul se clatină, lovit în umăr. Apoi în stomac. Scoate un răcnet şi începe să alunece. Următoarea rafală îi smulge jumătate din cap. Se prăbuşeşte, având picioarele încă sprijinite pe fotoliu. Altă baltă de sânge!

— Ticălos dement! spune Albert, ştergându-şi sudoarea de pe faţa neagră şi lucioasă. La dracu'! Ne-ar fi putut omorî pe toţi!

— Găinar! exclamă Porta. Oricum, n-o să mai lichideze pe nimeni de azi înainte. Hai să dăm o raită prin casă, pentru orice eventualitate.

Din greşeală, Micuţul împuşcă o pisică de pe un pervaz.

— Porc împuţit! se-nfurie Porta.

Nu mai discută cu Micuţul tot restul zilei.

ATAC DE INFANTERIE

Bătrânul îi întâmpină pe nou-recruţi şi le explică răbdător ceea ce n-au învăţat la centrul de instrucţie.

— Fiţi atenţi, spune el cu o voce răguşită, scuipând în zăpadă un jet de zeamă de tutun. (Îşi umezeşte buzele şi sloboade o şuierătură lungă şi pătrunzătoare.) De îndată ce veţi auzi aşa ceva – culcat! Una cu pământul. Ăştia sunt micii diavoli de care trebuie să vă păziţi. Sar în ţăndări. Iute la pământ, dacă nu vreţi să vă atârne măruntaiele până sub cizme. La zgomotul ăsta, spune el – şi scoate un sunet supt, gâjâit, care aminteşte de frânele unui tren de marfă –, fugiţi în adăpost ca iepurii. Gropile individuale nu vă pot adăposti suficient. Băieţii trag în plin. Şi, dacă staţi într-o groapă individuală, plouă cu pământ peste voi până vă îngroapă!

Reproduce sunetele tuturor tipurilor de obuze şi bombe, apoi le repetă până când e sigur că nou-recruţii le pot recunoaşte.

— Şi mai e un lucru pe care trebuie să-l învăţaţi, copii! continuă el. Fugiţi! Fugiţi ca dracu' de repede! Fugiţi mai tare ca un iepure urmărit de glonţ! Puteţi fugi din calea obuzelor cât vă ţin picioarele, şi nu uitaţi, dacă sunteţi în HKL[15], ghemuiţi-vă şi băgaţi-vă capul între umeri! Asta dacă vreţi să vedeţi lumea din nou şi să mai ajungeţi acasă! Lunetiştii, băieţaşi – spune el arătând cu pipa spre şirul de tineri şi scuipând iarăşi în zăpadă –, ştiu că vi s-a spus că

[15] HKL – *Hauptkampflinie* – linia principală de luptă, linia întâi (n.t.).

vecinii noştri de peste drum sunt doar pe jumătate instruiţi. Să uitaţi asta cât puteţi de repede. Lunetiştii siberieni sunt cei mai buni din lume! Sunt în stare să zboare capul unui iepure de la două sute de metri!

De-abia s-a crăpat de ziuă. Compania ajunge în linia întâi, şi două minute mai târziu cade primul om, lovit în cap de un glonţ – un tanchist de şaptesprezece ani care a uitat ce l-a învăţat Bătrânul. Ceilalţi îşi privesc înmărmuriţi camaradul ucis. Glonţul exploziv i-a smuls faţa.

— Gloanţe dum-dum, rânjeşte sarcastic Porta. Asta ar trebui să vă demonstreze că Ivan nu trage cu gloanţe oarbe! Zdrobesc capul unui neamţ cât ai zice peşte, nu-i aşa? Lăsaţi bravada la o parte şi-o să trăiţi mai mult.

— Hei, tu ăla de colo! strigă Micuţul cu o voce tunătoare. Tu, ăla cu gâtul lung! Da, tu! Şterge-ţi expresia aia tâmpă de pe faţă!

Un tânăr înalt, de şaptesprezece ani, îmbrăcat într-o uniformă mult prea largă pentru el, îşi pocneşte călcâiele şi salută.

— Termină cu gimnastica! ordonă Micuţul, trimiţând un nor uriaş de fum din trabuc. Ia cutiile astea cu muniţie şi ţine-te de fundul meu. Chiar dacă Ivan te zboară de pe faţa pământului cu aruncătorul de flăcări, tu să stai tot lângă mine. *Panimaieşi?*

— Dar nu pot să le car pe toate şase, *Herr Obergefreiter.* Am numai două mâini, se scuză jenat tânărul.

— Atunci atârnă-ţi câteva de boaşe, fiule! îi sugerează Micuţul, cu un nechezat. Le duci cum vrei, dar le duci. *Panimaieşi?*

Înspre capătul tranşeei, Heide se umflă în pene. I-a fost încredinţată comanda unei brigăzi şi „sindromul” terenului de instrucţie a pus stăpânire pe el. Îşi goneşte brigada de colo-colo, şi răcnetele sale pot fi auzite de la o poştă.

— Julius este şi va fi întotdeauna un porc militar! *Il est con!*[16] spune Legionarul pe un ton acru.

— Păi, nu ştiaţi că s-a născut cu uniformă şi cască? întreabă Porta. Când a ieşit din pântecele maică-sii, pe 20

[16] E tâmpit! (lb. franceză).

aprilie, când e, desigur, şi ziua *Führerului,* a sărit la atac cu baioneta şi i-a scos maţele moaşei, strigând cu înfocare: „Ura!“. Pe urmă i-a crăpat capul doctorului cu patul puştii, a salutat şi a făcut un duş rece ca gheaţa în vederea pregătirii pentru viitoarea sa carieră de subofiţer în armata prusacă!

Rânjind, îl urmărim pe Heide care e pe cale să facă acea criză de nervi artificială, specifică oricărui subofiţer atunci când vrea să transforme nişte civili nevinovaţi în roboţi militari.

Julius Heide e un soldat arătos, cu umerii drepţi, foarte bine antrenat, blond, cu ochii albaştri, periculoşi şi reci ca gheaţa.

— Ce duş! strigă Porta dintr-o groapă săpată în zăpadă. N-au mai rămas mulţi dintr-ai noştri. Acum, încotro te uiţi, vezi feţe noi. Nemernicii! Vino-ncoace, Micuţule, să-mi ţii de urât. Niciodată n-am putut să sufăr străinii!

— Nici eu, tună glasul adânc al Micuţului. Dacă ar fi s-o mierlesc, aş prefera să fiu împreună cu camarazii mei. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi amestec sângele, rahatul şi oasele cu nişte străini împuţiţi.

În vale se profilează satul sinistru în care vor muri soldaţi ruşi şi germani, luptându-se să-l cucerească. Troienit de zăpadă, seamănă mai curând cu cel din felicitările de Crăciun, şi nicidecum cu un loc în care ne ameninţă pericolele. Ştim însă foarte bine că ruşii s-au ascuns acolo şi că şi-au întărit minuţios apărarea. E primul popas pe Golgota, care duce spre culmi şi spre închisoarea OGPU. Aceasta tronează ameninţătoare pe vârful celui mai înalt deal, ivindu-se şi dispărând printre valuri de zăpadă viscolită. Cărarea urcă spre culmi, unde moartea stă la pândă. Ca să ajungă la uriaşa puşcărie, unităţile noastre de luptă trebuie să-şi croiască drum prin câteva sate şi fortificaţii.

În această dimineaţă, nu ştim că, în curând, şi noi, şi soldaţii ruşi o vom blestema ca şi alte mii de prizonieri nefericiţi care au detestat-o. Când se mai domoleşte ninsoarea, se profilează ca o ameninţare sălbatică,

sfidându-ne cu zidurile masive şi cu gărvanele ferestrelor.

— Oare câţi or fi închişi acolo? întreabă Porta, dus pe gânduri, în timp ce priveşte prin binoclu. Un colos înconjurat de trei pereţi, cu multă sârmă ghimpată în vârf! N-am mai văzut niciodată o asemenea arătare!

— E o porcărie, nu-i aşa? spune Micuţul, impresionat, uitându-se pe vizorul periscopului. Mă întreb dacă-i vor elibera pe deţinuţi când o să-ncepem atacul. Sau o să-i încuie şi mai bine, aşa cum fac ai noştri când e vorba de-un raid?

— N-or să le dea drumul, hotărăşte Porta. Când o să aruncăm cu bombe incendiare, îi vor lăsa să se prăjească în propria lor osânză.

— Or fi şi muieri înăuntru? întreabă Albert, lingându-şi buzele.

— Bineînţeles, e închisoare pentru bărbaţi şi pentru femei, explică Julius Heide, care întotdeauna e supărător de bine informat în orice domeniu.

— Şi ce fel de proscrişi ai societăţii sunt vârâţi acolo? întreabă Barcelona, conştient de faptul că-l va lovi pe Heide la punctul sensibil.

— Cum adică proscrişi ai societăţii? Criminali, asta sunt! Deţinuţi politici şi criminali notorii care ar trebui împuşcaţi la zid.

— Nu uita că asta e o închisoare comunistă a *Untermenschen.* Deţinuţii lor politici sunt, într-un fel, aliaţii noştri. Un fel de eliberatori.

— Trădătorii sunt trădători, spune Heide pe un ton categoric. Un rus care simpatizează cu noi e trădător al ţării sale, şi pentru asta merită să i se zboare capul.

— Ai nimerit-o! exclamă Porta, râzând, şi se ia cu mâinile de cap.

— În cazul ăsta, ce ne facem cu cei ai lui Vlasov? întreabă Gregor, zâmbind răutăcios. Le-am dat uniforme şi arme ca să ne ajute să-i bumbăcim pe-ai lor.

— Eşti prea prost să poţi pricepe ceva! renunţă Heide şi, nervos vrea să-şi scoată capul peste marginea blocului de zăpadă. (Îşi aminteşte brusc de lunetişti şi se retrage

fulgerător.) Unul dintre clasicii noştri s-a exprimat foarte clar: *„Der Feind liebt den Verrat, aber verachtet den Verräter!”*[17]

— Ce rahat! se strâmbă Micuţul, dispreţuitor. Toată lumea acceptă pe oricine cu condiţia să poarte uniformă corespunzătoare! În Armata Germană sunt înrolaţi suedezi, englezi şi rusnaci.

— Şi negri, adaugă Porta, arătându-l vesel pe Albert, care mestecă zgribulit o bucată de pâine îngheţată.

— Isprăveşte, omule! se răsteşte Albert, jignit. Sunt german pur, să ştii!

— Se poate, zbiară Heide batjocoritor, dar n-o să fii niciodată germanic.

— Sunt fericit, mai ales că SS Heini a spus că hinduşii sunt tot un fel de arieni! pufneşte Albert, dezvelindu-şi dinţii ca un câine întărâtat.

— De ce negrii au podul palmelor şi tălpile albe? întreabă Micuţul, privind cu interes palmele lui Albert.

— Păi, toată lumea ştie de ce, hotărăşte Porta, îndepărtându-se de Albert. Când cei din tribul lui au fost vopsiţi, stăteau cu toţii în patru labe.

— Ha, ha, ha! izbucneşte Albert. Ai umor, omule, zău!

Un sunet sec şi sinistru sfâşie aerul. E ca şi cum s-ar îndrepta ceva către noi, pocnindu-se dintr-o parte în alta în timp ce se apropie, ca într-un tub uriaş. Zăpada ţâşneşte în toate direcţiile atunci când obuzele mortierelor de tranşee cad în faţa noastră. Ecoul exploziei răsună îndelung.

— Nu e drept! protestează Porta din groapa sa, săpată în zăpadă. Noi ar fi trebuit să tragem cu mortierele, nu şleahta aia nenorocită de Ivani. Întotdeauna încalcă regulile jocului!

Un ţipăt străpunge întunericul nopţii. Vine din partea cealaltă a pârâului îngheţat. Ascuţit şi penetrant. Protestul inutil al unui om găurit de un şrapnel. Parcă ţipătul mai poate impresiona pe cineva…

Zgomotul înfundat se repetă şi e urmat de o explozie cutremurătoare. Ne ghemuim la pământ. Ne afundăm în zăpadă. Ăsta e şi scopul instrucţiei: să nu te laşi ucis

[17] Duşmanul iubeşte trădarea, dar îl dispreţuieşte pe trădător!

prosteşte de un obuz rătăcit.

Suntem îngroziţi cu toţii. Cel mai greu e pentru tinerii care ajung prima oară pe front.

— La dracu', e foarte frig, mormăie Gregor, încercând să-şi încălzească faţa cu propria-i răsuflare. Cred că sunt minus o sută de grade. Ar putea să-i îngheţe boaşele şi unui urs polar, împiedicându-l s-o mai reguleze pe madama ursoaică timp de o lună!

— Sunt exact patruzeci şi trei de grade sub zero, declară semeţ Julius Heide. Un soldat german trebuie să suporte temperatura asta. Vechii teutoni au avut parte de îngheţuri şi mai mari.

— Ai fost şi tu cu ei? şuieră Gregor, ţopăind prin zăpadă.

— Sigur c-a fost! Şi Julius, şi *Führerul* lui. Nemţii şi-au îmbăiat caii în Volga, iar Julius i-a adunat *Führerului* ţurţurii de pe fund, după ce a fost să se cace.

Porta râde cu atâta poftă, încât ruşii deschid focul cu rafale de puşcă-mitralieră, crezând că râde de ei. Micuţul îşi scoate sticla de apă din sacul de merinde şi priveşte urmele trasoarelor. Trage o duşcă şi îi întinde sticla lui Porta.

— „Stalicinaia", exclamă încântat Porta şi duce iar sticla la gură, simţind cum votca îi invadează trupul până în vârful degetelor sale muşcate de ger.

— De unde-o ai? întreabă Gregor, pasându-i sticla lui Barcelona.

— *Gekados,* răspunde Micuţul, cu un zâmbet conspirativ. S-a întâmplat să trec pe lângă un depozit *Luftwaffe,* în care îi mazileau pe trei hoţi ticăloşi din Pionieri. I-au surprins şterpelind o halcă de porc de-un metru. Nimeni n-a observat când am subtilizat o ladă de trăscău.

— Şi unde-i restul? întreabă Porta, fără să-şi trădeze interesul. De obicei, sunt vreo douăsprezece sticle într-o ladă!

— Aici, chicoteşte Micuţul, desfăcându-şi bluza de camuflaj.

Ies la iveală unsprezece sticle de votcă, atârnând pe el ca portocalele în pomul de Crăciun.

— Sper să nu-ţi trimită Ivan vreo boabă, spune Porta cu

răsuflarea tăiată. Ai sări în aer ca un mănunchi de artificii în noaptea de Anul Nou!

— Nu i se va întâmpla nimic inimosului tău amic, spune Micuţul, sigur pe el. Oricând i-aş lăsa în locul meu pe eroii ăia idioţi care ar face orice numai să-şi vadă numele înscris pe un bolovan din spatele cazărmii.

Feldwebel Lange din grupul de comandă vine într-un suflet, alunecând pe zăpadă, şi se lungeşte lângă Bătrânul.

— Puşcăria asta spurcată e dusă pe apa sâmbetei, pufăie el agitat. Ticăloşii de Ivani vin în valuri. Nu pot să iau legătura cu Batalionul 3. Grupul de comandă e făcut fărâme! Lovit în plin! Sunt singurul care a reuşit să scape. Totul s-a petrecut în ultimul moment. Rusnacii ăia cretini erau deja la uşă!

— *C'est le bordel!* spune Legionarul, agitându-se nebuneşte pe lângă emiţătorul radio. Îi aud, dar nu pricep nimic din ce spun!

— Foloseşte alfabetul Morse! ordonă scurt Bătrânul.

Legionarul începe să bată pe clapă. Heide îl ajută.

Transmite fulgerător: „Străpungere rusească. Flancul drept descoperit. Batalionul 2 izolat de flancuri şi ariergardă. Poziţia nu poate fi menţinută. Companiile trei şi cinci distruse. Terminat."

— Fir-ar a dracului de treabă! înjură Bătrânul cu obidă. Aşa se-ntâmplă dacă bagi în luptă mucoşi instruiţi pe jumătate. Acum ce facem?

Heide scrie febril, apoi îi înmânează mesajul Bătrânului.

— Sigur, sigur, bombăne Bătrânul, zâmbind amar, şi trage adânc din pipă. Până la ultimul om! Până la ultimul glonţ! Hai să-i auzim şi pe cei din celălalt capăt. Puneţi-vă galoşii şi pantalonii de tăvăleală, băieţi! O să avem oaspeţi. Dă-mi-l pe comandant!

E un zgomot infernal. Pare că cerul şi pământul s-au deschis, scuipând foc şi oţel peste noi. Şenilele tancurilor duduie. Motoarele grele sunt ambalate la maximum. Albul orbitor al zăpezii se transformă în violet şi purpuriu. Orizontul arde în vâlvătăi. Albert stă culcat lângă mine, afundat în zăpadă. Şi-a tras masca de camuflaj peste

figură. E convins că va fi o ţintă uşoară dacă îşi arată faţa neagră.

— Doamne, ce n-aş da pe un *Heimatschuss*[18]*!* Aş putea scăpa de toată mizeria asta odată pentru totdeauna! visează el cu ochii deschişi.

Puştile-mitralieră de pe ambele părţi încep să răpăie. Gloanţe-trasoare brăzdează zăpada.

— Ce facem acum, domnule *Oberfeld!* întreabă tânărul locotenent Braun, privind distrat în jur.

E comandant de pluton, dar e suficient de şmecher ca să-l lase pe Bătrânul să ia singur hotărârile.

— Atac cu toată compania, răspunde scurt Bătrânul. Trebuie să luăm odată satul ăla, şi cât mai curând! Dacă nu, o mierlim cu toţii!

— Imposibil, se tânguie tânărul locotenent. Avem nevoie de armament greu ca să-l luăm cu asalt.

— Nu te mai smiorcăi, *Leutnant,* strigă fericit Porta. Când s-or porni mortierele şi băşitoarele noastre, Ivan îşi va lua picioarele la spinare cât ai zice peşte.

— Înainte! porunceşte Bătrânul, şi se ridică cu automatul pregătit şi cu grenade atârnate la cingătoare. Mişcaţi-vă fundul şi urmaţi-mă!

Ţâşnim înainte şi ne afundăm în zăpadă. Asudăm, blestemăm şi ne croim drum prin iadul alb. Fiecare pas pe care îl facem cere un efort inuman. Picioarele ne duc înainte, lăsând adesea o cizmă în zăpadă. Mitralierele grele Maxim se aud răpăind în sat. Precum combinele, îi seceră pe cei din primele rânduri. Trupuri întunecate zac în zăpadă ca nişte insule singuratice.

— *Vive la mort!* urlă Legionarul.

Pare că zboară peste zăpadă. Atacurile îl scot întotdeauna din minţi. Dă buzna înainte ca un arab fanatic.

Un rus ne priveşte terorizat dintr-o groapă făcută în zăpadă. Automatul Legionarului se porneşte să răpăie, şi rusul se prăbuşeşte într-o baltă de sânge.

[18] *Heimatschuss* (lb. germană) – „glonţ de repatriere” – expresie care desemna o rană căpătată în luptă în urma căreia deveneai inapt combatant (n.t.).

Micuţul avansează ca un bivol turbat. Îl înghionteşte cu automatul pe un profesor înspăimântat, care se străduieşte, din când în când, să se-ndepărteze de satrapul său.

— Înaintează, profesor împuţit! Ăsta-i minunatul război despre care le vorbeai elevilor tăi cretini! Ai grijă să nu cumva să te gândeşti la înaltă trădare sau să te ascunzi în vreo groapă şi să ne laşi pe noi singuri să câştigăm războiul ăsta blestemat!

Fostul *Oberst,* care acum e mult prea bătrân pentru un asemenea atac de infanterie, tuşeşte şi horcăie ca o locomotivă sleită ce urcă o pantă abruptă.

Vââjj! Crac! răsună gloanţele ricoşate. Zboară deasupra ţestelor noastre ca nişte viespi întârâtate. Blestemând, sleiţi de putere, ne adăpostim pe partea cealaltă a dealului. Simţim în ceafă răsuflarea fierbinte a morţii. Fără să ne mai pese, alunecăm pe pantă şi ne trezim deodată, spre surprinderea tuturor, printre nişte case îngropate în troiene, având numai coşurile deasupra nivelului zăpezii.

Grenadele sfâşie văzduhul. Automatele şi mitralierele uşoare răpăie. Ferestrele şi uşile sunt smulse şi se prăvălesc peste noi. Mii de trasoare vâjâie prin aerul îngheţat şi străpung trupurile soldaţilor care gonesc înainte.

Infanteriştii ruşi ţâşnesc din gropile lor individuale şi fug să se ascundă în troienele din spatele barăcilor. O sete sălbatică de sânge pune stăpânire pe noi. Suntem intoxicaţi de dorinţa victoriei. Ne bucurăm că am luat inamicul prin surprindere.

— *Vive la mort!* strigă Legionarul, cu un glas de fanatic, în timp ce sfărâmă cu patul puştii ţeasta unui sergent gras.

Carnea şi sângele îl împroaşcă din cap până-n picioare.

— *Nie vstreliati*[19]*,* murmură căpitanul rus, apărându-se cu o mână.

Locotenentul Braun se opreşte şi se holbează derutat la ofiţerul rus care e speriat de moarte. Apoi ţâşneşte înainte după Bătrânul, care dispare la colţul tranşeei.

Ca într-un film ce se derulează cu o viteză prea mare, observ că rusul are o grenadă şi se pregăteşte s-o arunce

[19] Nu trageţi! (lb. rusă, aprox.) (n.t.).

spre locotenentul Braun. Cu un gest reflex, îi terciuiesc faţa cu patul puştii. Grenada îi alunecă din mână şi explodează, răscolind zăpada şi pământul îngheţat.

Un infanterist tânăr e aruncat în aer. Picioarele îi atârnă zdrenţuite. Sângele-i ţâşneşte din pulpe ca apa dintr-o conductă spartă. Mă aplec deasupra lui, dar nu-l pot ajuta. Moare din cauza prostiei lui Braun, care ar fi trebuit să-l omoare pe rus. Porta spune întotdeauna: „Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să fim mult mai cruzi şi mai şireţi decât ei. Între viaţă şi moarte nu e decât o clipă! În momentul în care eziţi să tragi sau să arunci o grenadă, poţi să te consideri deja mort”.

Un rus scheletic se ridică în faţa Micuţului.

— *Milosti, milosti!* se tânguie el isteric, ţopăind pe loc, ca şi cum ar bătători pământul proaspăt însămânţat.

— Ruşii buni sunt ruşii morţi, rânjeşte triumfător Micuţul şi trage o rafală nesfârşită în trupul acestuia, care cade pe spate ca o păpuşă de paie.

Pe un vehicul distrus zace cadavrul unui miliţian. Are craniul despicat, iar creierul îi atârnă într-o parte. O cască veche de oţel i se odihneşte la picioare.

Profesorul se opreşte năucit, ca şi cum s-ar fi izbit de un zid. Se uită un timp la ţeasta crăpată, apoi îşi azvârle carabina, îşi duce mâinile la ochi şi se apucă să urle ca un smintit.

— Nenorocitule! zbiară Micuţul, apropiindu-se ca o furtună. Crezi că s-a terminat războiul lui Adolf şi c-a venit vremea să boceşti? Adună-ţi picioarele şi ridică-ţi arma, că-ţi zbor boaşele! Dacă ai aşa ceva!

Profesorul ţopăie şi cârâie în faţa Micuţului ca o cioară împuşcată în aripă. Acesta-l ajută să înainteze cu îmbrânceli şi lovituri date cu patul puştii.

Mă grăbesc să ţin pasul cu ceilalţi, cărând în braţe mitraliera uşoară. Pe o potecă îngustă gonesc nişte siluete îmbrăcate în alb, cu căciuli de blană. Se aude o explozie puternică, însoţită de şuierături. Asurzesc brusc. Cuprins de panică, scap mitraliera din braţe. În secunda următoare, mă simt ca ridicat de o mână uriaşă, apoi aruncat imediat

înapoi pe zăpadă. Un jet orbitor de flăcări ţâşneşte în aer. Succesiv, urmează alte două. Cizme care împroaşcă totul se perindă pe lângă mine; aerul scrâşneşte, trosneşte şi bâzâie, invadat parcă de milioane de viespi pornite la atac. Sap febril în zăpadă. Am un singur gând: să scap din iadul ăsta cumplit. O casă e luată pe sus şi se dezmembrează într-o ploaie de scânduri, mortar şi sticlă. O sobă se dă de-a dura, lăsând în urmă o avalanşă de scântei. Ruşii de la capătul potecii sunt aruncaţi în spate şi terciuiţi pe pereţii de piatră ai colhozului. Un tun antitanc alunecă pe şenile, strivind doi infanterişti germani, din care nu mai rămâne decât un morman de carne însângerată, apoi îşi croieşte drum printr-o baracă. După ce peretele se prăbuşeşte, apare o mitralieră grea rusească. Cu un gest reflex, arunc o grenadă în direcţia ei. Urmează o explozie cutremurătoare şi puşca-mitralieră amuţeşte. În câteva ore, întreg satul e curăţat. Unii se predau. Ies prudenţi din gropile individuale, cu armele ridicate deasupra capului, stăpâniţi de o frică înfiorătoare.

Automatele clănţăne răutăcios. Nu luăm prizonieri. Îi ucidem pe toţi, chiar şi pe răniţi.

Geniştii descoperă o companie întreagă de infanterişti germani care au fost lichidaţi: împuşcaţi în ceafă şi străpunşi cu baioneta.

Ne strângem în cerc şi-i privim tăcuţi. Unii sunt apatici, alţii par a urla din străfunduri. Câţiva dintre cei morţi au fost torturaţi bestial!

— *Merde!* face Legionarul. Îngrăşământ natural pentru pământ! *C'est la guerre!*

— Numai sadicii pot face aşa ceva, zice Albert. Sadici, nu glumă!

— Şi noi o să le facem acelaşi lucru dacă ne vor ieşi în cale vreodată, râde Micuţul, cu tot atâta sadism.

— Adunarea la colhoz, strigă Bătrânul, gesticulând cu automatul în mână.

Un Panzer 4 vine huruind pe stradă. Eşapamentul masiv străluceşte în lumina cenuşie a iernii.

Zornăind din lanţuri şi ridicând un nor de zăpadă, se

opreşte în faţa locotenentului Braun. Un general-maior, învelit într-o blană albă de urs, se apleacă prin trapa deschisă a turelei.

— *Leutnant,* ce cauţi cu oamenii ăştia aici? trâmbiţează el pe un ton periculos.

Braun se porneşte să turuie nervos, cu o asemenea viteză, încât cuvintele i se încalecă.

Îmblănitul general-maior îl măsoară de sus până jos cu o privire răutăcioasă.

— Eşti în legătură cu compania ta? întreabă el, scuturându-şi gheaţa de pe mănuşa de blană.

— Să vedeţi, domnule general, să trăiţi, răspunde locotenentul Braun, iritat, comandantul e la cabana de vânătoare, la doi kilometri de Sandova.

— Ţi s-a ordonat să ocupi aici poziţie? întreabă ameninţător general-maiorul, cu glasul său răguşit.

— Nu, domnule general, să trăiţi!

— Atunci, dă-i drumul înainte! Drumul spre casă trece prin Moscova!

P-4 dispare într-un nor de zăpadă, scuipând limbi de foc prin ţeava eşapamentului. Generalul nu ia în seamă salutul locotenentului.

Braun vine spre noi, blestemând printre dinţi, roşu ca racul.

— Plecăm, spune el pe un ton supus, jucându-se nervos cu automatul.

— Ce ordonaţi, domnule? se interesează Bătrânul, umplându-şi flegmatic pipa cu tutun.

— Poate c-ar fi mai bine să dai tu ordine, Beier, renunţă neputincios locotenentul. Situaţia asta nu se aseamănă cu nimic din ce ne-au învăţat la Şcoala de ofiţeri!

— Luaţi-vă armele! ordonă brusc Bătrânul. Mişcaţi-vă fundurile şi luaţi-o pe marginea drumului! Păstraţi distanţa dintre grupuri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă mai îngrămădiţi! De câte ori trebuie să vă spun că în felul ăsta puteţi fi ucişi toţi cu un singur mortier nenorocit? La naiba, distanţaţi-vă! urlă el furios la Micuţul, care şi-a ales ca ajutoare pe profesor şi pe *Oberst.*

— Uşurel, Bătrânule! Eu şi eroii ăştia doi ai Germaniei ne vom împrăştia în toată Rusia!

Cenuşiul macabru al dimineţii de iarnă se preschimbă într-un albastru rece ca gheaţa. Furtuna s-a domolit. Se aude o împuşcătură la câţiva kilometri depărtare, în frigul ucigător. Epuizaţi, mărşăluim pe câmpia largă, îndreptându-ne către înălţimile înfricoşătoare ce se zăresc în depărtare.

— Unde s-a mai ascuns împuţitul de Ivan? întreabă Porta, scormonind într-o claie cu fân. Tocmai când ţi se pare că ai dat de el, îl înghite pământul. Întotdeauna fuge ca să ne poată împuşca apoi dintr-o văgăună!

— Ruşii sunt experţi în chestii d-astea de ani de zile, explică Gregor. Dacă nu sunt urmăriţi de nişte inamici blestemaţi ca noi, atunci se ocupă de ei poliţia lor secretă, care de-abia aşteaptă să-i trimită în Siberia să cureţe zăpada.

După-amiaza târziu, ajungem la nişte ruine. Peste tot, cadavre aruncate unele peste altele. După o ciorovăială scurtă şi violentă, devenim cu toţii apatici. Porta găseşte un porc îngheţat.

— Iisus e cu noi! izbucneşte Micuţul şi începe imediat să pregătească focul.

Îi goneşte pe profesor şi pe *Oberstul* degradat şi-i obligă să plece în căutarea lemnelor de foc.

— Să fie bine uscate! urlă în urma lor. Dacă nu, vă pun pe voi în loc de lemne!

Bătrânul vrea să ne continuăm drumul. Zbiară la noi şi ne ameninţă, dar până la urmă renunţă. Ştie dintr-o lungă şi amară experienţă că numai un atac inamic cu tancuri grele l-ar putea smulge pe Porta din mijlocul unei orgii.

Despicăm porcul îngheţat cu ajutorul cazmalelor şi al toporiştilor.

— N-ar trebui să-l dezgheţăm mai întâi? întreabă cu naivitate locotenentul Braun, apărându-se cu mâna de aşchiile îngheţate de carne care sar în toate direcţiile.

— Nu avem timp, domnule *Leutnant,* să trăiţi! Dacă mai pierdem multă vreme, prietenii noştri de peste drum vor veni cu „balalaicile” alea ale lor şi ne vor ciurui fundurile, îi

explică Porta şi crapă porcul în două cu un topor de măcelărie.

Albert iese din pivniţă cărând un sac cu cartofi, un coş cu ouă şi un bidon cu lapte îngheţat.

— Iisuse şi Marie! exclamă Porta, cu gura plină de friptură.

Înmoaie carnea într-un vas rusesc cu şnaps dulce, pe care l-a descoperit Albert în pivniţă, o dată cu celelalte provizii.

— Şi-acum o să vă fac „blini”!

Leutnant Braun e beat şi începe să fredoneze cântece interzise. Din când în când, îi mărturiseşte lui Gregor că nu i-au plăcut niciodată Hitler şi partidul lui.

Heide îl priveşte plin de reproş. Nu reuşeşte să priceapă cum un ofiţer din armata *Führerului* poate spune asemenea lucruri. Se hotărăşte să nu mai aibă niciodată de-a face cu *Leutnant* Braun. Porta găseşte în pivniţă tot ce-i trebuie pentru „blini”. Chiar şi somon afumat. E mai degrabă o masă informă şi are o culoare ciudată, dar încă e comestibil.

— Mi-ar fi trebuit o tigaie specială, explică el, de preferinţă fără mâner, cu toate că nu are importanţă. Oricum, ştiu să fac clătite ruseşti destul de gustoase.

Fluierând fericit, începe să amestece aluatul într-o cratiţă mare.

— N-avem bere, nu-i aşa? În ordine, atunci o să pun votcă.

Cu un gest amplu, sparge ouăle şi le pune în aluatul de lapte cu făină.

Foarte curând, ruinele sunt invadate de aromă de „blini”. Mormane de clătite ruseşti se înalţă pe masa lungă şi şubredă. Porta le face foarte groase, aşa cum le fac şi ruşii. Când e gata ultima, începem să mâncăm cuprinşi de toropeală, ca şi cum am fi muncit ani în şir fără întrerupere. O „blini” caldă, apoi o bucată de somon afumat şi deasupra o felie de friptură. Din nou o „blini”! Ne-ar mai fi trebuit nişte sos acru, dar o să ni-l imaginăm. În locul lui, turnăm şnaps. După ce mâncăm tot, de-abia îndrăznim să ne

mişcăm, de teamă să nu ne explodeze măruntaiele. Porta îşi scoate flautul din cizmă. Întins pe spate, ne cântă o arie din *Văduva veselă.*

— Sfinte Sisoe, cât am înfulecat! se lamentează Gregor, dând drumul unei băşini răsunătoare care e urmată imediat de sforţările pe aceeaşi temă ale lui Porta.

— Data viitoare când mai găsim ceva potol, o să fac borş, promite el, visând cu ochii deschişi. Ciorba preferată a oricărui rus. Cum dăm de o vacă, luăm o bucată din ea, şi sper să mai găsim pe drum şi ceva carne de porc. O să iasă o treabă pe cinste! Cu supa asta ai putea face Armata Roşie să capituleze pe loc!

Aproape că trebuie să ne târâm până în latrină, care, în mod ciudat, a scăpat de distrugerea totală.

Porta e gurmand. Îşi ia cu el o felie de friptură şi un pahar cu şnaps.

— Un tip căruia îi merge mintea nu se deplasează niciodată pe faţa pământului fără să-şi ia provizii cu el! ne instruieşte el, muşcând cu poftă din carnea de porc.

De afară se aud zornăiturile armelor şi ale echipamentului lui militar.

— A sosit compania, declară Porta, trăgând precaut cu ochiul prin spărtura peretelui murdar de funingine.

— Sus! ordonă Bătrânul, nervos. Löwe o să-şi iasă din minţi dacă ne găseşte aici mâncând până la inconştienţă!

— Da. Hai să ieşim să căutăm bătrâna Armată Roşie, rânjeşte Micuţul, beat turtă. Doar pentru asta am plecat de-acasă, nu-i aşa?

— Pe unde naiba te-ai ascuns, Beier? întreabă *Oberleutnant* Löwe, roşu la faţă, străpungându-l cu privirea pe Bătrânul.

— Aici, răspunde acesta, făcând un semn vag cu mâna, fără să ştie ce să răspundă.

Pentru o clipă, Löwe îl priveşte suspicios. Apoi dă resemnat din umeri şi ordonă:

— Compania a cincea, în coloană câte unul, după mine! De-abia ieşim din satul ruinat, când o explozie sfâşie zorii zilei. Instinctiv, ne aruncăm în zăpadă şi ne ghemuim.

Pământ, gheaţă şi schije de oţel zboară prin aer. Suflul pare că ne smulge plămânii, dar, din fericire, explozia e mult prea departe pentru a provoca necazuri companiei. Avem numai trei răniţi. De-abia ne regrupăm şi începem marşul, când o hoardă de tancuri T-34 vopsite în alb ţâşneşte din pădurice, cu motoarele şi şenilele scrâşnind.

— Căruţe! zbiară Barcelona, isteric. Scoateţi „burlanele![20]”! *Oberleutnant* Löwe face semn de oprire, pentru a le permite celor din divizia antitanc să ne ajungă din urmă. Urcă pe coama dealului, suflând din greu.

— Puneţi mâna şi ajutaţi-ne, ticăloşilor! înjură un *Feldwebel* cu obidă.

Un tun de 75 e înţepenit în zăpada înaltă.

— Dar asta parcă nu e treaba noastră, nu-i aşa? îi răspunde Porta, ridicând o sprânceană.

Feldwebelul începe să urle, ameninţând cu mâna, dar e oprit de Bătrânul, care-i spune să se ducă dracului cu tun cu tot.

— O să te ţin minte! promite *Feldwebelul,* în timp ce se afundă în zăpadă.

Huruitul sinistru al motorului de tanc se apropie. Porta priveşte atent peste marginea gropii sale din zăpadă.

— *Herr Oberleutnant,* să trăiţi! zbiară el către Löwe. Dumnezeu nu vrea să fim omorâţi aici, sunt convins! Haideţi s-o ştergem!

— Rămâi unde eşti! ordonă furios Löwe. Pregătiţi-vă armele de luptă corp-la-corp şi rămâneţi în gropile individuale!

— Fii atent! Îmi dai alte Molotov-uri imediat ce le arunc pe astea sub căruţe, îi ordonă Micuţul profesorului, pocnindu-l cu ţeava automatului peste casca de oţel. Te iau şi dracu’, şi tac-su dacă-ţi ieşi din ritm! Te arunc şi pe tine, şi pe javra asta sub un T-34 ca pe nişte grenade! Aşa să ştii, şoarece de bibliotecă ce eşti!

Scrâşnind de furie, profesorul şi *Oberstul* degradat meşteresc la câteva grenade de mână şi i le pasează

[20] Burlan – denumire în jargon soldăţesc pentru aruncătorul de grenade antitanc (n.t.).

Micuţului.

— Feriţi! zbiară Micuţul, rotind un mănunchi de grenade pe deasupra capului.

La douăzeci şi cinci de metri în faţa lui, un tanc KW-2 se apropie huruind.

— O să ne strivească, bolboroseşte profesorul, terorizat, pregătindu-se s-o rupă la fugă.

— Aici să stai, mârâie Micuţul şi întinde după el o labă lată cât… cazmaua. Îţi zbor boaşele dacă fugi!

Tancul de cincizeci şi trei de tone se opreşte. Îşi roteşte încet turela.

Urmează o explozie zguduitoare, apoi o flacără prelungă ţâşneşte din tunul de 155 mm. Suflul îl azvârle pe Micuţul peste profesor şi peste fostul *Oberst.* Obuzul cade la numai treizeci de metri de groapa lor şi îi împroaşcă cu o avalanşă de zăpadă.

— Frumos început! rosteşte Micuţul, înspăimântat, ştergându-şi zăpada şi mâzga de pe faţă.

— Dumnezeule mare! ţipă profesorul, cuprins de panică.

Burta uriaşă a tancului se înalţă în dreptul gropii lor.

Fostul *Oberst* se ridică pe jumătate, închide ochii şi aşteaptă să fie strivit.

— Şi acum, sus cu tine, Ivane! urlă Micuţul, aruncând succesiv două mănunchiuri de grenade sub KW-2.

Izbucneşte o flacără alb-gălbuie, şi o coloană de fum negricios se înalţă din turela tancului.

— Iisuse Hristoase! bolboroseşte Oberstul, alb ca varul.

O explozie înfiorătoare spulberă tancul, exact în momentul în care Micuţul se rostogoleşte în lături. Fostul *Oberst* stă ghemuit într-o groapă şi geme terorizat. Cele cincisprezece tone ale turelei tancului s-au prăvălit peste el, sfâşiindu-i haina la spate, însă fără să-l rănească. Tremură. Se holbează cu ochii cât cepele la vâlvătaia care mai adineauri era o armă strategică ce semăna moartea.

— Unde e rezervorul aruncătorului de flăcări? întreabă Micuţul cu glas ameninţător, privindu-l cu ură pe fostul *Oberst,* în ochii căruia se întrezăreşte isteria specifică liniei frontului. Rezervorul aruncătorului de flăcări, cap pătrat!

repetă el, pocnindu-l cu patul automatului.

Oberstul încearcă să se îndepărteze ca un câine bătut. Micuţul blestemă din plin, înşfacă automatul şi e gata să tragă.

— Te fac ţăndări şi te împrăştii în toată Rusia, scârnăvie, şi pe urmă o să mă duc să scuip pe mormântul maică-tii! se răsteşte el cu un rânjet grotesc. Ai aruncat un obiect al Armatei Germane şi nu poţi face asta fără să fii pedepsit, ticălosule!

Şenilele scrâşnesc crunt în spatele perdelei de ninsoare, ameninţându-ne cu moartea. Un perete masiv din piatră se sfărâmă ca o coajă de ou. Suflul ne mătură şi ne culcă la pământ. Căldura ne pârleşte pielea, numai Micuţul pare să nu observe iadul din jurul lui. Trage o rafală la picioarele fostului *Oberst.*

— Rezervorul aruncătorului de flăcări! tună el cu un glas dogit.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Bătrânul, cu obişnuitul său ton calm.

— Nătărăul ăsta îmbrobodit! izbucneşte Micuţul, înnebunit. A aruncat porcăria aia de rezervor pe care ne-a dat-o Adolf! Îşi închipuie, probabil, că mai are grade pe umăr. N-am văzut un cretin mai mare!

— Unde e? întreabă Bătrânul, măsurându-l dispreţuitor cu privirea pe *Oberst.*

— L-am pierdut, îngaimă acesta cu jumătate de glas.

— L-ai pierdut? se răsteşte Micuţul, scandalizat, cu atâta patimă încât poate fi auzit până la Moscova şi la Berlin. Sfântă Fecioară, mama lui Iisus, am trăit s-o aud şi-asta! Minţi, gunoi ce eşti. L-ai aruncat, nu l-ai pierdut! Pentru că nu voiai să-l cari, nemernicule! Un rahat ca tine a mai fost şi ofiţer în armata *Führerului!*

— Du-te să-l cauţi! ordonă scurt Bătrânul.

— Ai căpiat? protestează enervat *Oberstul* degradat. Dacă mă întorc să-l aduc, voi fi omorât!

— Şi ce dacă? rânjeşte Micuţul cu răutate. N-o să-ţi ducem dorul! Şi Albert va fi încântat să crăpi. Scuteşte-l de efortul pe care-l va face când o să-ţi fărâme capul cu ranga

ca să facă rasol cu usturoi din tine!

— Omorât! exclamă Bătrânul pe un ton batjocoritor. Pe când aveai comanda spuneai: „Căzut pentru *Führer* şi *Vaterland”.* Dar, de fapt, ai dreptate: „omorât” e cel mai potrivit cuvânt. Sau „ucis”! Sau „schilodit”! Sau „sfărâmat”!

— *C’est la guerre,* surâde Legionarul. *Vino, moarte, vino acum...* fredonează el încetişor.

— E ultima oară când îţi spun! Du-te după rezervorul aruncătorului de flăcări, ordonă Bătrânul, punându-şi nepăsător automatul în poziţie de tragere.

Cu capul în pământ, fostul *Oberst* pleacă neînarmat, alunecând pe panta îngheţată.

Un obuz explodează la câţiva metri de el şi-l împroaşcă imediat cu zăpadă. E aruncat înapoi. Îşi pierde casca. Se ridică anevoie şi înaintează, împleticindu-se prin zăpada adâncă, fără să ia în seamă scrâşnetele copacilor dărâmaţi şi exploziile asurzitoare din jurul său.

— Înainte, numărul 2! ordonă Bătrânul. Ai grijă de rahatul ăla! zice el şi se întoarce către Micuţul.

— Cu plăcere, rânjeşte acesta satisfăcut. O să am grijă ca o mamă! Numai că nu toate mamele sunt bune!

— Să te ferească Dumnezeu dacă îi faci de petrecanie! îl avertizează Bătrânul, privindu-l aspru.

— Cum poţi să crezi că aş fi în stare de o asemenea faptă? întreabă Micuţul, cu o expresie vicleană pe chipul năclăit. Respect cea de-a treia poruncă a lui Iisus: „Nu-ţi omorî aproapele!” Şi nu uit nici ce-a spus Moise: „Ăla care-i dă în cap amicului său se va alege la rândul lui cu ţeasta spartă.”

— Descreieratule! mârâie Bătrânul, ţâfnos, şi coboară panta împreună cu Legionarul.

Fostul *Oberst* urcă înapoi şi trânteşte rezervorul aruncătorului la picioarele Micuţului.

— Ţi-ai ieşit din minţi, omule? zbiară Micuţul cu reproş. O să găureşti rezervorul lui Adolf, să ştii! O să-ţi taie solda! Şi nu uita că eşti remunerat ca un slujbaş de rând, nu ca un ofiţer! Ţi-ar lua un an ca să-l plăteşti. Hai, saltă-l în spinare şi ţine-te de fundul meu! Mergem să ne distrăm niţeluş cu

vecinii! Unde-i lepra de profesor? Dacă a fugit, îi vâr în cur băţul ăla de arătat la tablă!

— Aici sunt, murmură speriat profesorul, iţindu-şi capul dintr-o groapă.

— E-n ordine, mormăie Micuţul cu un aer mulţumit. O s-o păţiţi amândoi dacă mă supăraţi. Luaţi muniţia şi daţi-i drumul! Cel mai grav lucru care vi se poate întâmpla este să vă alegeţi cu fundurile ciuruite şi să nu mai puteţi sta pe oliţă!

— Mai repede, mai repede, eroi prăpădiţi! (Bătrânul îi goneşte nervos.) Haideţi! Strângeţi rândurile! Ţineţi-vă după tancuri!

— Cred că ai înghiţit rahat şi ţi s-a urcat la cap, ţipă Porta. Strânge tu rândurile, dacă ţi s-a urât cu viaţa! Nu vreau s-o păţesc din cauza unui glonţ! Nu m-am oferit voluntar ca să mă las omorât de bunăvoie.

— Pas alergător, pas alergător! Întotdeauna fuga asta blestemată! înjură Micuţul, cu o expresie sălbatică pe chip, şi se agaţă de cârligul de remorcare al tancului P-4. În curând o să-mi calc pe boaşe! Mi s-au tocit picioarele până-n gât!

Orizontul e în flăcări. Rachetele bateriilor noastre sfredelesc cerul, şi „orgile lui Stalin” le ţin isonul.

Mitralierele ruseşti Maxim ne hărţuiesc din spate şi din flancuri. Ne repezim spre ele cu grenade de mână şi mine S, apoi îi lichidăm pe supravieţuitori în luptă corp-la-corp. Totul se petrece cât ai clipi!

— *En avant, marche! Vive la mort!* ţipă fanatic Legionarul, înfigându-şi cuţitul maur într-un locotenent rus.

Se împiedică de un cadavru, zburându-i Kalaşnikovul din mână.

Strigătele de luptă ale Legionarului răzbat sistematic prin perdeaua de ninsoare.

— Iar fierbe sângele capiului ăluia de luptător al deşertului! râde batjocoritor Porta.

— E nebun de legat! îşi dă cu părerea Gregor. De ce dracu’ se luptă chiar aşa? Nu-l place nici pe Adolf şi nu iubeşte nici bătrâna Germanie.

— Poate că l-a muşcat o cămilă de cur pe când se fâţâia prin Sahara împreună cu ceilalţi de teapa lui şi îi jugănea pe arabi, glumeşte Porta.

Bateriile ruseşti de câmp se pornesc să tragă. Obuzele explodează nu departe de noi, aruncând în aer zăpadă, pământ şi cadavre îngheţate.

Blestemând şi înjurând, ne luptăm cu mormanele de zăpadă; uneori ne scufundăm până la subsuori şi ne eliberăm foarte greu.

Ajungem din nou la şosea, unde facem, pur şi simplu, piruete alunecând pe oglinda gheţii. Tălpile netede ale cizmelor nu se pot menţine pe suprafaţa lucioasă.

Automatele ruseşti mătură drumul cu rafale lungi, secerătoare. Grenadele de mână cad lângă noi, scuipând flăcări infernale. Înaintăm în salturi lungi; sărim peste un detaşament de infanterişti care stau în zăpadă cu mâinile ridicate, crezându-ne ruşi.

— Eroii *Führerului* sunt niţeluş obosiţi? rânjeşte Micuţul, trimiţând o rafală scurtă la picioarele unui *Unterfeldwebel.*

— Înainte, tovarăşi! Cel mai direct drum spre casă e via Moscova! strigă batjocoritor Porta.

Cu cazmalele şi baionetele ascuţite, detaşamentul atacă poziţiile ruseşti. Micuţul trimite o rafală puternică în deschizătura de observaţie a postului de apărare. Dezastrul e înfiorător când gloanţele încep să ricoşeze în adăpostul de beton. Rămân foarte puţini supravieţuitori. Sunt, pur şi simplu, tăiaţi în bucăţi de un foc concentric al proiectilelor.

Arunc o grenadă de mână cu atâta putere în direcţia celei mai îndepărtate cazemate, încât aproape că-mi smulge braţul din încheietură. Explozia mă azvârle înapoi cu o forţă incredibilă şi-mi scoate tot aerul din plămâni. Postul e aruncat în întregime în aer şi cade înapoi cu susul în jos. Grenada mea a nimerit, probabil, în depozitul cu muniţii de rezervă.

Suflul îi azvârle în sus pe Micuţul şi pe profesor, după care îi trânteşte în zăpadă.

— Eşti nebun? zbiară Micuţul, roşu de furie, dezgropându-se dintr-un morman de zăpadă. Nu aşa se umblă cu un

explozibil atât de puternic, tembelule! Aproape că mi-au ţâşnit şi cizmele din picioare!

Apar două tunuri autopropulsate. Cel din faţă se opreşte în vârful unei cazemate şi se roteşte pe şenile, ca un om care-şi striveşte ţigara cu talpa bocancului. Lemnul şi betonul se sfărâmă. Oamenii striviţi urlă, iar tancul îşi continuă dansul până ce glasurile se sting.

Arunc o grenadă într-un cuib de mitralieră. Schije de lemn sfâşie aerul.

O mitralieră Maxim se răstoarnă, cu ţeava îndreptată spre pământ. Pe radiator atârnă rămăşiţele unui soldat rus, cu faţa complet sfârtecată.

În jur auzim bubuiturile tipice tunurilor de pe tanc. Un *Rittmeister,* înalt şi slab, cu o bonetă de ofiţer trasă şmechereşte pe ochi, ne supraveghează.

— Haideţi, haideţi! Nu vă opriţi! Demonstraţi-le că sunteţi soldaţii *Führerului!*

— Şi tu eşti un morman de rahat împuţit, asta eşti! mârâie Micuţul, scos din minţi, însă nu suficient de tare încât să-l audă *Rittmeisterul.*

— Câţi cretini au diaree verbală în războiul ăsta! mormăie Porta, scuipând iritat în urma deşiratului *Rittmeister.*

Deodată, ofiţerul e rănit. Sângele îi ţâşneşte din faţă şi se prăbuşeşte cu un ţipăt ascuţit. Eleganta bonetă i se rostogoleşte pe zăpadă şi se agaţă într-o tufă. Gregor îi ia arma – un Kalaşnikov râvnit de noi toţi. Barcelona rupe o jumătate din plăcuţa de identitate şi o pune în buzunar.

— Încă o balegă pe mormanul de gunoi al armatei. *Vino, moarte, vino...!* murmură Legionarul.

Brusc, locotenent Braun îşi azvârle automatul şi se lasă moale peste cutiile goale de muniţie. Ne oprim şi-l privim. Se uită la noi cu nişte ochi de gheaţă.

— În curând o să se-ndrepte către Soare-Apune, rânjeşte Heide, arogant.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă *Oberleutnant* Löwe, care coboară de la grupul de comandă, alunecând pe-o pantă.

Heide arată spre *Leutnant* Braun, râzând:

— Laşitate în faţa inamicului, spune el dintr-o suflare, cu o expresie sălbatică pe chip.

— Iar începe ticălosul ăsta însetat de sânge! se răsteşte Micuţul. De ce dracu' nu-ţi scoţi capul mai la vedere ca să ţi-l găurească Ivan?

— Gura! mârâie Löwe. Am eu grijă de asta! Ridică-te, Braun! Hai, omule, scoală!

Leutnant Braun priveşte în gol. Pare că-i pe altă lume.

— I-a pierit toată vlaga, exclamă uimit Micuţul. N-a mai rămas nimic din el!

Löwe îl scutură pe ofiţerul înmărmurit, dar fără niciun rezultat.

— A luat-o pe scurtătură către Valhalla, asta e, zice Gregor, dând din umeri cu indiferenţă.

— Plecaţi de-aici! ordonă Löwe. Lăsaţi-l, să se ocupe medicii de el.

Terenul e înclinat. Urcăm cu un efort inuman.

Micuţul mă apucă de umăr în clipa în care mă dezechilibrez şi încep să alunec într-un hău. Privesc în golul de dedesubt şi mă apucă ameţeala. Răcnind şi înjurând, ne luptăm cu urcuşul şi blestemăm Armata Germană cu obiectivele ei cu tot, Germania şi părinţii care ne-au adus pe lumea asta blestemată. Mulţi renunţă şi se lungesc în zăpadă, însă comandanţii de pluton şi de grupă îi ridică şi-i silesc să continue drumul. Heide e din cale-afară de zelos. Vocea lui pătrunzătoare, glacială răsună în depărtare.

— Închipuiţi-vă, am ajuns aici ca voluntar, mârâie Albert cu faţa îngropată în zăpadă, atârnând de crengile unui tufiş ca să nu alunece pe gheaţă. Asta e pedeapsă de la Dumnezeu. N-ar fi trebuit să mă piş în vinul episcopului din München. A făcut icter din cauza asta. Porcul!

Crampoanele de căţărare ale Legionarului alunecă, şi automatul i se rostogoleşte pe pantă. Îl priveşte cu tristeţe cum dispare, lăsând în urma sa un nor alb.

Ştim cu toţii foarte bine că, din punct de vedere statistic, e imposibil ca nişte soldaţi din linia-ntâi ca noi să supravieţuiască acestui război. Dar ne-am păstrat speranţa şi suntem recunoscători pentru fiecare zi câştigată,

bucurându-ne că încă suntem în viaţă.

Acest atac în care dăm dovadă de un curaj vecin cu nebunia, departe de a putea fi numit chibzuit, nu are absolut nimic de-a face cu eroismul. Este, pur şi simplu, o luptă disperată.

Cartierul General al Corpului de Armată a primit ordin să ia cu asalt culmile, iar regimentul nostru a primit dispoziţia de a-i izgoni pe ruşi din închisoarea OGPU şi de a se menţine pe poziţie orice s-ar întâmpla. Cei care ocupă puşcăria de pe deal pot avea controlul întregului sector al frontului. Ne luptăm de aproape patru săptămâni. Ambele părţi au pierdut câteva batalioane, dar niciun soldat german n-a pus încă piciorul înăuntru. De câte ori am ajuns mai aproape de ziduri, am fost respinşi. Se pare că de data asta trebuie să reuşim. Au fost pregătite pentru atac două divizii de veterani. Nouă ne-a fost anexat un batalion de pionieri, care târăsc după ei nişte arme ciudate. Tunuri cu harpoane pentru aruncarea frânghiilor de escaladare a pereţilor închisorii. Acum ne folosim de ele ca să urcăm dealul, care e aproape la fel de înalt ca un munte. Abia apoi va urma cucerirea puşcăriei.

Circulă zvonuri sinistre în legătură cu ceea ce se petrece în închisoarea OGPU. Se spune că înăuntrul zidurilor sunt torturaţi mii de prizonieri. Artileria noastră o bombardează de patru zile şi se pune problema dacă cei dinăuntru mai sunt în viaţă. Julius Heide, care e întotdeauna bine informat, ne spune că e o închisoare veche, care era aici încă dinaintea revoluţiei! Acum, Poliţia Secretă din Rusia o foloseşte ca punct de tranziţie, iar prizonierii sunt aduşi de la districtele militare ale Kievului şi Harkovului.

După trei zile de luptă crâncenă, am cucerit o poziţie pe prima culme. Pe jumătate morţi, ne tolănim în tancuri. Plămânii ne dor ca şi cum am fi fost înjunghiaţi cu pumnale de gheaţă. Suntem leoarcă de sudoare, deşi e un frig de moarte.

Leutnant Braun e din nou cu noi. Stă culcat pe spate, clipind des. E ca un mort printre cei vii.

Oberleutnant Löwe, mânjit pe faţă, stă rezemat de un

pom care-l protejează puţin contra vântului tăios. Bătrânul priveşte trist în gol şi îşi umple pipa cu căpăcel de argint. Nu reuşeşte să şi-o aprindă. Tutunul e umed.

Micuţul s-a tolănit pe burtă, cât e de lung, lângă Porta. Îi urmăreşte cu coada ochiului pe profesor şi pe fostul *Oberst* şi pufăie ca de obicei din trabuc.

— Îi cam ţii din scurt pe ăştia doi, observă Porta, zâmbind din colţul gurii. Că veni vorba, ce-au făcut?

— Ce-au făcut, ce-au făcut! zbiară Micuţul un glas răguşit (Îşi suflă nasul cu mâna.) N-au făcut nimic! Atâta le trebuie să mai încerce să şi facă ceva! Ia te uită! Să nu-i văd în ochi. Nu pot să suport profesorii! De când am ieşit din Casa de copii! Atunci am jurat să-i las laţi pe toţi pe care pun mâna. Şi tâmpitul de colo e unul dintre cei mai afurisiţi! Spune că e *Oberschulrat.* El e dobitocul care a intrat în biroul companiei şi a început să turuie cum că el e infanterist, dar de fapt e *Oberschulrat.* Şi de aceea ar vrea să meargă cât mai curând posibil la Şcoala de ofiţeri. L-am cerut eu, iar *Feldwebel* Schluckebier, care nici el nu înghite profesorii, mi l-a dat. „Şcoala de ofiţeri!" a mârâit el. „Îi dau eu lui şcoală de ofiţeri! Până la urmă n-o să se mai aleagă nici praful de el!"

— Bine, dar cu *Oberstul* ce-i? întreabă Gregor. Nu e profesor şi există o mulţime de colonei sus-puşi. Amicul nostru Hinka e băiat de treabă, nu?

— Hinka e în regulă, răspunde Micuţul, dar nenorocitul ăsta nu e. Chiar deloc. Prietenul meu *Stabsgefreiter* Frick din Statul-Major al diviziei mi-a povestit destule despre el. La Sennelager i se spunea „maniacul ucigaş de recruţi". Era cel mai al dracului instructor din Westfalia şi Renania. Totuşi, lista recruţilor morţi a devenit brusc mult prea lungă şi atunci s-a făcut o anchetă. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, s-a trezit la Germerscheim, cu tinichelele de pe umăr lipsă! Totuşi, avea relaţii mari şi a scăpat de plimbarea pe lumea ailaltă cu ajutorul a doisprezece prieteni care să-l conducă înarmaţi spre pardesiul de scânduri. Amicii ăştia l-au făcut scăpat în drum spre cimitir şi l-au trimis aici, acordându-i şansa să redevină erou şi să-

şi recapete tinichelele de pe umeri. Schluckebier mi l-a făcut cadou de ziua mea. Ia uitaţi-vă la el! Nu-i mai strălucesc galoanele în ochi! E carne de tun şi nimic altceva. Dar totuşi a învăţat ceva. A învăţat ce e un *Obergefreiter!*

— Oricum, ai grijă, îl avertizează Bătrânul. Chiar dacă e degradat, are încă relaţii. Şi, pe urmă, n-o să fie prea greu să-i zboare cineva gradele şi unui rahat de *Obergefreiter* ca tine!

— Nu dau nici doi bani pe relaţiile lui, declară Micuţul cu mândrie. Plăcerea de a-l lichida merită orice sacrificiu!

— Eşti ţicnit, spune Bătrânul, dând din cap.

Până la urmă reuşeşte să-şi aprindă pipa.

— Haideţi, haideţi! Ridicaţi-vă! Mişcarea! zbiară *Oberleutnant* Löwe.

Îşi ridică pumnul încleştat, semnul pentru înaintarea rapidă.

— Iar stă Ivan pitit prin ascunzători, declară Porta, după o oră în care nu s-a arătat nici picior de rus.

— Nu te lăsa păcălit, îi spune Gregor. Tovarăşul Ivan e cel mai afurisit şi cel mai parşiv ticălos din lume. Tocmai când îţi închipui că l-a înghiţit pământul, te trezeşti că-ţi cauţi o bucată de creier pe care ţi-a suflat-o javra de rusnac.

— Doamne, nu-mi place treaba asta, bombăne Albert. Dealurile astea nenorocite pot ascunde un întreg corp de armată, iar noi suntem total expuşi. Până să ne dezmeticim, o să ne trezim pe cap cu un regiment întreg de cazaci călare pe gloabe. La dracu', locul ăsta trăsneşte de duhoarea gloabelor lor!

— Nu-ţi plac caii? întreabă Porta.

— Îi urăsc, mârâie Albert, dezvelindu-şi gingiile ca un lup întărâtat. Ţi-am mai spus, bătrânul meu a fost toboşar la Husari. Când murea un cal, primea carne pe gratis. Mâncam carne de cal de două ori pe zi, iar noi, puştii, puţeam atât de tare a cal, încât nu puteam trece pe lângă grajduri fără să necheze mârţoagele în urma noastră. Cai! Iisuse Hristoase! Cum treci pe lângă curul lor, ţi se şi băşesc în nas!

Imediat după miezul nopţii, pe o furtună orbitoare de zăpadă, compania ajunge la un colhoz ce pare părăsit în grabă de inamic. Echipamentul abandonat e împrăştiat pretutindeni. Micuţul descoperă două mitraliere grele, cu triplu tambur. Una i-o dă lui Porta, împreună cu o cutie de gloanţe dum-dum.

— La ce dracu' o să folosiţi chestiile astea? întreabă uimit Bătrânul.

— O să vezi tu, râde Porta. Întâi le retezăm, ca să nu ocupe prea mult loc, şi apoi împuşcătura o să aibă un efect mai mare. Când vor ţâşni gloanţele pe ţeavă, tovarăşul Ivan va trebui să se bage-n gaură de şarpe ca să nu se trezească fărâme!

— Putem castra întreaga Armată Roşie dintr-o lovitură! hohoteşte Micuţul.

— Astea or să ne aducă numai necazuri, îl previne Gregor. Dacă vă prinde Ivan cu ele, vi le bagă-n fund şi vă zboară creierul!

— Iisuse din Nazaret, răzbate din pivniţă glasul uimit al lui Porta. Am dat peste depozitul principal de alimente al comuniştilor! (Îşi scoate capul prin chepeng.) Putem să gătim borş, fiilor, ciorba preferată a Armatei Roşii, râde el. Băieţi, ajutaţi-mă să iau ceaunul ăsta. Sunt sigur că e cel mai mare din lume.

— Totul e mare în Rusia, filosofează Barcelona. Ştiai că ruşii îşi cumpără întotdeauna încălţăminte cu două numere mai mare? Le dă mai multă siguranţă de sine.

— Tu cureţi ceapa, îi ordonă Micuţul profesorului, şi apoi o tai în felii subţiri. Iar tu, bolovane, se întoarce el către fostul *Oberst,* tu te ocupi de sfeclă şi de varză! Şi ai grijă ce faci, că-ţi deşurubez urechile!

Porta duce pe cap un sac de făină şi la brâu şi-a legat un ştergar cenuşiu de atâta jeg. Îl privim ca pe bucătarul-şef de la *Grand Hotel* din Paris.

— Ia să vedem, exclamă el nerăbdător, jucându-se cu un cuţit pe deasupra capului. Pentru început, avem nevoie de cinci litri de apă. Nicio picătură în plus sau în minus. Julius, tu care eşti un perfecţionist prusac, o să torni apa. Mai

departe! Avem şi puţină carne de vacă. Ne trebuie trei kilograme, apoi încă un kilogram jumate de carne de porc. După asta, cinci legături de praz, una la fiecare litru de apă, şi patru sute de grame de varză. Noi o să punem cinci sute. Nu strică. Un kilogram de sfeclă, o jumătate de ţelină şi o mână de pătrunjel. Avem aşa ceva?

— Nu avem pătrunjel, spune Bătrânul.

— Putem pune mărar în loc de pătrunjel? Din ăsta e destul, propune Micuţul, iţindu-şi capul din pivniţă.

S-a instalat ca paznic la provizii.

— Să-încercăm, se-nvoieşte Porta. S-ar putea ca borşul să iasă mai bun aşa. Pentru numele lui Dumnezeu, avem cinci căpăţâni de usturoi? Fără asta nu mai iese nimic!

— Aici, răspunde Micuţul, aruncându-mi o funie întreagă. Pune-l tot! O să-i dea un gust mai bun! David, fiul blănarului jidan, spunea întotdeauna că nu te poţi sătura niciodată de usturoi. Îţi ridică mădularul ca pe un catarg de steag la ziua lui Adolf!

— Mai avem nevoie de nişte smântână acră, spune Porta, îmi trebuie neapărat smântână acră!

— Pune oţet, sugerează Gregor. Ăsta acreşte precis.

— Acum nu ne mai lipsesc decât untul, sarea şi piperul, exclamă Porta şi începe să fredoneze cântecul lăptarului beat.

— Cât de mult piper? întreabă Micuţul din pivniţă. Aici nu-i decât un sac!

— Idiotule! şuieră Porta. Nu-i nevoie decât de-o linguriţă.

— Fierbe apa, avertizează Heide, alergându-l pe profesor de cinci ori în jurul ceaunului.

— Daţi-i drumul! strigă Porta. Cepele, prazul alb, varza. Jumătate de sfeclă şi ţelina tăiate subţire.

— Totu-i gata! Oligofrenii ăştia ai mei şi-au făcut treaba. Dacă nu eşti mulţumit, spune-mi mie şi-i aranjez eu imediat pe amândoi!

— Mai tacă-ţi gura, Micuţule! Vorbeşti prea mult şi mă calci pe nervi, avertizează Porta. Şi-acum să rumenim legumele în unt nesărat din Ucraina. Ivan face cel mai

gustos unt din lume. Dacă Gröfaz[21] a intrat în Rusia pentru unt, atunci o să-l urmez până la capăt! Să punem carnea şi, până când se face, cântăm „aria vânătorului” din Jägerbrauten. Micuţul şi Albert sunt baritonii, iar Heide şi Gregor, sopranele. Sunteţi gata?

Porta bate tactul pe buza oalei cu lingura de lemn şi din colhozul jegos răsună pe întinsul stepei „aria vânătorului”. Porta îi acompaniază; lovindu-se ritmat cu mâinile pe piept, îi cade punga cu fainã de pe cap. Îşi pune piciorul pe spinarea profesorului, care stă pe podea şi curăţă mitraliera grea, conform ordinelor Micuţului, cu o atitudine de vânător sadea.

— *Der Förster ist tot, der Wilddieb lebt!*[22] cântă el cu un glas pătrunzător.

— Ia ascultaţi-l! strigă Micuţul, încântat. Nu-i aşa că le zice al dracului de bine?

Ne aşezăm în cerc lângă ceaun. Porta fredonează un cântec rusesc de seceriş, în timp ce pune şi usturoiul înăuntru, amestecându-l cu restul legumelor.

— N-ar merge şi o raţă la chestia asta? întreabă Micuţul. Fă rost de-o raţă! îi ordonă el fostului *Oberst,* care întâmplător găseşte una.

— Să-ţi explic cum e cu raţa, spune Porta. Oricine ar trebui să ştie asta. Există două feluri de borş. Unul obişnuit, pe care-l fac polonezii şi ucrainenii. Întâi se rumeneşte o raţă, apoi o tai, îi scoţi oasele şi tendoanele şi o mărunţeşti. În timp ce cânţi o parte din „Katerina Ismailova”, o arunci în supă bucată cu bucată. Uite-aşa! Ploop, ploop, ploop! Şi, de fiecare dată când raţa face „ploop”, poţi să-ţi pui o dorinţă!

— De exemplu, o muiere straşnică, se repede Micuţul, visând cu ochii deschişi.

— N-a fiert destul borşul ăla? se interesează nerăbdător Bătrânul şi se linge pe buze ca un lup hămesit.

— Nu poate fi nimic mai rău pentru un bucătar-şef, îl

[21] Gröfaz – poreclă dată lui Hitler, reprezentând iniţialele expresiei „*Grösster Feldherr aller Zeiten”* (Cel mai mare strateg al tuturor timpurilor) (n.t.).

[22] „Pădurarul e mort! Braconierul trăieşte!” (lb. germană).

mustră Porta cu seriozitate, decât nişte clienţi care şi-au pierdut răbdarea! Oi fi tu şeful adunăturii ăsteia, dar la bucătărie să nu-ţi bagi nasul! Eu comand aici! *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta, bosul! Dacă nu mai poţi să aştepţi până e gata inegalabilul meu *„chef d'oeuvre"* rusesc, te sfătuiesc să faci o mică plimbare împreună cu toţi ceilalţi care nu mai pot răbda.

Nervii noştri sunt gata să plesnească în timp ce Porta continuă imperturbabil să amestece în ciorbă. Ne pomenim mestecând în gol, ne chiorăie maţele privindu-l cum mărunţeşte carnea cu un aer demn şi cum o pune în ceaun. La sfârşit, toarnă zeama de sfeclă şi binecuvântează supa în numele Dumnezeului tuturor ruşilor. Aproape că ne călcăm în picioare în momentul în care ne spune să venim cu castroanele. Pretinde să le aliniem precum soldaţii la paradă. Micuţul e gata să-i împuşte pe profesor şi pe fostul *Oberst* când îşi pun castroanele alături de ale noastre.

— Sclavii la coadă! zbiară el. Pe vremea lui Iisus, aţi fi mâncat la rând cu câinii! N-aţi citit Biblia, nemernici aristocraţi ce sunteţi?

Porta pune în fiecare castron o bucată mare de unt şi, cu o mină de arhiepiscop, toarnă apoi şi supa.

— Vâră mai adânc polonicul, fiule! se tânguie Micuţul cu ochii sticlindu-i de foame. Ce-i mai bun se duce întotdeauna la fund!

La urmă, Porta presară deasupra mărar şi toarnă sosul acru.

După ce rade trei porţii, Micuţului i se face milă de profesor şi de fostul *Oberst.*

— Cred că vă e foame şi vouă, nu? întreabă el indiferent. Duceţi-vă la *Obergefreiter* Porta cu castroanele. Şi dacă, întâmplător, descoperiţi o bucată de carne în supa voastră, vă prezentaţi imediat cu ea la mine, *panimaieşi?*

— Încetează să-i mai chinui pe amărâţii ăştia! pufneşte Bătrânul, iritat.

— Le dau mâncare, şi tu numeşti asta chin? exclamă Micuţul, surprins. Ce-ai vrea să fac? Să-i şterg la fund ca să nu murdărească pantalonii armatei lui Adolf?

Timp de două ore ne-am tot îndopat cu borş, fără să discutăm prea mult. După ce n-am mai putut înghiţi nimic, ne-am lungit pe spate mulţumiţi.

— Când bătrâna Germanie va fi pierdut războiul ăsta, filosofează Porta, şi după ce-şi va fi revenit puţin din mizerie, cred c-aş face foarte bine să-mi deschid un restaurant la Berlin. O să cumpăr minele de la „Kampinski". Aş putea să le iau ieftin. Voi avea toate delicatesele: tocană americană, curcan prăjit în stil american, pui italienesc la cuptor.

— Nu uita de *„poulet au sang"* franţuzesc, *mon ami,* completează meniul Legionarul, aprinzându-şi o ţigară „Caporal".

— Cum aş putea să uit! zâmbeşte Porta. Şi n-o să uit nici de legumele greceşti *„au gratin"* sau de prăjiturile din bucătăria jidănească.

— Mă aduci în pragul nebuniei, izbucneşte Julius Heide cu un aer furios. Cum poţi să pomeneşti de mizeriile alea jidăneşti?

— Tu preferi miel *„à la turque",* nu? întreabă Porta pe un ton trufaş. O să am şi aşa ceva pentru clienţi de-ai casei ca tine!

— Sper c-o să faci şi supă venezueleană de peşte! intervine Gregor, lingându-şi buzele crăpate de frig.

— Dar *„paella valenciana"?* strigă Barcelona, căţărat pe pervazul ferestrei.

— Ce naiba se petrece aici? răsună dinspre uşă o voce pătrunzătoare de ofiţer.

— Atenţiune! zbiară Bătrânul, ridicându-se ca fulgerat şi scăpându-şi pipa.

Oberst Hinka, ciungul, intră în camera joasă; în aer pluteşte aroma borşului.

— Ce-i asta? întreabă el, privind cu interes ceaunul. A mai rămas puţină ciorbă.

— E ciorba preferată a ruşilor, să trăiţi! turuie Porta.

— Dă-mi să gust, zâmbeşte Hinka.

Porta îi umple un castron.

— Să pun şi pentru adjutant? întreabă Porta, uitându-se

la locotenentul care stă la uşă, nervos, ca o găină pe ouă.

— Nu pune întrebări stupide, Porta, răspunde printre înghiţituri *Oberstul.*

Reticent, adjutantul primeşte un castron plin-ochi. Nu poate să-şi ascundă reţinerea faţă de talentul culinar al lui Porta. Nu l-ar surprinde să fie în ciorbă o otravă cu efect rapid.

— Excelentă ciorbă! exclamă încântat *Oberst* Hinka şi îi întinde lui Porta castronul gol.

— Da, să trăiţi! *Untermenschen* ăştia ştiu ce-i aia haleală, să trăiţi, remarcă Porta, plin de admiraţie. Ar trebui să mâncaţi odată *selianka,* domnule. E o supă de somon, să trăiţi! O pregătesc pe plajele de la Marea Neagră. Eu am gustat-o când m-am dus în vizită la prietenul meu Serghei Smirnov, domnule. E bucătar-şef la „Motanul cenuşiu”, un restaurant din Atena. *Selianka* lui l-ar scoate şi pe Stalin afară din Kremlin. Am reţeta, să trăiţi, poate o doriţi şi dumneavoastră!

— Nu, Porta, mulţam, nu azi, surâde *Oberst* Hinka, bătându-l cu mâna pe umăr. Într-o oră plecăm. Păstrează-ţi calmul, Beier, i se adresează el Bătrânului. Cred că o să intrăm într-o treabă tare urâtă. Porta şi Creutzfeldt, fără ieşiri de căpătuială sau jafuri! Dacă aud că faceţi porcării, institui o Curte Marţială de urgenţă şi n-o să vă trec nimic cu vederea! Jaful e o problemă gravă.

— Am înţeles, să trăiţi, am înţeles perfect, domnule! cârâie Porta, cu o voce amabilă. Am văzut avertismentele afişate peste tot, să trăiţi! Jaful atrage după sine ştreangul. *Oberst* Hinka, să trăiţi, permiteţi să raportez, suntem destul de dezgheţaţi şi o să ne ţinem mâinile acasă ca să nu ne ardem. Am văzut afişele, să trăiţi!

Douăzeci de minute mai târziu, Micuţul şi Porta sfărâmă uşa unei pivniţe şi trec prin ceea ce fusese odinioară reşedinţa maiorului. Răscolesc sertare şi dulapuri, risipindu-le conţinutul pe podea. Nu descoperă nimic interesant şi trec în camera următoare, unde dau peste o sticlă de votcă într-un coş de gunoi.

— Hai s-o ştergem de praf, spune Porta, ducând sticla la

gură.

După ce curg şi ultimele picături din sticlă, îşi continuă periplul dintr-o cameră în alta, râzând şi chirăind. Până la urmă, ajung în dormitor, unde tronează un pat demodat de dimensiuni uriaşe.

Micuţul adulmecă precum un câine de vânătoare care a dat de urma vulpii. Se strecoară de pe marginea patului tocmai sub pilota grea, ţărănească.

— Pis, pis, pis, pis! vine de sub aşternuturi glasul său înfundat. (Melonul i se iveşte la capătul pernei.) Muiere! gâfâie el şi se afundă din nou printre cearşafuri ca o nevăstuică în gaura iepurelui.

Porta îşi bagă capul printre falduri să vadă ce face Micuţul. Nu-l găseşte, se suie pe el, începând să chiţăie ca un arici într-o noapte caldă de vară.

La început, Micuţul nu-şi dă seama că Porta e cel care se lăfăie în pat. Se iscă o încleştare scurtă, dar violentă, în urma căreia pilota e sfâşiată de la un capăt la altul. Fulgii zboară în toate direcţiile.

Se ridică în capul oaselor, fiecare la câte un capăt al patului, şi privesc ameţiţi în jur. Fulgii se aştern încet peste ei, făcându-i să semene cu doi pescăruşi în toiul unei furtuni.

Micuţul găseşte într-o ladă plină cu lenjerie nişte chiloţi roşii cu volănaşe de dantelă şi cu nasturi în partea din faţă, aşa cum era moda la începutul secolului.

— Sfântă Fecioară din Kazan, câtamai fundul trebuie să fi acoperit! strigă Porta, lingându-şi buzele. Cred că nu i-ar putea umple nici măcar un cal de tracţiune!

— Iisus ne iubeşte, zice Micuţul. Dacă ar fi fost aici curul ăla, cu tot restul de accesorii, ne-am fi tras şi noi nişte budigăi triunghiulari!

— Muiere, oftează Porta, visător, îngropându-şi faţa în chiloţii roşii.

Fornăie şi mârâie ca un motan într-o aventură nocturnă.

— Dă-mi chestiile alea, cere Micuţul.

Îşi trage budigăii roşii peste uniformă. Porta îi dă şi un sutien imens. Se împiedică de masca de gaze şi o aruncă

pe fereastră.

Sutienul e umplut cu două cârpe de şters pe jos şi arată ca două vârfuri ale Alpilor. Descoperirea unui corset demodat aproape că iscă o bătaie. Până la urmă, îl obţine Porta.

Se admiră amândoi într-o oglindă mare. Corsetul e foarte frumos, împodobit peste tot cu trandafiri şi fluturi.

— De ce cu fluturi? întreabă Micuţul, dus pe gânduri.

— E foarte clar, spune Porta ca un bun cunoscător. Zboară de pe el şi aduc bărbaţii direct la ţintă.

Într-un dulap găsesc o pălărie mare şi neagră, împodobită cu cireşe. Porta o confiscă.

— Ce-ai zice s-o punem rapid? întreabă el, unduindu-şi coapsele şi imitând mersul unei târfe. O pui pentru zece bumăşti? chicoteşte el, stând la fereastră şi trimiţând bezele unui grup de motociclişti care-l privesc înmărmuriţi, ca şi cum ar fi martorii unei minuni.

— Îţi arăt curu' la juma' de preţ, zbiară Micuţul cu un glas răguşit.

— Haideţi, băieţi! strigă Porta şi le face semn cu capul. Luaţi-vă bilete de intrare. Zece parale pentru poziţia clasică germană. Pentru artificiile franţuzeşti, plătiţi dublu. Şi, dacă vreţi să-i vedeţi o dată curul drăgălaşei Sophie, vă costă numai două mărci.

Micuţul se caţără pe pervazul ferestrei şi-şi unduieşte crupa. Chiloţii roşii flutură în vânt.

Porta face o mişcare scurtă cu mâna şi scuipă în zăpadă.

— Nicio şansă, dragul meu, îi spune Micuţului. E foarte adevărat ce se spune la crâşma „Crocodilul": germanii sunt exact ca şi *Führerul* lor. Li s-au micşorat de tot mădularele în frig!

Închid fereastra cu zgomot. Micuţul se împiedică şi cade într-un balansoar care-l azvârle afară pe uşă, razant cu peretele. Se opreşte într-o cămăruţă, în spatele uşii, şi priveşte uimit în jur.

— Încotro? îl întreabă Porta, fâlfâindu-şi pălăria cu cireşe în dreptul uşii sparte.

Micuţul nu răspunde, dar îi arată tăcut un seif vechi,

împodobit cu o stea roşie, cu secera şi ciocanul.

Priveliştea îl înviorează imediat pe Porta. Mângâie tandru metalul seifului.

— Întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc pe cineva ca tine, îi mărturiseşte el.

— Ai grijă, intervine Micuţul, suspicios. S-ar putea ca scârba de Ivan să fi pregătit o mică surpriză pentru nişte eventuali curioşi ca noi.

— Nu eşti prost degeaba, spune Porta cu superioritate, examinând seiful milimetru cu milimetru.

Apoi încearcă amândoi să-l tragă de la perete, dar nu reuşesc. Găsesc doi drugi de fier, dar nici aşa nu-l pot clinti. Porta scuipă pe steaua roşie şi ameninţă blocul de fier cu pumnul.

— Aşteaptă numai puţin, nemernicule! se-nfurie Micuţul. Îţi arătăm noi de unde-şi lua Moise berea! Doar nu-ţi închipui c-am bătut tot drumul ăsta împuţit până-n Rusia ca să-ţi baţi tu joc de noi!

— Drace! zice Porta, îngândurat, măsurând din ochi carcasa de fier. Trebuie să-l mutăm neapărat de la perete.

— Da’ de ce? întreabă Micuţul, fără să mai priceapă nimic. Uşa e în faţă, nu? Când vrei să intri într-o casă, doar nu te apuci să spargi peretele din spate, ci foloseşti uşa, aşa mi se pare!

— Gura! şuieră Porta, enervat. Cu seifurile e altceva! Uşa din faţă e pentru ăia care ştiu cifrul. Cu cât îl freci mai mult, cu atât e mai greu de deschis. Trebuie să încercăm pe uşa din spate. Era bine să fi avut un satâr. Aşa am fi găurit foarte uşor fosila asta de la fiare vechi.

— Aruncătorul de flăcări nu-i bun? sugerează Micuţul, nerăbdător, şi pleacă imediat să-l aducă.

— Las-o baltă, deşteptule! îi retează avântul Porta. S-ar topi toată carcasa, plus ce e înăuntru. Noi nu adunăm fier vechi şi, mai mult, n-o să ieşim din războiul ăsta la fel de săraci cum eram la început.

— S-ar putea să ai dreptate la faza cu spartul seifurilor prin spate, spune Micuţul, scărpinându-se gânditor la prohab. Îl ţii minte pe băiatul blănarului jidan de pe Hein

Hoyerstrasse care avea un coleg, bănuit a fi jidan, lăcătuş pe Berhnard Nochtstrasse? Individul ăsta se ocupa de seifuri, sertare şi treburi de genul ăsta. Lua din spate toate chestiile cu care avea de-a face. Asta l-a şi terminat până la urmă. Chestorul-şef Nass şi băieţii lui, cu pălăriile trase pe ochi, de la David Station, au pus până la urmă gheara pe lăcătuş, care totuşi nu era jidan. De fiecare dată când se dădea o gaură într-un seif, bătrânul Nass ştia că autorul trebuia să fi fost lăcătuşul. Cred că-ţi dai seama ce a urmat. Într-o dimineaţă, înainte să apară lăptarul, bătrânul Nass, însoţit de câţiva copoi, a dat buzna în casa lăcătuşului, care tocmai visa la seifuri doldora de bani. Or să mai treacă vreo douăzeci de ani până să-şi scoată nasul din Fuhlsbüttel.

— Dar, pentru că asta e prima noastră întâlnire cu un seif sovietic, n-o să-şi închipuie nimeni că tocmai noi, doi germani eliberatori, l-am găurit, spune Porta, cu un aer nepăsător.

Începe să se joace cu cifrul.

— Parcă e o staţie de emisie-recepţie, remarcă Micuţul.

— Totuşi, frecvenţa e puţin diferită, surâde Porta cu indulgenţă. Ca să te joci cu butoanele unui radio trebuie să plăteşti. Cu ăsta sper să primim bani, dacă găsim frecvenţa potrivită.

— Că veni vorba, ai încercat uşa? întreabă Micuţul, practic ca întotdeauna. Îmi aduc aminte de ziua în care David al jidanului şi cu mine am dat o raită la magazia unui concurent, având cu noi un specialist în broaşte şi lacăte. După ce a trebăluit o oră întreagă, a descoperit că, de fapt, uşa nu era încuiată. Expertul nostru a fost atât de ruşinat, încât şi-a luat tălpăşiţa şi s-a lăsat umflat de unul dintre maimuţoii lui Nass.

— Ai perfectă dreptate, zbiară Porta, deschizând cu greu uşa.

Când Micuţul vede teancurile de bancnote, râde atât de tare, încât hohotele sale provoacă un ecou puternic în toată casa.

— Milioane! şopteşte Porta, extaziat. La naiba, milioane! N-am mai văzut niciodată atâţia bani la un loc! Slăvit fie

bunul Dumnezeu! binecuvântează el cu privirea ridicată spre cer. Voi intra în lăcaşul tău cu prima ocazie! Şi, dacă dau de vreun păgân în ţara asta, o să-l aranjez cum se cuvine!

— Sunt foarte mulţi pe-aici. Mai mulţi decât ai putea tu să numeri, strigă Micuţul, frecându-şi mâinile întocmai ca un evreu care a reuşit să tragă pe sfoară un antisemit.

— În curând, firmamentul economic va fi împodobit cu încă doi Rockeffelleri, prezice Porta, satisfăcut.

— Care-s ăia? întreabă prosteşte Micuţul.

— Uită-te-n oglindă, îl lămureşte Porta. Pe unul dintre ei îl vei vedea acolo.

— Sfinte Dumnezeule! Nu-mi vine să cred, exclamă Micuţul, privindu-se atent în oglindă.

— Acum nu mai trebuie decât să ne păstrăm sângele rece, spune Porta, mângâind afectuos teancurile de bani.

— Nici n-avem vreo altă şansă în iarna asta rusească, răspunde Micuţul, cu un aer nepăsător.

— De azi încolo, continuă Porta, suntem mult prea bogaţi ca să ne mai intereseze războiul lui Adolf. Du-te în pivniţă şi adu doi saci mari. Plecăm, tinere!

— Fără să ne luăm rămas-bun de la ceilalţi? întreabă Micuţul, uluit.

— De-acum nu-i mai cunoaştem, îl lămureşte Porta. Dacă transpiră ceva din ce-am făcut, nu mai apucăm să fim bogaţi mult timp! Julius o să spună că banii aparţin statului şi că trebuie confiscaţi. Ţine minte ce ţi-am zis: păstrează-ţi sângele rece! Trecutul nostru e îngropat! Coboară în pivniţă şi adu doi saci. Să fie foarte, foarte mari.

— Înainte să mă schimb în haine civile, o să mă cac în pantalonii de armată ai lui Adolf, promite Micuţul şi aleargă în pivniţă fluierând.

— Aţi găsit ceva? zbiară Gregor, intrând pe fereastră, însoţit de Albert, cu dinţii săi strălucitori.

Porta închide repede uşa seifului şi se grăbeşte să le abată privirea de la cămăruţă.

— Rahat! răspunde el indiferent, arătând ca un lup ciobănesc.

Albert vede corsetul cu fluturaşi şi trandafiri şi izbucneşte într-un hohot de râs convulsiv.

— Ce-i asta? Noua armă secretă a lui Adolf? bolboroseşte Gregor printre sughiţuri.

Albert scrâşneşte din dinţi în clipa în care vede pe perete un portret al lui Stalin ce scrutează încăperea cu o privire crudă.

— *Kak vî pajivaete, tavarişci?*[23] strigă el, ameninţând tabloul cu pumnul, ca şi cum ar încerca să domolească săgeţile din privirea georgianului.

Micuţul apare cu doi saci mari la subsuoară.

— Afară, rahaţilor! se răsteşte el, fluturând sacii spre ei ca şi cum ar goni nişte găini. Nu ştiaţi că e interzis să violaţi o proprietate particulară?

— La ce vă trebuie sacii? întreabă Gregor, pipăind ţesătura de cânepă.

— Am primit ordin să camuflăm ferestrele, replică Porta, pentru a evita un răspuns necugetat din partea Micuţului.

— Drept cine mă luaţi? Mă credeţi cretin sau ce? pufneşte Gregor. Aţi găsit ceva, ăsta-i adevărul. Nu-mi mai vindeţi mie gogoşi! Am fost anchetator. Vă miros de la o poştă!

— Dacă nu-ţi ţii gura şi nu pleci de aici cu strigoiul ăsta negru, ca să ne facem treaba, vă calc în picioare! zbiară Micuţul, ameninţându-i cu pumnul.

— E ceva deosebit, omule! exclamă Albert, plin de curiozitate, ţopăind pe canapea.

Face o tumbă, se opreşte stând în mâini şi se uită sub canapea.

— Te joci cu soarta, târâtură africană ce eşti! mârâie Porta, expediind un şut unei perne, care zboară direct pe lampă.

— Da’ zău că ai dreptate, râde Albert şi scoate de sub pat un bidon cu ulei.

— Vrei să-ţi ungi fuduliile şi să te duci la tine-n Africa să dormi pe-un pat de cuie? întreabă Micuţul, turbat de furie, încercând să-i tragă un şut lui Albert.

[23] Cum o mai duci, tovarăşe? (lb. rusă).

— De ce nu? rânjeşte Albert şi trage o duşcă din bidon.

Micuţul îşi lungeşte gâtul ca o barză la vânătoare de broaşte. Adulmecă aerul în direcţia bidonului cu ulei.

— Crăciun fericit tuturor! Şnaps de prune! zbiară el, smulgând bidonul din mâna lui Albert.

— Dă-mi şi mie să gust, cere Porta şi se autoserveşte.

— Alarmă, alarmă! vine un strigăt de afară.

O puşcă-mitralieră răpăie cu furie. Mortierele bubuie în noapte. Un *Obergefreiter* tanchist se caţără pe un scaun, în dreptul tabloului lui Stalin.

— Tătucul Iosif poate fi un cadou frumuşel. O să dea foarte bine deasupra canapelei de acasă, din Köln, când s-o termina războiul.

— Nu-l atinge! ţipă Gregor, cuprins de panică, aruncându-se la pământ.

Albert sare dintr-un salt în spatele canapelei, aidoma unei pisici care-o zbugheşte din calea unui lup alsacian. Porta se ghemuieşte după un fotoliu împreună cu Micuţul, care şi-a ascuns capul ca struţul. Pălăria împodobită cu cireşe fâlfâie în aer ca o pasăre rănită.

Într-o fracţiune de secundă, Gregor observă firul subţire, negru, legat de tablou, care se strecoară printr-o gaură sub tapet.

Explozia sfărâmă toată casa. Limbi lungi de foc se înalţă spre cer. Acoperişul pare că se sprijină pe creasta flăcării. Parcă ar fi sfârşitul lumii. Exploziile se succed în lanţ şi cuprind întreaga stradă. Casele se prăbuşesc şi cerul e invadat de o lumină orbitoare. Se vede ca ziua. Suflul învăluie strada ca o tornadă, măturând tot ce-i stă în cale. Un camion se rostogoleşte ca o jucărie. Albert zboară urlând peste ruinele peretelui, cu canapea cu tot. Aceasta se striveşte cu un zgomot infernal de peretele unei alte case de pe cealaltă parte a drumului. În cădere, Albert zbiară ca un porc înjunghiat, rostogolindu-se şi agitându-şi mâinile şi picioarele. E proiectat într-o baltă îngheţată, alături de Gregor.

— Iisuse! îngaimă el. Asta putea să omoare şi un urs grizzly.

Oameni răniţi de moarte strigă după ajutor. Vâlvătăile de foc luminează zăpada murdară. E ca o erupţie a unui vulcan ce pare că nu se mai sfârşeşte.

Totuşi, se opreşte!

Cei rămaşi în viaţă încearcă din răsputeri să se ridice. Sunt în stare de şoc şi complet asurziţi. Îi dor urechile, de parcă le-ar fi străpuns cineva timpanele cu un ac înroşit în foc. Preţ de câteva minute, suntem incapabili să pricepem ce se întâmplă în jur. Ne cuprind accese acute de nebunie. Peste tot zac împrăştiate hălci de carne şi aşchii de oase. Până şi pomii care străjuiau strada, de o parte şi de alta, au fost smulşi din rădăcină, dispărând fără urmă. Ruşi şi nemţi, civili şi militari panicaţi aleargă înnebuniţi.

Un sergent rus, cu uniforma boţită şi înnegrită de funingine, îşi descarcă în aer Kalaşnikovul, apoi îl aruncă şi urlă: *Iob tvoiu mati.* Îi frânge gâtul cu muchia palmei unui *Feldwebel* care dă să-l lovească.

O motocicletă cu ataş plină cu puşti-mitralieră şi muniţie este răsucită în jurul rămăşiţelor unui horn. Din ataş atârnă un trup însângerat. Albert a luat-o razna. Se târăşte în patru labe şi urlă ca un câine turbat. Îşi revine doar în clipa în care Porta îi dă casca de oţel. La spate, buza caschetei a fost complet smulsă. Albert o priveşte o clipă fără să priceapă nimic. Îşi pipăie creştetul capului, ca şi cum ar vrea să fie sigur că-l mai are. Îşi înalţă privirea spre cerul plumburiu, îi mulţumeşte lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor cunoscuţi şi necunoscuţi. Cu ocazia asta, inventează ad-hoc nume noi. Îşi ia casca şi le-o arată tuturor, ca dovadă că Dumnezeu îl ocroteşte.

— Asta, pentru că noi, negrii, n-avem nimic comun cu războaiele, declară el. Războiul ăsta e pentru albi şi pentru galbeni.

— Ce porcărie! Şi toate astea pentru un tablou, oftează Porta, privind lung spre minele casei maiorului.

Când vede corsetul înzorzonat, *Oberst* Hinka îl ia pe Porta deoparte. Porta uitase că e încă îmbrăcat cu el.

— De unde-l ai? îl întreabă aspru Hinka.

— L-am găsit, să trăiţi! răspunde Porta, ceea ce e destul

de adevărat.

— Unde l-ai găsit? Hai! Vreau adevărul! îl sfredeleşte Hinka cu privirea. În care casă?

Porta se foieşte. Încearcă să se eschiveze, apelând la una dintre poveştile lui obişnuite. Spune ceva despre un salon de coafură din Düsseldorf, al cărui proprietar purta întotdeauna corset.

— La dracu' cu prietenii tăi de la saloanele de coafură! îl întrerupe Hinka, cu un glas tăios. Ştii că nu mă poţi prosti. De ce-a sărit casa-aia în aer, ce s-a întâmplat acolo?

— Aaa, da, să trăiţi! Înţeleg, domnule, despre explozie vorbiţi. (Porta surâde fals.) Unui motociclist i s-a pus pata pe portretul lui Stalin şi a vrut să-l ia. Într-adevăr, era un portret reuşit, să trăiţi! Noi l-am avertizat pe motociclist, domnule, adică nu pe Stalin, să trăiţi! (Porta face un semn cu mâna în direcţia satului distrus.) Tabloul avea ceva dubios, să trăiţi! De asta v-aţi convins şi dumneavoastră, domnule!

— Ai putea să recunoşti motociclistul? întreabă Hinka, bănuitor.

— S-a dus, domnule. S-a dus definitiv. S-ar putea chiar să spânzure de coşul ăla de ţiglă! Dumnezeul german pedepseşte întotdeauna nesupunerea, nu-i aşa, domnule? adaugă el gânditor.

— L-ai văzut mort? se interesează Hinka pe un ton tăios. Dacă e în viaţă, vreau să afle cum pedepsesc eu nesupunerea!

— Ar merita, să trăiţi! îl aprobă Porta, oftând din rărunchi. Puteam fi făcuţi praf cu toţii din cauza unui beţiv care-a vrut neapărat să fure.

— Ai grijă, Porta, să nu-ţi crească aripi de îngeraş. Te-am întrebat: l-ai văzut mort?

— Din păcate, nu, să trăiţi! S-a prăvălit casa peste mine!

— Cine mai era cu tine?

— Absolut nimeni, domnule. Eram singur. Departe de tabloul ăla, să trăiţi!

— Atunci înseamnă că i-ai dat, pe geam, chiloţii şi sutienul *Obergefreiterului* Creutzfeldt, nu-i aşa?

Face un semn cu capul spre Micuţul, care tace mâlc, privind agitat în jur, sub influenţa şocului exploziei.

— Vino încoace, Creutzfeldt! strigă furios Hinka.

Micuţul nu reacţionează. A asurzit.

— Cred că i-au fost afectate pâlniile, să trăiţi! e de părere Porta. Permiteţi să raportez, domnule. La început, mi-am pierdut şi eu auzul, dar, după ce m-am ridicat în capul oaselor, mi-am revenit, şi acum aud foarte bine, mulţumesc lui Dumnezeu! Aud perfect tot ce-mi spune *Herr Oberst* Hinka, să trăiţi!

— Dă-ţi jos corsetul ăsta tâmpit! îi ordonă scurt Hinka. Şi te previn, Porta, răbdarea mea are limite! Dacă sari peste cal, o să te trezeşti pe undeva printr-o celulă.

— Da, să trăiţi, cred că se găseşte întotdeauna o celulă goală la Germerscheim, domnule, spune Porta, vlăguit, încercând să pară abătut.

— Am să te împuşc într-o bună zi, promite Hinka, răsucindu-se pe călcâie.

— Într-o oră plecăm, anunţă Bătrânul, care fusese la o adunare a şefilor de pluton cu comandantul. Ce dracu’ aveţi pe voi? mârâie el furios în clipa în care îl zăreşte pe Porta cu corsetul şi pe Micuţul în chiloţi. Nu vreau să vă mai văd în halul ăsta! Ce naiba or să creadă ruşii?

— Vor uita să tragă în noi, răspunde Porta, ceea ce ar fi un lucru bun, trebuie să recunoşti!

O perdea de flăcări dansează în depărtare. Deasupra se vede un nor imens de fum. Trombele de aer aduc o ploaie deasă de cenuşă. Pământul se zbuciumă ca un animal în agonie.

Micuţul, înalt şi puternic, ca un pachet de muşchi, se iveşte prin ploaia abundentă. Trabucul îi luminează faţa mânjită de funingine. E îmbrăcat şi acum cu chiloţii şi îi înjură crâncen pe profesor şi pe fostul *Oberst.* Aceştia îl urmează epuizaţi, cărând rezervorul aruncătorului de flăcări şi lăzile cu muniţie. Aerul e inundat de zgomote asurzitoare. Bubuitura unui obuz de mortier îl face pe fostul *Oberst* să se arunce într-un adăpost.

— Lua-te-ar dracu’, tembelule! răcneşte Micuţul. Ţi-am

spus să nu te pui la fereală până nu-ţi ordon eu, rahat ce eşti!

Se aude iarăşi un trosnet sec. Micuţul priveşte concentrat traiectoria obuzului. Acesta cade cu un sunet infernal şi împroaşcă zăpada în toate direcţiile. O schijă de obuz găureşte una dintre sticlele pentru apă ale Micuţului. Votca i se prelinge pe picioare.

— Păgâni ruşi împuţiţi! se înfurie Micuţul, îndreptându-şi spre cer puşca cu ţeava retezată. Ce şmecherie mai e şi asta? Ce legătură are votca mea cu războiul?

— Adăposteşte-te, omule! răcneşte nervos *Leutnant* Braun. O să fii împuşcat!

— N-o să mi se întâmple absolut nimic, domnule, îl asigură Micuţul, cu vocea lui ruginită, de bas. N-o să mă las curăţat înainte să văd New Yorkul, Londra, să fac o călătorie în Africa, împreună cu Albert, şi să mă cac în budele pline de cuie ale fachirilor.

— Plutonul doi! Preia comanda! se aude din faţă.

Ordinul e transmis întregii companii. Ne ridicăm încet.

Picioarele Bătrânului se afundă în zăpadă până la genunchi. Îşi pune automatul pe umăr.

— Mişcaţi-vă! Toată lumea în picioare! strigă el nervos. Ridică-te, Micuţule! Du-te în flancul drept, şi să te ferească sfântul să jefuieşti vreo baracă sau să cauţi dinţi de aur în gura cadavrelor! M-ai auzit?

— Păi, urli suficient de tare ca să trezeşti toţi morţii din cimitirul Hamburgului. Nu m-ar mira să se fi sculat în capul oaselor să te asculte! bombăne Micuţul, încruntat, ridicându-se încet şi provocator.

— De ce eşti aşa acru? întreabă Porta. Arăţi de parcă te-ar fi pişcat toţi păduchii comunişti!

— Mă enervează *Oberstul* ăla handicapat, răspunde Micuţul, morocănos. E un rahat tâmpit, prost ca un recrut!

— Nu mai pot să-ndur insultele tale, cârâie fostul ofiţer.

Se străduieşte să se impună printr-un ton dur, aşa cum făcea odinioară în faţa regimentului. Dar, de astă dată, fără succes.

— Cu atât mai rău pentru tine, găină proastă, rânjeşte

Micuţul, răutăcios, şi-l pocneşte cu dosul palmei. Pentru că va trebui să suporţi, nu-i aşa? Asta să-ţi intre bine în capul tău idiot! Ori vrei să te alerg puţin ca să-ţi revii? Pricepe odată pentru totdeauna că eşti scursura Germaniei, asta eşti. Iar eu? Eu sunt *Obergefreiter,* coloana vertebrală a armatei! Partea superioară, bineînţeles!

— Chiar vrei să ne căţărăm până la închisoarea aia spurcată? întreabă Porta, îndreptându-şi jartierele corsetului roşu.

— Vreau sau nu, trebuie să mergem, răspunde scurt Bătrânul, scuipând tutun în zăpadă.

— Porcăria asta de război a răsturnat lumea cu fundu-n sus, bolboroseşte Porta, pesimist, şi îi cere Legionarului o ţigară. Când o să încetezi să-ţi mai omori plămânii cu rahatul ăsta franţuzesc?

— *Pas question, mon ami!* Cu ţigările astea, am cel puţin avantajul că-mi rămân mie aproape toate, răspunde Legionarul. Gunoiul tău de doi bani nu-i bun decât pentru fete necoapte.

— Sunt destul de cătrănit ca să sparg nuci de cocos cu curul şi să scuip miezul ca un mortier care aruncă obuze, spumegă Porta.

Contemplă închisoarea OGPU, zidurile luminate de jocul flăcărilor din pădurea de brazi.

— Va trebui să urcăm şi să coborâm dealurile, să alunecăm pe lacurile îngheţate până ni se toceşte pielea de pe fund, să ne croim drum ca nişte buldozere prin păduri îngheţate – şi toate astea numai ca să ajungem la puşcăria aia comunistă. Eu sunt obişnuit să ajung la puşcărie stând confortabil pe fund! Dacă ăsta nu-i un caz grav de încălcare a drepturilor omului, care ar trebui să ajungă urgent în faţa Curţii Internaţionale, atunci sunt eu bătut în cap!

— Ar trebui interzis ca oamenii cumsecade să fie puşi la asemenea corvoade din cauza câtorva idioţi care n-au fost în stare să evite războiul! se înfurie Heide.

O motosanie se apropie, învăluită într-un nor de zăpadă. Un *Oberstleutnant* isteric din Marele Stat-Major se interesează unde e comandantul.

Bătrânul îl arată pe *Oberleutnant* Löwe, care stă pe un butoi şi scarpină o mâţă după urechi.

— Ştii să iei poziţia de drepţi, omule? răcneşte ofiţerul de stat-major spumegând.

Bătrânul îşi pocneşte călcâiele încetişor şi îşi atinge cu mâna casca, schiţând un salut vag.

— *Oberleutnant* Löwe, comandantul companiei, Regimentul 27 Panzer, la raport, să trăiţi! se aude vocea dogită a lui Löwe.

— De ce dracu’ stai aici? strigă *Oberstleutnantul* cu epoleţii sângerii. N-ai primit ordinul de atac? Nu e permisă nicio oprire! Atacă, omule!

Răcnetul său provoacă un ecou ce răsună sfidător.

— Am înţeles, domnule *Oberstleutnant,* să trăiţi! răspunde Löwe, salutând impecabil, în timp ce-l înjură în gând cu obidă.

Ne afundăm în bezna pădurii de conifere, împleticindu-ne ca beţivii. Ne zgâriem de crengi uscate. Feţele ne sunt biciuite şi sfâşiate. Deodată începe să răpăie o mitralieră rusească Maxim. Porta aruncă fulgerător o grenadă de mână şi împroaşcă o ploaie de gloanţe în direcţia ei.

Un ofiţer rus e aruncat în aer. Mantaua îi fâlfâie ca o aripă rănită. Puşca-mitralieră răpăie din nou.

— Pe toţi dracii! zbiară Micuţul şi îşi îndreaptă aruncătorul de flăcări spre tufişuri.

Copacii încep să ardă. Puşca-mitralieră tace. Ruşii zac grămadă şi trupurile li se înnegresc treptat, ca fripturile în cuptor.

— Noroc că nu ştii niciodată când o păţeşti, oftează Barcelona, contemplând un rus cu părul în flăcări. Ăsta e cătană bătrână. Altfel nu l-ar fi lăsat cu părul lung.

— Daţi-i drumul, daţi-i drumul! ordonă Bătrânul, depăşindu-ne în fugă.

Observăm o formaţiune de ruşi care încearcă să scape. Unul dintre ei se strecoară pe după un copac prăvălit şi se târăşte de-a curmezişul unui izvor îngheţat.

— Lichidaţi-i! strigă nerăbdător Heide, pregătindu-şi mitraliera uşoară.

I se zguduie tot trupul în timp ce trimite o rafală prelungă în grupul fugar de duşmani. Sunt doborâţi trei dintre ei, împuşcaţi în spate, cu piepturile sfărâmate. Folosim un nou tip de glonţ, mai dur. Face doar o gaură mică la intrare, dar lasă în urma lui un gol imens. Câţiva dintre răniţi zac în zăpadă şi se tânguie sfâşietor.

Micuţul împuşcă patru supravieţuitori cu puşca sa cu ţeavă retezată. O armă cumplită pentru distanţe scurte.

Un bătrân locotenent-major în uniforma miliţiei stă rezemat de un copac, cu mâinile la ceafă. Pe măsură ce ne apropiem, ne priveşte terorizat.

— Un comisar, spune Heide, rânjind diabolic.

— Nu-i comisar, îi răspunde Barcelona. Nu mai e decât un nenorocit speriat de moarte. Un morman de oase într-o uniformă demodată. Lăsaţi-l pe amărâtul ăsta să se întoarcă la strănepoţii lui!

— Te-ai ţicnit? protestează furios Heide. Porcul ăsta e un ofiţer sovietic, iar noi îl omorâm! Din ordinul *Führerului!*

Ridică automatul şi-l împuşcă pe locotenent în piept şi în cap. Ţeasta i se desface. Pentru orice eventualitate, îi mai ciuruie şi stomacul cu câteva gloanţe.

— Asta e! exclamă el mândru, aruncându-şi arma pe umăr.

Un infanterist rănit se ridică pe jumătate, sprijinit într-un genunchi.

— *Nie strieliati, tavarişci ghermanski,* ne imploră el pe un ton disperat.

Şi tovarăşul german, în persoana Legionarului, îi înfige în spinare baioneta, al cărei vârf iese prin pieptul rusului. Impasibil, Legionarul îşi scoate baioneta din trupul neînsufleţit, cade în genunchi şi se aşază în poziţia de rugăciune a musulmanilor.

Un ofiţer rus încearcă să arunce o grenadă. Albert îi striveşte faţa cu patul puştii. Pe ceilalţi îi ucidem de la distanţă, de îndată ce-i zărim. Nu ne apropiem de ei decât în momentul în care suntem convinşi că au murit, şi chiar şi atunci o facem cu foarte mare atenţie. Înainte să trecem prin dreptul lor, îi străpungem cu baioneta. Au buzunarele

pline cu mahorcă şi în sticlele cu apă au votcă. E o marfa de proastă calitate – votcă pentru soldaţii de rând. Din amarele noastre experienţe, ştim că provoacă dureri de cap insuportabile, şi atunci o oferim cu generozitate recruţilor. De noi se va ocupa Porta.

Îi controlăm în buzunare cu multă atenţie. Luăm fotografiile iubitelor şi aruncăm restul de lucruri. Cele câteva ruble pe care le au nu prezintă interes pentru noi.

Micuţul e foarte preocupat de o fotografie găsită în portofelul unui ofiţer căruia Albert îi zdrobise faţa.

— Doamne, ce mai bucăţică Emma asta! murmură el, ştergând grijuliu sângele de pe fotografie. Când vezi aşa o rusoaică ţeapănă, continuă el făcându-i cu ochiul fetei din poză, îţi dai seama că Dumnezeul nostru a avut o zi proastă când a creat modelul clasic german, cu o parte din păr făcut coc şi cu restul împletit în codiţe.

— Mamă! se minunează Porta, privind peste umărul Micuţului.

— Vrei să facem schimb? Îţi dau trei poze pe ea! Ce bucăţică! Maică Precistă din Kazan!

— Du-te dracului, e a mea! mârâie Micuţul. Mortul i-a scris adresa pe spatele fotografiei. Când s-o termina războiul lui Adolf, o să iau un bilet dus-întors şi o s-o aduc la Hamburg, zău!

— Cred că ai rahat între urechi! râde Porta, dispreţuitor. Nici n-o să vrea s-audă de tine când va afla că i-ai ucis iubitul comunist!

— Ştiu că ai impresia că sunt idiot, răspunde Micuţul pe un ton acru, dar n-o să fiu aşa de cretin să-i spun că eu i-am venit de hac ticălosului. Nu, nu, o să-i povestesc puicuţei cum l-am cărat în spinare douăzeci de kilometri, cu riscul propriei mele vieţi, ca să-l dau în îngrijire medicilor germani. O să-i torn o poveste tare, exact ca-n filme! Chestia cu moartea bietului ei erou, care a intervenit din cauze naturale.

— O să te trimită la plimbare, hotărăşte Porta, clătinând din cap cu tristeţe. Harta lumii va arăta cu totul altfel după ce Adolf va pierde războiul, şi *Wehrmachtul* german va fi

dezarmat. N-o să fie prea uşor să fii neamţ în vremurile alea. Află de la mine! Oricine va avea chef ne va trage un şut în cur şi, dacă vom încerca să ripostăm, ne va termina definitiv!

— Haideţi, haideţi! strigă *Oberleutnant* Löwe, agitat. Înainte! Înainte! Mişcaţi-vă! Voi, nemernicilor, găsiţi întotdeauna locuri în care s-o ştergeţi! Mişcaţi-vă şi să ne punem pe treabă! Trebuie! *Oberfeldwebel* Beier! Preiei comanda plutonului doi! Cercetaşii înainte şi în flancuri!

— Tot noi! bombăne Porta, scos din sărite, dând un şut unei sticle ruseşti goale. Nouă ne revin toate misiunile împuţite din armata asta! Of, dacă aş fi fost eu la Berlin, acum n-aveau decât să se-nvârtă pe-aici şi treizeci de ani dacă voiau! (Vără furios proiectilele în puşca lui cu ţeavă retezată şi controlează ţeava.) Pentru numele lui Dumnezeu, haideţi să mergem o dată după vecinii noştri comunişti să le zburăm scăfârliile!

În clipa în care compania pleacă din pădure, auzim iarăşi bubuiturile înfundate ale mortierelor, urmate de explozii cutremurătoare. Urâm mortierul de tranşee mai mult decât oricare altă armă. E perfidă şi-ţi dă numai un foarte scurt semnal de avertizare înainte ca proiectilul să te ajungă şi să explodeze lângă tine. Nu are şuieratul prelung al obuzelor. Ne temem şi de bateriile de mortiere. Acolo sunt aproape întotdeauna femei, ţărănci masive şi grosolane. Într-o noapte am luat cu asalt o companie de mortiere grele; femeile au încercat să fugă în pădure, să se ascundă printre tufe şi pomi, dar le-am vânat una după alta şi le-am ucis ca pe şobolani, în ciuda urletelor şi a lacrimilor. I-am luat prizonieri pe cei câţiva bărbaţi din companie, care ne-au confirmat ceea ce ştiam deja: femeile acelea erau fanatice şi se purtau înfiorător cu prizonierii.

— Omorâţi-le pe căţelele astea! ne-a spus sergentul rus luat prizonier, rânjind satisfăcut şi lovind cadavrul uneia.

De-acum putea spune tot ce voia. Războiul lui se sfârşise!

Unul dintre nou-veniţi, un flăcău solid din detaşamentul lui Barcelona, e împuşcat în faţă. O schijă de şrapnel l-a

ciopârţit. Nu mai are nas, nici gură şi nici ochi. Se vede numai osul alb. Ţipetele sale deznădăjduite se aud de departe şi ne scot din minţi. Tremurând, ne adunăm în jurul lui şi urmărim cum *Gefreiterul* sanitar Rolfe încearcă să-i oblojească rana.

— Zău că şrapnelul face ravagii, şopteşte Micuţul. E mai rapid decât tirul care-i lichida pe mafioţi la Düsseldorf!

— Dacă scapă cumva cu viaţă şi-o să-i cârpăcească faţa, n-o să fie prea arătos! spune Gregor, îngândurat. O să fugă lumea de el.

Orizontul se colorează într-un galben-roşiatic. De dincolo de culmi se aud bubuituri şi trosnete. Un regiment al artileriei de baraj ia poziţie de-a lungul râului îngheţat. Ne însoţesc două companii de trupe de asalt. Cu toţii sunt puşi la şapte ace. Au căştile vopsite în alb şi cureluşele în poziţie regulamentară. Centuri, raniţe, măşti de gaze – toate sunt la locul lor. Până şi cagulele măştilor de gaze sunt împăturite corect. Noi le-am aruncat de mult pe ale noastre. Mantalele lor sunt atât de curate, încât se pot duce cu ele la defilare pe sub Poarta Brandenburg. Îi privim cu dispreţ, dar totuşi îi invidiem puţin. Au tot ceea ce ne lipseşte nouă. În comparaţie cu ei, Regimentul 27 Panzer pare un azil de sărăntoci. Noi n-avem nici măcar tancuri, deşi suntem regiment de tanchişti.

— Iisuse, ce arătoşi sunteţi! exclamă Porta, atingând o centură bine lustruită. O să-l speriaţi de moarte pe tâlharul de Ivan!

— Unde-i fanfara? întreabă Gregor. Ştiţi voi! Ţambalagiii ăia cu tobe şi fluiere! Nu puteţi să năvăliţi peste vecini fără ei!

— Arătaţi ca o şleahtă de vagabonzi, remarcă un *Feldwebel,* contemplând uniforma de camuflaj a lui Porta, boţită şi jegoasă.

— Asta şi suntem, domnule *Feldwebel!* rânjeşte Porta.

Arogant, îşi potriveşte monoclul său crăpat şi-l măsoară cu privirea pe *Feldwebelul* din gardă.

— Ce adunătură mai sunteţi şi voi? trâmbiţează un *Oberfähnrich.* Arătaţi ca nişte ocnaşi!

— Adunătură? mârâie Bătrânul, mijindu-şi ochii, furios. Să vă explic eu ce fel de adunătură suntem, *Herr Oberfähnrich!* Luptăm de pe vremea când regimentul dumneavoastră de gardă nici nu era înfiinţat şi am pierdut mai mulţi oameni decât ar putea da divizia dumneavoastră în tot războiul!

— Da, arătaţi destul de şifonaţi, râde acesta ironic. (Îşi duce nonşalant binoclul la ochi şi cercetează înălţimile.) Pentru închisoarea aia mică de-acolo trebuie să-ţi ajutăm flăcăii? Lasă că ne ocupăm noi de ea cât timp tragi tu un pui de somn şi-ţi odihneşti oasele ostenite, spune el pe un ton vesel.

— Serios? răspunde Bătrânul, distant. „Închisoarea aia mică”, aşa cum îi spuneţi dumneavoastră, ne-a adus pierderi foarte mari.

— Nu e nevoie decât de şira spinării şi de dorinţa de a câştiga, declară cu mândrie un tânăr *Unteroffizier.* (Duhneşte a Valhalla şi a citate din Hitler.) Orice ordonă *Führerul,* soldatul german execută. *Untermenschen* ruşi nu ne pot opri!

— *Bien sûr que si,* sergent! îl aprobă Legionarul pe un ton sarcastic, în timp ce ţigara i se mişcă în colţul gurii.

— Toată lumea vorbeşte despre linia întâi, continuă aspru *Unteroffizierul.* Problema e alta. Un soldat bun se formează printr-o instrucţie de fier în garnizoană, după care linia întâi o să i se pară un sanatoriu, o adevărată joacă!

— Vi s-a şubrezit mintea de atâta lâncezeală, izbucneşte Porta, râzând. O să faceţi în pantaloni când o să-nceapă Ivan să cânte la „balalaică”.

— Pân’ la miezul nopţii, îi veţi făgădui cu toţii lui Dumnezeu că veţi merge toată viaţa, regulat, la biserică, şuieră Gregor cu satisfacţie.

— Prostii, răspunde indignat *Unteroffizierul*. Eu nu cred în niciun fel de Dumnezeu!

— Foarte mulţi dintre cei care ajung aici nu cred, *mon ami,* îi explică detaşat Legionarul. Dar când zac la pământ, sub ploaia unui baraj de artilerie, e surprinzător să constaţi cât de credincioşi devin. Ateii cei mai fanatici sunt mai pioşi

decât Martorii lui Iehova şi se roagă lui Allah să-i scape.

— Cu noi o să fie altceva, declară *Unteroffizierul* pe un ton rece. Şi hardughia asta cu care v-aţi luptat o săptămână întreagă o s-o dăm gata în câteva ore!

— Vedem noi mai târziu! spune Bătrânul, zâmbind sarcastic. Aş vrea tare mult să daţi gata puşcăria în doar câteva ceasuri. Ne-aţi scuti de corvoadă!

O ploaie de gloanţe răpăie pe lângă peretele înzăpezit, împroşcându-ne cu noroi şi gheaţă. *Oberfähnrichul* se trânteşte regulamentar la pământ, ca fulgerat. Priveşte precaut peste marginea adăpostului.

— La pământ! îl avertizează Bătrânul, dar e deja prea târziu.

Capul îi explodează ca o roşie prea coaptă, împroşcându-ne pe toţi cei din jur.

— Tâmpit obsedat de regulament! înjură Porta, ştergându-şi faţa de sânge şi aşchii de os. Vine aici şi ne mânjeşte cu maţele lui împuţite.

Câteva mortiere duduie cu înverşunare. Din pământ ţâşnesc trombe de zăpadă. Plouă cu proiectile, iar câteva tunuri cu tragere scurtă aruncă obuze în mijlocul nostru. În câteva clipe, terenul arată ca o mare pe timp de furtună, plină cu rămăşiţele unei epave.

Eroismul Regimentului „Gross Deutschland” dispare treptat. Până şi locotenentul cu buze subţiri şi uniformă de comandă pare îngrozit.

— Culcat, lua-te-ar naiba! strigă Bătrânul pe un ton aspru.

În ciuda fricii, locotenentul observă că Bătrânul nu i s-a adresat regulamentar. Deschide gura îngustă şi rea, dar, înainte de a apuca să vorbească, îl nimereşte o rafală scurtă de mitralieră, aruncându-l înapoi, peste peretele înzăpezit. Cade în faţă, strivind gheaţa sub greutatea corpului. Picioarele îi zvâcnesc spasmodic. Rămâne complet nemişcat.

— *Vino, moarte, vino...* fredonează încetişor Legionarul.

Se ivesc ca din pământ două tancuri Panther. Se rostogolesc pe lângă noi zornăind. Tunurile enorme ies

ameninţătoare din turele, ca degetele arătătoare ale unui uriaş.

— Înainte! zbiară Löwe şi ne face semn cu pumnii încleştaţi. Compania a cincea, după mine!

Alergăm cu greu prin zăpadă, străduindu-ne să stăm cât mai aproape de tancuri. Când tunurile amuţesc, ne aruncăm la pământ pentru a ne trage sufletul. Un grup de ruşi încearcă să fugă dintre ruinele înnegrite de fum. Câteva automate clănţăne, şi ruşii se prăbuşesc, surprinşi de ceea ce se întâmplă.

— Incomplet instruiţi! mormăie dispreţuitor Heide, lovind cadavrele cu piciorul.

În opinia lui, cine nu e sută la sută soldat e un gunoi. Pentru el, mila este semnul mentalităţii de slugă. În apropierea colhozului, se află un şir de camioane grele, pictate cu litere chirilice.

Obuze brizante zboară prin aer. Soldaţii de la aprovizionare, care picoteau în cabinele şoferilor, zboară rostogolindu-se prin aer. Unii dintre ei sunt uciși în cădere. Totul se termină atât de repede, încât nici noi nu realizăm prea bine ce s-a petrecut.

Ne repezim să buzunărim cadavrele şi înhăţăm tot ceea ce ne-ar putea fi necesar. Când să jefuim camioanele, apare în mijlocul nostru o siluetă în uniformă de general. Ordine scurte sunt scuipate precum salvele de mitralieră.

Oberleutnant Löwe stă în poziţie de drepţi, cu mâna la buza caschetei.

— Da, domnule general, să trăiţi! Da, să trăiţi!

E tot ce poate să îngaime. E şi greu să spui altceva când te afli în preajma generalului baron von Mannteufel, temutul comandant al Diviziei Panzer Grenadieri „Gross Deutschland”. Acum îl vedem pentru prima dată, dar am auzit de el, şi asta ne e mai mult decât suficient. Până şi Porta şi Micuţul se retrag tăcuţi în spatele unui camion rusesc.

— Din câte ştiu eu, n-aţi primit ordin să opriţi aici! Mă înşel cumva? trâmbiţează micul general cu o privire glacială. Atacăm închisoarea OGPU, domnilor. Priviţi în jurul

vostru şi veţi observa că închisoarea nu se află aici, ci tocmai acolo, la cota 327. La prima oprire fără ordin, voi avea grijă să fiţi aduşi în faţa Curţii Marţiale de campanie!

Înainte ca Löwe să scoată vreo vorbă, micuţul general dispare, însoţit de aghiotant.

— Rahat şi corupţie! zice dezamăgit Micuţul, aruncând în săculeţ un singur dinte de aur. Trebuie că sovieticii ăştia sunt săraci-lipiţi. Aproape toţi au fier în gură în loc de aur. Asta-i lipsă de respect faţă de soldatul german eliberator!

În următoarele ore, înaintăm disperaţi prin nămeţi, asudând şi croindu-ne drum prin păduricea uscată. Simt o patrulă rusească şi trag din cădere. Rafala îl nimereşte pe un ofiţer rus drept în gură. Se prăbuşeşte cu faţa sfărâmată.

Porta trimite o ploaie de gloanţe care-i saltă pe ruşi în aer şi apoi îi trânteşte ca pe nişte popice.

— La dracu', urlă Albert, prăvălindu-se brusc într-un morman de zăpadă. (În timpul căderii, aruncă două grenade de mână care sfârtecă trei ruşi. Îşi ţine respiraţia şi se spală pe faţă cu un pumn de zăpadă.) Eşti nebun, omule? se bâlbâie el, cuprins de teamă.

— Păzea, tancuri! ţipă isteric Heide, aruncându-se cu capul înainte într-o tranşee surpată.

— Idiot! mârâie Porta şi leagă nişte grenade de un rezervor de benzină.

— Dă-mi-le mie, şuieră Micuţul, dornic de masacru. Smulge legătura din mâinile lui Porta înainte ca acesta să mai poată protesta.

Micuţul se îndreaptă spre T-34 cu viteza şi agilitatea unei pisici. Se caţără incredibil de uşor pe tancul ale cărui trape au fost lăsate deschise din neatenţie. Mitraliera din frunte scuipă mici flăcări pe gura ţevii. Cu un gest reflex, strecoară mănunchiul de grenade printr-una dintre trape, apoi coboară hohotind nebuneşte şi se adăposteşte în spatele unei stânci.

T-34 sare în aer cu un zgomot infernal. Forţa exploziei a fost sporită şi de muniţia dinăuntru. Simţim cu toţii presiunea suflului.

O mitralieră Maxim răpăie furioasă în pădure.

Leutnant Müller din plutonul unu ţipă sfâşietor. Prima salvă de puşcă-mitralieră i-a frânt spinarea. Măruntaiele i se preling în zăpadă şi se prăvăleşte inert ca o cârpă.

Tragem cu aruncătorul de flăcări în pădure, şi astfel vacarmul ia sfârşit. Înaintăm iarăşi prin stepa biciuită de vânt. Frânţi de oboseală, ne săpăm gropi individuale, aşteptând barajul de artilerie care trebuie să ne asigure trecerea pe malul celălalt al râului. Regimentul de motociclişti a fost făcut ţăndări din cauza focului susţinut al mortierelor care le-a spart gheaţa de sub picioare. Cei care n-au murit înecaţi au fost zdrobiţi de sloiurile de gheaţă care se ciocneau unele de altele cu sălbăticie. Zgomotele izbiturilor se aud ca nişte tunete.

Porta îşi întinde mantaua verde pe zăpadă şi aruncă de câteva ori cu zarul ca să se încălzească.

— Haideţi, momâi degerate! îi provoacă el. Hai să dăm în căiuţi. Voi rămâneţi cu norocul, eu cu banii.

Tremurând, ne vârâm cu toţii în groapa din zăpadă şi în curând uităm de frig. Azvârlim febril zarurile şi ajungem să ne pierdem şi cămăşile.

Primul e ruinat Gregor Martin, dar nu abandonează şi împrumută de la Porta o sumă mare de bani, cu o dobândă de optzeci la sută. Heide pierde tot. În curând, e lefter şi Barcelona. Albert refuză să creadă că e falit. Are impresia că nu poate avea ghinion, din moment ce e singurul negru printre atâţia albi. Ne explică, a nu ştiu câta oară, că tatăl lui era toboşar la Husari.

— Dacă v-a mai rămas ceva mărunţiş pe fundul portofelelor, eu mizez dublu, ne promite Porta pe un ton prietenos.

— Dacă nu, vă împrumutăm noi, se oferă Micuţul, care e casierul lui Porta.

Albert încuviinţează cu o expresie pierdută.

— Dar să nu uiţi ce le fac albii celor care nu-şi plătesc datoriile de onoare, îl ameninţă Micuţul în clipa în care îi înmânează un teanc de bancnote.

— Fir-ar să fie, ce frig e! se lamentează Gregor,

încercând să-şi încălzească faţa cu propria-i răsuflare, în timp ce Micuţului îi atârnă ţurţuri din sprâncene.

În depărtare, urletele lupilor se contopesc cu rafalele vântului care suflă tăios pe întinderea stepei.

— Chiar că-i frig, încuviinţează Bătrânul. Dar cum ai vrea să fie nopţile de iarnă în Rusia?

— *Merde aux yeux,* murmură Legionarul, frecându-şi mâinile.

— Şefii de plutoane la comandant!

Ordinul e transmis dintr-un adăpost într-altul.

— Arză-i-ar flăcările iadului! blestemă Bătrânul, nervos. În sfârşit o lovitură reuşită, şi armata dă totul peste cap din cauza unui prăpădit de comandant de pluton!

— *C'est la guerre, mon ami!* îl consolează Legionarul, trăgând încă un fum din ţigară.

Rafalele spasmodice de vânt se transformă într-una din temutele furtuni de zăpadă din Rusia. Până şi lupii se ascund. Atacul continuă însă şi pe furtună. Vântul are atâta forţă, încât ar putea lua pe sus şi-un bivol.

Bătrânul se întoarce pe partea protejată a nămeţilor, luptându-se cu vijelia.

— În picioare, puturoşilor! Sus! zbiară el de la distanţă.

Ne ridicăm echipamentul, bombănind.

— Cine e în frunte? întreabă Barcelona, luând o duşcă de votcă.

— 114, răspunde Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu mişcări lente.

— În cazul ăsta, nu trebuie să ne omorâm prea tare, propune Porta. Să-i lăsăm pe infanterişti să ne croiască drum. Noi călcăm pe urmele lor şi pericolul se reduce la jumătate!

Micuţul deschide puşca cu trei ţevi, o încarcă febril cu gloanţe „dum-dum" şi o închide la loc.

— Haideţi să-i tăbăcim bine fundul lui Ivan ca s-avem niţică linişte pe-aici! mârâie el cu răutate.

Porneşte după Bătrânul, care îşi ţine arma sub braţ de parcă ar fi plecat la vânătoare.

Compania a fost dotată cu nişte tunuri ciudate cu harpon,

care aruncă funii pe coastele povârnişurilor.

— Parc-am fi maimuţe pe sârmă, pufneşte Porta, căţărându-se pe o frânghie îngheţată.

Unuia dintre recruţi îi alunecă mâinile pe sfoară şi cade de-a berbeleacul. E pe cale să mă tragă după el. Cuprins de panică, nu mai încearcă să apuce frânghia şi se agaţă de gâtul meu.

— Dă-mi drumul, cretinule! ţip eu terorizat, simţind cum încep să-mi alunece mâinile.

— Muşcă-l de mâini! strigă Porta, care atârnă pe o coardă în dreptul meu.

Disperat, îi urmez sfatul şi-mi înfig dinţii în mâinile omului până la os. Îmi dă drumul răcnind scurt şi se prăbuşeşte într-un nor de zăpadă. Se agaţă de-o margine de gheaţă, dar apoi cade în adâncuri. Ajungem în cele din urmă pe culme şi, de frică să nu alunecăm, ne încleştăm mâinile în stâncă. O limbă de flăcări despică bezna nopţii. Întrezărim un sat, apărut parcă brusc din nămeţi.

Ne croim drum treptat către el. Izbesc de perete o uşă, cu puşca de asalt pregătită. Un ofiţer rus se ridică în picioare cu o expresie de uluire totală.

— *Ghermanski!* pare că vrea să strige.

Dar nu apucă să rostească decât „*Gher...",* căci glonţul meu exploziv îl nimereşte drept în gură şi nu mai poate articula nimic. Capul şi gâtul îi sunt sfârtecate, iar conţinutul lor împroaşcă pe perete un afiş colorat înfăţişând turişti fericiţi pe plajele din Crimeea. În tot acest iad, priveliştea e caraghioasă. Trupul îi tremură şi face doi paşi spre mine. Trag din nou. Ceea ce a mai rămas în încărcător îl loveşte la mijloc şi-l proiectează în aer, unde pare să rămână suspendat câteva clipe, ca şi cum ar vrea să facă o tumbă. Are braţele întinse în lături şi într-o mână ţine cascheta cu secera şi ciocanul imprimate cu auriu. Spinarea i se arcuieşte violent, îi ţâşneşte sângele şi cade pe podea duduind. Un dulap se prăbuşeşte, împrăştiind peste trupul inert o mulţime de fleacuri.

Dintr-o cameră alăturată dau buzna doi subofiţeri şi un locotenent. Pe măsură ce se apropie, aud răpăitul unui

automat: o rafală prelungă şi furioasă.

Cei trei ruşi sunt proiectaţi în uşă şi cad ca nişte baloane sparte.

— Hei! strigă Albert, mângâindu-şi automatul. Jucăria asta te face să te simţi mai puternic!

— La ce naiba visaţi acolo? zbiară Bătrânul, vârându-şi capul pe uşă. Haideţi! Grăbiţi-vă! O s-aveţi destul timp să contemplaţi cadavre când o să zăceţi într-o groapă comună!

E ca şi cum ar fi aţintite asupra noastră mii de mitraliere. Un covor de trasoare mătură uliţele înguste ale satului. La fiecare geam apar flăcări de la gura ţevii. Grenade de mână sfârtecă aerul şi explodează cu trosnete ascuţite. Orice adăpost, oricât de mic, ascunde un soldat al Armatei Roşii, gata să lupte cu un dispreţ fanatic faţă de moarte.

Micuţul geme înfundat, se împleticeşte şi se reazemă de perete, plin de sânge.

— Micuţule! strig eu, cuprins de panică, şi mă arunc lângă el.

Deschide ochii şi mă priveşte tulbure. Din partea opusă, apare în fugă Porta, urmat îndeaproape de Gregor, care aduce o trusă medicală.

— Ai murit? întreabă Porta, aplecându-se peste Micuţul.

— Nu! răspunde acesta. Spurcaţii ăia m-au împuşcat în gât.

— Fir-aş al naibii! exclamă Porta, după ce i-a desfăcut Micuţului gulerul de la uniformă.

— Văd prin tine! N-am mai pomenit aşa ceva! Ia uitaţi-vă! ne îndeamnă el şi arată spre orificiul de intrare al glonţului. Afurisitul a trecut prin el ca prin brânză. Ar fi putut să-i zboare scăfârlia.

— Era s-o sfecleşti rău de tot, îi spune Gregor, apăsând un bandaj pe orificiul de ieşire al glonţului. Sfinte Sisoe, eşti cu adevărat norocos! Dacă ţinteau puţin mai sus, ateii ăştia îţi crăpau ţeasta.

— Eşti în stare să bei ceva? îl întreabă îngrijorat Porta, întinzându-i sticla de cinci litri, plină cu votcă.

— Nu pune întrebări idioate, răspunde Micuţul, vlăguit

de-a binelea.

Înşfacă sticla şi o goleşte pe jumătate, exact în douăzeci şi una de secunde.

— Cred că iese prin găuri şi i se scurge pe haine, spune Porta, uluit. Niciun om normal nu poate bea atât de repede o asemenea cantitate de votcă.

— Şi mi-a picat foarte bine, susţine Micuţul. După înghiţitura asta, mă simt ca un nou-născut! Mai dă-mi sticla o dată! Pruncul vrea să bea din licoarea eroilor!

— Doamne, vouă vă vine să credeţi? strigă Porta, clătinând sticla goală.

Un trosnet sfâşie tăcerea şi o ploaie de obuze se prăvăleşte, zguduind satul. Izbucneşte focul. Toate casele cu acoperişuri din paie sunt cuprinse de flăcări.

— Haideţi s-o ştergem de-aici până să ne zboare Ivan creierii! spune Gregor.

— Aveţi răbdare, rânjeşte Micuţul şi înşfacă puşca mare cu trei ţevi retezate. Vreau să văd din ce direcţie se trage. Poate că dau de nenorocitul care m-a găurit!

Întreaga noapte, chiar şi a doua zi, trebuie să facem faţă tuturor ororilor posibile. În trei zile, înaintăm doar câteva sute de metri. Când încercăm să ne tragem puţin sufletul în adăposturi, ruşii contraatacă, mai încrâncenaţi ca niciodată, şi suntem nevoiţi să ne retragem. În următoarele zile, trecem prin iadul unei lupte corp-la-corp. Ne oprim puţin să ne odihnim şi constatăm că Albert e singurul dintre noi care n-a fost rănit.

— Cum ai reuşit? îl întreabă Porta, bandajându-şi strâmb rana de la cap.

— Pe mine nu mă dibuie gloanţele, pentru că sunt negru. (Albert îşi arată dinţii într-un zâmbet larg şi priveşte în jurul său.) Pur şi simplu, mă ocolesc şi se înfig întotdeauna în funduri albe! Crede-mă, e un mare avantaj să fii negru în războiul albilor!

„Faptul că Führerul *a scăpat cu viaţă în urma acestui atentat josnic este un semn trimis de Dumnezeu, care demonstrează că Adolf Hitler e călăuza noastră, aleasă să înfăptuiască măreţele noastre planuri, şi nicio putere din lume nu-i va putea zădărnici marşul pe calea predestinată care duce spre Victoria Finală a Germaniei.”*

Völkischer Beobachter[24]*,* 21 iulie 1944

— Nu avem echipament de iarnă, spune intendentul de campanie Bauer. Führerul *i-a asigurat pe conducătorii armatei că nu vor mai fi campanii de iarnă, şi deci nu mai e nevoie de echipament adecvat.*

— Îţi baţi joc de mine sau ce? zbiară Oberst *Hinka. Suntem la începutul lui noiembrie. Primele zăpezi au căzut acum paisprezece zile. Dacă o mai ţine aşa, într-o săptămână vom fi îngropaţi în zăpadă până-n gât!*

— Führerul *aşa a ordonat. Nu vor mai fi campanii de iarnă.*

Intendentul zâmbeşte resemnat.

— Ai înnebunit! tună Hinka. Mulţi dintre oamenii mei nu au mantale, dotarea cu muniţie e la pământ, ne trebuie ulei de iarnă pentru vehicule şi pentru arme, şi multe alte lucruri!

— Regret, Herr Oberst, *răspunde intendentul de campanie, ridicând din umeri. Nu am primit echipament de iarnă pentru Corpul de Armată. La ultimul transport, mi-au adus doar prelate, ochelari de protecţie pentru motociclişti şi anticoncepţionale.*

— Eşti nebun! zbiară Hinka. Prelate şi anticoncepţionale! La ce dracu’ ne folosesc chestiile astea?

— Veniţi să vedeţi, Oberst *Hinka. Transportul se află încă în depozitul gării. Am semnat de primire, bineînţeles! Dar ce să fac eu cu munţii ăia de prelate şi de balonaşe franţuzeşti? Habar n-am! Eu comandasem numai ceea ce ne trebuia: ulei de iarnă, blănuri! Dumneata ce-ai*

[24] *Völkischer Beobachter (Observatorul Poporului)* – organul de presă al Partidului Naţional-Socialist German (n.t.).

comandat? Eu unul n-am primit nimic din ce-am cerut. Astea sunt ordinele Führerului, Oberst *Hinka!*

— Ce să facem cu prezervativele? Să le punem în capul ruşilor şi să-i sufocăm cu ele? strigă Hinka, gata să se năpustească asupra intendentului de campanie.

În acea noapte, soldaţii din Armata a IV-a Panzer încep să despoaie cadavrele ruşilor de echipamentul de iarnă.

COORDONATOR DE TIR

Generalleutnant von der Hecht, comandantul de divizie, îşi potriveşte monoclul şi se apleacă peste hărţile împrăştiate pe masa butucănoasă. Comandanţii de regiment ai diviziei şi ofiţerii de stat-major sunt adunaţi în camera scundă.

Deşiratul şef de stat-major, *Oberst* von Balk, explică, având o înfăţişare dură, de ce au eşuat atacurile succesive pe culmi.

— Nimic altceva decât scuze! Întotdeauna scuze! mârâie el furios. (Loveşte hărţile cu arătătorul.) Adevărul e că oamenii n-au curaj, iar proaspeţii ofiţeri sunt lipsiţi de vlagă. Asta trebuie să se schimbe! Nu mai umblăm cu mănuşi! E nevoie de o mână de fier! Cel mai mic semn de laşitate sau ezitare va fi pedepsit exemplar! Vor fi instituite Curţi Marţiale de urgenţă, cu puteri depline! Disciplina va fi reinstaurată! Atacăm de trei săptămâni sanatoriul de la cota 409 şi moara. Ţinta e închisoarea OGPU! În ce stadiu ne aflăm? Ne-am cramponat de sanatoriu şi de moară! Îndată ce înaintăm puţin, inamicul recâştigă teren! Cartierul General al *Führerului* i-a dat Corpului de Armată trei zile pentru treaba asta. Aici – izbeşte cu arătătorul pe locul însemnat cu roşu de pe hartă – este intrarea spre sanatoriu şi spre moară! Trecem pe-aici şi, în curând, putem cuceri culmea, după care nu mai e decât o aruncătură de băţ până la creasta unde se află puşcăria. O dată ajunşi acolo, până la Nipru nu mai e decât un pas! Vom fi prima divizie care va ajunge la Nipru!

Se ridică mândru şi-l priveşte pe comandantul de divizie.

„Crucea de Cavaler” a generalului sclipeşte în lumina albă a lămpii cu carbid. Buzele i se îngustează într-un surâs. Scoate din mânecă o batistă albă cu care îşi tamponează fruntea lată. Ochii săi reci, ca de peşte, se opresc în dreptul fiecărui ofiţer.

— Domnule general, să trăiţi! Asta o să ne coste multe vieţi omeneşti, protestează comandantul de infanterie.

— Nu există bătălie fără morţi, *Oberst,* mârâie generalul cu dispreţ. Nu contează pierderile. În istorie intră bătăliile cele mai sângeroase.

— Va fi imposibil un atac fără ajutorul susţinut al artileriei, intervine ofiţerul operativ, evitând privirea de gheaţă a generalului.

— Crezi că-mi spui ceva nou, *Oberst*? se răsteşte generalul.

Umple un pahar cu coniac şi îl toarnă pe gât cu un gest scurt.

O ordonanţă îi umple din nou paharul. Generalul îşi îndreaptă spinarea şi-l străpunge cu privirea pe comandantul Regimentului Panzer, Hinka, ofiţerul cu o singură mână.

— Plutonul doi a făcut-o de oaie, *Oberst!* Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Ce păcat că maiorul Blank a fost ucis! Ar fi arătat foarte bine în faţa Curţii Marţiale!

— Ne-au luat prin surprindere, să trăiţi! se apără Hinka. Oricine ar fi căzut în cursă! Tancurile alea ruseşti îngropate erau complet invizibile chiar şi de la doi paşi. Inamicul a ras, pur şi simplu, de pe faţa pământului plutonul doi. Maiorul Blank n-ar fi putut să prevadă asta!

— Lasă scuzele, îl întrerupe tăios generalul. Supravieţuitorii plutonului vor lupta ca infanterişti. Porcilor ălora puturoşi le-ar prinde bine puţină mişcare. Nu ştiu decât să stea la căldurică în tancuri!

— Prea bine, *Herr General,* spune Hinka, privind deznădăjduit în tavan.

Un *Rittmeister* de la Motociclişti se prăbuşeşte cu un zgomot sec. În cădere, trage după el şi un scaun.

Generalul îşi potriveşte mai bine monoclul şi examinează dezgustat trupul inert.

— E comandantul meu de regiment, *Rittmeister* Opel, domnule, spune *Oberstleutnant* Winkel, comandantul Regimentului 4 Cavalerie.

— Scoateţi-l afară pe slăbănogul ăsta! ordonă scurt generalul. Transferaţi-l imediat la un regiment de asalt!

— *Rittmeisterul* n-a dormit de o săptămână, domnule! încearcă Winkel să-şi apere ofiţerul.

Generalul uscăţiv îşi ridică privirea de pe hărţi şi se uită la *Oberstleutnant* cu o expresie sălbatică.

— Îţi închipui că eu am dormit de când divizia mea încearcă să cucerească puşcăria? şuieră el răguşit. Mă vezi pe mine căzând pe duşumelele astea ruseşti jegoase? Se prăbuşesc soldaţii în tranşee? Altă dată să nu mai vii cu asemenea scuze prosteşti, *Oberstleutnant* Winkel. Nu dau doi bani pe un *Rittmeister* adormit. Luaţi-l din faţa mea! Dacă va supravieţui după atac, vreau să fie trimis în faţa Curţii Marţiale pentru slăbiciune şi incompetenţă în serviciu. (Se apleacă din nou asupra hărţilor şi arată cu cravaşa locul atacului încercuit cu roşu.) Ascultaţi-mă, domnilor, trâmbiţează el pe un ton metalic. Culmea trebuie cucerită, şi divizia mea o va cuceri! Celelalte două divizii vor ataca din flancuri. Divizia de rezervă va face curăţenie în urma atacului. OKH[25] mi-a permis ca divizia mea să atace la centru. *Feldmarschall* von Mannstein are încredere în noi! (Îşi trece mâna peste capul ras.) Domnilor, vreau să cucerim culmea până mâine seară! E un ordin! Şi reţineţi! Cine nu respectă ce-am spus, indiferent din ce motiv, va ajunge în faţa Curţii Marţiale pentru laşitate şi incompetenţă. (Loveşte din nou harta cu cravaşa.) E un ordin: chiar dacă îmi pierd toată divizia, voi cuceri culmile-alea până mâine-seară!

Dinspre uşă se aude o bufnitură seacă. Se prăbuşise un locotenent de artilerie. Generalul se aprinde la faţă şi îşi şfichiuieşte nervos cizmele cu cravaşa.

[25] OKH – *Oberkommando des Heeres* – Comandamentul Superior al Armatei (n.t.).

— Mai vrea careva dintre voi să cadă în nas? şuieră el cu răutate. Dacă da, faceţi-o acum, ca să scap mai repede de voi!

Se aşterne o linişte mormântală, în vreme ce doi sanitari îl iau pe locotenent ca pe un sac de cartofi.

— Dă-i drumul, Balk! i se adresează generalul şefului de stat-major. Dar fii scurt! N-avem prea mult timp de pierdut!

— Corpul de Armată va ataca mâine în trei valuri succesive, începe şeful de stat-major. După cum vi s-a spus, noi conducem atacul. Totul se va petrece foarte rapid. Nu vă veţi opri, indiferent care va fi riposta inamicului. Pornim de aici, de la cota 409. Se coboară râpa în fugă. Vom fi ajutaţi de un baraj care va fi aruncat pe culme şi va coborî pe flancuri; o să-i dea gata pe ruşi. În faţa noastră se află Regimentul 39 de Gardă sovietic – unitate de elită, condusă de generalul Koniev, un tip foarte dur. I s-au alăturat Divizia 521 Blindate şi Brigada 16 Cavalerie. Rezervele vor fi aici, la douăzeci de kilometri în spate. E vorba de Divizia 731 Puşcaşi, care nu reprezintă un pericol real. Dacă intră în luptă, unul dintre regimente îi termină imediat. Nu au nici experienţă de luptă şi nu sunt nici curajoşi. Putem strivi ca pe nişte păduchi adunătura asta de ţărănoi insuficient instruiţi. *Oberstleutnant* Winkel, vei ataca de aici cu infanteriştii, ca să susţineţi Regimentul Panzer. Spune-le oamenilor tăi să se ţină foarte aproape de tancuri. Să aveţi în urma voastră şi o unitate a Poliţiei Militare, pentru mai multă siguranţă. Să fie lichidaţi toţi cei care bat în retragere. *Oberst* Jevers, faci legătura cu divizia din flanc şi îţi conduci Regimentul 6 Motociclişti pe urmele Regimentului 104 Grenadieri.

— Am înţeles, să trăiţi! murmură *Oberst* Jevers, şocat, holbându-se la hărţi.

Ştie ce înseamnă asta: condamnare la moarte.

Şeful de stat-major îl priveşte, zâmbind glacial, pe *Oberst* Mullen, comandantul Regimentului 114 Panzer Grenadieri.

— Iar dumneata, *Oberst,* vei ataca împreună cu Regimentul 104. Maior Zaun, în cursul nopţii te strecori printre linii cu Batalionul 76 de Asalt şi ataci punctele

defensive ale inamicului cu explozive şi aruncătoare de flăcări. Apropie-te, Zaun. Aici vei face breşa. (Şeful de stat-major loveşte uşor harta cu degetul arătător.) Trebuie să vă mişcaţi aşa de repede, de parcă v-ar mâna chiar diavolul de la spate. De fapt, aşa şi este. La ora H veţi ajunge în spatele avanposturilor inamice. Dacă nu, o să vă coste foarte scump!

— Prea bine, domnule, răspunde maiorul Zaun. Am înţeles! (Îşi umezeşte buzele uscate.) O mică plimbare-n rai, îi şopteşte el *Oberstleutnantului* Winkel. N-or să scape prea mulţi cu viaţă!

— Ţi-e frică? întreabă şeful de stat-major, auzind ultima remarcă. Dacă ai impresia că misiunea e prea grea pentru unul ca tine, spune-mi! Găsesc imediat pe cineva care să te înlocuiască!

Maiorul se înroşeşte, dar nu reuşeşte să răspundă înainte ca şeful de stat-major să ajungă la *Oberst* Grün, comandantul de artilerie.

— *Oberst,* dumneata vei comanda Divizia de Artilerie. Vor mai fi încorporate două plutoane de mortiere şi o brigadă de „Nebelwerfer”[26] grele. Cred că nu trebuie să-ţi spun că va fi necesară o strânsă cooperare între toate bateriile dumitale. Ai cinci ore la dispoziţie ca să le aduni laolaltă şi să-ţi instruieşti comandanţii de baterie. Am reuşit să aducem şi un grup de meteorologi, deci nu vor fi probleme în privinţa asta. Dacă nu ai încredere în vreunul dintre comandanţi, poţi să-l înlocuieşti cu un om cu mai multă experienţă! Nu ne putem permite să facem nicio greşeală! Totul depinde de tirul vostru. Coordonatorul vostru de tir e veriga cea mai importantă. Trebuie să fie unul dintre cei mai buni oameni! Pe cine propui?

— *Hauptmann* Henckel, răspunde *Oberstul* fără ezitare, îndreptându-şi privirea către un ofiţer de artilerie înalt şi slab, care nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani. Henckel a fost trei ani instructor la Şcoala de Artilerie de la Jüterburg. N-a fost prea multă vreme pe front, dar e foarte

[26] *Nebelwerfer* – „aruncător de ceaţă” în lb. germană, piesă de artilerie creată pentru a utiliza proiectile cu gaze otrăvitoare (n.t.).

apreciat de şcoală. Sunt ferm convins că e cel mai potrivit ofiţer pentru acest post.

— Sper să ai dreptate, se răsteşte generalul, sfredelindu-l cu privirea pe *Hauptmannul* de artilerie, care în mod deliberat stă în afara razei de lumină. Ascultă-mă, Henckel, e foarte important. Totul depinde de felul în care ai să înţelegi ordinele. N-avem timp să le repetăm! Continuă, Balk! mârâie el nerăbdător, lovindu-şi cizmele cu cravaşa. Suntem foarte ocupaţi!

Oberst Grün se apropie de coordonatorul de tir şi îi trage un ghiont în coaste.

— La dracu', Henckel! şopteşte el. Ai adormit în picioare! Trezeşte-te, omule! Unde-ţi sunt ordinele de deschidere a focului? Arată-mi ce-ai scris!

Cu ochii împăienjeniţi, Henckel îi întinde teancul cu planurile de declanşare a focului.

— Ce naiba? Ţi-ai pierdut minţile? pufneşte furios *Oberstul*. N-ai scris aproape nimic! Vrei să ajungem cu toţii în faţa Curţii Marţiale? Lua-te-ar dracu'! N-am mai văzut niciodată aşa ceva! *Herr* Pohl! se adresează el aghiotantului. Bagă-l în priză pe Henckel. Şi ţine minte ce-ţi spun, Henckel: nu mai eşti la Jüterburg. Dacă aici faci vreo greşeală, nu mai scapi doar cu o muştruluială. Răspunzi cu capul! Ţi-e rău? Spune dacă ţi-e rău! Spune odată!

— Nu, domnule, mă simt bine. Sunt doar puţin cam obosit.

— Obosit! spune dispreţuitor *Oberstul.* Oare nu suntem cu toţii obosiţi?

Se îndreaptă spre masa cu hărţi şi-l priveşte nelinişţit pe generalul mic şi uscăţiv, întrebându-se cu cine l-ar putea înlocui pe Henckel. Nu-şi dă seama cui ar îndrăzni să-i încredinţeze această sarcină.

— Ai luat-o razna? Ai adormit din nou! şopteşte stânjenit aghiotantul, trăgându-l de mânecă pe Henckel. Fii atent şi notează ce ţi se spune. Dacă nu, ai putea distruge întreg Corpul de Armată când vei deschide focul!

— Nu ştiu ce-i cu mine. Pur şi simplu, nu pot să stau treaz, se scuză Henckel, sprijinindu-se de perete să nu

cadă. Nici măcar nu-mi amintesc când m-am întins ultima oară într-un pat!

— În pat? zâmbeşte aghiotantul, afişând o mină ironică. Fii mulţumit dacă ai o saltea de paie, şi asta ca să nu te culci direct pe zăpadă! Paturile sunt pentru ofiţerii superiori din Statul-Major. Eu n-am mai văzut pat de doi ani!

— Doi ani? murmură Henckel, uimit. Erai în permisie probabil. Orice soldat are trei săptămâni de permisie pe an.

— Spune-mi, Henckel, de pe ce planetă ai picat? De pe Lună sau de unde? Permisie! Sfântă Fecioară, pe ce lume trăieşti? Ca să poţi dormi puţin, ar trebui să te alegi cu o rană zdravănă. Dacă am noroc şi sunt rănit, nu mă mai scoate din pat vreo şase luni niciun ofiţer medic al armatei!

— Ăsta-i sabotaj, îi reproşează Henckel.

— Asta crezi tu! zâmbeşte aghiotantul cu dispreţ. În curând, n-o să mai gândeşti aşa. Dar, acum, îţi ordon să te trezeşti! Dacă nu, o s-o păţeşti urât de tot. Sarcina pe care ai primit-o necesită ceva mai mult decât ochii larg deschişi. În limbajul de pe front, o să-ţi încingem fundul până ce se pot prăji ouă pe el, dacă o faci de oaie!

O explozie înfundată îi întrerupe. Clădirea se cutremură. Mai explodează încă două bombe. Niciunul dintre ofiţeri nu pare să bage ceva de seamă. Şeful de stat-major nu se opreşte nicio clipă din prezentarea planului de atac.

Din întuneric se desprind ţipete şi gemete sfâşietoare.

Hauptmann Henckel se uită iritat spre intrarea camuflată. Perdeaua neagră fâlfâie din cauza suflului.

— Bombardiere? şopteşte el.

Clipeşte înspăimântat. Abia a sosit pe front. La Jüterburg nu fuseseră niciodată raiduri aeriene.

— Cred că poţi să le numeşti şi bombardiere, surâde sfidător aghiotantul. Noi le spunem „râşniţe”. Sunt foarte multe. Biplane vechi, cu bombe care atârnă dedesubt ca nişte cârnaţi la măcelărie. În clipa în care pilotul vede o lumină la sol, ia o bombă din cârlig şi o aruncă. Încearcă doar să te plimbi cu o ţigară aprinsă în gură! Te asigur c-o să te trezeşti cu o bombă în cap cât ai zice peşte!

Câteva explozii în lanţ sfărâmă uşa, ca şi cum ar fi fost

lovită de un pumn uriaş. În cameră intră un val de aer rece şi de zăpadă, care stinge lămpile de carbid cu suflul său îngheţat.

— Închideţi uşile şi aprindeţi luminile! ordonă nervos generalul, şfichiuindu-şi nerăbdător cizmele. Luminile! repetă el. Luminile, lua-v-ar naiba!

Câţiva semnalizatori se împleticesc în propriile lor picioare, venind în fugă cu alte lămpi. În câteva clipe, încăperea e scăldată în lumină. Una dintre ele trosneşte şi fâsâie. Generalul o priveşte enervat.

— Faceţi-i ceva să tacă! zbiară el, roşu de mânie.

Un *Unteroffizier* semnalizator încearcă nervos să regleze arzătorul, dar lampa continuă să bolborosească. Parcă ar vrea să-l sâcâie pe general.

Unteroffizierul se frige la degete, însă nu arată acest lucru.

— Ia lampa de-aici! Afară cu ea! zbiară generalul, răguşit.

Unteroffizierul o înşfacă şi iese cu ea din încăpere. În acelaşi moment se aud explodând nişte bombe. *Unteroffizierul* e aruncat înapoi, cu lampă cu tot. Se prăvăleşte într-o ploaie de cioburi, bucăţi de carne sfâşiată şi tencuială.

— Ce porcărie! mârâie ţâfnos generalul. Strângeţi mizeria, şi hai să continuăm.

Se expune pe scurt planul marelui atac. *Unteroffizierul* mort şi bombardamentul nu par a avea vreo importanţă. Câţiva soldaţi strâng rapid toate rămăşiţele.

— Trebuie să ţintuim inamicul cu un baraj scurt şi violent? întreabă nesigur comandantul de artilerie, *Oberst* Grün.

— Bineînţeles! răspunde iritat generalul, potrivindu-şi mai bine monoclul. Dar ce-ai vrea să facem? Focul tău va cădea în „ţara nimănui” şi va înainta în faţa infanteriei, care va fi nevoită să se ţină strâns în urma lui. Or să moară câţiva proşti, dar asta e oricum inevitabil. Inamicul n-o să-şi poată închipui că suntem chiar în spatele barajului. Vor fi luaţi prin surprindere şi nu vor mai avea timp să-şi pună armele în poziţie de tragere. Le vom distruge artileria grea

cu obuzele noastre. Nu uitaţi, domnilor, trebuie să profităm de momentul în care vor fi luaţi prin surprindere. *Oberstleutnant* Winkel, dumneata vei ataca în câmp deschis. Ştiu că o să fie foarte greu, dar sunt convins c-o să te descurci. Eşti un om de încredere. Dar nu uita să menţii legătura cu ambele flancuri. Dacă nu, suntem pierduţi! Inamicii sunt experţi în a contraataca prin zone izolate. Cea mai mică greşeală făcută aici – pocneşte cu cravaşa peste hărţi – şi ne putem considera terminaţi!

Instructajul continuă încă o jumătate de oră. O dată la câteva vorbe, se aude o ameninţare cu privire la Curtea Marţială şi la puşcărie.

În final, generalul subliniază responsabilitatea deosebită a suportului artileriei. Pune mâna pe umărul lui *Oberst* Grün.

— Grün, te rog, promite-mi că-i vei înlocui pe cei în care nu ai încredere deplină. Un singur tâmpit printre ofiţerii tăi poate să ne dea totul peste cap! (Îşi duce mâna la bonetă.) Domnilor, vă mulţumesc. Vă doresc tot norocul din lume! Dacă atacul nu reuşeşte, niciunul dintre voi nu va mai fi ofiţer! Ţineţi minte asta!

— Dumnezeule, iarăşi! şopteşte *Oberst* Grün, exasperat.

Hauptmann Henckel a adormit din nou.

— Îmi pare rău, domnule! bolboroseşte Henckel, ruşinat. Nu-mi dau seama ce-i cu mine, simt că nu mă pot aduna.

— Ce mă fac cu tine? întreabă *Oberstul*, îngrijorat. Nu am înlocuitor pentru funcţia de coordonator de tir. Aş putea numi oricând un *Wachtmeister* cu experienţă, dar de data asta e absolut imposibil. Trebuie să-ţi vii în fire! Lua-te-ar dracu', omule, vino-ţi odată în fire! repetă el, trăgându-l cu putere de mânecă pe ofiţerul somnoros. Ţi-ai notat tot?

— Da, domnule, am scris tot, să trăiţi! Nu e prea complicat. Vă puteţi bizui pe mine, domnule!

— Sper din tot sufletul să fie aşa. Dar nu te amăgi cu gândul că va fi o sarcină uşoară. Pentru orice eventualitate, să mai revezi o dată planul împreună cu aghiotantul.

Oberstul îşi ia haina lungă de blană din cuier.

Serviabil, Henckel încearcă să-l ajute să se îmbrace.

— Termină cu tâmpeniile! ripostează nervos *Oberstul.* Nu eşti la popota ofiţerilor. Nu mai pierde timpul, uită-te încă o dată pe instrucţiuni. Să te ajute dracu', Dumnezeu şi toţi sfinţii, Henckel! murmură el în timp ce iese, încheindu-şi centura.

Îşi scoate pistolul din toc şi-l bagă în buzunarul de la haină, ca să-i fie mai la-ndemână.

Hauptmann Henckel priveşte în gol. Simte cum încăperea se leagănă ca o corabie pe valuri. Nu-şi doreşte decât să se întindă pe jos şi să doarmă, să doarmă...

„Trebuie să fac un duş rece ca gheaţa", gândeşte el, şi îşi calcă singur degetele de la picioare până când durerea ajunge în dreptul genunchilor. Dar nu-i foloseşte la nimic. Feţele înceţoşate ale ofiţerilor din cameră se învârtesc în jurul său. Undeva, departe, cineva vorbeşte despre sincronizarea ceasurilor.

Un maior din „Nebelwerfer" îl înghionteşte în coaste, însă nu aude decât un singur cuvânt: „Aşteaptă!". Nu ştie ce trebuie să aştepte.

— Ţi-e rău? Ce dracu' ai? întreabă tăios maiorul.

— Sunt doar puţin obosit, domnule.

— Sper din tot sufletul că nu eşti atât de obosit încât să nu-ţi îndeplineşti ca lumea sarcina de coordonator de tir. Dacă da, ai face mai bine să te îmbolnăveşti imediat. Bănuiesc că or să te închidă, dar e mai bine aşa decât să strici toată treaba! Dacă faci vreo prostie, te trezeşti în faţa Curţii Marţiale. O să-ţi zboare scăfârlia, amice!

— Îmi revin imediat, domnule, îl asigură Henckel cu o voce joasă.

— Sper al naibii de mult! Ţi-ai notat corect intervalurile de timp? întreabă maiorul pe un ton suspicios, privindu-l lung pe Henckel. Dacă dai drumul rachetelor prea devreme sau prea târziu, întreaga reprezentaţie se va risipi în văzduh. Dă-mi să revăd intervalul de timp!

Henckel îi întinde tăcut hârtiile, şi mâna-i tremură.

Strângând din buze, maiorul aruncă o privire peste coloanele de cifre şi calcule. Constată cu satisfacţie că cifrele sunt corecte în ceea ce priveşte aruncătoarele sale

de ceaţă.

Nu ştie însă că acestea sunt însemnările aghiotantului; Henckel nici nu le-a văzut măcar, dar le va copia.

— Du-te să dormi câteva ore, îl sfătuieşte maiorul, bătându-l cu mâna pe umăr. Trebuie să ai multă vlagă când o să înceapă distracţia. Altfel, o să te alegi cu un cuţit în beregată!

Îşi atinge vârful bonetei cu un deget şi porneşte agale spre comandantul bateriilor.

Obosit şi ameţit, Henckel se aşază la masa şubredă, alături de aghiotant. Cercetează împreună programele şi ţintele tunurilor.

— Un singur lucru aş vrea să-ţi spun, i se adresează sobru aghiotantul. Să-ţi verifici reţeaua telefonică. Nu lăsa nimic la voia întâmplării. În caz că s-ar ivi vreo problemă, şeful de stat-major va păstra legătura cu tine prin aparatul de emisie-recepţie. Dacă ţi se pare ceva neclar, spune acum!

— Nu sunt un îngrămădit, răspunde furios Henckel. Nu sunt foarte mulţi specialişti coordonatori de tir la fel de buni ca mine. După părerea mea, toată lumea a făcut din ţânţar armăsar. Noi ne-am jucat cu chestii din astea la Jüterburg.

— Dumnezeule atotputernic! mormăie aghiotantul, suindu-se în Kübel, dârdâind.

Se înclină spre şofer şi-i spune:

— Armăsarul ăla infatuat de garnizoană nu-şi dă seama că e cu un picior în faţa plutonului de execuţie. Jüterburg! E o joacă de copii în comparaţie cu ce avem noi de făcut! Nici nu m-aş mira dacă adormitul ăsta o să-şi frângă gâtul diseară! La regiment! ordonă el scurt, învelindu-se cu o pătură. Doamne, ce frig e!

Kübelul derapează de câteva ori şi e pe punctul de a se răsturna într-unul dintre şanţurile de lângă şosea.

— Cei care vor scăpa cu viaţă, mormăie aghiotantul îngândurat, nu vor uita prea repede bătălia pentru închisoarea aia spurcată!

— Ştiţi, domnule *Rittmeister* – spune şoferul, *Unteroffizier* Stolz, redresând volanul pentru a evita un stâlp –, dacă aş fi

în locul generalului, l-aş lăsa dracului pe Ivan cu închisoarea lui cu tot. I-aş lăsa şi sanatoriul, şi moara. Avem destul loc ca s-o luăm pe-alături.

— Dar nu eşti generalul, rânjeşte sarcastic aghiotantul. Când se va termina războiul, tu te vei întoarce acasă şi o să te angajezi iar şofer de camion, chiar dacă vom cuceri sau nu închisoarea. Dar, vezi tu, comandantul nostru de divizie e general-locotenent şi are pe umăr o singură stea aurie. I-ar plăcea foarte mult ca până la sfârşitul războiului să mai primească încă două. Generalii consideră că războaiele sunt făcute pentru avansări. Dacă luăm puşcăria, generalul nostru locotenent va ajunge general de cavalerie şi, cine ştie, poate se va alege şi cu o panglică colorată după gât. Şi de la general de cavalerie nu mai e decât un singur pas până să ajungă *General-Oberst.* În afară de asta, dacă nu cucereşte închisoarea OGPU, riscă să-şi piardă comanda, stelele, iar leafa îi va fi drămuită pe măsură!

— Mă scuzaţi, domnule *Rittmeister,* să trăiţi, dar mi se pare absurd ca noi, grupul de asalt, să fim făcuţi terci, numai ca să primească un general câteva stele pe umăr.

— Ai dreptate, Stolz, dar astea sunt regulile jocului. Tu ai noroc că eşti şofer. Slavă Domnului că nu faci parte din regimentul de asalt!

— Da, chiar aşa! oftează *Unteroffizier* Stolz, simţind un fior prin şira spinării.

Kübelul greu al comandantului artileriei e oprit la o intersecţie. Comandantul însuşi discută pe marginea drumului cu Henckel.

— Opreşte aici! ordonă aghiotantul, care sare mai înainte ca maşina să frâneze.

— E totul în regulă? întreabă tăios *Oberst* Grün, adăpostindu-se de vânt în spatele Kübelului.

— Da, să trăiţi, totul e în regulă! răspunde aghiotantul, pocnind din călcâie. Am verificat împreună cu *Hauptmann* Henckel.

Oberstul îi face un semn aprobator din cap, îşi ridică gulerul de blană până peste urechi şi priveşte îngrijorat spre stepa întunecată. Pâlcuri de nori negri se îngrămădesc

pe cer.

— O vreme, voi fi la Statul-Major al diviziei, spune *Oberst* Grün, bătătorind zăpada cu picioarele. Mă găseşti acolo dacă ai vreo nelămurire. Henckel, dacă vrei ceva, întreabă-mă acum!

— Prea bine, să trăiţi! răspunde Henckel, cu un glas tremurat. Ordinul de deschidere a focului va trebui să-l dau eu sau va veni de la divizie?

Oberstul îl priveşte înmărmurit. Nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Am trăit s-o aud şi p-asta! spumegă el, turbat. N-ai priceput nimic din ce s-a discutat? Bineînţeles că tu o să dai ordinele. Doar pentru asta ai funcţia de coordonator de tir! Să controlezi tirul tunurilor! *(Oberstul* mijeşte ochii şi-l priveşte suspicios.) Sper că n-ai luat-o razna de tot!

— Nu, să trăiţi! Totul e în ordine. Mi se învârteşte puţin capul. Sunt cam obosit şi ameţit. N-am dormit de foarte multă vreme, adaugă el stânjenit.

— Nu eşti singurul care n-a dormit, i-o retează scurt *Oberstul. Hauptmann,* n-ar trebui să te plângi. Tu n-ai avut nicio problemă în cei trei ani petrecuţi la Jüterburg, pe când noi am trăit aici ca şobolanii. Şi acum te văicăreşti ca o muiere reumatică, numai pentru că ai rămas puţin în urmă cu somnul! Dacă nu te simţi în stare să-ţi faci datoria, spune-o până nu e prea târziu! Te pot folosi oricând pe post de curier.

— *Herr Oberst,* sunt instruit pentru funcţia de coordonator de tir şi nu consider că misiunea asta specială ar fi deosebit de dificilă, răspunde Henckel, jignit.

— Sună promiţător, râde batjocoritor *Oberstul.* Generalul o să-ţi scoată şi sufletul dacă faci vreo prostie! Verifică-ţi legăturile. Trebuie să meargă strună! *Hals und Beindbruch*[27]*,* Henckel! adaugă el, urcându-se în Kübel.

Maşina dispare într-un nor de zăpadă, urmată îndeaproape de vehiculul aghiotantului.

— Cretin egoist! bombăne Henckel. Tembelul ăsta n-ar fi

[27] Urare de succes tipic nemţească, în traducere exactă: „Să-ţi frângi gâtul şi picioarele” (n.t.).

ajuns niciodată *Oberst* dacă n-ar fi fost război. Cei mai buni ofiţeri sunt ţinuţi pe post de instructori. Instructorii buni formează ofiţeri buni. Ştiu mult mai multe decât tine despre coordonarea tirului, porc încrezut ce eşti! A fost nevoie de douăzeci de ani ca să ajungi *Oberst,* iar eu am devenit *Hauptmann* în trei ani! Când îmi voi termina aici treaba, voi fi chemat înapoi la Jüterburg cu gradul de maior!

Jignit, se urcă în maşină, înfăşurându-se mai strâns cu haina de blană.

— Iisuse! *Herr Hauptmann!* I-auziţi-i cum bubuie! mormăie şoferul, un *Obergefreiter* care seamănă cu Micuţul.

— Mai încet cu obrăzniciile, *Obergefreiter,* tună Henckel, că altfel o păţeşti! Vorbeşte numai când eşti întrebat!

Obergefreiterul ridică mirat din sprâncene. „Rahat îngâmfat ce eşti! înjură el în gând. Noi vă ducem în spinare. Am dat gata indivizi mult mai afurisiţi decât tine!”

— *Herr Hauptmann,* să trăiţi! *Obergefreiter* Schwartz cere permisiunea să vă întrebe care e destinaţia, să trăiţi!

— Ştii bine unde trebuie să mergem, mârâie Henckel, iritat.

— Nu, să trăiţi! N-am nici cea mai vagă idee, domnule.

— La Centrul de coordonare a tirului, prostule!

— Care dintre ele, să trăiţi? Sunt mai multe, domnule.

Henckel e pe punctul să explodeze. Îşi încleştează pumnii şi-l străpunge cu privirea pe *Obergefreiterul* care zâmbeşte arogant.

— Centrul de coordonare a focului de artilerie! La care te gândeai?

— Eu nu gândesc, să trăiţi! Încă de pe vremea când eram biban, mi s-a tot spus să nu mai gândesc. Ni se spunea să lăsăm chestia asta pe seama cailor. Oricum, ei au capul mai mare!

— Aşa crezi? se stropşeşte furios Henckel. Lasă-mă la Centrul de coordonare a focului de artilerie şi prezintă-te la baterie. Eşti eliberat din funcţie. Nu vreau să te mai văd niciodată!

— Prea bine, să trăiţi! rânjeşte nepăsător şoferul.

Porneşte cu scrâşnet de cauciucuri, conducând cu o viteză infernală pe drumul plin de hârtoape. Ocoleşte troienele de zăpadă, dar, deşi gonea nebuneşte, Henckel se cufundă într-un somn adânc.

Schwartz îl priveşte cu coada ochiului. Pe faţă i se întipăreşte o expresie fericită şi începe să cânte cât îl ţine gura:

Es geht alles vorüber,
Es geht alles vorbei
Das Ei vom Dezember
Kriegst du im Mai!
Zuerst fällt der Führer,
Und dann die Partei![28]

La un moment dat, Kübelul derapează, se răsuceşte de câteva ori în jurul axei şi alunecă pe o pantă abruptă.

Schwartz râde cu poftă. Pare că într-adevăr se distrează de minune. Îl priveşte din nou pe Henckel, care a căzut pe podea, pe jumătate leşinat.

— Ai impresia că mă poţi da afară, îngâmfat nenorocit ce eşti! Ţi-arăt eu ţie! Chiar dacă o s-ajungi să stai în cap şi să beşi ordine cu fundul, tot n-o să scapi de bătrânu' Schwartz!

Frânează brusc în faţa adăpostului în care se află Centrul de coordonare a tirului.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi, am ajuns, domnule! Scoală, amice, e timpul să arunci cu fier vechi în vărul Ivan. Dacă tragi aiurea, or să-ţi găurească ai noştri debla! (Îl scuturã violent, dar ofiţerul nici nu se clinteşte.) Trezeşte-te, fir-ai al dracului de dobitoc! Taxiul a ajuns la destinaţie! Hei, Herbert! zbiară el la *Gefreiterul* care stă într-o rână la intrarea în adăpost, cu carabina aruncată nonşalant pe umăr. Vino să mă ajuţi! E aici un ticălos care vrea să doarmă până la sfârşitul războiului!

[28] „Toate trec,/ toate se duc,/ oul din decembrie/ în mai îl primeşti!/ Întâi cade *Führerul/* şi pe urmă partidul!" (Parafrază la un cântec soldăţesc german) (n.t.).

— Trage-i una la boaşe! îi sugerează Herbert, nepăsător, muşcând zdravăn dintr-un cârnat îngheţat.

— Nu se poate, amice. Ăsta-i unul dintre grangurii cei mari, rânjeşte fericit Schwartz.

— De unde l-ai pescuit? întreabă Herbert, îndreptându-se agale către Kübel.

— E noul coordonator de tir! Haleşte fier şi, în loc de şira spinării, are o lamă de sabie!

— Rahat! mormăie Herbert, împingându-l pe Henckel afară din Kübel de parcă ar fi fost un sac de cartofi.

Îl lasă să se rostogolească pe panta înzăpezită.

— Unde mă aflu? Ce se-ntâmplă aici? zbiară Henckel, trezit în urma impactului cu un morman de zăpadă.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! Vă aflaţi în Rusia, domnule! strigă ambii soldaţi deodată, salutând cu stângăcie.

— În Rusia? murmură Henckel, privind nervos spre cer.

O „râşniţă” rusească se apropie zgomotos. În depărtare ţâşnesc flăcări. Un tun automat bubuie sălbatic. Grenadele explodează cu sunete înfundate. În pădure se zăreşte unitatea meteo. Siluete întunecate mişună de colo-colo. O rază de lumină străbate cerul înnorat.

Henckel intră în adăpostul de coordonare a tirului, clătinându-se pe picioare, şi-i salută pe cei doi locotenenţi care îl întâmpină.

— Totul e în ordine? întreabă el pe un ton arogant.

Aici se simte ca acasă. E în elementul lui. De-a lungul peretelui se află nişte centrale telefonice la care lucrează patru transmisionişti. Pe o masă e întinsă harta întregii regiuni, pe care sunt însemnate punctele ce urmează a fi bombardate. Împreună cu locotenenţii, Henckel îşi notează coordonatele şi intervalele de timp necesare.

Un curier aduce raportul meteorologic. Henckel protestează. Raportul e scris neglijent şi ordonă să fie refăcut.

— Vă rog, să aibă şi marginea regulamentară de două degete!

Cei doi locotenenţi se privesc lung şi se abţin de la orice

comentariu.

— O să mă întind puţin, mormăie el acru.

Se lungeşte pe o bancă şi-şi trage gluga peste faţă. Toţi îl privesc uimiţi. Nu le vine să-şi creadă ochilor.

— S-o fi ţăcănit, şopteşte *Leutnant* Rothe. Să dormi înainte de atacul de artilerie! Tipul ăsta are nervi de oţel. Nici nu s-a sinchisit să verifice reţeaua telefonică!

Zbârnâitul alarmant al unui telefon îi curmă vorbele.

— Nu mă deranjaţi decât pentru şeful de stat-major sau pentru comandant, bolboroseşte somnoros Henckel, trăgându-şi gluga şi mai jos.

— Am înţeles, să trăiţi! răspunde nepăsător locotenentul Rothe şi ridică receptorul. Aici Iepurele de Zăpadă. *Leutnant* Rothe. Da, domnule *Oberstleutnant,* să trăiţi! Totul e în ordine. Cum doriţi, domnule! Terminat mesajul!

Pune receptorul în furcă. „Băieţii de la bateriile antitanc”, îi explică el locotenentului Hassow.

În următoarele cincisprezece minute, telefoanele sună fără întrerupere. Unităţile de artilerie au raportat că sunt pregătite de acţiune. Trei grefieri lucrează frenetic. Pregătesc ordinele pentru toate subunităţile. Întreg Centrul de coordonare a focului devine scena unei activităţi febrile.

Cei doi locotenenţi muncesc pe brânci ca să termine la timp toate pregătirile. Numai coordonatorul de tir continuă să doarmă liniştit, ca şi cum problemele astea nu-l privesc defel.

— Doamne, ajută-ne! spune Hassow, privind tancurile cu tabele de tragere din faţa sa. Ce măcel o să iasă! L-ar băga în sperieţi chiar şi pe cel mai curajos individ din armată! Slavă Domnului că nu sunt eu coordonatorul tirului, cu toată răspunderea pe cap! E incredibil ce-au putut să aducă aici. Două brigăzi de aruncătoare de ceaţă. Sunt douăsprezece plutoane cu câte patru baterii la fiecare, şi fiecare baterie are patru „Werfer” cu câte zece ţevi de căciulă! Mai sunt şi tunurile de 210 mm. Patru tunuri la fiecare baterie înseamnă în total o sută nouăzeci şi două. Apoi, plutonul greu cu trei baterii. Cu totul, nouă tunuri. Pe urmă noi, cu nouăzeci şi şase de ţevi de 105 şi 150 mm.

— Nu uita de specialiştii cu patru baterii de pocnitori de 280 mm, adaugă Rothe. Asta înseamnă încă douăsprezece!

— O să facem ceva gălăgie! exclamă Hassow. Şi avem munţi întregi de muniţie!

— Când s-or trezi tipii cu pleaşca asta pe cap, or să spună că a venit sfârşitul lumii. N-or să supravieţuiască nici păduchii şi nici şobolanii!

— Infanteria noastră n-o să mai aibă mare lucru de făcut, râde Hassow. Îţi dai seama? Cinci mii de obuze în şase minute! Ţi se face părul măciucă numai la gândul ăsta. Apoi, următoarele salve se succed la intervale de trei minute. Doamne, Dumnezeule! Şi ăsta doarme ca lemnul! E nebun de legat! Îţi dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă undeva treaba nu merge strună?

— Nu-i nevoie să-mi spui, răspunde laconic Rothe. Îl punem să semneze totul, să nu plătim noi oalele sparte! Am o presimţire sumbră în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla.

Henckel se simte de parcă ar fi dormit doar câteva clipe, când Rothe îl scoală după câteva ceasuri bune.

— *Herr Hauptmann!* Treziţi-vă! Treziţi-vă! E divizia pe fir. Treziţi-vă, domnule!

Până la urmă, Henckel reuşeşte să se ridice în picioare, împleticindu-se şi căscând.

Rothe îl priveşte bănuitor.

— Sper că nu vă e rău, domnule? Eraţi atât de cufundat în somn, încât, la un moment dat, am crezut că sunteţi mort.

— De ce dracu’ m-ai trezit? Ce s-a întâmplat? Nu puteţi rezolva nici cea mai mică problemă fără ajutorul meu? Am nevoie de puţină odihnă înainte de începerea atacului.

— Domnule! Divizia vă cheamă imediat la telefon!

— Divizia? bolboroseşte Henckel, buimac.

Deodată îşi dă seama unde se află şi îşi îndreaptă spinarea atât de repede, încât se pocneşte cu capul de-o grindă.

— Pe toţi dracii! zbiară el, frecându-şi cucuiul. Ce cretini! Să construiască o cameră cu tavanul atât de jos! Rothe,

până mâine să-l schimbaţi! Asta se cheamă incompetenţă! Să-l aduceţi în faţa mea pe cel răspunzător la ora nouă fix! Ai înţeles, *Leutnant?*

„Eşti un bou, gândeşte Rothe. Ar trebui să fii mulţumit că ai un acoperiş deasupra capului. Alţii n-au decât o groapă în pământ."

Henckel ia receptorul şi-şi spune somnoros numele de cod. De la celălalt capăt al firului răspunde o voce vioaie:

— O secundă, domnule! Vă dau legătura cu şeful de stat-major.

Glasul tăios al acestuia se aude îndată pe fir. Henckel nu prea înţelege ce i se spune. E vorba de sincronizarea atacurilor şi de succesiune.

— Prea bine, să trăiţi! răspunde el mecanic, bătând darabana pe teancul de documente din faţa sa.

— Priceput? mârâie şeful de stat-major.

Henckel se leagănă pe picioare, gata să cadă. Ascultă cu ochii închişi.

Rothe îl înşfacă de braţ şi-l zgâlţâie violent.

— Fir-ar să fie! Treziţi-vă, domnule!

Henckel îl priveşte tulbure, dar acesta continuă să-l zgâlţâie până ce *Hauptmannul* îl împinge nervos la o parte.

— N-am înţeles, să trăiţi! răspunde el cu o voce înăbuşită.

— Te-ai ţicnit de tot? zbiară furios şeful de stat-major. O să-ţi mai spun o dată intervalele de timp! Dracu' te ia dacă nu le notezi absolut pe toate!

Începe să turuie rapid o serie de cifre în urechea lui Henckel.

— Repetă-le! şuieră şeful de stat-major, agitat.

Din fericire pentru Henckel, locotenentul Rothe ascultase pe fir. Pune în faţa *Hauptmannului* un teanc de foi cu intervalele de timp.

Cu o voce spartă, nefirească, Henckel repetă cifrele în receptor.

— Henckel, mi se pare că dormi de-a-n picioarelea! Ce se întâmplă cu tine?

— Sunt foarte obosit, domnule!

— Şi eu sunt, explodează şeful de stat-major în urechea lui Henckel. (Rage ca un animal de pradă înfometat.) Şi generalul e obosit, cu toţii suntem obosiţi! Nu mai vreau să aud fandoselile tale! Eşti ofiţer şi-ţi vei face datoria aşa cum trebuie!

Trânteşte receptorul cu un zgomot care străpunge timpanul adormit al lui Henckel. Acesta rămâne o clipă înţepenit, uitându-se lung la telefon, după care se îndreaptă împleticindu-se spre banchetă.

De-abia îşi trage gluga peste ochi, când e chemat din nou la telefon. Se ridică blestemând şi duce receptorul la ureche.

— *Hauptmann,* notează-ţi asta, se aude vocea satisfăcută a aghiotantului: „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Repetă! Terminat!”

— „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Terminat!” răspunde Henckel, sleit, dorindu-şi ca iadul să-i înghită pe aghiotant şi pe toţi cei din Statul-Major.

Legătura e întreruptă. Adormit cum e, îşi închipuie că cel care a întrerupt legătura a fost aghiotantul.

Îşi notează mesajul cu mâini tremurânde, întins pe jumătate de-a lungul mesei cu hărţi. N-a auzit nimic despre sincronizarea ceasurilor.

— Lăsaţi-mă să dorm liniştit acum, spune el, întinzându-se pe banchetă.

Cei doi locotenenţi se uită la el şi clatină din cap.

— Legătura s-a întrerupt în mod ciudat. Am sentimentul că lipseşte ceva.

— Doamne! Sunt mai mult mort decât viu! murmură Henckel.

O jumătate de oră mai târziu, când Rothe îl trezeşte, îşi toarnă în cap o găleată cu apă rece ca să-şi revină, dar asta îl ajută doar pentru moment. Un *Feldwebel* îi aduce ultimele rapoarte. Împreună cu cei doi locotenenţi, verifică toate legăturile şi orarele. Sunt revăzute din nou tabelele-orare.

— Hai, Rothe, citeşte cu voce tare, ordonă Henckel somnoros.

Se aruncă pe un scaun, îşi pune mâinile după ceafa şi

închide ochii.

— Ordinul de deschidere a focului trebuie dat la ora 05,06. Rothe citeşte răspicat: la 05,12, artileria grea deschide focul cu tunurile de 75 mm. Peste două minute, atacă blindatele Panzer şi infanteria. Barajul se va înălţa înaintea lor şi va înainta încet, pregătind terenul trupelor de asalt, care vin din urmă.

— Simplă rutină. Nu e nimic complicat în toată chestia asta, remarcă Henckel cu indiferenţă, întinzându-şi picioarele. (Cască zgomotos până-i trosnesc fălcile.) La dracu', sunt gata să adorm din nou! Dacă n-aş şti despre ce e vorba, aş putea crede că am dat în boala somnului! Daţi-mi o votcă mare. Asta te scoală şi din morţi!

Privindu-l întrebător pe Rothe, un *Feldwebel* îi aduce un pahar cu votcă. Henckel o dă pe gât dintr-o înghiţitură. Dar lichidul o ia pe alături şi-l apucă un acces de tuse. Începe să sară ca să nu se sufoce.

— N-ar fi mai bine să beţi o ceaşcă de cafea, domnule? întreabă prudent Hassow. Trebuie să avem mintea limpede, şi n-aş spune că votca e cea mai indicată pentru păstrarea lucidităţii!

— Nu-mi spune tu ce să fac, *Leutnant!* se răsteşte Henckel, ofensat.

Cere un alt pahar cu votcă şi-l bea lacom.

Hassow îi pune în faţă nişte documente care trebuie semnate. Henckel le semnează dezinvolt, fără să le citească.

Rothe îl priveşte uşurat pe Hassow, vrând parcă să spună: „Gata treaba, nu ne mai doare capul".

— Haideţi să verificăm legăturile! ordonă Henckel, bătându-l pe umăr. *(Feldwebelul* transmisionist se uită la ceas, care indică ora 04,45.) Dă-mi legătura cu cei de la „Werfer". Soldaţii ăştia de mucava au întotdeauna nevoie de mai mult timp decât alţii.

După o scurtă conversaţie cu comandantul de la „Nebelwerfer", cere hărţile cu poziţiile ce urmează a fi bombardate şi memorează ţintele. Împreună cu cei doi locotenenţi, revede rapid ordinele armatei. Apoi cere

legătura cu cercetaşii posturilor avansate ale artileriei. Par a fi neînţelegeri cu şeful de la Regimentul 104 Infanterie. Henckel îl repede cu brutalitate şi închide. Se aşază satisfăcut pe scaun şi cere al treilea pahar cu votcă.

— Credeţi că e bine ceea ce faceţi, domnule? întreabă îngrijorat Rothe.

— O să-ţi cer eu părerea dacă o să mă intereseze vreodată, *Leutnant!* i-o retează scurt Henckel, vârându-şi între buze un ţigaret mic de carton în care e înfiptă o ţigară rusească.

Înghite jumătate din votcă şi se întinde de-i trosnesc încheieturile. Îşi priveşte din nou ceasul şi observă că mai sunt opt minute până la ora H. O clipă, se gândeşte să tragă un pui de somn până începe distracţia. Votca l-a făcut foarte optimist. De-abia aşteaptă să dea drumul iadului de flăcări. E prima oară când trage în ţinte vii. „Îi las pe toţi cu gura căscată, gândeşte el satisfăcut. Cine ştie, poate primesc «Crucea de Fier» pentru coordonare perfectă a tirului. De ce nu?” Îşi aruncă pe gât ce-a mai rămas din votcă şi-i priveşte dispreţuitor pe cei doi locotenenţi care stau aplecaţi deasupra hărţilor. Mai ia o ţigară. Dar, înainte să şi-o aprindă, telefonul începe să zbârnâie strident. Cu o expresie satisfăcută, ia receptorul din mâna lui Rothe.

— Ce dracu’ faci? se aude vocea mânioasă a şefului de stat-major. De ce n-ai deschis focul aşa cum a fost stabilit?

— Să deschid focul? întreabă Henckel. Mai sunt încă şase minute, domnule!

— Eşti nebun? zbiară şeful de stat-major cu vocea spartă. Idiot nenorocit ce eşti! E ora cinci şi zece. A trebuit să aştept câteva minute până am dat de tine. Eşti cel mai incapabil individ cu care am avut vreodată de-a face. Eşti, eşti… (Şeful de stat-major nu mai găseşte cuvinte potrivite ca să-şi exprime indignarea faţă de coordonatorul de tir al diviziei.) *Hauptmann* Henckel, ştii ce s-a întâmplat? întreabă el pe un ton glacial. Toate trei regimentele Panzer au plecat, şi infanteria a pornit la atac. Nu-i mai poate opri nimic. Aşteaptă…

Vocea sa e întreruptă brusc. Pe fir se mai aude doar un

bâzâit vag.

— Alo, alo, alo! ţipă furios Henckel, temându-se de ce s-ar putea întâmpla din cauza acestei întârzieri.

Priveşte înnebunit în jur; ochii par să-i iasă din orbite. I-a dispărut complet aroganţa care-l stăpânea. „Aşteaptă...”, spusese şeful de stat-major. Ce înseamnă asta? Să aştepte la telefon? Sau era începutul unei ameninţări pentru greşeala făcută? Nu, nu putea să fie asta! A vrut să-i spună să mai aştepte un telefon!

— Ce s-a întâmplat? întreabă stânjenit Rothe, uitându-se temător la Henckel.

— Ceasul meu e în urmă, răspunde gâtuit Henckel, privind în gol. Trebuia să deschidem focul acum câteva minute! Tancurile au trecut deja la atac!

— Să deschidem focul? întreabă Rothe, apăsând pe cuvântul „deschidem”. Dumneavoastră, domnule, trebuia să daţi ordinul ăsta! Nici eu şi nici Hassow! Dar cum se poate să aveţi ceasul în urmă? În mod sigur v-aţi sincronizat cu toţii ceasurile înainte să plecaţi de la divizie, nu-i aşa? Asta e procedura obişnuită!

— Dormeam pe picioare, recunoaşte Henckel cu o voce joasă. Probabil că n-am mai apucat!

— Doamne sfinte! exclamă Hassow, şocat.

— Trebuia să ştiţi că nu v-aţi sincronizat ceasul împreună cu cei din Statul-Major, intervine Rothe pe un ton de reproş.

— Mi-am amintit imediat ce-am ieşit, oftează Henckel, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Atunci, de ce nu v-aţi întors să vi-l reglaţi? întreabă uluit Hassow.

— Ceasul meu a mers întotdeauna la fix! răspunde Henckel, negru de supărare.

— Dar nu şi de data asta, spune Rothe. Minutele astea sunt foarte costisitoare!

Telefonul zbârnâie din nou.

— Punctul de comandă către toate unităţile de artilerie, îi transmite telefonistul lui Henckel, întinzându-i receptorul.

Henckel priveşte o clipă lung acel obiect. Ce să facă? Simte că i-au fugit toate gândurile. „Aşteaptă... – spusese

şeful de stat-major. Bineînţeles, a vrut să-mi spună să aştept un nou apel.”

— Ia o dată receptorul, omule! zbiară Rothe, nepoliticos. Tunurile aşteaptă ordinele tale!

— Ordine? îngaimă zăpăcit Henckel, privindu-l pe acesta împietrit. (Îşi deschide gulerul de la uniformă şi rânjeşte cadaveric.) Mai daţi-mi un pahar de votcă! ordonă el răguşit, (Înşfacă lacom paharul din mâna *Feldwebelului.)* Le arăt eu lor! (Se duce hotărât la telefonul de legătură cu toate unităţile. Inspiră adânc. Ochii încep să-i lucească de nerăbdare.) Ţinta numărul unu! Deschideţi focul! zbiară el în telefon. (Rânjeşte ca un cal şi pune receptorul în furcă.) Am fost instruit la Jüterburg, aţi înţeles? Mă pricep la chestii din astea!

— Asta zic şi eu decizie clară şi fermă, exclamă Rothe. Ar trebui să-i treziţi pe toţi, de ambele laturi ale frontului!

Toate tunurile din unităţi îşi ridică ţevile spre cerul întunecat. Tunarii stau cu coardele în mână, gata pregătiţi. Comandanţii de baterie stau încordaţi, în aşteptarea ordinului comandantului. Echipajele „Nebelwerfer” sunt în adăposturile din spatele bateriilor, gata să apese pe butoanele de declanşare ale rachetelor. Secunzii se perindă agitaţi de colo-colo. O linişte mormântală domneşte în întunericul dimineţii de iarnă.

Tăcerea e curmată de un tunet înfricoşător. Tunurile deschid focul la unison, bubuind asurzitor. Salve de obuze sfâşie zorii. Pământul e luminat de explozia proiectilelor. Începe dansul flăcărilor.

Aerul e invadat de zgomote şi trosnete ascuţite, ca şi cum pe cer ar alerga un tren nesfârşit. Răbufnirile tunurilor aproape că le sparg timpanele celor de la Centrul de coordonare a tirului. În întreg vacarmul se distinge un sunet lung şi sinistru, care se transformă într-un ţipăt insuportabil.

— Aruncătoarele de ceaţă, murmură un *Feldwebel* cu voce tremurândă.

— Dumnezeule mare! geme Rothe, privind îngrozit pe câmpul de luptă.

— Nu-mi vine să cred ochilor! Şi cerul, şi pământul sunt cuprinse de flăcări! Să-i ferească Dumnezeu pe nenorociţii care încasează porţia asta!

Hauptmann Henckel simte o bucurie năvalnică, atunci când bateria grea cutremură Centrul de coordonare a tirului.

Bubuitul sălbatic al tunurilor de 320 mm ne zgârie timpanele şi ne dă fiori de spaimă pe şira spinării. Dimineaţa mohorâtă e luminată ca una dintre cele mai însorite zile de vară. În zare se văd pretutindeni flăcările de la gura ţevii tunurilor.

Obuzele explodează unul după altul cu un sunet prelung. Tunari asudaţi împing obuzele grele în chiulase, după care bagă pe ţeavă diferitele încărcături.

În depărtare se înalţă un zid de flăcări, ca şi cum ar ţâşni din pământ. Fiecare salvă e urmată de o alta, într-un tunet continuu.

Şuierul obuzelor devine insuportabil. Scoarţa pământului se sparge ca sticla. Clădirile se prăbuşesc precum castelele de nisip. Flăcările multicolore ţâşnesc spre ceruri. Suflul aruncă trupuri în foc. La orizont dansează dârele de lumină lăsate de obuze. Bateriile intră în luptă. Un nou zgomot răzbate printre bubuiturile tunurilor. Cad obuze incendiare, împrăştiind în toate direcţiile flăcări lichide.

Pare că a luat foc şi aerul.

Cu o mină satisfăcută, Henckel îşi mai aprinde o ţigară rusească şi soarbe din paharul cu votcă. Se simte foarte relaxat. I-a trecut somnul. „Asta-i bine”, gândeşte el. O decizie bună şi fermă! Îl bate condescendent pe umăr pe soldatul transmisionist. Îşi dă seama că în momente atât de importante un superior nu pierde nimic dacă le arată subordonaţilor puţină prietenie.

Zbârnâitul telefonului de campanie îi întrerupe meditaţia. Ridică receptorul, cu un zâmbet plin de încântare; e foarte mulţumit că şi-a îndeplinit sarcina. „Chiar că a fost o joacă de copii, gândeşte el. La Jüterburg am fost pregătit special pentru asta”.

— Aici coordonatorul de tir! răspunde el aspru, cu o

expresie gravă.

— Tu eşti, Henckel? se aude vocea stăpânită a comandantului de artilerie, *Oberst* Grün.

— Da, să trăiţi! Henckel!

— Tu ai dat ordinul de deschidere a focului?

— Da, să trăiţi! răspunde mândru Henckel, convins că va primi în curând o mulţime de laude, inclusiv „Crucea de Fier”.

Urmează o pauză semnificativă. Apoi se aude din nou vocea calmă a *Oberstului.*

— Când ai dat ordinul de deschidere a focului, Henckel?

— Exact acum şase minute, domnule! răspunde fericit Henckel.

— Acum şase minute! Înţeleg! Şi ai transmis ordinul tuturor unităţilor?

— Bineînţeles, domnule! Şeful de stat-major a avut impresia că ceasul meu a rămas puţin în urmă!

— Chiar aşa, *Hauptmann* Henckel?

Oberstul accentuează cu asprime gradul lui Henckel, ceea ce sună ca o ameninţare.

— Sunt convins că şeful de stat-major s-a înşelat, domnule. Când am dat ordinul de deschidere a focului, m-am ghidat după propriul meu ceas, care a mers întotdeauna exact. O să-mi spuneţi, probabil, că am luat o hotărâre pripită, domnule, râde Henckel, sigur pe el.

— Ai luat o hotărâre pripită, spune *Oberst* Grün, făcând o pauză după fiecare cuvânt. Ce ţi-a ordonat şeful de stat-major când ai vorbit cu el la telefon? Care a fost ultimul lui cuvânt?

Henckel simte că-i îngheaţă sângele. Îi vine să arunce telefonul cât colo şi să fugă. Să fugă în stepă. Să fugă la ruşi. Să fie aruncat într-un lagăr şi uitat acolo până la sfârşitul războiului. Are impresia că la celălalt capăt al firului se află chiar Moartea.

— Ultimul cuvânt al şefului de stat-major, domnule? A spus:, Aşteaptă!” bâiguie el.

Deodată înţelege.

— Da! Aşteaptă! zbiară *Oberst* Grün, sălbatic. (Calmul i-a

dispărut complet.) Aşteaptă! Aşteaptă! Cretin ce eşti! Aşteaptă! Îţi dai seama ce-ai făcut? Trupele de blindate şi infanteria au atacat când li s-a ordonat. Nu le-ar mai fi putut opri nimeni. Ai deschis focul când atacau prima ţintă! Şase minute mai târziu! urlă el. Ai nimicit propriile noastre trupe de asalt! Da, ai luat o hotărâre pripită! Ai masacrat oamenii noştri! Nici chiar artileria rusească n-ar fi reuşit mai bine! Nu ştiu ce-ar mai putea să creadă cei de-acolo! Hotărârea ta grăbită şi idioată a ras tot corpul de armată! Recunoşti că ai auzit clar ordinul şefului de stat-major?

— Cred că am înţeles greşit, domnule, se aude vocea joasă a nefericitului coordonator de tir. Am crezut că trebuie să aştept la telefon!

Oberst Grün trage adânc aer în piept. Dacă Henckel ar fi fost lângă el, l-ar fi sugrumat.

— Să aştepţi la telefon? râde el nervos. Da' ce, te crezi telefonist de serviciu? Cei de la Jüterburg au spus că eşti coordonator de tir. Vor da socoteală pentru asta! Ascultă-mă cu atenţie, *Hauptmann* Henckel. Nu mai vreau neînţelegeri. O să-i predai imediat comanda locotenentului Rothe. Orice s-ar întâmpla, nu te mai amesteci! Pune-te sub stare de arest, stai deoparte şi aşteaptă-l pe aghiotant. E în drum spre tine! Dă-i pistolul locotenentului Rothe! Nu uita că eşti arestat! Nu încerca să scapi de răspundere cu un glonţ!

— Sunt ofiţer, domnule, se apără Henckel. Permiteţi-mi să-mi salvez onoarea după această întâmplare cumplită, domnule, sunt ofiţer!

— Da, mare păcat, mârâie *Oberst* Grün. O să te surprindă faptul că toţi comandanţii de infanterie se gândesc la tine. *Oberst* Hinka, comandantul Regimentului Panzer, a vorbit chiar acum cu mine la telefon. Îţi vrea capul! I-ai stârpit două treimi din regiment. Dar eu vreau să te văd în faţa Curţii Marţiale. Nătărău incorigibil ce eşti! Dă-mi-l pe *Leutnant* Rothe.

Tăcut, Henckel îi dă receptorul locotenentului Rothe.

— Da, să trăiţi! repetă acesta de câteva ori, apoi închide uşor telefonul.

Îl priveşte înmărmurit pe Henckel, care stă pe un scaun cu capul în palme, clătinându-se.

— Rothe, am fost eliberat din funcţie, murmură el pierdut. Sunt sub stare de arest. Tu preiei comanda. Uite pistolul meu.

— Astea sunt ordinele *Oberstului,* şopteşte Rothe, năucit. Dar, dar… ce s-a întâmplat de fapt?

— Am deschis focul asupra propriilor noastre trupe! Am masacrat întregul corp de armată!

— Să te-ajute Dumnezeu! strigă îngrozit Hassow.

— Rothe, ajută-mă! Dă-mi înapoi pistolul! imploră Henckel, întinzându-şi deznădăjduit mâinile.

Rothe îl priveşte intrigat şi e gata să-i dea pistolul, dar în acea clipă uşa se izbeşte de perete şi aghiotantul năvăleşte în cameră. Surâde cinic, ca de obicei.

— Ia te uită! Iată-l pe marele conducător de tir de la Jüterburg! strigă el cu dispreţ când dă cu ochii de Henckel. Comandantul diviziei de-abia aşteaptă să dea ochii cu tine ca să-ţi pună pielea pe băţ! De ce dracu’ n-ai aşteptat ordinul înainte să deschizi focul? Până şi rusnacii ştiu că nu se deschide focul cu şase minute mai târziu! Doamne, ce porcărie ai putut să faci! Sper să fii plecat de la divizie înainte să te prindă ofiţerii de infanterie şi de blindate. Or să-ţi scoată maţele pe gât!

— N-a fost vina mea! A fost o neînţelegere, se tânguie disperat Henckel, izbucnind în lacrimi.

— O să ai timp să dai explicaţii în faţa Curţii Marţiale, râde glacial aghiotantul. Singura ta şansă e tăietorul de capete! Dacă nu te salvează el, vei fi împuşcat de zece ori!

— Daţi-mi pistolul, imploră Henckel, agăţându-se de braţul aghiotantului.

— Ţi-ar fi mai uşor, nu-i aşa? râde el dispreţuitor. Înainte nu voiam să văd pe nimeni în faţa Curţii Marţiale. Dar, în ceea ce te priveşte, numai asta îmi doresc!

În scurt timp soseşte *Oberst* Grün, însoţit de doi poliţişti militari şi de un *Oberinspektor* de la GEFEPO[29].

[29] Prescurtare de la *Geheime Feldpolizei* – Poliţia secretă de teritoriu (n.t.).

— Luaţi-l de aici! ordonă *Oberst* Grün, cu dezgust. Mă umple de scârbă numai când îl văd!

Cătuşele pocnesc pe încheieturile lui Henckel. Părăseşte Centrul de coordonare a tirului, atârnând ca o boccea de zdrenţe între cei doi poliţişti voinici.

„Soldaţii sunt locuitorii tărâmului cenuşiu al morţii.”
Siegfried Lassoon

Căpitanul OGPU cade în fund de pe scaun, cu picioarele răscrăcărate, într-o baltă de sânge, şi ochelarii negri îi alunecă pe nas. Are ochii incredibil de saşii. Boneta cu dungă albastră şi stea roşie îi atârnă într-o parte, iar pe braţul stâng, care se leagănă inutil pe lângă trup, sângele se scurge încet, picurând apoi de pe degete. Cu mâna dreaptă bâjbâie după nagan[30]. L-a găsit, l-a ridicat şi apoi a ţipat. În spaţiul închis, împuşcătura răsună ca o lovitură de tun într-o sală de bal.

Porta se răsuceşte şi trage din întoarcere. Toate patru gloanţele nimeresc trupul ofiţerului OGPU, făcându-l să zvâcnească spasmodic. Boneta îi cade şi se rostogoleşte pe podea. În mod straniu, ochelarii îi ajung din nou pe ochi. Pistolul lui Porta şi cel al rusului s-au declanşat în acelaşi moment. O vază albastră zboară în ţăndări şi apa se împrăştie pe jos. Pistolul lui Porta pocneşte, şi căpitanul OGPU ţipă iarăşi.

— Iob tvoiu mati! *şopteşte el şi ridică naganul.*

Porta îi trage un şut peste armă, dar alunecă în balta de sânge şi cade pe podea.

Rusul scoate un alt strigăt şi apoi se aude un horcăit.

Porta rămâne întins la pământ, privind paralizat ţeava naganului.

Micuţul se apleacă peste birou, întinzându-se pe burtă ca să poată lipi gura pistolului său 08 de capul grizonat al ofiţerului OGPU. Apasă pe trăgaci. Ţeasta ofiţerului explodează ca un pepene răscopt. Creier, sânge şi aşchii de os împroaşcă tavanul şi se scurg pe pereţi. Ochelarii negri au zburat prin aer şi au aterizat lângă uşă. Un prizonier cu haină cenuşie îi striveşte sub talpa bocancului.

— Uraaa! strigă prizonierii, apropiindu-se unul după altul şi lovind cu picioarele cadavrul ofiţerului OGPU.

[30] *Nagan* – revolver (sistem Nagan) (lb. rusă).

ÎNCHISOAREA OGPU[31]

— Sunteţi gata? întreabă Bătrânul, privind peste întinderea sectorului de front. Căscaţi urechile, beţivanilor, şi nu mă întrerupeţi! Plutonul porneşte imediat în spatele barajului. Vom mătura tot ce ne stă în cale. Dacă artileria n-a distrus poziţiile inamice şi nu le-a slăbit rezistenţa, vom curăţa noi tot ce-a mai rămas cu grenadele şi cu armele automate. În primele minute după ridicarea barajului, vecinii vor face pe ei de frică şi vor încerca s-o şteargă. Aşa că trebuie să-i luăm pe nepregătite şi să le tăbăcim bine fundul. Vedeţi tufa aia caraghioasă de lângă copacul stufos? (Îi dă binoclul lui Porta, deşi tufa se vede cu ochiul liber.) Are o formă ciudată: pare un cal care stă jos.

— Ei, ce-i cu tufa aia? întreabă Gregor, luând binoclul din mâna lui Porta.

— E un tun de 50 mm, înclinat la nivelul pământului, explică Bătrânul, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint. La trei sute de metri mai încolo, e îngropată o baterie de 80 mm. Femei! Dar nu vă faceţi iluzii. Sunt veterane ale unui batalion de linia întâi. Aşa că trebuie să le zburaţi creierii! Dacă le cruţaţi, o să vă treziţi împuşcaţi pe la spate cât ai zice peşte!

— Le lichidăm pe toate, spune Porta, hotărât.

— În faţa tufei stufoase, continuă Bătrânul, sunt patru tipi morţi. Îi vedeţi? Îi puteţi folosi drept paravan până la ora H. Dacă inamicul zăreşte vreo mişcare, o să creadă că suflul azvârle cadavrele de colo-colo.

— Şi dacă nu reuşim să-i prostim pe nemernici, intervine Micuţul, ce ne facem? Dacă-şi dau seama că pe sub hoituri mişună nemţi plini de viaţă?

— Veţi fi primiţi în împărăţia Cerurilor, nu? declară tăios Bătrânul. Din poziţia respectivă nu veţi putea înainta şi nici nu vă veţi putea întoarce.

— Va fi ca o călătorie în iad. O să ne iasă şi sufletul, bombăne Gregor, îngândurat. (Examinează cu atenţie

[31] OGPU – Poliţia Secretă sovietică, precursoarea KGB-ului (n t.).

terenul prin binoclu.) Da' băieţii ăia şi-au ales un loc pe cinste ca să îngraşe pământul! Cred că înainte de asta s-au gândit la noi!

— Armată blestemată! Îşi scoate pârleala pentru solda pe care ne-o dă! spune Albert, cătrănit. Mai au treabă cu tine chiar şi după ce-ai dat ortul popii!

— Da, ne hărţuiesc de parcă am fi animale, comentează Barcelona. Şuturi în cur, fruntea sus şi gura-nchisă!

— Nu-ţi găseşti liniştea nici după ce-o mierleşti! continuă indignat Albert.

— Când ajungi la doi metri sub pământ, ca hrană viermilor, or să scoată flauturile şi viorile şi-or să înceapă să-ţi cânte întru „Veşnica Pomenire", scrâşneşte Porta ironic, desfăcându-şi larg braţele. Cât timp eşti în viaţă, nu dau doi bani pe tine. Trebuie să te amuţească mai întâi un glonţ, care să te scoată definitiv din funcţiune!

Pe măsură ce ora H se apropie, compania e cuprinsă de panică; frica de moarte precede întotdeauna un atac. Ne privim cu ură, ne răţoim unul la celălalt fără niciun motiv. Ne strângem buzele de încordare. Avem ochii reci şi goi. Până şi stomacul ne doare de frică.

Bătrânul se uită mereu la ceas şi studiază terenul prin binoclu.

— Aţi priceput ce v-am explicat? ne întreabă el, verificându-şi pistolul de semnalizare.

În loc de răspuns, se aude un mormăit de neînţeles.

— Ce-ar fi să ne mai dezmorţim puţin oasele? propune Porta, zornăind zarurile în palmă.

Nimeni nu se sinchiseşte să-i răspundă. Ne uităm lung unul la celălalt, conştienţi că pentru mulţi dintre noi aceasta va fi ultima zi din viaţă. Cui îi vine rândul de data asta?

Cu toţii ne întrebăm în gând, hălăduind cu privirea în jur. Sigur, sperăm să nu fie unul dintr-ai noştri, dar dacă, totuşi, se întâmplă, ne marchează foarte mult.

E lungă lista celor care au fost răpuşi. Câţiva dintre noi suntem împreună de multă vreme şi se pare că am învăţat să ne strecurăm printre schijele ucigătoare.

Ne aflăm întotdeauna la un pas de moarte.

Un şuierat ascuţit ne face să sărim în picioare. Fruntea lui Gregor e brăzdată de o tăietură îngustă. Scoate un ţipăt şi se prăvăleşte pe spate.

În primul moment l-am crezut mort, dar după câteva clipe deschide ochii.

— Pe toţi dracii! mormăie el, schimonosindu-se de durere. Nu suport să fiu împuşcat!

— Da, era cât pe-aci s-o păţeşti, spune ofiţerul medic Jamer, bandajându-i rana cu dexteritate. Ai avut noroc! Glonţul era obosit când te-a atins!

— Parcă-l simt cum se zvârcoleşte să iasă, se lamentează Gregor, apucându-se cu mâinile de cap.

Apare maiorul Zaun, în fruntea geniştilor săi care înjură şi blestemă sub greutatea echipamentului: aruncătoare speciale de flăcări, lăzi cu explozibili şi nişte role imense de fitil special.

Un *Obergefreiter* cu o figură de brută desface o ladă cu explozibil plastic, din care Porta şi Micuţul îşi iau, fiecare, cât pot duce într-o mână.

— Ce-s astea, frate? întreabă curios Albert, aplecându-se peste lada plină cu pacheţele mici. Pentru un ochi neinstruit, arată ca nişte săpunuri ambalate.

— Artificii care te-ar putea scoate din pielea ta neagră, râneşte *Obergefreiterul.* Încearcă să calci pe ele. Te-ar albi chiar şi pe tine, amice!

— Drace! bombăne Albert, îndepărtându-se precaut.

— Mai sunt cinci minute până la ora H, spune maiorul.

Trăsăturile sale crispate trădează faptul că a trecut prin multe situaţii disperate pe câmpul de luptă. Gura îi e contorsionată, ca şi cum n-ar avea nicio măsea.

Bătrânul sloboade o fluierătură, îşi potriveşte cureluşa căştii şi-şi mai vâră câteva grenade cu mâner în bocanci.

— Gata, domnule! murmură el.

— Nu ne lăsa, *Oberfeldwebel,* mârâie maiorul, bosumflat. Viaţa noastră depinde şi de tine!

Geniştii îşi pregătesc aruncătoarele de grenade, cercetându-şi din nou ceasurile.

— Ce dracu’ fac tunurile alea? întreabă Barcelona, privind

peste umăr.

— Ca întotdeauna, toată lumea dă din colţ în colţ, remarcă Porta, râzând. Niciodată nu merge totul strună în armata asta tâmpită. Cred că nemernicii dorm duşi şi-i doare exact în cur de noi, infanteriştii.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă maiorul, neliniştit. Focul de baraj se execută între ora H plus unu şi ora H plus şapte. Acum e ora H şi opt minute. (Se uită la ceasul Bătrânului şi la cel al *Feldwebelului* Brandt.) Aşa e, confirmă el îngândurat. S-a întâmplat ceva, dar de ce dracu' nu ne anunţă?

Dinspre închisoarea OGPU se aud bubuiturile tunurilor de 120 şi de 150 mm. Obuzele ne zboară pe deasupra capetelor şi se prăbuşesc în pădure.

— Fiţi gata de atac! comandă scurt maiorul, luându-şi automatul.

— Nu putem ataca fără ajutorul artileriei! protestează locotenentul Gernert pe un ton furios.

— Când o să am nevoie de părerile tale, o să te anunţ eu, *Leutnant!* mârâie maiorul, răutăcios. E ora H şi zece minute! Atacăm aşa cum ni s-a ordonat! Înainte!

— E curată nebunie! susţine în continuare locotenentul. Or să ne măcelărească exact ca pe nişte vite! Nu putem să ne apropiem de puşcăria aia blestemată fără ajutorul artileriei. Am mai încercat de nu ştiu câte ori până acum.

— Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu şi pentru armata prusacă, rânjeşte flegmatic Porta. Scularea, şi haideţi s-o pornim! *„Für Führer und Reich, Heil!"*

— Mă întreb dacă Dumnezeu era într-o zi bună sau într-una proastă când ne-a făcut soldaţi în armata prusacă, râde zgomotos Micuţul.

— Ar trebui să fii mândru că eşti german, proclamă Heide, mustind de patriotism şi izbindu-se cu pumnul în piept.

— Sper că vei fi mândru în continuare, surâde amar maiorul.

Heide ne străpunge cu privirea şi mormăie ceva neînţeles.

— E timpul! ordonă tăios Bătrânul, şuierând.

Siluete camuflate în alb par să răsară din zăpadă, înaintând rapid, cu paşi mari.

— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! zbiară maiorul cu o voce pătrunzătoare.

Deşi are cincizeci de ani, se mişcă exact ca unul dintre cei mai tineri. Năvăleşte ca o vijelie prin zăpada înaltă, cu automatul într-o mână şi cu încărcătura explozivă în cealaltă. Frânghiile cu harpon zboară, şuierând înspre culmi. Primele trupe de asalt încep ascensiunea. În noaptea adâncă se ivesc flăcări de la gura ţevii, scuipând din toate direcţiile.

— *Allah-el-Akbar, vive la mort!* strigă micul Legionar cu fanatism, cuprins de nebunie, ca la orice atac.

Mă împiedic de o rolă de sârmă ghimpată. Ţepii de metal mă strâng ca într-o capcană. Îmi străpung mantaua de iarnă şi îmi sfâşie pielea. Caut febril cleştele pentru sârmă, dar nu-l găsesc. Probabil că l-am pierdut. Mă copleşeşte groaza. Mă uit disperat după ceilalţi, pe care i-a înghiţit parcă întunericul. Cel mai cumplit lucru care se poate întâmpla în plin atac este să te pierzi de ai tăi şi să rămâi în urmă. În momentul ăsta, suntem în ofensivă, dar situaţia se poate schimba oricând. Chiar şi în câteva minute. Atunci numai Dumnezeu îl mai poate ajuta pe cel care s-a răzleţit. Se poate trezi cu un glonţ în ceafa. Sau mai rău!

— Ai intrat în rahat, nu? râde Barcelona, aplecându-se deasupra mea.

Mă eliberează rapid. Sârma plesneşte şi cade alături. Mă rostogolesc şi aterizez într-o groapă, împreună cu Porta şi Micuţul.

— Gregor a luat-o niţel înainte, zice Porta, arătând cu mâna undeva în întunericul dens. Prinde-l din urmă!

Mai avem aproximativ o sută de paşi până la bateria grea, care a fost perfect camuflată. N-o vedem nici la lumina flăcărilor.

— Ăştia dorm de rup pământul, şopteşte Micuţul, revoltat, întinzându-şi gâtul înainte. Dobitocii nici nu se mai gândesc că suntem şi noi pe-aici.

— Aruncă cu grenade! ordonă Gregor cu un glas răguşit, retrăgându-şi braţul.

Porta şi Micuţul le pregătesc, apoi ni le dau nouă.

Mă doare braţul. Îţi trebuie o tehnică specială şi foarte multă forţă ca să arunci o grenadă atât de departe, aşa cum reuşesc eu şi Gregor. Trebuie să o azvârli cu toată greutatea corpului, iar din poziţia culcat e foarte dificil. Ai senzaţia că tot trupul urmează traiectoria grenadei.

Probabil că primele două au lovit un morman de muniţie. Explozia e atât de violentă, încât seamănă cu o erupţie vulcanică. Tunul cu ţeavă lungă sare în aer cu echipaj cu tot. Bătrânul se iveşte din capătul unui detaşament, înotând prin zăpadă.

— În picioare, ticăloşilor! zbiară el nebuneşte, trecând peste rămăşiţele bateriei distruse.

O luăm la fugă prin zăpadă şi ne îndreptăm către capătul opus al poziţiei.

Trebuie să ne continuăm drumul înainte ca supravieţuitorii să apuce să se dezmeticească. Ne-ar veni imediat de hac cu armele rămase.

Micuţul e ca un elefant cuprins de turbare. Îşi roteşte lopata de infanterie pe deasupra capului, tăind şi spintecând totul în calea sa, orbit de furie.

În cinci minute trecem de barajul de sârmă ghimpată, aruncăm grenade în adăposturi şi în gropile individuale. Ne năpustim ca un uragan asupra poziţiilor inamice.

La lumina limbilor de foc, îl zărim pe maiorul de la genişti în fruntea grupului său, atacând cu aruncătoare de flăcări femeile artileriste. Rusoaicele ies în goană din adăposturi, îşi ridică mâinile deasupra capului şi se uită îngrozite la diavolii albi care năvălesc de pretutindeni. Focul ne ameninţă cu limbile sale uriaşe. Peste tot pluteşte duhoarea de motorină aprinsă şi carne arsă. Ne odihnim puţin în poziţiile inamice. Avem senzaţia că plămânii nu ne mai încap în piept. În ciuda frigului muşcător, suntem leoarcă de transpiraţie. Ne desfacem gulerul de la uniformă, cu un singur gând. Aer! Zăpada din jurul nostru e acoperită de cadavre sfârtecate, înnegrite şi însângerate. Flăcările

vuiesc şi sfârâie ca o carne prăjită pe grătar.

— Ce dracu' se întâmplă cu tunurile? zbiară furios Bătrânul.

— Au trecut unsprezece minute de la ora fixată, mormăie *Leutnant* Gernert.

— Nu ne-ar lipsi acum decât să deschidă focul când ne aflăm noi la vecini, prezice Barcelona, sumbru.

— Nu pot fi atât de tâmpiţi! strigă Gregor, cuprins de panică. Doar se ştie că suntem aici!

Simţim un fior de groază pe şira spinării. Ar fi stupid să ne măcelărească propria noastră artilerie.

— *Merde aux yeux,* haideţi s-o ştergem de aici cât mai repede! propune Legionarul, privindu-l întrebător pe Bătrânul.

Prin aburul otrăvitor şi înecăcios care se degajă din pământ, apare o companie de motociclişti. Comandantul, un *Hauptmann* cu păr grizonat, ne face semne şi strigă ceva nedesluşit.

— Băga-l-aş în mă-sa! mârâie Micuţul. Nu ne ordonă nouă orice dobitoc! N-am ajuns chiar aşa de rău! Ne mai ţinem încă pe picioare!

— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! zbiară agitat *Hauptmannul,* ridicând pumnul pentru comanda: „Înainte, fuga-marş!"

Îi râdem în nas, prefăcându-ne că nu-i înţelegem semnele. Dintr-o experienţă amară ştim că n-ar trebui să facem treburi de genul ăsta când suntem amestecaţi cu un grup străin. Riscăm să primim sarcini foarte grele care aduc a eroism şi a Valhalla.

— Eu nu mă mai mişc de aici dacă nu suntem sprijiniţi de artilerie, *panimaieşi?* decide Porta, categoric. (Pescuieşte un rest de budincă din raniţă.) Nici chiar Gröfaz, în fruntea psihopaţilor lui, n-ar răzbate până la puşcăria aia comunistă fără foc susţinut de artilerie!

O explozie puternică îi curmă vorba.

Foc concentrat ne împresoară din faţă şi din spate.

În câteva clipe, tirul se înteţeşte, transformându-se într-un potop de schije de oţel şi foc. E ca şi cum întreg pământul ar fi aruncat în cer şi apoi ar cădea înapoi,

zguduindu-se din temelii. De la nord la sud, întreg orizontul arde. Suflul ne împrăştie ca pe nişte mingi. Ne înfigem cu disperare mâinile şi picioarele în zăpadă.

O salvă uriaşă cade deasupra adăpostului de semnalizare.

Lemne, scânduri, cabluri de telefon şi trupuri sfârtecate se împrăştie pe câmpul de luptă, într-un amestec sinistru. O nouă lovitură nimereşte în plin poziţia devastată, mutilând-o şi mai tare. Întreaga zonă arată ca un maidan plin de gunoaie.

Ceva mai încolo un obuz loveşte adăpostul curierilor, care se transformă pe loc într-o masă de sânge şi de oase sfărâmate.

Obuzele cad fără încetare. Locul în care se află compania aruncătoarelor de flăcări s-a preschimbat într-un peisaj lunar, plin de gropi fumegânde şi materiale distruse. Totul e împroşcat cu sânge. Focul concentrat de artilerie ţâşneşte spre cer cu o forţă incredibilă. Oamenii sunt aruncaţi în aer; în momentul în care sunt izbite de pământ, trupurile lor devin o masă informă de carne.

Un nou zgomot acoperă bubuiturile tunurilor. O perdea de flăcări înaintează spre noi ca un tăvălug.

Soldaţii germani fug îngroziţi, alături de ruşi, dar sunt înghiţiţi laolaltă de ploaia de obuze. Hălci de carne sfârtecată ţâşnesc spre cerul sângeriu ca nişte fântâni arteziene. Cei răniţi ţipă sfâşietor, dar nu-i ajută nimeni! Pământul clocoteşte; e un adevărat iad. Pare a fi sfârşitul lumii.

Răgetul asurzitor al bateriilor de 105 şi 150 mm ne face să ne trântim pe burtă. Exploziile împroaşcă foc peste companiile de asalt, preschimbându-le pe loc într-o grămadă diformă de sânge şi carne ciopârţită.

Îmi înalţ prudent capul şi încep să mă ridic.

— La pământ! îmi strigă Bătrânul, rostogolindu-se într-o groapă de obuz.

O nouă salvă de proiectile zguduie pământul ca un cutremur violent. Pretutindeni zboară bucăţi încinse de şrapnel. Proiectilele cad pe fiecare centimetru pătrat.

Bătrânul înşfacă pistolul de semnalizare al locotenentului Gernert şi trage un proiectil roşu. Tirul de baraj continuă. Bătrânul trimite o nouă rachetă de semnalizare, înjurând. Ne dăm seama că suntem căsăpiţi de propria noastră artilerie.

Focul înaintează lent, distrugând poziţiile ruseşti deja cucerite de trupele nemţeşti. Obuzele cad în urma soldaţilor din linia întâi. Cadavrele sunt aruncate din zăpadă ca într-un dans nebun. Norii se retrag, lăsând în urma lor o mare învolburată de flăcări.

Pare că un pumn uriaş a nimicit, într-o clipă, pomii şi casele.

Un scrâşnet lung şi sinistru ne zgârie nervii. Privim terorizaţi limbile de foc de pe cer, care explodează cu zgomote asurzitoare. Din pământ răsare o puzderie de nori roşietici, în formă de ciupercă. Sunt rachetele îngropate în zăpadă, care explodează. Artileria grea rusească răspunde atacului. Aerul pare invadat de scrâşnete de metal. Proiectilele cad ca o grindină. Nimic nu e cruţat. Pădurea îngheţată de pe culmea dealului e rasă de pe faţa pământului dintr-o mişcare în evantai a tunurilor. Rămân doar câteva ciozvârte de trunchiuri.

Flăcările înaintează încet, mistuind totul în cale. Totul e nimicit.

Suprafaţa de teren pare de nerecunoscut; arată ca şi cum ar fi fost sfâşiată în toate direcţiile de cuţitele unui plug. Peste tot, cadavre şi răniţi care cer ajutor.

Când să ne ridicăm în picioare, se aude un zgomot de parcă milioane de butoaie de tablă s-ar rostogoli pe cer.

O explozie asurzitoare zguduie pământul şi o perdea colosală de flăcări se înalţă către cer. Julius Heide trage un ţipăt şi îşi sapă o groapă în zăpadă alături de Porta.

Feldwebel Brandt e proiectat afară din adăpostul pe jumătate distrus. Sângele îi curge şiroaie pe faţă. Se prăbuşeşte tăcut în mijlocul nostru. O companie de infanterie caută adăpost, dar e proiectată în aer. Pe pământ aterizează numai bucăţi de carne sfâşiată, mustind de sânge.

— Doamne, ai milă de noi, plânge *Leutnant* Gernert, isteric. Idioţii au deschis focul prea târziu!

Un şuier pătrunzător îi curmă vorba; casca îi e despicată. Are o jumătate de faţă complet zdrobită şi curând se scufundă în propriul sânge.

— Ruşii! Vin ruşii! zbiară nişte grenadieri îngroziţi.

Coboară dealul cu o asemenea viteză, încât ai crede că însuşi diavolul e pe urmele lor.

Barcelona trimite o rafală prelungă în ceva ce pare a fi un rus. Înşfac o grenadă de la centură, trag inelul şi o arunc.

Tunul antitanc bubuie ameninţător, alăturându-se răpăitului prelung al mitralierelor grele.

— Până aici ne-a fost! se tânguie Porta cu o privire îngheţată, fixându-şi patul puştii în umăr.

În faţa noastră se ivesc prin ceaţă căşti decorate cu stele.

— Uraa! Uraaa! se aud strigătele răguşite, în vreme ce hoardele în kaki se revarsă din moara de pe creastă.

Ne pregătim în grabă armele automate. Mitralierele răpăie spre umbre. Grenadele cad ca o grindină în mijlocul grupurilor strânse ale atacanţilor. Un transmisionist îşi manevrează aparatul şi urlă în laringofon. Linia e moartă. Toate firele au fost tăiate de mult. Furios, izbeşte telefonul cu piciorul.

— Trebuie să ne acopere tunurile, spune *Oberst* Hinka, care sosise şi el în linia întâi împreună cu statul său major.

Erau înarmaţi cu carabine şi pistoale-mitralieră.

— Să-l trimitem pe profesorul ăla tâmpit, cu pete de cerneală pe cur, propune Micuţul, râzând cu poftă, convins că tocmai a spus o glumă bună.

— Eşti nebun sau ce? intervine Porta. Nu s-ar mai opri din fugă până n-ar ajunge la Atlantic!

— A murit, zice Gregor, uitându-se la profesorul care alunecase pe jumătate sub o stâncă.

— Tu, mort? răcneşte Micuţul şi-l împunge cu baioneta.

— Lasă-mă în pace, scânceşte disperat profesorul. Doamne, cu ce-am greşit ca să îndur toate astea? Ajutaţi-mă, camarazi! Ajutaţi-mă!

— Închide botul, porc laş ce eşti! îi ordonă tăios Bătrânul.

În acelaşi timp, cerul se despică de parcă s-ar fi deschis porţile iadului! Artileria grea împroaşcă pământul cu foc. Obuzele de 210 mm cad atât de aproape unul de altul, încât e greu să-ţi închipui că va mai scăpa cineva cu viaţă.

Treptat, vuietul bombardamentului se transformă într-un adevărat răget care ne curmă răsuflarea.

Un potop de foc şi oţel spulberă valul de atacatori ruşi. Un soldat cu pântecele sfârtecat iese şovăind din norul fierbinte de sulf, dar dispare într-o vâlvătaie de flăcări.

Soldaţi dezarmaţi zac la pământ, urlând îngroziţi. Un suflu puternic îi împrăştie însă ca pe nişte gunoaie în furtuna de flăcări.

— Înainte! răcneşte *Oberst* Hinka, făcându-ne semn cu unicul său braţ.

Ne croim drum printre stârvuri şi răniţi care ţipă, alunecăm pe bucăţi de carne sfârtecată şi pe rămăşiţele de trupuri. Ne culcăm câteva clipe la pământ în spatele unui morman de cadavre peste care se adaugă mereu altele.

— Înainte! zbiară comandanţii de companie şi de pluton.

Zadarnic însă, eşti făcut terci de îndată ce te ridici.

O concentrare incredibilă a focului de artilerie ne hărţuieşte fără încetare, pulverizând totul în cale. Iadul sărută pământul! Din gropi şi cratere fumegânde se ridică aburi otrăvitori, greţoşi.

Imensa închisoare de pe deal este lovită continuu de obuze. Nu ştiu cât timp am stat culcat lângă soldatul cu uniformă de camuflaj, până să-mi dau seama că e rus. Ne-am înghesuit unul într-altul, vrând să ne adăpostim din calea ploii de oţel fierbinte. E ca şi cum toate forţele Răului s-ar fi dezlănţuit laolaltă, într-o convulsie de nestăpânit.

Moara din vârful dealului dispare într-un nor de zăpadă, pământ şi foc. Este, pur şi simplu, pulverizată. După ce focul artileriei se deplasează, nu mai rămân în picioare decât cinci hornuri, înălţându-se acuzator către cer. Mă uit speriat la rus; mă priveşte şi el cuprins de teamă. E un bărbat scund şi gras, îmbrăcat cu o manta mult prea mare pentru el. Ne zâmbim prudent, cu suspiciune şi teamă. Ne promitem fără vorbe: „Dacă n-o să încerci să mă ucizi, n-

am să-ţi fac niciun rău!”.

Timp de câteva clipe, se aşterne o linişte copleşitoare, ca şi când tunurile s-ar fi oprit să răsufle înaintea unui nou atac. Peste tot, flăcările tremură într-un dans satanic, iar gemetele şi urletele răniţilor ajung până la noi. De undeva izbucneşte un sunet strident, care se apropie rapid. Îţi dă senzaţia că răscoleşte pământul. Cei din plutonul patru sunt spulberaţi, lăsând în urmă doar o masă de carne, oase şi sânge. Râul fierbe ca apa dintr-un ceainic. Pojghiţa de gheaţă s-a spart de mult în bucăţi care zac departe de mal. O jumătate de corp iese alergând dintr-un iad de flăcări gălbui. Oare unde i-o fi partea de sus?

În dementa din jur, apariţia asta pare de-a dreptul comică: nişte pantaloni şi o pereche de bocanci care gonesc prin zăpadă.

— Din cauza nervilor locomotori, explică Julius, care le Ştie întotdeauna pe toate.

— *„Für Führer und Reich, Heil!”* scandează ceremonios Porta, privind picioarele care au rămas într-o baltă de sânge.

Un obuz uriaş explodează în mijlocul unei case albe, pe care suflul o dărâmă cu totul.

E spulberată şi compania care se adăposteşte în spatele ei. Toate casele de pe stradă sunt retezate de la mijloc. Deodată apar de pretutindeni civili scăldaţi în sânge, alergând nebuneşte şi urlând de spaimă.

Un întreg pluton de infanterişti germani se opreşte în mijlocul ruinelor şi se holbează în jur, îngroziţi de ceea ce văd. Sunt mai mult morţi decât vii.

— Ăsta-i noul lot de Giessen! remarcă Porta.

Tancuri şi sănii blindate se ivesc învăluite în nori de zăpadă de pe dealul închisorii şi coboară pantele. Se opresc huruind şi opintindu-se. Multe dintre şenile se rup. Proiectilele vâjâie pe deasupra noastră şi explodează undeva în urmă, asemenea unor maci purpurii. Din pădure se aude un vuiet crescând. Sunt tancurile nemţeşti care au supravieţuit atacului. Au fost ţinute gata de acţiune. Trec pe lângă noi în formaţie desfăşurată în chip de săgeată.

Dintr-o groapă de obuz şi dintr-un adăpost distrus pe jumătate, un mănunchi de mitraliere trage în tot ce mişcă. Nici morţii nu scapă. Cadavrele zvâcnesc, străpunse de gloanţe.

— Lichidaţi-i! răcneşte *Oberst* Hinka, arătând cu automatul în direcţia mitralierelor.

Echipa aruncătoarelor de flăcări se târăşte prin zăpada răscolită. Doi inşi acoperă un *Obergefreiter* care duce în spate echipamentul greu. O flacără săgetează poziţia devastată. Se aude un ţipăt de groază. Siluetele mistuite de flăcări se prăvălesc, zvârcolindu-se. Peste ele cad jeturi de ulei aprins. Din locaşurile de tragere şi dintr-un butoi cu pulbere care a explodat ţâşnesc hălci de carne şi fâşii de uniformă.

Mitralierele amuţesc.

Obergefreiterul cu aruncătorul de flăcări îşi caută o nouă ţintă. Vâlvătaia cade ca fulgerul peste un alt cuib de mitralieră.

Chiar şi după moarte ruşii continuă să tragă. Limba de foc se întoarce. Rostogolindu-se ca o minge multicoloră, pătrunde în fiecare ungher al gropii de obuz.

O duhoare greţoasă de carne arsă ne izbeşte ca un pumn încordat. Simt că începe să-mi fiarbă sudoarea de pe ceafa. Putoarea ne întoarce stomacul pe dos. Pretutindeni în jur auzim bubuiturile tunurilor de pe tanc. Din carele de luptă în flăcări ţâşnesc ciuperci de fum înecăcios. Plutonul nostru îşi croieşte încet drum înainte. După ce urcăm o bună parte din deal, sărim peste schelete de oţel contorsionate şi alunecăm pe rămăşiţe omeneşti. Pământul se cască din nou într-o mare de flăcări.

— „Orgile lui Stalin!” strigă Barcelona, rostogolindu-se într-o groapă care încă mai fumegă în urma exploziei unui obuz.

În depărtare, un sunet lugubru se preschimbă într-un vuiet ciclonic, după care urmează faza a treia, percutarea şi explozia. Un zgomot monstruos şi mult mai puternic. Din când în când, suntem îngropaţi sub mormane de zăpadă. Luptăm cu disperare să ieşim înainte de a ne sufoca.

— Înainte! Mişcaţi-vă! Sus! zbiară *Oberst* Hinka.

Ne târâm, alergăm şi ne strecurăm spre închisoarea care se înalţă ameninţătoare în faţa noastră. Ne năpustim asupra poziţiilor ruseşti de apărare.

— Daţi-i peste cap! vine ordinul.

Îi nimicim pe loc. Fugim mai departe cu uniformele leoarcă de sânge. Începem să distingem detalii ale clădirii închisorii.

Cerul întunecat se deschide şi apar bombardierele de vânătoare, scuipând flăcări din tunurile automate amplasate sub aripi. Căutăm să ne adăpostim printre ruinele morii. Ne înecăm în norii de fainã şi de tărâţe. Avem senzaţia că ni s-au oprit în gâtlej bucăţi mari de aluat.

Mă împiedic şi cad. Zăresc un rus cu cazmaua ridicată. Descarc în el un întreg încărcător. Se frânge urlând şi cade într-un cazan plin cu terci. Nu se mai vede decât un clocot la suprafaţă.

— Nu pot! Nu pot! geme *Leutnant* Hasse din plutonul trei.

Vocea i se îneacă în lacrimi. În ochi are licăre de nebunie.

Suflul îl izbeşte de un perete de beton. Se târăşte înapoi, zbierând.

— Nu! Nu! bolboroseşte el.

Îşi împinge automatul înainte şi trage glonţ după glonţ într-un hoit umflat care explodează, degajând gaze.

— E speriat de bombe! mârâie Micuţul, tăbărând pe el cu toată puterea.

— Pocneşte-l! ordonă Bătrânul.

Micuţul îşi încleştează pumnul său imens şi-l loveşte pe locotenent peste faţă cu un plesnet sec. Acesta se înmoaie şi cade ca un sac gol. Un tanc P-2 apare zburând prin aer şi striveşte un closet. Mai face câteva salturi, asemenea unei mingi enorme din cauciuc.

Copacii, ruinele, zăpada, chiar şi râul par cuprinse de flăcări în locul în care au căzut obuzele „orgilor lui Stalin”. Limba de foc sărută cerul; de la galben intens la violet şi apoi la roşu-aprins. Ne invadează dogoarea, asemenea unei pături încinse ce cade peste noi din norii vineţii. Contemplăm fascinanţi priveliştea. Un tunet străpunge

noaptea de iarnă.

— Puneţi-vă la adăpost! ne strigă Bătrânul, rostogolindu-se fulgerător într-o groapă.

Pe terenul accidentat apare un grup de ruşi speriaţi, urmat îndeaproape de un grup de nemţi la fel de îngroziţi. Auzim un şuierat surd la mare distanţă în urma noastră.

— Ele sunt! urlă Gregor, terorizat.

— Obuze de 280. Iisuse, sunt incendiare!

Salva cade în mijlocul cetei de ruşi şi de nemţi care fug laolaltă mâncând pământul. Trupurile le explodează într-un nor purpuriu ce se aşterne deasupra noastră ca o ploaie deasă. Salva asta ar fi trebuit să cadă acum o jumătate de oră la două sute de metri în faţă! Dar ea se prăvăleşte exact în capul nostru, omorând germani şi ruşi în egală măsură. Ne-au promis un ajutor susţinut al artileriei, un tir concentrat cum nu s-a mai pomenit până acum! Aveau dreptate! Nu exagerează deloc. Dar tirul a distrus cel puţin optzeci la sută din forţa noastră de atac, care acum zace în zăpadă.

— Artileria aia blestemată ne omoară! se lamentează Porta, încercând să se adăpostească sub nişte grinzi carbonizate. Cât dracu’ să mă mai micşorez ca să-ncap viu sub mormanul ăsta?

Pretutindeni în jur ţâşnesc fâşii de pământ, zăpadă îngheţată, pietre, trunchiuri de copaci şi bucăţi de metal contorsionat.

Schijele de oţel zboară prin întuneric, doborând fără încetare oameni. Braţe şi picioare sunt smulse şi aruncate departe de trupuri, ca nişte gunoaie.

— Ne vânează chiar artileria noastră, strigă disperat un *Oberfeldwebel,* grăbit să ajungă într-un adăpost.

O explozie îl proiectează însă într-un perete aproape ruinat, ce se sfărâmă ca o coajă de ou.

Fostul *Oberst* sare în picioare, urlând, dar Gregor îl înşfacă şi-l trage pe jumătate în adăpost. În clipa următoare, capul i se desprinde de trunchi, tăiat parcă de un cuţit uriaş. Surprins, Gregor ia mâna de pe el. Trupul decapitat stă în picioare, şi din gât îi ţâşneşte un şuvoi de

sânge. Capul, cu ochii larg deschişi, se rostogoleşte pe zăpada bătătorită. Ne ferim din calea sa, ridicându-ne automat picioarele. Micuţul, care mănâncă o raţă îngheţată înşfăcată din mâinile unui comisar mort, nu observă capul rostogolindu-se până la picioarele lui.

— Ia te uită! strigă el uluit, uitând să mai muşte din friptură. Ce te holbezi aşa la mine, prostule? Doar nu e vina mea că ţi-ai pierdut corpul, nu-i aşa? Cară-te de-aici! mârâie el, gesticulând cu mâna în care ţine bucata de friptură îngheţată.

Trage un şut în debla care zboară cu boltă deasupra pământului.

Un maior din Panzer Grenadieri zbiară isteric, ameninţând că-l trimite pe Micuţul în faţa Curţii Marţiale. Dar, la foarte scurt timp, dispare într-o mare de flăcări care-l mistuie cu totul; nu rămâne din el decât casca, balansându-se dezolant pe zăpadă. Lângă mine zace un *Hauptmann* mai în vârstă care a fost sfârtecat complet. Priveliştea aminteşte de lada de gunoi a abatorului: oase rupte şi fâşii de carne. Faţa îi e schimonosită de durere şi de groază. Războiul e tărâmul agoniei, al nervilor hărţuiţi, al groazei şi al spaimei, o fântână arteziană de sânge, carne şi oase sfărâmate. Oare când o să-mi vină şi mie rândul să fiu aruncat în aer?

Flăcările ţâşnesc din pământ. Fragmente de arme strălucitoare, de case, de animale şi de trupuri omeneşti cad ca o ploaie asupra poziţiilor. O bucătărie de campanie zboară prin aer, împrăştiind supă şi cartofi. Nechezând, caii se dau peste cap o dată cu ea. Ne izbeşte o pală de vânt, apoi desluşim un sunet ascuţit. În secunda următoare, pământul e zguduit de nenumărate explozii. O companie de sănii motorizate e prinsă în drum spre defileu şi mânjeşte coastele abrupte cu sânge şi oase sfărâmate. Săniile cu motor nu mai sunt acum decât nişte mormane de fier turtit.

Comandantul companiei a doua are ambele picioare smulse de deasupra genunchilor. Se prăbuşeşte cu un ţipăt sfâşietor. Seamănă cu o păpuşă zdrenţuită. Nimeni nu se grăbeşte să-l ajute. Sunt prea mulţi răniţi şi morţi, şi soarta

lor nu ne mai impresionează.

— *C'est la guerre!* spune Legionarul. Alte lături pe mormanul de gunoi al armatei.

Obergefreiterul Lamm e lovit în clipa în care muşcă lacom dintr-un cârnat de Westfalia. Cu o privire pierdută şi uimită, cade lângă peretele tranşeei. O bucată de şrapnel i-a făcut o gaură mică în frunte, din care se prelinge un firicel subţire de sânge.

— Pe toţi dracii! strigă Barcelona, al cărui gât sângerează.

— Eşti rănit! exclamă surprins Micuţul, aplecându-se deasupra lui! Iisuse şi Marie, a trecut prin tine! Noroc că nu mâncai chiar atunci; glonţul ăla comunist ţi-ar fi luat îmbucătura din gură!

— Uite ce se-ntâmplă când nişte generali cu monoclu şi raşi pe cap te trimit la luptă, remarcă Porta, bandajându-i rana. Băieţii de teapa lor sunt mânaţi de un singur gând: să le ajungă numele în cărţile de istorie. Iar noi, gloata, tragem ponoasele, lăsându-ne împuşcaţi.

— Vrei să fii dus în spatele frontului? vine vocea Bătrânului de undeva din capătul poziţiei.

— Nu, rămân aici, răspunde hotărât Barcelona. Nu vreau să mă despart de restul grupului!

— Eşti sigur c-o să rezişti? întreabă neîncrezător Bătrânul, cercetând orificiul de intrare a glonţului. Ţi se văd şi tălpile prin gaura asta.

— Rămân, murmură încăpăţânat Barcelona. Presimt că n-o să vă mai văd niciodată, dacă plec acum!

— Dumnezeul german îşi bate joc de noi, îi explică Micuţul unui caporal rus care a ajuns la noi din greşeală. *Panimaieşi?*

— *Nie panimaiu,* răspunde rusul, întinzându-i Micuţului nişte mahorcă, fiind convins că acesta îi ceruse o ţigară.

Micuţul o acceptă şi-i dă rusului o înghiţitură din sticla sa de apă.

— Ar fi trebuit să ne întâlnim pe Reeperbahn, spune Micuţul, cu un zâmbet larg. Ne-am fi distrat straşnic împreună. Ţi-aş fi făcut rost de câteva fetiţe ieftine din

Hamburg şi, printre picături, ne-am fi ocupat şi de comisarul Nass. Mare păcat să ne întâlnim tocmai pe timp de război! mai ales aici, unde poţi fi împuşcat de patruzeci de ori pe secundă!

— *Nie panimaiu,* rânjeşte rusul, tâmp. (Scoate o fotografie din tunică.) *Nevesta,* explică el, sărutând hârtia slinoasă şi boţită.

— I-ar sta foarte bine pe un cearşaf! apreciază Micuţul, râzând hoţeşte. Sper că în satul vostru n-aţi încartiruit maimuţoi din ăia galbeni. Se spune că afurisiţii de mongoli regulează atât de repede, încât până şi pe iepuri îi apucă ameţeala privindu-i!

— *Nie panimaiu!* repetă rusul, punând fotografia înapoi în buzunar. *Vernusia, dasfidania.*

Se ridică brusc şi dă mâna cu toată lumea.

Îl ajutăm să sară peste buza tranşeei. Înainte să-l pierdem din ochi, se întoarce şi ne face cu mâna.

— Credeţi c-o s-ajungă cu bine?

— Or să-l împuşte, spune Porta cu convingere. A schimbat două vorbe cu noi, capitaliştii, iar asta se numeşte înaltă trădare!

— Ar fi trebuit să i-l dăm prizonier pe profesor. Aşa n-ar mai fi avut probleme, spune Micuţul. Şi-am fi scăpat şi noi de rahatul ăsta smiorcăit. E atât de îngrămădit, încât nu-şi găseşte gaura curului nici cu ambele mâini!

Vântul rece s-a transformat într-un viscol înverşunat.

Bucăţi de zăpadă îngheţată mătură pământul zgâlţâit de friguri. Troienele unduiesc asemenea valurilor pe marea bântuită de furtună, îngropând tancuri, tunuri, cai şi soldaţi, indiferent de care parte sunt.

Tirul ucigător continuă şi mulţi cai se împotmolesc în zăpadă. Cravaşele îi şfichiuiesc, dar animalele se afundă şi mai adânc. Nechezatul lor disperat se distinge printre bubuiturile proiectilelor.

Potecile au dispărut sub troiene. Încercăm să le delimităm din nou şi înfigem în zăpadă nişte beţe lungi, legate între ele cu sfoară.

Ne croim drum înainte, târându-ne picioarele: mulţi

dintre ai noştri rămân în urmă, prăbuşiţi în zăpadă. Gerul îi ucide foarte repede. Dezastrul e complet. Bineînţeles, artileria a făcut treabă bună – ne-a măcelărit pe noi!

Un colonel rus se apropie alergând prin nămeţi, cu poalele mantalei fluturând. Goneşte ca un nebun, convins că toată lumea vrea să-l omoare. Se împiedică şi se rostogoleşte.

— *Ghermanski! Ghermanski!* strigă el în gura mare.

E înghiţit de o trombă de flăcări ce ţâşneşte din pământ sub forma unei ciuperci imense.

Barajul se prăvăleşte ca un covor de oţel. Trage fiecare baterie. Ceea ce s-a întâmplat până acum a fost o simplă joacă, în comparaţie cu salvele ce cad acum peste noi.

Şase cai vin val-vârtej prin zăpada îngheţată, trăgând după ei un tun de câmp de 100 mm. Trei tunari îi ţin de hăţuri, înnebuniţi de spaimă. Unuia dintre ei îi alunecă mâna şi e strivit sub roţile masive ale afetului de tun. Ţeava tunului se balansează în sus şi în jos ca o jucărie.

Un subofiţer de la aprovizionare e lovit de un ricoşeu şi se prăvăleşte de pe cal. Piciorul i se agaţă în scară. Cu un plesnet ascuţit, capul i se sfărâmă de o piatră.

Trei P-4 vin cu farurile aprinse din direcţia satului distrus. Primul tanc se răsuceşte brusc pe gheaţă, alunecă înapoi pe-o parte şi se rostogoleşte pe o pantă abruptă. Din turelă ţâşneşte flacăra unei explozii. Se ridică un fum negru, înecăcios. Un alt P-4 derapează. Comandantul încearcă să iasă prin trapa turelei, dar aceasta se trânteşte brusc, strivindu-i şoldurile. Apoi tancul se răstoarnă, terciuindu-l complet.

Un grup de infanterişti germani neînarmaţi coboară pe o pantă, îmboldiţi de o singură dorinţă: să scape, s-o apuce încotro văd cu ochii. Să poată ieşi măcar din acest infern de flăcări şi urlete, ce pare să se înalţe până la cer.

Un Kübel cu un steag divizional frânează pe zăpada îngheţată şi începe să patineze. E de mirare că nu se izbeşte de tancurile distruse.

Un *Obersleutnant* cu epoleţii roşii ai Statului-Major sare din Kübel cu automatul pregătit.

— Înapoi, javre laşe ce sunteţi! răcneşte el, ameninţând cu pumnul un locotenent cu uniforma pătată de sânge. Înapoi la poziţiile voastre, dezertori împuţiţi!

Îşi ridică arma şi trage câteva rafale bine direcţionate în soldaţii care se înghesuie, părăsind culmile cuprinse de flăcări.

— Omorâţi-l pe nenorocitul ăsta! zbiară furios un *Feldwebel,* încercând să-i smulgă *Oberstleutnantului* arma din mână. Întâi ne masacrează cu tunurile noastre şi vor să ne cosească pe urmă cu automatele!

— Înghiţi-te-ar iadul, obsedat de război ce eşti! îi strigă un *Unteroffizier* din Vânători, spumegând de furie.

Se aruncă asupra *Oberstleutnantului,* îl apucă de beregată şi-l sugrumă.

Şoferul Kübelului înşfacă un automat şi trimite un snop de gloanţe în ceata de soldaţi turbaţi de furie, care strivesc în picioare trupul *Oberstleutnantului.*

— Ticăloşi afurisiţi! ţipă el mânios, aruncând o grenadă în mijlocul lor.

Gâfâind, reuşeşte să târască leşul lângă maşină şi azvârle peste el o manta. Strigă ameninţător spre soldaţii puşi pe fugă:

— N-aveţi decât să muriţi ca nişte rahaţi ce sunteţi! răcneşte el disperat, cu vocea înecată în lacrimi. Nici nu meritaţi altceva. Scursura armatei, asta sunteţi!

Se urcă la volan şi porneşte în viteză, lăsând în urmă un nor de zăpadă spulberată.

Ruşii ne împroaşcă din nou cu foc. Rachetele cad şuierând asupra trupelor fugare şi sfârtecă oameni şi echipament. Rachete cu cozi lungi de foc ţâşnesc pe cer, salvă după salvă.

— „Orgile lui Stalin”, geme Gregor, lipindu-se şi mai tare de pământ.

Două tancuri T-34 vin pe o potecă îngustă, strivind sub şenile mormanele de cadavre şi împroşcând în toate direcţiile sânge, carne şi cioturi de oase.

— Tancuri aruncătoare de flăcări! răcneşte furios Barcelona, care se ghemuieşte în spatele unei stânci înalte.

Albert aleargă în cerc, căutându-şi disperat un adăpost din calea tancurilor care se apropie vertiginos.

— O groapă! Vreau o groapă! urlă el, ţopăind ca un iepure rănit.

— Vino aici! îi strigă Porta, ospitalier. O să-l scoatem afară pe profesor ca să încapi tu!

Albert se aruncă în groapa de obuz cu capul înainte.

— Iisuse Hristoase! scrâşneşte el cu o voce înspăimântată. Ăsta nu-i un loc pentru oameni! Nici pentru albi, nici pentru negri!

— Nu mai face pe grozavul! îl apostrofează Micuţul, rânjind cu toată gura. Rasa umană începe de la gradul de locotenent. Restul sunt apă de ploaie! Şi în ăştia intrăm şi noi!

— Niciodată nu m-a atras serviciul de campanie la infanterie, recunoaşte Albert, aruncându-şi cât colo masca albă pentru zăpadă. Nu ne-au învăţat nimic din ce-i pe-aici la Sennelager şi la Grafenwöhr!

Scrâşneşte din dinţi atât de tare, încât aproape că-şi scrânteşte falca.

— Nu-i prea distractivă viaţa pe front! spune Micuţul cu un glas melancolic.

Se apleacă rapid, în clipa în care o grenadă aterizează pe marginea gropii şi trimite o ploaie de schije în toate direcţiile.

Chiar şi prin bubuitul tunurilor putem distinge zgomotul tancurilor care se apropie treptat.

— Avem nevoie de sprijinul artileriei. Dacă nu, o să ne trezim în braţele lui Scaraoţchi! spune Bătrânul, în timp ce împinge cadavrul ofiţerului de transmisiuni de lângă telefon şi-şi pune căştile la urechi.

— Codul, fir-ar să fie! bombăne nervos Bătrânul, răsfoind mapa cu mesaje.

— Aici, spune Heide, întinzându-i carnetul cu coduri.

— Sprijinul artileriei! ordonă aspru Bătrânul, pe un ton poruncitor.

— Cine sunteţi? întreabă o voce arogantă de ofiţer superior.

— „Aici Salamandra!” răspunde Bătrânul şi „scuipă” câteva ordine scurte în aparat.

Îndată, obuzele vuiesc pe deasupra capetelor noastre, apoi cad ca o grindină pe culme.

Cu ordine precise, Bătrânul corectează tirul.

Heide lucrează febril: desenează linii pe hartă şi calculează distanţele cu ajutorul instrumentelor topografice.

Exploziile obuzelor răscolesc zăpada şi împroaşcă oţel în toate direcţiile. Se apropie de locul în care sunt amplasate „orgile lui Stalin”.

— T-34, fir-ar să fie! ţipă Porta, agitat. Distrugeţi-le imediat, altfel o s-o păţim noi!

Cel puţin un batalion de tancuri aruncătoare de flăcări intră în curbe ca o turmă de porci mistreţi. Din turelele lor ţâşnesc limbi lungi de foc ce preschimbă totul în mormane de cenuşă.

Din închisoarea OGPU năvălesc soldaţi ai Armatei Roşii, chiuind sălbatic. La început, plutoanele cu armament uşor, apoi infanteria, înarmată cu puşti cu baionetă ca la o paradă din Piaţa Roşie. După infanterie, vin coloane întregi de prizonieri în uniforme cenuşii, cu bâte, care, pe măsură ce înaintează, înşfacă armele morţilor. Ultimele, apar trupele speciale OGPU, cu Kalaşnikovurile aţintite spre prizonieri, însărcinate să-i lichideze pe toţi aceia care încearcă să evadeze.

— Dumnezeule mare! strigă *Oberstleutnant* Löwe. Or să ne distrugă, or să ne facă fărâme! Trebuie să ne retragem!

În spatele nostru cade un baraj cumplit de foc.

Ca şi cum ruşii ar fi intuit că vrem s-o ştergem, încearcă să ne oprească prompt cu acest baraj imposibil de străpuns, care ne-a încadrat pe ambele laturi şi nu vedem unde se termină.

— Retragerea! strigă *Oberst* Hinka. Retragerea pe companii!

Se întoarce uimit în clipa în care aude huruitul asurzitor din spatele nostru, din direcţia liniilor germane.

— Rachete! răcneşte el surprins, trântindu-se după un

troian de zăpadă.

Rachetele cad în mijlocul formaţiunii tancurilor aruncătoare de flăcări, azvârlind vehiculele grele ca pe nişte jucării.

Distant şi stăpân pe sine, Bătrânul îi transmite noile coordonate ofiţerului superior de artilerie din spatele frontului.

— Cu două grade mai jos! ordonă el. Tir mai lung cu şaizeci de metri!

— Stârpiţi-i! chiuie sălbatic Barcelona.

Din tancuri ţâşnesc flăcări, amestecate cu bucăţi de metal. Deasupra pământului plutesc nori negri, brăzdaţi de dungi roşiatice. Câmpul de luptă pare înghiţit de explozii.

Din perdeaua de fum se desprind siluete mari, diforme, de parcă diavolul ar jongla cu tancurile. În fiecare clipă, urletul sinistru al exploziilor ne sfâşie nervii. Ne adunăm laolaltă, tremurând.

— Explozive şi bombe incendiare! ordonă Bătrânul. Foc continuu la patru sute şaizeci de metri dreapta!

În curând, asupra forţelor ruseşti în atac încep să cadă explozive şi obuze incendiare. Substanţele chimice se răspândesc pretutindeni, şi aerul e ca o vâlvătaie.

— Treizeci de metri înapoi! ordonă calm Bătrânul.

Suflul exploziilor ne izbeşte de pereţii înzăpeziţi ai gropilor de obuz. Terenul din faţa noastră a devenit o masă arzândă, otrăvitoare. Zăpada se topeşte alunecând pe pantă, înghiţind tot ce întâlneşte în cale.

Tirul de artilerie se concentrează treptat, evident dirijat de către un expert.

— Cine e cercetaşul? se aude o voce aspră. Numele şi gradul, lua-te-ar naiba! Tu eşti, Eberhardt? Am auzit că ai murit! Magistrul Eberhardt, magistral!

Cu toate că a recunoscut vocea tăioasă a generalului-comandant, Bătrânul nu răspunde, ci continuă să dea ordine.

Ploaia de obuze urmăreşte fără încetare batalioanele inamice în retragere. Le distruge fără milă.

— Coordonatele noi, cere Bătrânul.

— Poftim, spune Heide, cu un rânjet sadic.

Spiritul său de militar sadea e pe deplin satisfăcut de rezultatele sângeroase ale focului de artilerie bine direcţionat.

Tunurile îşi extind apoi raza de acţiune şi anihilează „orgile lui Stalin”.

Amestecându-se printre rămăşiţele măcelului, supravieţuitorii regimentului atacă în continuare, conduşi de Hinka, *Oberstul* cu un singur braţ. Mitralierele grele Maxim trag de pe poziţiile ruinate.

— Grupul de transmisionişti, pe centru! zbiară *Oberst* Hinka. Înainte, spre zidurile închisorii!

Norii de fum galben-cenuşii ai explozibililor plutesc deasupra ei ca o umbrelă hidoasă, care se măreşte clipă de clipă.

În apropiere, aud bubuitura tunului de pe tanc. Undeva în spatele meu, o puşcă-mitralieră umple zăpada cu gloanţe.

— Panzer! strig, aruncându-mă în adăpost.

Burta tancului încalecă un perete aproape demolat, stă în balans câteva secunde, apoi se leagănă înainte şi înapoi cu un scrâşnet metalic. Motorul vibrează la turaţie maximă.

Turela se răsuceşte lent în direcţia mea. Un jet de flăcări ţâşneşte din ţeava lungă a tancului. Tragerea, impactul şi explozia se produc aproape simultan.

Am senzaţia că mi-a trecut un drug de fier dintr-o ureche în alta. Porta se strecoară lângă mine. Aruncătorul de grenade îi scapă din mână şi alunecă pe pământul îngheţat. Privesc hipnotizat tunul de pe tancul „Stalin”, care coboară încet spre mine.

— Chiar la timp, mormăie Porta, înşfăcând „burlanul”, potrivindu-l pe umăr şi prinzând tancul în cătare. Bucură-te de viaţă, vecine dragă, s-ar putea să fie scurtă! rânjeşte el cinic şi apasă pe trăgaci.

Urmează o explozie asurzitoare, şi steaua roşie de pe turelă dispare. O siluetă omenească, învăluită în flăcări gălbui, e aruncată prin trapă.

— Era cât pe-aci...! constat eu, răsuflând uşurat.

Două T-34 se adăpostesc în spatele unor ruine.

Mitralierele din turelă mătură drumul. Gloanţele ricoşează deasupra capetelor noastre.

— Dumnezeu mi-a spus că nu vom muri aici, strigă Porta, ridicându-se în picioare cu „burlanul” pe umăr.

Micuţul se repede cu o mină T în mână, alunecă şi cade însă, ca un bolovan, în mijlocul drumului, aproape de tanc. Urlând de furie şi de teamă, ţine strâns mina, dar îşi pierde casca şi automatul.

Se avântă cu un salt spectaculos, aruncă mina T sub inelul turelei, şi trapa ultimului tanc se deschide brusc. Apare o siluetă înveşmântată în piele, cu Kalaşnikovul pregătit.

Gloanţele muşcă zăpada în jurul Micuţului! Fuge speriat de moarte spre ruinele cuprinse de foc, încercând să se adăpostească.

— Lovi-i-ar moartea, ăştia trag, nu se-ncurcă! răcneşte Albert, alergând în salturi prin zăpadă, cu un „cocteil Molotov” în mână.

Se urcă pe T-34 cu agilitatea unei feline şi aruncă „cocteilul” în interiorul tancului, chiar în spatele comandantului. Rusul se întoarce şi se holbează uimit la trăsăturile negre ale lui Albert, la dinţii săi albi dezveliţi într-un zâmbet fericit.

— *Panimaiu!* strigă Albert, rostogolindu-se într-o groapă de obuz din care iese fum.

Până să apuce comandantul să-şi vină în fire, tancul e făcut fărâme. Micuţul aleargă prin zăpadă, urmărit de roata masivă a şenilei. Îngrozit, îmi ţin răsuflarea. Dar, ca prin minune, aceasta se ciocneşte de o piatră, sare în aer şi zboară peste trupul Micuţului. Se rostogoleşte mai departe şi se izbeşte de un cuib de mitralieră.

Plutonul de aruncătoare de flăcări ne depăşeşte în goană. Infanteria se năpusteşte înspre porţile ferecate ale puşcăriei.

De la ferestrele cu grilaje, puştile-mitralieră ne seceră. Flăcările atârnă pe cer, învăluind închisoarea într-o lumină lugubră. Un fum negricios iese din acoperiş. Genieştii plasează explozibili de-a lungul zidurilor.

Deodată îmi apare în faţă un ofiţer rus, dar o rafală scurtă îl lipeşte de porţile puşcăriei şi se prăbuşeşte cu faţa la pământ.

Fug disperat şi mă ciocnesc de un puşcăriaş înnebunit care învârte într-o mână o legătură uriaşă de chei şi în cealaltă un pistol.

Primul glonţ al automatului îl nimereşte drept în inimă – moare înainte să atingă pământul. O piatră imensă mă loveşte puternic în piept. Îmi pierd aerul din plămâni şi cad cu faţa în zăpadă. Oare cât am zăcut aşa? În clipa în care îmi revin, aud vocile guturale ale unor ruşi. Unul mă loveşte brutal cu piciorul, dar, în ciuda durerii, reuşesc să tac. Apoi pleacă în fugă, în timp ce puştile-mitralieră continuă să răpăie.

Ştiu că e periculos să stau prea mult culcat fără să primesc ajutor. Aş putea îngheţa şi aş muri. Sau aş putea muri din cauza loviturii. Simt că-mi arde pieptul, iar junghiurile devin din ce în ce mai dureroase. Pretutindeni zăresc siluete întunecate fugind. E imposibil să-mi dau seama care sunt ruşi şi care nemţi. Limbi lungi de foc ţâşnesc printre gratiile ferestrelor de la etajul şase, din aripa în care se află femeile. În lumina flăcărilor, disting umbrele celor care se agaţă de gratiile înroşite ale ferestrelor. În câteva clipe, omul e transformat într-o mumie carbonizată.

— Ce dracu’! Te-ai tolănit aici? Te lăfăi în mocirla comunismului rusesc? mă întreabă Porta, aplecându-se deasupra mea. Unde te-au nimerit?

— În piept, icnesc eu.

Mă examinează ca un expert.

— Eşti norocos, spune el. Văd că pielea ţi se înnegreşte precum cea a lui Albert!

— A fost o piatră, o piatră imensă, murmur eu.

— Drace! exclamă Porta. Cred că Ivan a rămas fără muniţie din moment ce aruncă cu pietre în noi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Bătrânul, care se apropie, însoţit de Heide.

— Zice că Ivan l-a lovit cu o piatră, rânjeşte Porta, calm,

şi acum stă aici şi miorlăie ca o pisică bolnavă!

— Haide! Sus, fiule! îmi ordonă aspru Bătrânul. Doar nu-ţi închipui că eşti în vacanţă de iarnă!

— Trebuie să mă vadă doctorul, bolborosesc eu. S-ar putea să am coastele rupte, simt că-mi înţeapă plămânii.

— Inspiră adânc de câteva ori, îmi sugerează Porta. Ai să vezi! O să-ţi revii.

— Vreau să mă vadă doctorul, mă încăpăţânez eu.

— Eşti convins că felceraşii ăştia de doi bani bântuie prin ploaia asta de obuze? se miră Porta. Ridică-te şi ţine-te după noi. Dacă rămâi aici, o să te trateze Ivan cum ştie el mai bine. Un strop din licoarea sa contra tusei, şi o să scapi şi de restul de coaste!

Urlând de durere, pornesc şchiopătând. Un brancardier îmi dă să înghit un pumn de pilule.

Aruncăm mine în sala de „recepţie”. Pereţii groşi se dărâmă de parcă ar fi din sticlă. Uşile masive ferecate în fier se izbesc de pereţi. Suflul ne aruncă pe spate, dar ne ridicăm imediat şi năvălim în clădire. Automatele trag în tot ce mişcă. Mormane întregi de cadavre zac în sală, cu feţele zdrobite, pline de sânge. Astfel arată toţi cei care sunt omorâţi de suflu. Multora dintre ei de-abia le-a mijit mustaţa.

Vieţi irosite înainte de a-şi da seama de valoarea a ceea ce pierd. Ucişi din cauza unor acte gratuite de eroism.

Rămânem tăcuţi lângă munţii de cadavre şi contemplăm priveliştea îngrozitoare. Unele trupuri au fost strivite sub scări. Au şase etaje deasupra lor. Multe dintre uşile celulelor atârnă doar într-o singură balama. Înăuntru, leşurile prizonierilor sunt terciuite, asemenea unor gândaci striviţi sub talpă. Se pare că au fost omorâţi de grenadele pe care gardienii le-au aruncat în celule înainte de a fugi.

— Ca la noi, observă Porta cu tristeţe. Prizonieri ucişi pentru a nu cădea în mâna duşmanului!

— E aici unul care trăieşte! strigă Micuţul.

În spatele biroului unui ofiţer, se află un uriaş în uniforma verde OGPU, pe ale cărei mâneci sunt brodate stele aurii.

— *Ia, tavarişci!* zbiară fericit Heide, împungându-l pe

ofiţerul galben ca ceara cu ţeava automatului, în timp ce Legionarul adună nişte hârtii de pe birou.

— Ordine de execuţie, zâmbeşte el şi-i înmânează documentele *Oberleutnantului* Löwe.

— Luaţi-l! ordonă scurt Löwe, dar să te ferească Dumnezeu, *Unteroffizier* Kalb, dacă se întâmplă ceva cu el! Am să te trag la răspundere pentru ucidere de prizonieri.

— *Par Allah!* O să am grijă de el ca de un fir de păr din barba Profetului, făgăduieşte Legionarul, rânjind diabolic. Mişcă! se adresează el comisarului OGPU, lovindu-l brutal în spinare cu patul automatului. Fie ca Allah, în imensa lui bunătate, să-ţi asigure o moarte în chinuri, câine comunist ce eşti! Şi fie ca flăcările să-ţi topească osânza de pe oase în vecii vecilor!

Un grup de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi ciudat coboară scările împleticindu-se. Primul dintre ei poartă o pijama cu dungi albastre, iar următorul, o uniformă de maior estonian. Apoi apare un individ cu pantaloni de călărie, smoking negru şi la gât cu o eşarfa care fusese cândva albă. Oricum, cei mai mulţi sunt îmbrăcaţi în zdrenţe. Ici-colo se vede câte o bonetă OGPU.

Avem automatele pregătite. Ne enervează apariţia acestei cohorte stranii de oameni. Arată de parcă ar fi gata în orice clipă să ne sară la gât.

— O să ne daţi mâncare? strigă ameninţător unul dintre ei, scuipând pe podea.

— Ţine-ţi gura! i-o retează cineva din mulţime.

Deodată, par cuprinşi cu toţii de o criză de isterie şi încep să urle.

— Bonisov e aici! răcnesc ei în cor.

— Omorâţi-l! Călcaţi-l în picioare! Porc împuţit!

— Ce dracu’ i-a apucat? zbiară nervos *Oberleutnant* Löwe. Despărţiţi-i! Puneţi-i să se alinieze din nou! Dacă vă fac probleme, îi duceţi înapoi în celule. Cel puţin, acolo nu se pot masacra unul pe altul.

— *C’est indifférent,* rânjeşte cinic micuţul Legionar, arătând cu ţeava automatului spre un cadavru plin de sânge, călcat în picioare. Nu vor decât să le vină de hac

temnicerilor.

Prizonierii ne privesc lung. Îi privim şi noi întrebător. Ne temem de aceste fiinţe scheletice, cu ochii adânciţi în orbite.

— A dracului putoare, nu-i aşa? mormăie Bătrânul, ţinându-se cu mâna de nas.

— De acolo vine, spune Micuţul, arătând cu degetul.

— Ia te uită! exclamă Barcelona. E cea mai mare latrină pe care-am văzut-o vreodată!

— Uită-te şi înăuntru, îi sugerează Porta. E acolo ceva ce n-ai văzut niciodată.

Un individ scund, cu ochii de şoarece, îmbrăcat în uniformă OGPU, se îndreaptă spre noi cu mâinile la ceafă, pentru a ne demonstra că nu e înarmat şi că războiul s-a terminat pentru el.

— *Herr Kommandant,* să trăiţi! spune el într-o germană cursivă, pocnindu-şi călcâiele în faţa *Oberleutnantului* Löwe. Vă încredinţez departamentul de înregistrare al închisorii şi mă supun ordinelor dumneavoastră.

Cu ochii mijiţi şi fără să-şi ascundă dispreţul, Löwe îl măsoară cu atenţie din cap până-n picioare.

— Ce-i asta? întreabă el, arătând spre scândura lungă de lemn.

— Latrina prizonierilor, răspunde tipul din OGPU, cu un zâmbet cinic. Nu putem face una mai bună. Avem un regulament, iar prizonierii sunt nişte porci. Li se permite să meargă la latrină la ore bine stabilite. Aici nu-i hotel de lux. Dar ei nu aşteaptă şi se cacă în celule. Când stau pe latrină, adorm şi cad în ea. Bineînţeles că se îneacă. Nu e vina gardienilor. Respectăm şi noi ordinele, ca orice soldat.

— Hai să-l aruncăm în căcat! propune Porta, cu un zâmbet macabru.

— Luaţi-l, răspunde *Oberleutnant* Löwe, răsucindu-se pe călcâie. Să plecăm! Nu mai avem ce face aici. Noi suntem o unitate de luptă, nu temniceri!

În aripile principale ale clădirii, lupta continuă cu încrâncenare.

— Exact ca la noi, spune Porta, arătând spre o placă

albastră care poate fi văzută din orice colţ al închisorii.

„PENTRU PATRIE, PENTRU STALIN”, stă scris cu litere mari şi roşii. Mai jos, cu litere negre ceva mai mici, urmează: „ÎI LICHIDĂM FĂRĂ NICIO EZITARE PE TOŢI DUŞMANII POPORULUI, PE TOŢI PARAZIŢII ŞI TRĂDĂTORII.”

Pe peretele atelierului de maşini scrie cu litere de-un metru: „MUNCA ESTE CEL MAI DE SEAMĂ PRIVILEGIU ŞI BENEFICIU AL STATULUI SOCIALIST”.

— Haideţi! Înainte! Adunarea! ordonă Bătrânul.

Ne aruncăm la adăpost dedesubtul unei rampe lungi.

— O luăm pe-aici, ne explică el. Pregătiţi încărcăturile! Porcii ăia s-au baricadat înăuntru şi îi folosesc pe prizonieri drept paravan!

Un urlet sfâşietor, animalic îl întrerupe. E urletul unei femei torturate, care parcă agonizează.

— Ţine-ne, Doamne! exclamă oripilat Barcelona. Oare ce-i fac?

— O ard cu fierul roşu. Asta făceau şi preoţii pe vremuri, spune înfiorat Porta, pocnindu-şi degetele.

Urletul se opreşte brusc, ca şi cum femeia şi-ar fi dat duhul.

— Hai să ne terminăm treaba, ordonă Bătrânul, împietrit. Dintr-un salt agil, se urcă pe rampă. Aleargă încovoiat, urmat îndeaproape de Gregor şi de Legionarul, care duc lăzile cu explozibili.

Micuţul aruncă pe rampă trei sau patru lăzi.

— Şi tu, profesore! spune el, azvârlindu-l lângă lăzi. Dumnezeu să te păzească dacă te prind cu vreo şmecherie! O să împachetez încărcătura cu tine şi-o să te trimit direct în braţele lui Ivan!

— De ce mă hărţuieşti mereu? se tânguie profesorul, încercând să ridice o ladă, dar nu e în stare s-o mişte din loc.

— Ţine-ţi gura când vorbesc şi când gândesc eu! i-o retează scurt Micuţul. Ia târnăcopul ăsta! Du-te şi fă o gaură pentru pulbere, şoarece de bibliotecă ce eşti! Până la urmă, ori dai ortul popii, ori ajungi cel mai bun soldat german. O să mărşăluieşti în pas de gâscă până la şcoala

aia a ta de la ţară!

— Daţi-i drumul! strigă Bătrânul, agitat. Cinci metri între încărcături. Heide, tu conectezi firele!

— Îi sparg! urlă Micuţul, nerăbdător, căruia îi place la nebunie să declanşeze explozii.

În următoarea jumătate de oră lucrăm cu o viteză nebună.

— Îţi dai seama cât de groase sunt zidurile astea? întreabă Barcelona. Sunt mai groase decât cele ale fortăreţei din Brest-Litovsk, care nu erau chiar nişte decoruri scenice!

— Mai scuteşte-mă de flecăreala ta! se răsteşte Bătrânul, iritat.

Îl înghionteşte pe Micuţul în umăr. Uriaşul împinge o încărcătură triplă într-una dintre gropi.

— Mai e destulă! se apără Micuţul, arătând spre lăzile pline de muniţie. În afară de asta, ceea ce folosim nu mai trebuie să cărăm cu noi.

— Mi se pare că vrei să sari şi tu în aer, mârâie îmbufnat Bătrânul. Să ştii că nu împachetăm caramele. E al naibii de periculos!

— Gata, strigă Heide, îndreptându-se ţanţoş spre Bătrânul.

— Lasă-mă pe mine! zbiară Micuţul, năpustindu-se la detonatorul căruia Gregor îi conectează ultimele fire. Ţineţi-vă bine, fiilor! O să facem „bum-bum”, râde el fericit.

Apucă strâns mânerul cu ambele mâini şi-l apasă cu toată greutatea. Explozia zguduie rampa din temelii. Simţim cu toţii presiunea suflului, care ne absoarbe, pur şi simplu, tot aerul din plămâni. Un zid înalt de douăzeci de metri se prăvăleşte, împroşcându-ne cu mortar şi bucăţi de beton. Câteva clipe mai târziu, se dărâmă tot peretele exterior. Clădirea pare că se leagănă, apoi se prăbuşeşte. Două coşuri înalte din sala cazanelor se năruie peste aripa în care sunt încarcerate femeile. Trosnetul pare că nu se va mai opri niciodată; norul de praf de deasupra clădirii creşte necontenit.

Urmează un moment de linişte adâncă. Flăcări ţâşnesc

de pretutindeni, răspândindu-se cu o viteză uimitoare, ca un covor de foc care se desfăşoară.

Pereţii cad. Plouă cu bucăţi mari de mortar şi cărămidă.

— Netrebnicilor! înjură un *Feldwebel* din trupele de genişti, ştergându-şi sângele de pe faţă. Ce naiba! N-aţi mai lăsat în viaţă nici măcar un şobolan. Eu aş şterge-o dac-aş fi în locul vostru. Pe mine m-ar cam îngrijora chestia asta!

— Iisuse şi Marie! strigă Micuţul, ridicându-se în genunchi. Asta mai zic şi eu bubuitură! Toată cuşca s-a făcut praf! Va dura ceva timp până când vor drege-o, ca să primească următorul lot de sclavi. Asociaţia pentru Ajutorarea Prizonierilor ne va da şi o medalie drept răsplată. Doamne, ajută-ne, ce bubuitură frumuşică a fost!

Albert se scoală cu faţa complet cenuşie şi îşi duce pumnii încleştaţi deasupra capului.

— Frontul Roşu! zbiară el, cu o expresie tembelă pe chip.

— Pornim! ordonă Bătrânul, ridicându-se în picioare, cu automatul deja pregătit.

Plutonul aruncătoarelor de flăcări merge în frunte şi aruncă limbi de foc în fiecare locaş de tragere. Împreună cu Porta, sar în cel mai apropiat post de apărare şi luminez interiorul cu lanterna. Pretutindeni, cadavre carbonizate, cu braţele descărnate întinse pentru a se apăra. Mulţi nu mai sunt decât nişte mumii scofâlcite. Aruncătorul de flăcări i-a ucis dintr-un singur jet. Cei care n-au fost atinşi direct par neobişnuit de mari în comparaţie cu mumiile chircite.

— Un război crud se termină repede. Oricum, aşa scrie pe afişele de propagandă, explică Porta. Dar e o minciună ca, de altfel, tot ce se întâmplă în războiul ăsta. Războiul pe care-l purtăm e cel mai crud dintre toate şi se pare că va dura o veşnicie.

Între două ziduri înnegrite ale închisorii se află o curte lungă şi îngustă în care zac mormane de leşuri.

— Împuşcaţi în ceafă! constată Barcelona, după ce i-a răsucit pe câţiva cu ţeava automatului.

— Nu-i adevărat, strigă neîncrezător Gregor, aplecându-se deasupra unui cadavru îmbrăcat în zdrenţe pentru a-l privi mai de aproape.

— Ba e foarte adevărat, oftează Porta. Băieţii din OGPU s-au grăbit să scape de păcătoşii ăştia când noi, eliberatorii, am început să batem la porţile închisorii. Nu-i nevoie să fi urmat şcoala de detectivi la *Kripo*[32] ca să-ţi dai seama ce s-a petrecut aici. Un glonţ în ceafă! O găurică mică la spate şi faţa complet zdrobită!

Din cealaltă parte a clădirii se aud rafale infernale.

— Sunt ai noştri! explică Legionarul, ridicând indiferent din umeri. Trupele speciale ale SD-ului. Îi termină pe comisari!

Ne oprim o clipă şi ne uităm în jur, adăpostiţi între cele două camioane arse. Rafala zgomotoasă pare să nu se mai termine, dar în realitate nu ţine decât câteva secunde. Trupul deşirat al comisarului zvâcneşte sub ploaia de gloanţe. Întâi e ridicat în aer, apoi e trântit iar la pământ. Chiar şi după ce moare, corpul îi mai tresaltă spasmodic.

Un *Untersturmführer* tinerel, cu bonetă trasă pe ochi, se apropie de cadavru şi îndreaptă ţeava pistolului P-38 spre capul acestuia. Trei focuri, şi chipul îi devine o masă de carne de nerecunoscut.

Prizonierii care s-au aplecat pe fereastra spălătoriei chiuie şi aplaudă entuziasmaţi la culme.

Următorul e împins printr-o uşă îngustă. E un individ cărunt, ceva mai vârstnic, îmbrăcat în uniforma kaki cu epoleţii verzi ai OGPU. Stă rezemat de perete, privind îngrozit. O rafală scurtă îl trânteşte la pământ.

Prizonierii strigă şi fluieră în clipa în care e scos din spălătorie un grup de bărbaţi şi femei, majoritatea în uniformă.

— Haideţi! Haideţi! răcneşte nerăbdător tânărul ofiţer SD. Hai să terminăm mai repede!

Sunt duşi la perete cu şuturi şi cu lovituri de pat de puşcă, îi privesc apatic pe ucigaşi, care au pe bonetă emblema cu cap de mort.

— Foc! ordonă ofiţerul SD.

Automatele scuipă moarte. Ecoul răspunde dinspre zidurile clădirii.

[32] *Kriminalpolizei* – Poliţia Militară (n.t.).

O rafală furibundă de puşcă-mitralieră porneşte de la o fereastră a ultimului etaj.

Untersturmführerul cade. Plutonul de execuţie e aruncat pe spate; se zvârcolesc cu toţii în zăpada care se înroşeşte treptat. Puşca-mitralieră îşi schimbă ţinta. Acum ciuruie pereţii spălătoriei.

Geamurile se sparg. Prizonierii fug de la ferestre cu feţele sfărâmate.

Ne adăpostim şi ne îndepărtăm târâş. Ce se întâmplă aici nu ne priveşte.

Flăcările conturează desene macabre pe clădirile afumate ale închisorii. Pe când ocolim depozitele, un tir concertat de arme automate ne face să ne oprim brusc. Dinspre spălătorul izolat răzbat ţipete de groază.

— Hai să vedem ce-i acolo! ordonă Bătrânul. Tu şi Sven, plecaţi înainte, i se adresează lui Porta, dându-ne un sac cu grenade.

Fugim către spălător printre trunchiurile de copaci distruşi. În faţa mea apare o siluetă. Din reflex, apăs pe trăgaci şi o întreagă rafală îi zdrobeşte şira spinării. Se rostogoleşte de câteva ori, în timp ce mâinile şi picioarele îi zvâcnesc spasmodic.

Porta loveşte cu piciorul uşa, care se sparge dintr-o izbitură.

Un ofiţer mic şi gras se holbează uimit la noi şi bâjbâie după Kalaşnikov, care se află înaintea lui, pe masă.

Un glonţ îi străpunge beregata, împroşcându-i partea din spate a capului pe perete. Boneta cu dungă albastră se rostogoleşte pe podea şi se opreşte lângă o stivă de sticle goale.

Îmi descarc mitraliera de-a lungul unui coridor de unde mi se pare că vin spre noi nişte siluete întunecate. Prima rafală a Schmeisserului meu îl loveşte în gură pe primul dintre ei. Cade instantaneu. Automatele noastre latră ca turbate.

Doi soldaţi în mantale lungi sunt săltaţi în aer şi proiectaţi în perete. Alunecă plini de sânge şi se prăbuşesc ca nişte zdrenţe.

Grenadele zboară prin camera întunecoasă. Ne adăpostim în spatele peretelui şi împroşcăm din nou cu gloanţe.

Treptat, ţipetele devin horcăituri.

— Haideţi! comandă Bătrânul, înhăţând Kalaşnikovul unuia dintre morţi.

O salvă prelungă dintr-un automat ne vâjâie pe lângă urechi. Albert sare în sus, strigă ca un războinic şi aruncă o grenadă defensivă. În celălalt capăt al coridorului se aude un bubuit răsunător, apoi apare o lumină orbitoare, şi trei cadavre contorsionate zac la podea.

— Drace! bombăne el, cu degetele în urechi. Era să mă piş pe mine de frică! (Priveşte în jur cu o expresie pierdută şi se lasă moale pe podeaua acoperită cu fâşii de carne şi cioburi de sticlă.) La naiba cu împuţita asta de Armată Germană! se tânguie el.

— Da, trebuie să recunoaştem că, după cum arăţi, te-ai înrolat într-o armată total nepotrivită pentru tine, nu-i aşa? râde Porta, înşfăcând grenadele.

Focul, nestăvilit de nimeni, a devorat aproape în întregime latura de nord a închisorii, cea rezervată femeilor.

Ne apropiem cu grijă de ruinele în flăcări, gata să se năruie dintr-o clipă în alta. Ciorchini de cadavre care atârnă înconjoară zidul ca nişte ghirlande sinistre, mişcându-se în bătaia vântului.

— Ca de obicei, datoria e pe primul loc, spune Porta. I-au executat cu cinci minute înaintea orei de închidere.

Scuipă împotriva vântului.

— Ar fi trebuit să ţină pumnul strâns[33] şi gurile lor spurcate să tacă, zice Gregor. Uită-te la ei cum atârnă. La ce le-a folosit dacă au protestat? La nimic. Mai bine te laşi dus de curent şi ai şansa să trăieşti mai mult, fiindcă viaţa, oricum, e destul de scurtă.

Lupta aproape că a încetat. Din aripa principală se mai aud răpăitul armelor automate şi bubuitul grenadelor, întrerupte uneori de trosnetul mortierelor. Dar de data asta

[33] Pumnul strâns – semnul clasic al comuniştilor (n.t.).

nu ne mai ocupăm noi, e treaba infanteriei şi a geniştilor.

Ne odihnim pe duşumea în clădirea bucătăriei, împreună cu un grup de prizonieri, şi discutăm despre metodele de interogatoriu.

Un băiat de şaisprezece ani, arestat chiar la şcoală şi acuzat de propagandă antirevoluţionară, şi-a pierdut un ochi în timpul interogatoriului. Ne descrie în câteva cuvinte trista sa experienţă.

Îl privim tăcuţi. Pare extrem de îmbătrânit pentru vârsta lui şi are ochii plini de puroi. În închisorile de tranzit nu există medici. Un prizonier mai vârstnic ne arată trist degetele zdrobite de la picioare.

— Sunt lucruri şi mai rele! strigă o femeie care a fost împuşcată în rotule.

Nu va mai fi niciodată în stare să meargă normal.

— Ar trebui să-i împuşcăm pe temniceri. Pe toţi, spune hotărât Micuţul, jucându-se cu puşca lui cu trei ţevi.

— Păi, asta se şi-ntâmplă, intervine Porta, arătând cu degetul mare în direcţia curţii, unde răpăie automatele şi se aud continuu strigăte nedesluşite.

Şnapsul pe care l-a „eliberat” Porta din dulapul comandantului e dulce şi ne dă o senzaţie plăcută de căldură.

Un temnicer gras, poreclit „Îngerul Iadului”, fiindcă era prieten cu prizonierii, stă pe un scaun mai în spate şi cântă:

Viscolul măturǎ zăpada pe câmpie,
Acolo rătăceşte iubirea mea...

— De îndată ce-am intrat în spălător, a început să mă gâdile pe gât şi să mă morfolească, ne povesteşte Albert cu un zâmbet fericit. „Negrii îmi dau fiori”, mi-a spus ea, şi a început să se joace cu boaşele mele.

— Iisuse! geme Micuţul cu ochii holbaţi, scărpinându-se la prohab. Continuă! Zi mai departe!

— Pe urmă mi-a scos tunica de vară, spune Albert, mi-a deschis şliţul şi l-a scos la iveală pe „ăl bătrân”. Stătea ţeapăn şi semeţ nevoie mare.

„Dă-i înainte, nu te opri, i-am zis. Dacă-mi cade pe picioare, îmi rupe deştele!” Ei bine, cât ai clipi se apucă să se joace cu el de mai mare dragul. Pe urmă am ridicat-o pe banchetă şi m-am suit pe ea. În baia aia plină de aburi! În urechi ne dăngăneau clopotele, de jurai că-i duminică. Nimic nu-i mai grozav decât o *Blitzmädel* care nu dă doi bani pe *Führer* şi pe Victoria Finală şi care vrea doar să se reguleze. După ce a adormit, m-am dus dezbrăcat spre barăcile convalescenţilor. Pe drum m-am întâlnit cu alta şi i-am pus-o, lipiţi de-un pom! Era un mesteacăn îngheţat bocnă, care probabil îşi închipuia că venise primăvara, fiindcă înmugurise cu două luni mai devreme. Pe urmă am considerat că ar fi normal să mă odihnesc puţin şi-am adormit buştean. Ei bine, m-a trezit cineva care mă manevra foarte tandru. Am deschis ochii şi am văzut două asistente de la chirurgie. Am făcut-o în trei, chiar acolo, în stil german, franţuzesc şi suedez. Tocmai ne pregăteam s-o punem şi ca japonezii, când ne-a stricat distracţia un medic de regiment, cu svastici licărindu-i în ochi. Nu ştiu ce-au păţit cele două tipe, dar pe mine m-au declarat pe loc apt combatant. Apoi m-au aruncat în beci, acuzat de pângărire rasială şi viol. De obicei, te împuşcă pentru aşa ceva! Dar *Kriegsgerichtsratul*[34] şi cei doi judecători militari care au preluat cazul meu nu prea rosteau cu drag „Heil Hitler!” Aşa că, în loc să mă ciuruiască cu gloanţe, m-au trimis trei luni la Germerscheim.

Albert se trânteşte pe spate, scuturându-se de râs.

— Când am ieşit de la Germerscheim, m-am dus la Paderborn şi mi-am petrecut noaptea într-o casă de refacere pentru soldaţi, unde m-am consolat puţin cu două fete de la marină. La sfârşit, eram terminat de oboseală. Ştiau să facă şi masaj, aşa că m-au frecat pe toate părţile. Uneia îi atârnau sânii pe faţa mea şi i se legănau în sus şi-n jos până m-a scos din minţi. Cealaltă mă gâdila undeva mai jos, până când m-am aprins din nou. Şi, de fiecare dată când era gata să-mi dau drumul, mă opreau în diverse feluri. Astea erau adevărate profesioniste! Şi când, în cele

[34] *Kriegsgerichtsrat* – judecător militar de campanie (n.t.).

din urmă, mi-am dat totuşi drumul, am simţit că-mi cade cerul în cap!

— Opreşte-te! Taci dracului din gură! gâfâie Micuţul. Dacă nu, mă duc să regulez caii morţi de-afară.

Porta toarnă apă fierbinte peste nişte cafea găsită în sertarul biroului comandantului.

— Cafea, murmură un prizonier îmbrăcat într-o uniformă lituaniană. De unde-o ai?

— Am un unchi în Brazilia, şopteşte confidenţial Porta. Din când în când, îmi mai trimite şi mie câte-un sac.

— Ce bine ar fi fost dac-am fi ajuns aici ceva mai repede, spune Micuţul, privind posomorât prin fereastra spartă.

În capătul curţii, un grup de femei încolonate se urcă în camioanele pentru care a fost deja degajat un drum.

— Ne-am fi distrat de minune dacă am fi ajuns mai devreme, rânjeşte Albert, ştergându-se visător cu mâna la gură.

— Eşti nebun sau ce ai? Ar fi urlat şi s-ar fi împotrivit, spune Gregor, prefăcându-se oripilat.

— Ar fi fost şi mai incitant! exclamă Micuţul, lingându-şi buzele crăpate de frig.

— Violul se pedepseşte cu moartea! mârâie tăios Heide, îndreptându-şi centura şi tocul pistolului.

— Viol? hohoteşte Micuţul. Dar cine zice că le violăm? Întâi le regulăm şi pe urmă le zburăm creierii. Aşa se face în război.

— Pe când îmi făceam veacul la Germerscheim, intervine Albert, am auzit de nişte războinici care au omorât nişte femei fără să le-ntrebe. După ce-au terminat cu ele, le-au băgat în nişte barăci şi le-au administrat câteva racheţele ca să li se şteargă urma. Treaba a răsuflat şi s-au pomenit umflaţi de copoi. Ei bine, băieţaş! (Îşi desface mâinile cu un gest expresiv.) Ultima dată i-am văzut într-o dimineaţă când au fost duşi la poligonul geniştilor pentru a primi un ultim şut în fund.

— Hai să schimbăm subiectul, spune Porta, suflând în cafea. Fără-ndoială că cel mai înţelept lucru e să-ţi plăteşti bucăţica de muiere, dacă nu poţi fără, şi să eviţi toate

complicaţiile ulterioare.

Se aude un şuierat înfundat şi o bucată mare din zidărie se prăbuşeşte în interiorul puşcăriei. Suntem îngropaţi pe jumătate cu cărămizi şi mortar. Ibricul cu cafea zboară din mâna lui Porta.

— Afară, repede! zbiară Bătrânul. Atacă Ivan!

Pe deasupra capetelor ne trece o flacără. Un tun automat bubuie în apropierea noastră. Se desprind bucăţi mari din pereţii afumaţi.

Mă rostogolesc pe drumul alunecos şi mă opresc într-o groapă de obuz din care Porta şi Micuţul începuseră deja să tragă. Puşca-mitralieră aproape că ia foc.

Heide şi Albert apar fulgerător.

— Nu trageţi, fraţilor! Noi suntem! urlă Albert, trecând cu un singur salt peste un T-34 distrus.

Dar Porta continuă să tragă înspre grupul de ruşi care-l urmăresc.

— Opreşte-te, omule! strigă Albert. Vecinii ne vânează cu tot felul de porcării!

— Păi, în cine crezi că trag, cioară? mârâie Porta, fixând un nou încărcător în puşca-mitralieră.

— Veniţi încoace, le strig eu, făcându-le semn cu mâna.

Iau puşca-mitralieră şi trimit foc de acoperire spre aripa puşcăriei în care sunt întemniţate femeile.

— La dracu'! pufneşte Albert. Vrei să ne ciuruieşti fundurile?

Focul conteneşte. Auzim zgomot de paşi. În faţa noastră, pământul se cutremură la căderea obuzelor.

— Sunt ai noştri sau vecinii? întreabă Heide cu o voce şovăielnică.

— Cine mai ştie? răspunde Porta. Oricum, haideţi s-o ştergem de aici! Iau eu jucăria asta, continuă el, înşfăcând puşca-mitralieră rusească. Vecinilor nu le pasă cu ce fel de arme sunt omorâţi.

Sar într-un şanţ şi observ nişte siluete la celălalt capăt. Porta îndreaptă jucăria spre ei şi goleşte un încărcător. Fugim atât de repede, de parcă ne-ar urmări diavolul în persoană.

La un moment dat, mă împiedic de-un cadavru. Cădem de-a berbeleacul într-un adăpost. Armele ne zboară din mâini. Mă pocnesc cu faţa de-o mitralieră Maxim, stricată.

— Fir-ar dracu' al dracului! Vine Ivan! răcneşte Albert, făcând o tumbă, în timp ce sare cu agilitatea unui acrobat.

Automatul său împroaşcă o rafală lungă în direcţia unui grup de ruşi îmbrăcaţi în haine albe de camuflaj, care sosesc alergând din pădure.

— Vecinii! zbiară Micuţul. Blestemaţii de vecini!

— Haideţi s-o întindem! izbucneşte Porta, ridicându-se şi săltându-şi pe umăr mitraliera rusească. N-am nici cea mai mică intenţie să mor pentru *Führer, Volk* şi *Vaterland!*

Vântul suflă tăios pe întinderea câmpiei şi parcă se transformă în furtună. Vuietul ne împiedică să ne auzim unul pe celălalt. Niciun om cu mintea întreagă n-ar sta în vijelia asta mai mult decât e necesar. Dar cine se interesează de un soldat din linia întâi? De fapt, ar fi trebuit să murim de mult îngheţaţi. Gerul ne muşcă şi pare că suge şi viaţa din noi.

Spune-ne, viaţă nefericită,
Cum poţi să creşti şi să-nfloreşti
Deasupra gheţii?

cântă Porta, pe când ne odihnim puţin în spatele unui gard biciuit de vânt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce face mult-lăudata infanterie germană? răbufneşte Albert.

— Zace în gropi, uitându-se cu curul la luna plină din Rusia, răspunde Porta, trimiţând o rafală prelungă în perdeaua de zăpadă.

— Să mergem! spune Heide.

— Pe toţi dracii, frate, da' ştiu că-i cumplit de frig! bombăne Albert, clănţănind zgomotos din dinţi.

Trosc! Trosc! – cad în jurul nostru obuzele de mortier.

Gonim aplecaţi de-a lungul unei poteci şerpuitoare. Deodată, mă izbeşte o pală de vânt care mă învârteşte şi mă aruncă peste margine. Rafale de vânt tăios mă lovesc

ca nişte pumni. Mă apuc disperat de un tăpşan, dar mâinile înmănuşate îmi alunecă pe suprafaţa acoperită cu gheaţă. Cad învăluit într-un nor de zăpadă şi de cristale de gheaţă care mă biciuiesc şi mă înţeapă ca nişte scorpioni. E ca şi cum aş fi luat pe sus de un vârtej uriaş. Totul se roteşte cu viteză în jurul meu. O flacără ţâşneşte în apropiere, orbindu-mă complet. Urme de trasoare mă înconjoară. Simt cum cad la nesfârşit prin aerul rece. Cristale de gheaţă îmi umplu gura, ameninţând să mă sufoce. Realizez brusc că mă prăvălesc cu capul în jos. Copacii şi stâncile vin spre mine cu o viteză nebună. Încerc cu disperare să-mi amintesc ce ne-au învăţat la Centrul de instrucţie pentru lupta de gherilă: „Când vă prăbuşiţi de la o înălţime mare, întindeţi-vă braţele şi planaţi ca păsările”. Dau din picioare şi din mâini, dar nu-mi pot schimba poziţia în cădere. Alunec neputincios, gata să mă izbesc de stâncile imense, care par că se năpustesc spre mine. Urlu îngrozit, sperând ca totul să se termine cât mai repede. Aterizez rostogolindu-mă uşor, de parcă aş fi căzut pe un sac din pene. Un munte întreg rămâne în urmă. Urmează un şir de pomi, care trec şi ei în goană. Îmi pierd aerul din plămâni. Simt o durere arzătoare, ca o lance care îmi sfredeleşte partea dreaptă a corpului. Mi se înceţoşează privirea, însă îmi revin repede. Sunt înconjurat de zăpadă, peste tot numai zăpadă. Îmi dau seama că am aterizat într-un troian enorm. Deasupra mea se înalţă stânci uriaşe. Se pare că m-am răsucit totuşi în aer, am căzut întâi în picioare şi apoi am alunecat pe spate prin zăpada moale. Mi-am pierdut automatul. Şi pistolul P-38. Nu mi-au rămas ca să mă apăr decât două grenade cu plastic şi cuţitul de luptă.

Furtuna vuieşte asurzitor deasupra mea. De undeva, din pădure, vine clănţănitul sălbatic al unei puşti-mitralieră.

Strig disperat, dar e inutil atâta vreme cât furtuna continuă. Nu m-ar auzi nici chiar cineva de lângă mine. Brusc, încep să simt frigul – tăios, necruţător. Trebuie să mă mişc. E imposibil să nu mori pe gerul ăsta insuportabil. Copacii din apropiere plesnesc cu un zgomot asemenea împuşcăturilor. Nu departe, se aude un urlet prelung. Mă

întorc alarmat, văd nişte ochi strălucind în întuneric şi desluşesc silueta unui lup. Îl lovesc cu o creangă. Mârâie, dar rămâne pe loc. Îmi scot uşor cuţitul de luptă din carâmbul cizmei.

„Cară-te!” zbier eu, şfichiuindu-l cu creanga. Se întoarce şi pleacă. Îşi strigă ura către mine prin perdeaua protectoare a ninsorii.

Nu-mi amintesc cum am ieşit din adâncul zăpezii. Reţin doar că mergeam pe o potecă lungă şi alunecoasă, pe care cădeam încontinuu.

— Stai! răsună un ţipăt ascuţit, în timp ce eu mă adăpostesc în spatele unui trunchi de copac.

Arunc una dintre grenade spre silueta întunecată.

Zgomotul exploziei străbate pădurea. Rusul e aruncat în aer, apoi cade şi rămâne nemişcat.

Explozia aproape că mi-a aruncat în braţe Kalaşnikovul său. Îl iau şi mă îndrept înspre el, tăcut ca un şarpe. Are abdomenul sfârtecat. Din cauza gerului, sângele i-a îngheţat deja.

Apoi îi văd şi pe ceilalţi patru. Ucişi cu toţii de focurile automatelor. Evident, căzuseră într-o cursă. Omul pe care l-am omorât fusese singurul care scăpase. Dacă ar fi tăcut şi s-ar fi ascuns după un copac, eu aş fi fost acum cel mort. Probabil că era înnebunit de frică. Nu e prea amuzant să te afli într-o pădure întunecoasă şi îngheţată, prin care bântuie tot felul de ucigaşi dezlănţuiţi.

Părăsesc poteca şi mă afund în zăpadă printre copaci. Am pregătit Kalaşnikovul şi sunt gata să trag în orice mişcă.

Un braţ îmi înlănţuie beregata şi-mi taie respiraţia. Un cuţit de luptă îmi împunge gâtul.

— O singură mişcare, şi eşti mort, Fritz! mârâie o voce în ruseşte.

Sunt complet paralizat. Îmi îngheaţă sângele în vene. Cuţitul mă înţeapă din ce în ce mai adânc. Aştept sfârşitul inevitabil. Cu o mişcare rapidă, îmi va tăia beregata.

Aud un hohot de râs. Primesc un ghiont în spate şi cad cu faţa în zăpadă.

— Te-am speriat, nu-i aşa? râde Porta.

Sunt atât de înfuriat, încât îmi vine să-l pocnesc. Apar printre pomi Micuţul şi Albert, rânjind încântaţi. Au impresia că au făcut o glumă foarte bună.

— Ai noroc că ai dat peste noi, spune Porta. Acum poate te-ai învăţat minte să mai umbli prin locurile astea de parcă ar fi vreme de pace.

— Taci, tâmpitule! mârâi eu nervos, ridicându-mi Kalaşnikovul. Lua-v-ar dracu', m-aţi speriat îngrozitor!

— Trebuie să fii complet ţicnit să bântui printr-o pădure comunistă în plin război, îmi reproşează Micuţul. Poate nu ştiai că vecinii ne ciuruiesc fundurile dacă ne prind!

— Haideţi să plecăm acasă! hotărăşte Porta.

Prin „acasă" înţelege linia întâi a frontului. Îi întâlnim pe supravieţuitorii companiei de îndată ce trecem de satul ruinat. *Oberleutnant* Löwe e plin de sânge şi vorbeşte printr-o mică gaură a bandajului cu care e înfăşurat din cap până la piept.

Încolonaţi pe un singur rând, mărşăluim pe gheaţa lacului. Cei rămaşi în viaţă trebuie să se adune la Baikanski.

Cu buzele strânse, *Oberst* Hinka primeşte raportul de la comandanţii de companie. Deoarece focul de acoperire al artileriei a întârziat, avem pierderi mari.

„Compania a cincea: nouăsprezece supravieţuitori, raportează *Oberleutnant* Löwe. Nouăzeci şi opt de morţi, treizeci şi şase de răniţi, cincizeci şi unu de dispăruţi". Când spune „dispăruţi", se referă la cei care au fost zdrobiţi complet şi la cei luaţi prizonieri. E aproape imposibil să se mai afle vreodată ceva despre ei.

Se aude un zgomot înfundat. Un şuierat prelung, şi în mijlocul nostru explodează o salvă. În câteva clipe, Baikanski e cuprins de flăcări.

Un picior stâlcit, de care se mai ţine încă cizma, mă loveşte în spinare şi mă dărâmă.

— Ie-te-te! face Albert. Cred că tipul ăla era supărat rău pe tine, din moment ce şi-a aruncat întreg piciorul ca să te pocnească!

Alergăm printre flăcări şi tragem rafale cât mai dese. Ruşii urmează o tactică pe care o folosesc foarte des. Un

atac de artilerie neaşteptat şi violent, urmat de un alt atac susţinut al infanteriei, care ne-a luat prin surprindere în apropierea poziţiilor noastre. De obicei, îi putem respinge cu armele automate, dar de data asta e cu totul altceva. Ne sunt superiori numeric şi continuă să atace. Ne retragem. Trecem a doua oară prin Baikanski, hărţuiţi de focul mortierelor şi al aruncătoarelor de grenade.

— După mine! strigă Bătrânul, ridicând automatul deasupra capului.

„Mai presus de orice, am învăţat ce e moartea la o vârstă la care mai firesc e să ne considerăm nemuritori.”

P. Caputo

Porta îşi scoate pistolul P-38 din toc şi se îndreaptă precaut spre uşa principală, care e pe jumătate deschisă.

— După tine, îi propune el Micuţului, şi-i face loc, politicos.

— Crezi că am capul umplut cu băligar rusesc? ripostează Micuţul. Lupt de mult în războiul ăsta şi am învăţat, cu ani în urmă, că nu trebuie să treci niciodată primul pe-o uşă decât dacă vrei să ai parte de o moarte sigură.

— La dracu’! înjură Porta. O astfel de uşă poate ascunde multe surprize. De exemplu, în spatele ei pot sta nişte ticăloşi, gata-gata să-i zboare creierii cu un T-34 tipului care ar fi suficient de prost ca să-şi bage capul înăuntru. Fir-ar a dracului de treabă, mormăie el, năpustindu-se pe uşă. (Începe să tragă în toate părţile înainte să cadă pe podea.) Nu e nimeni înăuntru! (Se rostogoleşte şi trage un glonţ printr-o altă uşă.) Goală precum capul unui politician, strigă el, trăgând atent cu ochiul peste marginea mesei.

— Ai dreptate, zbiară Micuţul, intrând ca o vijelie în hol.

Trage o rafală scurtă printr-o uşă, de dragul aparenţelor.

Suntem pe cale să deschidem trapele în clipa în care răsună răpăitul unui automat. Bărbatul care vine în fugă pe palier dispare într-o explozie de picături roşii. Capul îi zboară ca o pălărie suflată de vânt.

Primul care năvăleşte pe trepte în jos e Micuţul. Cu un salt pentru care l-ar fi invidiat şi atleţii de la Jocurile Olimpice, aterizează direct în Kübel. Porta îl urmează cu o viteză ce nu pare cu mult mai mică decât cea a luminii. Se afundă cu capul în jos pe locul de la volan. Urmărit de privirile surprinse ale comandanţilor de tanc ruşi şi germani, care au ieşit din turele pentru a vedea ce se întâmplă, se îndreaptă şi trage printre tancurile din faţă.

DEŞEURI DE RĂZBOI

Sânge cald picură peste mine, topindu-mi zăpada de pe faţă. Ambele picioare i-au fost retezate de la genunchi. De acolo curge sângele. La fiecare mişcare, îmi vine să urlu de durere. După un timp, reuşesc să-mi scot capul din cască şi să-l răsucesc într-o parte în aşa fel încât şuvoiul de sânge ce se scurge din trupul de deasupra mea să nu mă mai atingă.

Porta zace dincolo de lăzile goale de muniţie, ghemuit ca un câine. Alături de el, se află Barcelona, cufundat într-o baltă de sânge. În scurt timp, îi descopăr pe toţi. Micuţul stă lângă Albert, pe rămăşiţele a ceea ce fusese cândva turela tancului. Ţeava tunului era desfăcută ca o coajă de banană.

— *Mi-aş fi dorit să fiu găină,* cântă Albert cu un glas răguşit.

Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat, cu excepţia faptului că pământul părea să se fi deschis şi să scuipe foc şi oţel.

Un *Hauptmann* crispat îşi face loc printre rămăşiţele cadavrelor. Mâna în care ţine Mauserul îi tremură. Dă ordine unor trupe pe care nu le mai are.

Dintr-o gaură apare, ca un spectru, un preot cu capul descoperit. Bolboroseşte ceva de neînţeles şi izbucneşte într-un hohot de râs isteric.

— Piei din ochii mei, satană! urlă *Hauptmannul* şi-l împuşcă pe preot drept în cap.

Râzând zgomotos, se împleticeşte printre cadavre şi printre răniţi. Nu observă tancul T-34 care se iveşte din spatele unei movile şi se îndreaptă duduind spre el. E aruncat în aer şi aterizează cu un trosnet surd pe turelă. Apoi alunecă prin spatele tancului şi e strivit sub şenilele uriaşe.

— Un *ghermanski* mai puţin, râde conductorul de tanc, în clipa în care îşi dă seama că *Hauptmannul* a fost strivit sub şenile.

Bătrânul se apleacă deasupra mea. Casca îi e sfârtecată

şi arată ca o cutie de conserve desfăcută. Schija a pătruns prin partea din spate şi a ieşit prin faţă.

E noul tip de cască prin care schijele n-ar trebui să pătrundă.

— Trăieşti, zâmbeşte el uşurat şi-mi şterge sângele de pe faţă. Unde eşti rănit? Nu cred că eşti lovit la cap.

Îi fac semn să se uite în sus.

— E sângele lui.

— Da. Ei, nu trebuie să ne batem capul cu asta, rosteşte Bătrânul, contemplând leşul fără picioare care atârnă de pe grindă.

— Cred că m-au nimerit în maţe, spun eu, scrâşnind de durere. Drace, nu mă pot mişca, mă doare îngrozitor!

— Linişteşte-te, îmi spune Bătrânul, bătându-mă pe obraz. Niciodată nu-i aşa grav cum crezi.

— Ce li s-a întâmplat celorlalţi? întreb îngrijorat.

— Au dat şi ei de belea, răspunde Bătrânul. Cred că Albert a înnebunit. Cântă tot timpul.

Obuzul ne-a nimerit în plin. Pe mine m-a azvârlit la câţiva metri depărtare. Infanteriştii din faţa noastră au fost făcuţi praf. N-a mai rămas niciun nasture în urma lor.

— Picioarele mele mai sunt la locul lor? întreb eu îngrijorat. Nu le simt absolut deloc.

— Da, încă se mai ţin de restul corpului, zâmbeşte Bătrânul. (Îşi aprinde pipa cu căpăcel de argint şi suflă un nor albastru de fum prin aerul îngheţat.) Straşnic ai mai zburat! Încearcă să stai nemişcat, deşi va trebui să plecăm până să ne ajungă vecinii din urmă.

— Drace! geme Barcelona, îngrozit. Am bătut şi la porţile raiului, şi la cele ale iadului, dar nu m-au primit nicăieri. Cum e posibil? Nu mai pricep nimic.

— Logic, murmură Porta.

Se uită la Gregor care e încâlcit în sârma ghimpată şi-i vorbeşte cadavrului unui rus.

Din pădure apare o coloană de infanterişti. Un *Oberfeldwebel* ne priveşte acru.

— Arătaţi de parcă aţi avea câte un glonţ şi-n fund, şi-n maţe, comentează el, gata să plece fără să ne ajute.

— Luaţi-ne cu voi! strigă Bătrânul. Nu ne putem descurca singuri.

— Bine. Nu mai lungi vorba! mârâie *Oberfeldwebelul* cu un rânjet cinic. Vrei să faci pe marele şef? În cazul ăsta, să ştii că suntem doi!

— Ciocu' mic! se repede Bătrânul. Ne luaţi cu voi! Dacă nu, dau eu de tine odată şi-odată! O să fie vai de voi, vai de fundul tău!

— S-o crezi tu, izbucneşte în râs *Oberfeldwebelul.* Noi suntem ultimii! Un fel de ariergardă! După noi vin vecinii şi or să vă mazilească pe toţi. Oricum, azi sunt într-o pasă bună, aşa că o să vă luăm cu noi. Dar numai până când se apropie vecinii. Pe urmă, pa şi pusi, băieţi! Adunaţi-i pe prăpădiţii ăştia! le ordonă el oamenilor săi. Dacă moare vreunul, îl lăsaţi pe drum!

— Ce legătură avem noi cu rahaţii ăştia? protestează un *Unteroffizier* încovoiat sub povara unui rezervor cu combustibil pentru aruncătorul de flăcări.

— Închide botul! mârâie agresiv *Oberfeldwebelul.* Mişcă!

— Nu-i putem lua pe toţi, strigă un *Gefreiter.* Câţiva trebuie să rămână aici, şi să sperăm că Ivan va fi în toane bune când va da de ei!

— Cei rămaşi în urmă vor fi abandonaţi, hotărăşte scurt *Oberfeldwebelul.*

Ne săltă cu brutalitate, fără să ia în seamă urletele noastre.

Un *Leutnant* tânăr, rănit superficial, dar epuizat de dizenterie, îi imploră să-l ia cu ei. Le oferă drept plată un ceas de mână şi un portţigaret foarte valoros, pe care un *Obergefreiter* îl cântăreşte atent în palmă şi apoi îl bagă în buzunar. Împreună cu un alt ins, îl înşfacă pe locotenent şi-l trag după ei ca pe un sac cu cartofi.

— Doamne, în ce hal se cacă! spune dezgustat *Obergefreiterul,* privind cum locotenentul împroaşcă un lichid galben plin de sânge.

— Pute ca buda iadului, pufneşte celălalt soldat.

— În cazul ăsta, n-o să păţiţi nimic! rânjeşte Micuţul. Voi doi nu sunteţi altceva decât nişte closete ambulante!

— E molipsitor, nu? întreabă *Obergefreiterul* mânjit cu excremente.

— Fii sigur că este, răspunde entuziasmat Porta. Până să mori de dizenterie şi tifos, te zvârcoleşti două săptămâni în agonie. Cumplită moarte!

— Nenorocitule! înjură înfuriat *Obergefreiterul* în momentul în care tânărul ofiţer dă drumul unui nou val de diaree.

A leşinat şi horcăie ca un muribund.

— Nu-l putem goli cumva? întreabă soldatul, privind neliniştit în jur.

— Haideţi să-l lovim de un copac! spune *Obergefreiterul,* oprindu-se îngândurat. Poate iese totul din el!

— Putem încerca, rânjeşte cinic celălalt. Ori îl vindecăm, ori moare! Dacă îl golim, se va simţi mult mai bine!

Izbesc trupul inert al ofiţerului de un copac.

— Nemernicilor, o să plătiţi pentru asta! zbiară furios Bătrânul.

— Gura! ameninţă *Obergefreiterul,* privindu-l cu ură.

Intră îmbufnaţi în coloană, trăgându-l pe locotenent după ei. N-ajung însă prea departe şi îşi dau seama că e mort.

După ce aruncă nepăsător cadavrul într-un şanţ, *Obergefreiterul* se îndreaptă agale spre *Oberfeldwebelul* care mărşăluieşte în fruntea grupului.

— Locotenentul a făcut pe el până a dat ortu’ popii, raportează el, ruşinat. Acum e sus în popota raiului şi joacă barbut cu Sfântu’ Petru!

— Ar fi trebuit să mă gândesc că va muri, strigă enervat *Oberfeldwebelul.* Nu-i de mirare, după cum v-aţi purtat cu el. Dacă mai faceţi vreodată aşa ceva, o să plătiţi cu capul! Înţeles?

Ne lasă la lazaretul de campanie, unde mulţi alţii ajunseseră înaintea noastră. Nici nu se sinchisesc să ne ia în evidenţă.

Ziua se transformă în noapte. Unităţi din toate armele sunt în continuă trecere. Trei P-4 camuflate în alb sosesc hurducăind. Alunecă într-o parte şi-n alta pe oglinda drumului. Un cadavru îngheţat se sfărâmă ca sticla sub

şenilele primului tanc.

— Luaţi-ne cu voi! zbiară Porta, făcându-le semne disperate cu mâna. Luaţi-ne cu voi! Suntem din Divizia 6 Panzer.

Văzuse pictat pe tancuri semnul Diviziei 7 Panzer – un Y galben.

Trec pe lângă noi fără să oprească deloc. Comandanţii stau în turele, îmbrăcaţi de sus până jos în haine de piele. Nici măcar nu se uită la noi. Sunt preocupaţi să fugă în timp util.

— Şi asta se cheamă perechea diviziei noastre, spune Porta cu amărăciune. Nu vă faceţi probleme, camarazi! Găsesc eu pe cineva să ne-ajute!

— Îşi iau toţi picioarele la spinare, comentează Bătrânul. Vecinii vor fi imediat aici şi-i vor curăţa pe cei care rămân în urmă!

— Salutare, taică, şi noroc! E groasă treaba! zice Micuţul, tuşind cu dispreţ.

Noaptea târziu, un asistent sanitar jerpelit, urmat de doi ofiţeri medici, soseşte împleticindu-se printre şirurile de muribunzi şi răniţi. Din când în când, se opreşte şi se apleacă deasupra unei târgi, potriveşte bandajele şi dă resemnat din umeri.

Un *Sanitäts-Feldwebel* ne face fiecăruia dintre noi câte o injecţie. Se mişcă asemenea unui robot.

— Tetanos, murmură el, îndreptându-se către următorul rănit.

— Unde-i ferăstrăul de oase? întreabă Micuţul. N-au de gând să opereze? Eu am în mine jumătate din plumbii războiului ăstuia.

— Să opereze? Nici vorbă de aşa ceva! rânjeşte un sanitar. O să-i lăsăm pe vecini să facă chestia asta. Nu mai durează mult până apar!

— Mănânci rahat, porc german! zbiară furios Micuţul, aruncând după el cu o bucată mare de gheaţă.

Un general-maior, cu faţa îngropată în bandaje, vine din direcţia unei clădiri. Strânge solemn mâna unui medic din Statul-Major. Se salută reciproc şi-şi pocnesc călcâiele.

Generalul se urcă într-un Kübel, care dispare într-un nor de zăpadă, gata să-i lovească din plină viteză pe câţiva dintre cei răniţi.

— Generalii buni ştiu să-şi apere pielea, rânjeşte Porta batjocoritor.

Îşi loveşte interiorul cotului, ridicând în acelaşi timp pumnul – clasicul semn al unei înjurături nerostite.

Câţiva colonei medici, îmbrăcaţi în haine de blană şi cu serviete în mână, părăsesc în goană clădirile, urcându-se în ambulanţele care-i aşteaptă cu motoarele pornite.

— Ce facem cu răniţii? întreabă nesigur un *Sanitäts-Feldwebel,* salutând prosteşte.

— Poţi să rămâi cu ei dacă ai chef, îi sugerează un colonel medic încărunţit, rânjind maliţios, în clipa în care se urcă într-un Kübel al Crucii Roşii.

Coloanele de soldaţi care trec pe lângă noi, ca şi cum le-ar mâna diavolul din urmă, se subţiază treptat. Trei poliţişti militari de campanie cu insigna vânătorilor de capete în piept îşi opresc motocicletele BMW. Puştile-mitralieră din ataş sunt aţintite spre noi, ca din întâmplare. Un *Stabsfeldwebel,* care seamănă izbitor cu un lup alsacian întărâtat, ne priveşte pe sub marginea căştii. Ne măsoară din cap până-n picioare.

— De ce naiba staţi acolo ca bolovanii? răcneşte el, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi de nicotină. Sus cu voi, porci puturoşi ce sunteţi, sau vă curăţ pe toţi! (Îşi îndreaptă automatul spre cel mai apropiat dintre răniţi, care stă culcat pe un pat de crengi.) Ridică-te, şuieră el, că, de nu, îţi zbor creierii!

— Lichidaţi-l pe copoiul ăsta păduchios! răcneşte un *Obergefreiter* cu uniforma plină de sânge.

Răsună două împuşcături sfredelitoare. Poliţistul militar ţâşneşte alături, întorcându-şi apoi ţeava automatului într-o mişcare circulară.

O nouă rafală de împuşcături muşcă zăpada şi gheaţa din faţa sa.

— Aţi înnebunit cu toţii? protestează el cu o voce răguşită, adăpostindu-se în spatele motocicletei. Doar n-o

să ne împuşcaţi tocmai pe noi!

— S-o crezi tu! strigă Micuţul, înşfăcându-şi automatul.

„Omorâţi-i! Linşaţi-i pe ticăloşi!” se aud vocile răniţilor.

Un tir îndrăcit, pornit din toate armele, împroaşcă motocicleta, care explodează într-o jerbă de flăcări. *Feldwebelul* de stat-major se rostogoleşte în zăpadă, învăluit de flăcări. Se face ghem, ca o bucată de hârtie carbonizată.

— Sfârâie ca grăsimea unei scroafe puse la prăjit, rânjeşte încântat Porta.

Ceilalţi doi poliţişti militari încearcă să fugă. Cinci sau şase grenade de mână îi ajung din urmă şi explodează cu un zgomot asurzitor. Se prăbuşesc peste mormanul de zăpadă, deasupra cadavrelor îngheţate. Ca printr-o minune cerească, un convoi de camioane grele opreşte lângă noi. Soldaţi de la trupele de aprovizionare sar înjurând şi bombănind de pe platforme şi ne urcă în camioane.

— Numai pe cei care mai trăiesc, ordonă un *Rittmeister,* zorindu-şi nerăbdător soldaţii. Haideţi! Haideţi! Trebuie să plecăm! strigă el, pocnindu-şi cizmele de blană cu cravaşa.

— Doamne, o să-ţi vâr boaşele pe gât după ce mă fac bine! îi promite Micuţul unui soldat care l-a scăpat din braţe de două ori în drum spre camion.

— Dacă nu taci, replică soldatul, un uriaş de talia Micuţului, o să te las aici să-ţi zboare vecinii creierii. Ivan îi mierleşte pe toţi cei care nu sunt ruşi. Poţi fi sigur!

— Trebuie să-l luăm cu noi şi pe *Untermenschul* ăla negru? întreabă rânjind un *Unteroffizier,* arătându-l pe Albert, care stă în zăpadă clănţănind din dinţi.

— Am trăit s-o văd şi p-asta! strigă uimit un *Feldwebel.* Un canibal în uniformă germană! *Führerul* ştie de existenţa ta sau eşti „strict-secret”?

— Tacă-ţi fleanca, omule! N-ai haz! mormăie dispreţuitor Albert. Mă simt mult mai bine în pielea mea decât un halitor puturos de cârnaţi şi un neamţ spălăcit ca tine!

— Măsoară-ţi cuvintele, zulus anormal ce eşti! Dacă nu, o să te trezeşti din nou în copac lângă celelalte maimuţe ca tine! îl ameninţă *Feldwebelul,* cu o căutătură rea.

— Îl luăm şi pe el? repetă *Unteroffizierul* nerăbdător, dornic să-i tragă lui Albert un şut în fund.

— Mai bine să-l luăm, răspunde *Feldwebelul.* Dacă dă Ivan de el, o să-l folosească în scopuri propagandistice. Vor spune că am înrolat şi maimuţele de la Grădina Zoologică. Dar aşezaţi-l la marginea platformei, ca să-l putem azvârli la prima grămadă de gunoi care ne iese-n cale.

— Gata, strigă *Rittmeisterul,* plecăm! Nu mai avem timp. Ceilalţi vor rămâne aici. Vor avea grijă de ei ruşii!

Un strigăt de protest se ridică din rândul răniţilor care nu vor fi luaţi. Cei care mai au ceva vlagă se scoală şi vin şchiopătând spre camioane.

— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! zbiară *Rittmeisterul,* urcându-se în primul vehicul.

Mulţi se agaţă de camioane şi se lasă târâţi. Teama de ruşi le dă puteri supraomeneşti.

Reuşim să-i ridicăm pe câţiva, dar nu se pot ţine şi sfârşesc sub roţile camioanelor din spate.

Şoferii n-au cum să-i evite, din cauza alunecuşului.

— O dovadă clară despre cât de puţin valorează o viaţă de soldat, spune Bătrânul cu amărăciune.

— Nu mai mult decât rahatul dintr-un closet înfundat, mârâie Porta, aprinzându-şi o ţigară.

— Fir-ar a dracului de mizerie militară! încuviinţează Legionarul. *C'est la guerre!*

— Ia uitaţi-vă la tipul de colo, intervine Bătrânul, arătând cu coada pipei către un vânător de munte muribund. Are acasă o nevastă care freacă duşumelele şi o grămadă de progenituri mucoase, care or să sfârşească exact ca tatăl lor, în rahat. Ciudat cum de înghiţim toate astea!

— Nu meritäm o soartă mai bună, filosofează Albert. M-am tot întrebat ce căutăm noi în armată. De ce n-o lăsăm în seama şefilor ei? A ofiţerilor şi a civililor burtoşi de-acasă, care au nevoie de noi ca să le apărăm averile şi să se poată băşi ei liniştiţi în fotolii!

— Închide pliscul! zbiară Heide, tremurând de furie. Vorbeşti ca o jigodie de comunist!

Din pădure ţâşneşte lumina unui trasor şi întrerupe

discuţia. Un camion se prăbuşeşte pe un povârniş.

Răniţii sunt aruncaţi de-a valma cât colo. Vehiculul explodează pe fundul râpei şi dispare într-o vâlvătaie de flăcări galben-roşiatice!

— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! zbiară isteric *Rittmeisterul,* gesticulând cu automatul. Nu vă opriţi!

Un alt camion se rostogoleşte şi ia foc cu tot cu răniţi.

— Fir-ar să fie, ce duhoare! bombăne Barcelona. Mai rău ca un closet chinezesc după o orgie cu orez.

— Din cauza ălora cinci din colţ care ne infectează cu microbii lor de tifos, strigă Micuţul, roşu de mânie, lovind cu piciorul epavele umane înghesuite în colţ.

— Hai să-i aruncăm! sugerează un *Unteroffizier* de artilerie. Mai bine să-i spurce pe vecini cu dizenteria lor!

— Ai înnebunit? Nu putem face aşa ceva, protestează Porta, or să ne acuze că pornim un război bacteriologic şi, orice s-ar spune, încă n-am ajuns până acolo.

— Crede vreunul dintre voi în arma asta minune? întreabă un *Gefreiter* cu mutră de şobolan.

— După ce te-am văzut pe tine, cred! răspunde Porta, strâmbându-se de râs.

Camionul ne hurducăie toată noaptea. Trecem cu mare viteză printr-un sat, în care atârnă spânzurate siluete cenuşii de stâlpi de telegraf.

— Partizani! mormăie Heide cu faţa schimonosită de furie.

— Crezi? râde Porta. Mai degrabă un criminal care a avut şansa să arate ce poate. Partizanii nu cer să fie spânzuraţi. Sunt ca şerpii. O lovitură rapidă, şi dispar cât ai clipi.

Camionul nostru se afundă într-o groapă şi rămâne înţepenit. Motorul unui tanc duduie în întuneric. Şenilele scrâşnesc ameninţător.

Ne cuprinde panica. Cei care pot sar din camioane şi se adăpostesc în spatele troienelor.

Un VW-Kübel urcă dealul şi se izbeşte cu un sunet asurzitor de peretele unei case. Patru soldaţi atârnă din el ca nişte marionete inerte. Izbucneşte focul. Treptat, se înalţă flăcări mici, tremurătoare.

Trei T-34 alb-cenuşii apar din pădure. Copacii se frâng asemenea beţelor de chibrit. Un pocnet asurzitor, urmat de un tunet prelung, ca şi cum un tren marfar ar goni peste un pod de oţel. Primul T-34 alunecă pe gheaţă cu turela smulsă, asemenea unei găleţi lovite cu piciorul. Răsună o nouă explozie înfricoşătoare. Tunul de pe tanc bubuie. Urmează un fulger strălucitor şi o explozie puternică. Vâlvătăile luminează întreaga scenă.

Celălalt T-34 se opreşte brusc şi ia foc. Comandantul, cu echipament din piele neagră, încearcă să scape în ultimul moment. Piciorul stâng îi e smuls de la genunchi şi proiectat pe deasupra limbilor de foc.

Un tanc Panther se iveşte pe vârful unei movile. Tunul său imens se îndreaptă spre ultimul T-34. Un jet de flăcări ţâşneşte din gura ţevii şi două explozii cumplite ne fac timpanele să vibreze. T-34 a tras în aceeaşi clipă cu Panther. Din ambele tancuri se înalţă flăcări şi un fum negru. Doi membri ai echipajului sar din Panther şi se rostogolesc în zăpadă, cu răsuflarea tăiată.

Trei membri ai echipajului din T-34 sunt aruncaţi în aer, arzând ca nişte torţe. Clasica moarte a tanchistului!

— Ţineţi capetele la cutie, băieţi! ne avertizează Bătrânul. Ne pot spulbera din clipă-n clipă.

În jurul tancurilor care ard se precipită o mulţime de siluete. Iadul de vâlvătăi aruncă asupra lor o lumină spectrală.

— Ivan! anunţă Micuţul, arătând cu degetul. Câţiva comisari idioţi se pare că-i mână din urmă cu şuturi în fund.

— Cred că s-au săturat de viaţă, rânjeşte Porta, sumbru. Când o să bubuie toată muniţia, suflul ar arunca şi un popă şchiop în braţele diavolului!

În clipa următoare, tancul cuprins de flăcări explodează. Suflul smulge copacii din rădăcină şi-i aruncă în aer ca pe nişte suliţe. Curiozitatea le-a fost fatală ruşilor.

— Spulberaţi cu totul! strigă Gregor, desfăcându-şi braţele într-un gest larg. Pur şi simplu, spulberaţi!

— Au fost azvârliţi până dincolo de Kolîma. Şi, acum, probabil că le explică elanilor cum au ajuns acolo,

comentează Porta, aşezându-se mai comod în zăpadă. Vă rog să mă treziţi înainte să mor!

— Ce naiba, omule, eşti chiar atât de nesimţit? izbucneşte Barcelona. Doar n-o să te culci, aşteptând să vină vecinii să-ţi zboare creierii!

— Da' ce zici tu să fac? întreabă arţăgos Porta, ridicându-şi casca de oţel. Îţi închipui cumva că băieţii lui Ivan sunt puşi pe glume? Fii sigur că au fost îndoctrinaţi cum trebuie cu rahat de propagandă de-a lui Ilya Ehrenburg[35]: „Omorâţi-i pe *ghermanski* chiar din pântecele mamelor, zdrobiţi ciuma capitalistă din Vest!"

Lângă noi, se opreşte un P-3 cu tunul de 75 mm îndreptat spre cer.

— Aveţi nevoie de ajutor? întreabă comandantul, strecurându-se afară din turelă.

— Da, camarade. Avem nevoie mai ales de câteva mii de piese de schimb umane. Piese de schimb! se aude vocea Micuţului dintr-o groapă adâncă în zăpadă. Ne lipseşte totul, de la cap la coadă!

Comandantul, un *Oberfeldwebel,* sare din tanc urmat de servant.

— Daţi-ne o mână de ajutor la cabluri! urlă el.

— Nu putem, răspunde Porta, suntem răniţi. De-abia tragem o băşină fără ajutor!

— Uitaţi că sunteţi răniţi, spune comandantul tancului, trăgând febril de cablurile de remorcare îngheţate. Ne grăbim. Ivan e pe urmele noastre.

Blestemând şi urlând de durere, câţiva dintre noi reuşesc să se ridice pentru a vedea ce-i de făcut cu cablul recalcitrant. În cele din urmă, îi venim de hac, şi tancul P-3 porneşte să tragă.

— Aveţi grijă să nu se rupă! ne avertizează comandantul. La temperaturi foarte scăzute, oţelul e fragil ca sticla!

Camionul începe să se mişte încet. O secundă, pare că se va răsturna. Partea din faţă se balansează pe marginea

[35] Ilya Ehrenburg (1891-1967) – scriitor evreu de naţionalitate rusă, autor, în timpul războiului, al unor furibunde mesaje propagandistice îndreptate împotriva germanilor, ca naţiune (n.t.).

gropii şi se înclină înainte cu un scrâşnet ascuţit al arcurilor, dar, ca printr-o minune, nu cade. Cablul de remorcare plesneşte şi-l loveşte în faţă pe un infanterist care n-a reuşit să se aplece la timp.

O limbă de foc se înalţă din vârful dealului, iar din pădure răzbate zgomotul caracteristic unui tun de tanc.

Imediat, începe să ardă un P-3. Deasupra copacilor se ridică un fum înecăcios. Cu uniformele arzând, cei din echipaj sar din turele şi se trântesc în zăpadă urlând de durere. Se înnegresc treptat, dar noi nu-i putem ajuta cu nimic. Au hainele îmbibate cu motorină din cele două rezervoare imense, slab protejate într-un P-3.

Camionul nostru aleargă nebuneşte pe drumul îngheţat. Alunecă într-o parte şi izbeşte o maşină-amfibie, cu doi puşcaşi din SS. În dreptul unei curbe, ne rotim de trei ori în jurul axei. Patru inşi sunt aruncaţi din vehicul, însă ne continuăm drumul. Şoferul se teme să oprească, deoarece i-ar fi aproape imposibil să pornească din nou. Trebuie să mergem tot timpul.

Noaptea ajungem la o unitate sanitară, care pare gata de plecare. Un şir de ambulanţe aşteaptă cu motoarele ambalate. Au fost încărcate cu răniţi, cu lăzi şi valize.

După o aşteptare nesfârşită, apare un colonel-medic nervos care-l examinează superficial pe primul dintre noi. Ne dăm seama că unii dintre pacienţi pot fi transportaţi, iar alţii, nu. Ne verifică doar bandajele. Prea mult sânge şi puroi, şi s-a zis cu tine. Dispare la fel de brusc cum a apărut.

Zgomotele războiului se apropie treptat.

Un *Oberst,* înfăşurat în atâtea bandaje încât arată ca o mumie egipteană, cere să fie examinat de un medic.

— E un ordin! urlă el răguşit, când realizează că e ignorat cu desăvârşire.

— Da, să trăiţi! răspunde nepăsător un sanitar.

— De ce nu vine medicul? repetă *Oberstul.*

— Nu ştiu, domnule, răspunde sanitarul, îndreptându-se către al doilea rănit.

Oberstul repetă ordinul când zăreşte un *Sanitäts-*

Feldwebel trecând grăbit prin preajmă.

— Colonelul-medic va fi aici imediat, făgăduieşte *Feldwebelul,* smulgându-se din strânsoarea *Oberstului.*

Însă colonelul-medic nu apare. În schimb, apar două ordonanţe care-l iau pe *Oberst* dintre răniţi.

— Hoţi puturoşi ce sunteţi! strigă furios Micuţul către un sanitar. În ce hal vă purtaţi cu noi după ce-am fost căsăpiţi pentru *Führer* şi *Vaterland!* Suntem nemţi! Fiinţe omeneşti!

Infirmierul se opreşte şi se uită la el, zâmbind cu superioritate.

— Fiinţe omeneşti, ai spus? Cu scârboşeniile alea de pe braţ nu mai valorezi nici cât un neg pe-un cur de ren. Căţelul unui *Oberst* e mai sus în ierarhie decât un gunoi ca tine. Dacă am fi avut aici un căţel de-al unui *Oberst,* l-am fi operat pe el înainte să ne ocupăm de nişte rahaţi ca voi!

— Gunoaiele armatei, asta suntem! oftează Albert, apatic, ridicându-şi gulerul uniformei până peste urechi.

— După ce se termină războiul, primii care or s-o păţească veţi fi voi, rahaţii ăştia din Crucea Roşie, ameninţă Porta, arătându-i pumnul ordonanţei, care se îndepărtează râzând copios.

În cursul nopţii, suntem duşi înăuntru. Ne păleşte un miros puternic de cangrenă. Vântul şuieră de-a lungul coridoarelor, învârtejind nori de zăpadă fină în calea sa. *Oberstul* rănit, care tot mai cere să fie consultat de un medic, se află şi el înăuntru. Ordonă pe un ton plângăreţ să se închidă ferestrele. Dar nu mai există ferestre, au fost sparte de mult. Încearcă să se ridice, le ameninţă pe ordonanţe gemând, dar cade din nou pe targa însângerată. Urmăreşte cu privirea tărgile care trec pe lângă el şi care se întorc goale. Realizează ce se petrece numai în clipa în care propria lui targă ajunge în celălalt capăt al coridorului, unde se cască un hău. Peretele e dărâmat, iar jos, la o mare distanţă, se vede râul îngheţat. Acolo sfârşeşte povara unei tărgi. O soluţie simplă de-a te debarasa de morţi.

Camerele şi tărgile sunt numai pentru cei vii. Pentru cei care rezistă încă şi pot fi transportaţi mai departe. Uneori se întâmplă ca vreunul dintre ei să nu fie mort şi, când îşi

dă seama, începe să urle. Dar protestele nu-i folosesc la nimic. Va ajunge în râu, laolaltă cu ceilalţi. Şi, dacă nu moare în cădere, atunci gerul îi va veni imediat de hac.

— Luaţi-mă de aici! zbiară *Oberstul.* Cer să mă vadă un medic! Sunt *Oberst* şi am un regiment întreg sub comandă!

Nimeni nu se sinchiseşte să-i răspundă.

Un ofiţer medic mai în vârstă se apleacă deasupra lui.

— Ne vom ocupa imediat de dumneavoastră, domnule, îi promite el, obosit. Veţi pleca îndată cu următorul transport. (Se întoarce către un *Sanitäts-Unteroffizier.)* N-are nicio şansă! şopteşte el.

Oberstul îi aude şi începe să urle ca un turbat.

Întregul corp de medici şi asistente ar fi venit imediat dacă scena s-ar fi petrecut în altă parte. Dar în acest abator uriaş, în care panica domneşte pretutindeni, *Oberstul* e lăsat să ţipe până la epuizare. Într-un acces de furie, îşi scoate baioneta şi îşi taie beregata. Sângele-i ţâşneşte ca o fântână arteziană.

Imediat după aceea, îl examinează o ordonanţă.

— E mort, spune aceasta, fără niciun pic de interes. Daţi-ne o altă targă.

Cu un gest care i-a intrat deja în sânge, îl aruncă pe *Oberst* în râu, ca şi pe celelalte leşuri.

Pe targă e întins acum un locotenent cu picioarele zdrobite.

Suntem băgaţi în blocul-operator, unde ne întâmpină o duhoare puternică de sânge şi măruntaie.

— Cel de-acolo! decide un *Sanitäts-Feldwebel,* arătând cu degetul spre o targă pe care zace un genist plin de sânge.

— Nu credeţi c-o să moară? întreabă o ordonanţă cu un şorţ de cauciuc la brâu.

— De unde naiba vrei să ştiu? Crezi că sunt clarvăzător? se răţoieşte *Feldwebelul.*

— După părerea mea, arată ca un cadavru bine conservat, comentează ordonanţa.

— Un diagnostic foarte precis, şuieră un asistent sanitar, ridicând una dintre pleoapele genistului.

Îi scoate un păduche mare din nas şi-l striveşte sub talpa

cizmei.

— Piciorul meu! Fir-ar să fie! Piciorul meu! geme genistul în clipa în care e aşezat pe masa de operaţie. Nu mai suport! Simt că mi-a luat foc! Mă arde îngrozitor!

— Doză dublă de morfină, spune chirurgul, şi începe să-i taie bandajul.

Sub genunchi, se vede un gol imens, chiar în os. Piciorul e umflat şi s-a înnegrit. Cangrena i-a cuprins şi laba piciorului. Degetele arată ca nişte balonaşe umflate prea tare.

— Va trebui să-i tăiem piciorul, spune brusc chirurgul principal. Anestezic! ordonă el.

— Nu mai avem, răspunde laconic asistentul său.

— Morfină! şuieră chirurgul principal, apucând instrumentul pe care i-l întinde asistentul din sala de operaţie.

Un miros greţos şi dulceag umple aerul. Un sanitar curăţă rapid rana, şi chirurgul taie pielea. Operaţia e făcută. Toţi lucrează în tăcere, doar chirurgul principal vorbeşte tot timpul. Asistentul îi înmânează diferite instrumente cu mişcări precise, în ordinea cerută. Bisturiul taie carnea putrezită din ce în ce mai adânc.

Genistul începe să urle.

— Astupă-i gura cu ceva! ordonă chirurgul, nervos.

Începe să taie osul. Pensele fixate pe artera principală se desfac, şi sângele îi ţâşneşte pe faţă.

— Ferăstrău! cere el, întinzând mâna.

Cu un sunet aspru, ferăstrăul se afundă în os.

Anestezistul ridică resemnat din umeri. Chirurgul principal se grăbeşte. Ferăstrăul taie osul cu un zgomot ascuţit. Piciorul amputat cade pe podea cu o bufnitură seacă.

— Următorul! spune el.

Pe masă e adus un locotenent cu abdomenul sfârtecat.

— Transportul, gata de drum! răcneşte un *Feldwebel,* a cărui voce răsună pe coridorul lung.

Albert, ultimul din grupul nostru, e aruncat într-o ambulanţă. Îşi trage gulerul mantalei până peste ochi şi

mârâie către sanitar, care tresare când dă cu ochii de chipul negru ca smoala.

— Ce dracu'? strigă el uimit. Germania mai are încă trupe coloniale?

— Nu! rânjeşte Albert. Sunt american, şefule. Nepotul lui Moş Tom, neică! Da, să trăiţi!

Ambulanţa merge cu o viteză infernală şi ne azvârle de colo-colo, încât avem impresia că ne-a frânt toate oasele. Gemem şi răcnim, dar şoferului nu-i pasă. Nu-şi doreşte decât să ajungă cât mai departe de linia frontului.

— Dacă nu vă convine viteza asta, săriţi şi luaţi-o pe jos, ne strigă el, închizând geamul despărţitor.

— O să-i stârpesc fuduliile ăstuia, promite Micuţul, furios, încercând să se ridice, dar spaţiul dintre tărgi e prea mic, şi atunci renunţă.

După două ore de alergătură nebunească, ambulanţa se opreşte. Auzim canistrele de benzină ciocnindu-se între ele. Cu un scrâşnet strident, uşile maşinii se deschid, şi un *Sanitäts-Feldwebel,* care seamănă cu un porc supraalimentat, se holbează la noi cu nişte ochi reci şi albaştri, tipic nemţeşti.

— Care-i mort să spună acum! Mai sunt mulţi care aşteaptă să fie transportaţi!

— Urcă-te şi verifică, propune Porta cu un hohot de râs răguşit, o să te convingi imediat câtă vlagă mai avem în noi!

— Ne mai întâlnim noi, *Obergefreiter,* pufneşte *Feldwebelul,* trântind sălbatic uşa.

— Hai s-o luăm din loc, ţipă un vânător de munte cu voce tremurătoare. Tancurile lui Ivan vin imediat în urma noastră!

Când zorii încep să se desprindă din întunericul rece al nopţii, ajungem la un pod şubred care se leagănă din cauza cablurilor uzate şi pare gata să se prăbuşească în orice clipă. Trosneşte, pârâie şi pocneşte de la un cap la altul. În condiţii normale, niciun om cu capul pe umeri nu s-ar încumeta să-l treacă, dar acum toată lumea se îmbulzeşte pe el, cuprinsă de panică.

Tancurile ruseşti care vin după noi, urmate de infanteria motorizată, sunt un pericol mult mai mare decât podul hodorogit.

O formaţiune de genişti, sub comanda unui locotenent, se pregăteşte să-l arunce în aer. Gonesc nerăbdători pe lângă sutele de soldaţi, împingându-se şi înghiontindu-se ca să poată ajunge la râu.

O coloană de tancuri se apropie vuind, forţându-i pe cei dinainte să sară în lături pentru a se salva.

— Opriţi! Opriţi! zbiară locotenentul genist, făcând semne disperate cu braţele. Vreţi să vă sinucideri? Podul nu poate ţine tancurile! Trebuie să treceţi pe altundeva!

Din turela primului tanc îl priveşte un maior cu o înfăţişare aspră.

— Fii bun şi taci din gură, *Leutnant!* O să trec podul ăsta cu tancurile mele, chit că-ţi convine, chit că nu! Dă-te la o parte, că te fac zob!

Locotenentul face un pas în lături, clătinând din cap, şi se aşază resemnat pe un butoi gol de motorină. Cum să i se împotrivească unui maior nebun?

— Câte unul o dată! strigă maiorul, făcându-le semn tancurilor să înainteze. Accelerați şi treceţi repede! Să-l ferească Dumnezeu pe cel care spulberă podul înainte să treacă ultima căruţă!

— Domnule maior, să trăiţi, vă încredinţez dumneavoastră responsabilitatea acestui pod, protestează enervat locotenentul.

— Fă-o, dacă asta te face să te simţi mai bine! răspunde maiorul cu indiferenţă.

Podul scârţâie şi trosneşte. Se leagănă ca un hamac în momentul în care primul tanc începe să-l traverseze. Cablurile vibrează ca strunele prea încordate ale unei viori. După ce trece primul, porneşte următorul.

— Idioţi nenorociţi! blestemă locotenentul genist în clipa în care unul dintre cablurile centrale plesneşte şi împrăştie aşchii în toate direcţiile.

Porneşte spre pod celălalt tanc. Şoferul e nervos. Vehiculul uriaş loveşte pilonii de la mijlocul podului, care se

rup ca nişte beţe. Podul se prăvăleşte într-o ploaie de aşchii de oţel şi cabluri. Tancul face o tumbă şi dispare în adâncuri. În cădere, se izbeşte de nişte stânci ascuţite, rămâne atârnat o clipă înainte să-şi continue prăbuşirea, după care se opreşte pe fundul râului. Cât ai clipi, sloiuri mari de gheaţă acoperă din nou locul pe unde a pătruns tancul.

— Doamne, ajută-ne! mormăie locotenentul. Le-am spus ce-o să se întâmple, dar nu m-au ascultat! Idioţii nu ascultă niciodată!

— Parcă ar fi fost porţile iadului care s-au deschis şi apoi s-au închis repede la loc, strigă înfricoşat Porta, holbându-se la sloiurile de gheaţă de dedesubt.

Un fulger orbitor luminează ziua mohorâtă. Ambulanţa se prăbuşeşte peste rămăşiţele podului care se leagănă în bătaia vântului. Începe să ardă. Două târgi zboară prin uşile larg deschise. Cade în râu şi e înghiţită de sloiurile de gheaţă care se ciocnesc cu sălbăticie unul la altul.

„Tancuri! Tancuri!” se dă alarma. Raze albe de lumină scrutează întunericul în căutare de victime.

Grenadele antitanc bubuie sălbatic. Plouă cu schije de metal. Un jet de flăcări se ridică din primul T-34 care a explodat.

— Piciorul meu! Piciorul meu! geme Heide, târându-se prin zăpadă la adăpost.

Îl apuc de umăr şi-l trag după mine. Ne oprim în spatele unui camion răsturnat peste o grămadă de cadavre îngheţate. Un T-34 trece prin zidurile unei case, care se năruie complet. Două grinzi atârnă, legănându-se în faţa tancului. O pătură albastră fâlfâie ca un steag pe antena dublă.

Rămăşiţele unui cărucior se împrăştie în jurul şenilelor. De pretutindeni se aude duduitul motoarelor Otto, care coboară panta hurducăind. Trec linia ferată dublă Kiev – Moscova, lăsând în urmă vălătuci de zăpadă care se învălmăşesc pe deasupra caselor scunde. Drumurile sunt prea înguste pentru tancuri. Terasele se prăbuşesc, formând mormane de pietre şi mortar. O hoardă de cazaci

se apropie în goană, cu săbiile scoase, şi se năpusteşte asupra soldaţilor care fug.

— Uraaa, Stalin! Uraaa, Stalin!

Strigătele de victorie ţâşnesc din gâtlejurile infanteriştilor siberieni însetaţi de sânge, care înaintează, trăgând cu automatele.

Cuprinşi de nebunie, taie, înjunghie şi-i strivesc pe toţi cei care nu sunt ruşi. „Omorâţi-i şi-n pântecele mamelor! Înecaţi-i în propriul lor sânge!” Strigătul de ură al lui Ilya Ehrenburg răsună neîncetat în urechile lor.

Ne retragem treptat spre satul ars, căutând să-i ţinem tot timpul la distanţă. Uităm de rănile care ne dor; nu ne dorim decât să scăpăm cu viaţă. Ne batem ca nişte fanatici. Cuţitele de luptă sfârtecă măruntaie, şi cazmalele de infanterie despică ţeste.

În acest infern, un grup de civili se adună într-o piaţă mică, la poalele unei statui înfăţişând un cal care aleargă. O femeie-comisar cu însemne de maior le dă câteva ordine guturale. Vorbeşte atât de repede, încât pare că i se împleticeşte limba. Civilii se grupează, înfricoşaţi. Femeia face câţiva paşi înapoi. Kalaşnikovul ei scuipă moarte. Urlând, civilii cad unul peste altul la baza statuii.

— Ia te uită! strigă Porta. Vecinii ăştia nenorociţi nu se mulţumesc să ne căsăpească doar pe noi!

Femeia-comisar scoate un strigăt scurt şi loveşte cu piciorul unul dintre cadavre.

— Ce naiba or fi făcut? întreabă Gregor.

— *Rien!* răspunde Legionarul. *C’est la guerre!* Până să se sfârşească războiul, doamna cu steluţe de aur îşi măreşte colecţia de cadavre.

Trei surori de caritate germane străbat piaţa în fugă, cuprinse de panică. Câţiva cazaci siberieni le urmăresc, rânjind fericiţi.

— Ăia caută o haină de blană pentru Gogu, mormăie Micuţul.

Îşi pune în piept patul mitralierei uşoare şi trimite câteva rafale scurte în direcţia siberienilor, care sunt aruncaţi pe spate de parcă ar fi fost loviţi cu un ciomag.

— Las’ că vedeţi voi! rânjeşte el, vârând un nou încărcător în puşca-mitralieră.

Răcnind sălbatic, un rus uriaş le înşfacă pe două dintre cele mai apropiate asistente, le ridică uşor ca pe nişte găini şi le ciocneşte cap în cap cu un plesnet sec. Le încolăceşte cu braţul şi le strânge cu puterea unui urs. Cu mâna liberă, îşi scoate naganul din tocul galben de piele şi apasă gura ţevii în gâtul uneia dintre ele. Urmează trei împuşcături succesive.

— Asta zic şi eu lichidare perfectă, strigă Porta, uimit. Gloanţele au trecut prin amândouă puicuţele. Cu a treia ce s-a întâmplat?

— Au omorât-o acolo, lângă pom, răspunde Micuţul.

Rusul uriaş priveşte în jur. Loveşte cu piciorul cele două cadavre, hohotind sinistru.

— A trăit destul bestia! spune Porta, ducând la ochi carabina sa de calibru mare.

— Zboară-i fuduliile! îi sugerează Micuţul, dornic de răzbunare.

Porta ţinteşte cu grijă. Carabina emite un plesnet sec, şi rusul e nimerit. Glonţul special, cu vârful dintr-un oţel care poate străpunge chiar şi blindajul, îi face în piept o imensă gaură.

— Transmite-le salutări celor din iad, *tavarişci!* tună Porta, punând carabina alături.

— Muierea-comisar mi-o lăsaţi mie, spune Micuţul, trimiţând o rafală de gloanţe explozive în direcţia ei, dar n-o nimereşte. Ca o zgripţuroaică în drum spre un sabat, se face nevăzută în fumul care se înalţă dintre ruine.

— Plecăm, hotărăşte Bătrânul.

Ruşii au găsit un depozit de provizii şi o vreme nu se gândesc decât la jaf. Scena aminteşte de un azil de nebuni în care toţi pacienţii sunt în criză. Cutii şi sticle zboară în toate direcţiile. Doi siberieni au găsit un sac cu făină pe care-l împung cu baionetele. În curând, arată amândoi ca un aluat.

Şliboviţa şi votca curg în cascadă. Nimeni nu-şi pierde timpul să deschidă sticlele. Le sparg, pur şi simplu, gâturile,

înghiţind cu lăcomie valuri de alcool.

Ne strecurăm apoi pe lângă zidurile caselor înnegrite de fum. La câţiva kilometri depărtare de sat, ne ciocnim de un pluton rusesc de mortiere.

Grenadele zboară prin aer. Armele automate clănţăne. Durează doar câteva minute până reuşim să zdrobim grupul de mortiere.

Intrăm într-un staul pe jumătate distrus şi ne facem loc printre hoiturile carbonizate ale vitelor. Porta găseşte nişte şuncă afumată în spatele unei grinzi, dar nimeni n-are poftă de mâncare în afară de el, care se îndoapă ca de obicei.

Micuţul zace într-o baltă de sânge, gemând sfâşietor. În timpul încăierării cu plutonul de mortiere, un glonţ a ricoşat şi i-a despicat şoldul.

— Sfinte Dumnezeule! strigă îngrijorat Bătrânul, după ce îi taie pantalonii. O să-mi trebuiască o sută de bandaje ca să umplu golul ăsta.

Micuţul urlă în semn de protest când Bătrânul îi toarnă pe rană o jumătate de litru de alcool.

— Gura! mârâie Bătrânul. O să putrezeşti în două zile dacă nu-ţi curăţ rana.

— Un camion! strigă alarmat Gregor.

Se ridică să iasă în drum, unde tocmai oprise un camion imens, Büssing, care transporta soldaţi foarte grav răniţi, înfăşuraţi cu totul în bandaje îmbibate de sânge.

— Gata! răcneşte şoferul. Motorul a intrat în grevă. Va trebui să vă întoarceţi cum puteţi.

Îşi pune automatul sub braţ şi îşi trage gulerul mantalei peste urechi.

— Doar n-o să ne laşi aici! protestează indignat un *Wachtmeister* rănit. Ca asistent sanitar, e de datoria ta să ne ajuţi.

— Datorie? rânjeşte cinic sanitarul. Să şi-o bage *Führerul* în cur!

Îşi pune încă o banderolă de Crucea Roşie pe braţul stâng. Şi-a dat seama că unii ruşi nu-i împuşcă pe cei care fac parte din Crucea Roşie.

— Culcaţi-vă pe zăpadă ca s-o sfârşiţi mai uşor, le

sugerează el răniţilor, sărind peste şanţul adânc.

În curând, dispare prin perdeaua de ninsoare.

— Dacă pun vreodată mâna pe el, îi vâr boaşele pe gât, mârâie Micuţul.

— Tipii de genul lui nu se lasă niciodată prinşi, comentează sumbru Barcelona. Ei reuşesc să supravieţuiască oricărui război!

— Doamne, ce somn îmi e! cască prelung Gregor, de-i trosnesc fălcile. Nu-mi pasă de ce-o să se întâmple, nu vreau decât să dorm!

Porta se întinde pe podeaua plină de noroi, se înfăşoară cu mantaua şi îşi aşază capul pe o vacă moartă.

— Mamă, aş putea dormi până la anu'!

— E bine să dormi, bolboroseşte Albert, epuizat, şi moartea cea mai uşoară e în somn!

— După nimic nu tânjeşte un bărbat mai mult decât după somn. E mai important chiar decât regulatul şi mâncarea.

— Când dorm, spune Albert cu o voce ştearsă, visez întotdeauna un loc liniştit în care eu sunt putred de bogat, toată lumea e amabilă şi nu se ia nimeni de negri ca mine. Am visat o dată că mă aflam în faţa instanţei, iar judecătorul mi-a dat o amendă de o sută de *Reichsmarks,* care pentru un tip aşa bogat ca mine nu însemna mare lucru. „Ţine, băiatule!" i-am spus, şi i-am dat cinci bumăşti. „Păstraţi restul, seniore, şi luaţi-vă cu el o negresă". L-am salutat ridicându-mi uşor jobenul şi-am plecat!

— De ce purtai joben? Te duceai cumva la vreo petrecere? întreabă Porta, surprins.

— Întotdeauna când mă visez, port joben de mătase şi o pelerină neagră, căptuşită tot cu mătase, albă, răspunde Albert, zâmbind fericit.

— Dacă-i faci asta în realitate unui judecător german, te bagă la răcoare vreo sută de ani, comentează Micuţul, copleşit de o amară experienţă de viaţă.

Mugetul unui motor de camion ne întrerupe conversaţia. Ne târâm nerăbdători spre uşă. Un Puma cu opt roţi opreşte şi un *Leutnant* arogant sare din cabină.

— Voi ce naiba vreţi? urlă el nervos, ştergându-şi zăpada

de pe faţă.

— Să ne luaţi cu voi, răspunde scurt Bătrânul.

— Atunci, urcaţi-vă în spate! mormăie locotenentul fără niciun pic de chef. Ne grăbim!

— Mulţi dintre oamenii mei nu se pot ridica în picioare singuri, spune Bătrânul.

— Fir-ar să fie! înjură îmbufnat locotenentul, ordonându-le celor din echipaj să ne dea o mână de ajutor. Dar grăbiţi-vă! zbiară el agitat. Nu suntem unitate de Cruce Roşie. Suntem echipa de „curăţenie” din spatele liniilor.

Membrii echipajului au tot atât de puţină răbdare cu noi ca şi şeful lor. Ne azvârle de-a valma în spatele turelei, fără să ţină cont de urletele noastre de durere.

— N-aţi fi putut muri puţin mai demult, rahaţi puturoşi ce sunteţi?! se răţoieşte un *Obergefreiter,* care ne fixează cu privirea sa de brută. Dacă ne măcelăresc vecinii, numai voi sunteţi vinovaţi!

— Aşteaptă numai să fii tu în locul nostru, amice, îl ameninţă Porta, sumbru. O să te aruncăm în groapa de gunoi, să te halească şobolanii.

— Fiule, ar fi mai bine pentru tine să-nchizi botul, îl avertizează înfuriat *Obergefreiterul.* Altfel, s-ar putea să uităm că eşti pe-aici când plecăm!

— Omenoşi băieţii ăştia, nu? întreabă Gregor cu un glas obosit.

— Crezi? râde acru *Obergefreiterul.* Aşteaptă numai să pornim drăcia asta. Eu sunt şoferul şi-o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să vă zgudui zdravăn de tot!

— O să am grijă să fii scos la raport, zbiară furios Heide. M-ai înţeles, *Obergefreiter?*

— Zău? rânjeşte acesta batjocoritor, făcându-i semn cu ochiul unui *Gefreiter* scund, cu un nas ascuţit şi cu o licărire de „Gross Deutschland” în ochi. Apucă-l pe *Unteroffizier* de picioarele sale plate şi ai grijă să nu i se întâmple nimic. Ar fi păcat să nu ne mai raporteze!

— Taci odată, se răsteşte locotenentul, cu o energie aproape ucigătoare. Pe *Unterojfizierul* ăsta îl lăsăm aici, ordonă el scurt. Poate să ne raporteze şi siberienilor, care

vor sosi cât de curând!

Brusc, cei doi soldaţi îl lasă pe Heide să cadă. Se izbeşte cu capul de-un arc masiv, scoate un ţipăt şi începe să sângereze la ceafă.

— A murit nenorocitul? întreabă soldatul cu nas ascuţit, ai cărui ochi sclipesc de-o bucurie diavolească.

— Din păcate, nu încă, răspunde *Obergefreiterul.* Dar o să-l aşezăm aici, la margine, poate-l pierdem pe drum.

— Gata! strigă locotenentul. Nu mai avem timp! Ceilalţi vor fi luaţi de următoarea căruţă!

— Adică de ruşi, hohoteşte *Obergefreiterul,* strecurându-se prin trapa şoferului şi închizând-o în urma lui.

— Agăţaţi-vă cu dinţii şi cu mădularele de deschizăturile de ventilaţie! urlă bărbatul cu nas ascuţit.

Dispare în turelă, râzând zgomotos.

Locotenentul ne priveşte nervos şi îşi potriveşte microfonul.

— Panzer! Cu toată viteza înainte, marş! ordonă el.

Se vâră şi el în turelă, închizând trapa.

Nu apucăm să ne îndepărtăm prea mult, când primul dintre noi moare îngheţat. E un infanterist slab, cu braţul drept amputat.

— Unul de-aici a luat-o spre Valhalla, comentează Micuţul, în timp ce împinge cadavrul peste bord, făcându-ne mai mult loc.

Puma blindată goneşte în josul unei pante abrupte. Un *Feldwebel* e aruncat pe drumul îngheţat; se loveşte de o piatră ascuţită şi capul i se sparge ca o coajă de ou. Fără a fi observaţi, doi dintre cel mai grav răniţi s-au sufocat cu gaze de eşapament. Au avut ghinionul să fie aşezaţi la margine, lângă deschizăturile de ventilaţie ale motorului.

— Opriţi, opriţi, idioţilor! zbiară furios Micuţul, izbind cu automatul în tambuchi.

Trapa rămâne închisă. Chiar dacă ne-au auzit, nu reacţionează în niciun fel.

— Bandă de ucigaşi nenorociţi! răcneşte Heide, care şi-a recăpătat cunoştinţa.

Are ceafa bandajată cu o eşarfă.

— Fii mulţumit că te-au luat, spune Bătrânul, epuizat. Ar fi putut foarte bine să te lase acolo, fiindcă în nebunia ta ai început să-i ameninţi că-i raportezi. Toţi şase sunt reci şi crunţi ca o iarnă rusească.

O explozie cutremurătoare îl întrerupe. Un colţ al turelei dispare şi se vede prin gaură interiorul vehiculului.

— Obuz antitanc, geme terorizat Gregor, lipindu-se de turelă.

Greul vehicul blindat se întoarce şi trece scrâşnind peste tunul antitanc amplasat între două tufe desfrunzite.

Tunul e zdrobit.

Doi vânători de tancuri ruşi, îmbrăcaţi în uniforme ponosite, aleargă cu disperare pe câmp. Puşca-mitralieră de la botul Pumei scuipă în urma lor gloanţe-trasoare.

Primul soldat e aruncat în faţă şi rămâne culcat în zăpadă, cu trupul contorsionat. Celălalt e strivit sub roţile imense ale Pumei. Vehiculul se smuceşte brusc şi porneşte în marşarier cu viteză maximă, îndreptându-se spre caporalul care şi-a ridicat braţele în semn că se predă. Când simte că maşina blindată îl va izbi, se pierde cu firea şi începe să fugă în cerc. Puma se joacă cu el de-a şoarecele şi pisica. De fiecare dată când se apropie de rus, şoferul pune frână şi reduce motorul la tăcere.

— Ce naiba? strigă enervat Bătrânul. Parcă ne-am urcat într-un balamuc pe roţi!

Rusul se prăbuşeşte în zăpadă. Îşi înalţă mâinile către maşină, implorând milă. Aceasta se opreşte de parcă s-ar pregăti să se năpustească spre el. Motorul urlă la intensitate maximă.

Imensul vehicul pe opt roţi porneşte şi-l zdrobeşte pe rus. În zăpadă nu mai rămâne decât o pată însângerată.

— Îi raportez, să mă ia dracu’ dacă nu! zbiară înfierbântat Bătrânul. Nu-i de mirare că ne omorâm unii pe alţii în vremurile astea, dar ce-au făcut ei depăşeşte orice limită!

— Nu crezi c-ar fi mai înţelept din partea ta să stai cât mai departe de Torgau? întreabă Porta, rânjind. Fii sigur că Gustav-cel-de-Fier[36] a aflat cine i-a băut coniacul şi i-a

[36] Vezi *Batalion de marş.*

umplut sticla cu pişat de cal!

— Gustav-cel-de-Fier nu mai e la Torgau, spune Bătrânul, spre marea noastră surprindere. Acum e *Hauptwachtmeister* la Germerscheim!

La o curbă periculoasă, şoferul Pumei pierde controlul volanului. Vehiculul începe să se clatine, se înclină peste marginea drumului şi cade pe o pantă abruptă. În următoarele secunde, străpunge gheaţa groasă care acoperă suprafaţa râului şi apa rece ne împroaşcă din cap până-n picioare. Suntem acoperiţi imediat de gheaţă; motorul tuşeşte scurt şi se opreşte.

— Chiar că m-am săturat de războiul ăsta mondial, răcneşte Porta în momentul în care scăpăm de ameninţarea sloiurilor de gheaţă. Vreau să plec acasă şi să mă basculez din nou într-un closet de porţelan; vreau să mă bucur de toate avantajele confortului modern. Lasă-i pe ruşi să stea pe budele lor de lemn îngheţat sau să-şi facă nevoile în gropi şi să se şteargă la cur cu pietriş!

— Acasă! îngână Bătrânul pe un ton pesimist. N-o să ne mai întoarcem acasă!

Cu eforturi supraomeneşti ieşim din nou la drumul mare şi trecem peste rămăşiţele paravanului de beton de care s-a izbit maşina blindată. Opreşte o sanie motorizată şi ne suim în ea. Şoferul, un *Obergefreiter* disperat, cu o faţă lungă de cal, stă lângă cadavrul îngheţat al unui *Oberst.*

— Ce-ar fi să-l aruncăm pe ştăbuleţul ăsta? Am avea mai mult loc, sugerează Porta. Cred că nici nu i-ar mai păsa.

— Nu se poate, răspunde Faţă-de-Cal. El e permisul meu de liberă trecere. Până acum, am trecut deja prin cinci sute de baraje rutiere. Le spun că e şeful de stat-major şi că am primit ordin să-l duc înapoi, ca să aibă parte de funeralii creştine cu adevărat nemţeşti! Steaguri, tobe, trompete şi tot restul! Tacâmul obişnuit pentru un şef care pleacă spre Valhalla.

— Încotro te îndrepţi? întreabă Gregor, făcându-şi loc lângă leşul îngheţat.

— Köln, răspunde Faţă-de-Cal, cu un nechezat.

— Trebuie c-ai halit un comisar şi ţi-a căzut greu,

remarcă Porta. O să atârni tu cu mult înainte s-ajungi la Köln, iar şeful ăsta degerat va fi spânzurat o dată cu tine, ca să le fie celorlalţi învăţătură de minte.

— S-o crezi tu, intervine Heide pe un ton sigur. Unui şef de stat-major cu petliţe roşii i se deschid toate uşile. Chiar şi atunci când e mort. Copoii devin de-a dreptul omenoşi.

— Era, într-adevăr, şeful tău de stat-major? întreabă Bătrânul, privind gânditor faţa îngheţată a *Oberstului,* schimonosită într-un rânjet cadaveric.

— Sigur că da, răspunde Faţă-de-Cal. Tocmai ne dusesem să cercetăm amplasamentele artileriei, când vecinii au aruncat un obuz şi i-au luat piuitul baştanului. Comandantul diviziei mi-a ordonat să am grijă să i se facă o înmormântare creştinească, pur germană, lucru imposibil în ţara asta păgână. Aşa că-l duc pe grangur la Köln, unde ştiu că există un cimitir catolic binecuvântat de papa Pius al XII-lea.

— Dacă reuşeşti, exclamă entuziasmat Porta, o să-mi scot şi pălăria, şi şosetele în faţa ta!

— Nu cred, spune sumbru Gregor. Până la urmă tot o să ajungă la un punct de control unde vânătorii de capete or să-i pună întrebări şi, cât ai clipi, o să se trezească apoi cu o frânghie în jurul gâtului. Adio Köln!

— Drace! strigă Porta, înfricoşat.

În faţa noastră se zăreşte un punct de control al Poliţiei Militare; se văd felinarele şi indicatoarele de oprire. Vehiculele oprite sunt aliniate la marginea drumului şi grupuri de soldaţi străbat câmpul. Din copaci atârnă cadavre. Poliţiştii militari, înarmaţi până-n dinţi, sunt comandaţi de un *Hauptmann* cu o înfăţişare scârboasă care stă cu automatul pregătit.

— De unde veniţi şi încotro vă îndreptaţi? întreabă el cu o voce tunătoare. Ordinele de deplasare!

— Da, să trăiţi! spune Faţă-de-Cal, al cărui ton trădează o experienţă îndelungată în astfel de situaţii. Permiteţi să raportez, să trăiţi! Execut ordinul comandantului diviziei, să trăiţi! Şeful nostru de stat-major, căzut în luptă, trebuie transportat la Cimitirul Eroilor, să trăiţi! Pentru funeralii

naţionale, să trăiţi!

Hauptmannul din Poliţia Militară pare să cântărească situaţia. Priveşte bănuitor spre *Oberstul* îngheţat şi nu-l observă pe Porta, care coboară din sanie fără niciun zgomot şi apare brusc în spatele lui.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! răcneşte Porta într-un exces de zel militar. Avem necazuri, să trăiţi! În spatele nostru, să trăiţi! Generalul de corp de armată, să trăiţi! E ţinut în loc cu alaiul său cu tot, domnule!

Ofiţerul poliţist se întoarce brusc şi se holbează furios la Porta, care salută ţeapăn în poziţie de drepţi, ducând mâna la capul bandajat.

— Şi ce mă priveşte pe mine? strigă el. Despre care general vorbeşti?

— Nu ştiu, să trăiţi! răspunde Porta. Ştiu doar că e un general sus-pus care şade în Kübelul său Mercedes şi urlă, domnule! *Obergefreiter,* mi-a spus, du-te la *Hauptmannul* ăla din Poliţia Militară şi spune-i că i-am ordonat să vină aici cu toţi oamenii lui!

— Ptiu, drace! înjură enervat ofiţerul din Poliţia Militară. Unde e generalul ăsta afurisit? Poţi să şezi pe o motocicletă? Tu, *Obergefreiter!*

— Regret, domnule, mi-e imposibil! Am fesele ciuruite, să trăiţi! Ruşii mi-au făcut-o, domnule!

— Idiotule! i-o retează scurt *Hauptmannul.*

Îşi încalecă motocicleta şi porneşte în goană, urmat de toţi cei aflaţi sub comanda sa.

Porta nici nu se uită în urma lor şi îşi reia liniştit locul la sanie.

— Fir-ar să fie, or să-şi iasă din minţi când or să-şi dea seama că un prăpădit de *Obergefreiter* i-a făcut să se plimbe degeaba! se scutură de râs Faţă-de-Cal. Or să-ţi zboare curul dacă or să mai dea vreodată ochii cu tine!

— N-or să mă mai găsească, îl asigură Porta, scuipând în zăpadă.

După câţiva kilometri, ajungem în spatele unei coloane nesfârşite de camioane supraîncărcate care s-au împotmolit în noroi.

Un *Oberst* stă în mijlocul drumului, făcând semne cu automatul.

— Afară! răcneşte el ca un turbat. Afară! Numai şoferii rămân în cabine!

Nu face nimeni nicio mişcare. Nimeni nu vrea să coboare.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Gregor, lungindu-şi gâtul.

— Un ticălos obsedat de război, care face pe eroul. Vrea să organizeze poziţii de apărare, îl lămureşte un *Unteroffizier* din cabina unui Büssing. Îi tot dă înainte cu jurământul faţă de steag şi alte prostii. Să apărăm *Vaterlandul* până la ultimul om şi ultimul glonţ.

— Nu se mai satură odată! răbufneşte Bătrânul. Oare n-o să mai auzim altceva în afară de „să luptăm până la ultimul glonţ” şi „legământul faţă de steag”?

— Mda, „legământul faţă de steag”! (Dă din mână a lehamite.) Damblaua germană! oftează Porta.

— Cum se întâlnesc trei nemţi, cum încep să facă jurăminte statului şi Dumnezeului german. Şi cel mai grav e că întotdeauna se găseşte câte un tâmpit gata să ne călăuzească până-n inima iadului.

— Ajunge! zbiară Heide care se simte jignit. Tâmpit! Sunt convins că faci aluzie la *Führer*!

— Pentru că el ne conduce acum! râde Porta, afişând un aer degajat. Dar mai există şi alţii care au rahat între urechi ca şi el şi care sunt gata să cânte *„Die Niebelungen”,* aşa încât noi, nemţii, să ne alegem cu fundurile prăjite în tigaia naţională.

— Idioţenii medievale, care nu-i pot trece prin cap decât unui neamţ naţionalist! spune cu dispreţ Gregor.

Julius Heide amuţeşte complet. Nu mai auzise în viaţa lui aşa ceva. Să numeşti capodopera naţională *„Die Niebelungen”* o grămadă de rahat! Îşi notează în carneţel data, ora şi numele celor prezenţi.

Micuţul priveşte curios peste umărul lui şi începe să fredoneze fals:

Wenn alle untreu werden,

dann bleiben wir doch treu...[37]

Sania cu motor goneşte cu toată viteza peste stepă, îndepărtându-se de convoiul kilometric înţepenit în zăpadă şi de *Oberstul* maniac, obsedat de gândul sinuciderii, care-şi agită pistolul-mitralieră prin aer.

Un şir de tancuri apare din stepă, urmat îndeaproape de transportoare blindate şi de sănii motorizate.

— Am nimerit în mijlocul unui contraatac, zbiară înfricoşat Bătrânul, privind lung tunurile autopropulsate care trec tumultuos pe lângă noi.

Cu un zgomot care ne zdruncină nervii, îşi face apariţia dintre nori o escadrilă de Stuka[38] care aruncă bombe în direcţia unităţilor ruseşti în retragere. Batalioane întregi îşi leapădă armele şi ridică mâinile, doar pentru a fi striviţi sub şenilele tancurilor care se năpustesc prin zăpadă într-o nesfârşită coloană ucigătoare.

Coborâm din sania cu motor în clipa în care ajungem lângă spitalul de campanie, plin până la refuz de răniţi. Faţă-de-Cal nu vrea să ne ducă mai departe. E convins că se va descurca mult mai bine numai cu şeful lui de stat-major îngheţat.

Îi strecurăm un bacşiş şi reuşim să rămânem împreună. Dacă ne despărţim, s-ar putea să nu ne mai regăsim. Divizia noastră e distrusă şi e posibil să nu mai fie niciodată reconstituită.

— Berlin, Berlin, vin spre tine! visează Porta cu voce tare, rânjind fericit. Vor fi unii care vor face pe ei de frică la întoarcerea mea!

Doi infanterişti zac pe un morman de paie murdare. Capetele le sunt complet acoperite cu bandaje, în afară de o mică deschizătură în dreptul gurii.

— Împuşcat în ceafă, spune unul dintre ei cu o voce răguşită, gesticulând cu degetul înnegrit de ger.

— Împuşcat în ceafă? întreabă uimit Barcelona. Se poate

[37] Când toţi ceilalţi vor trăda,/ Noi vom rămâne credincioşi...

[38] Stuka – prescurtare de la *Sturzkampfflugzeug* – avion de luptă în picaj, folosit îndeosebi în bombardament (n.t.).

scăpa după aşa ceva?

— Eu sunt o dovadă că se poate, remarcă unul dintre soldaţii cu capul bandajat. Am căzut prizonieri tocmai când ne-am părăsit poziţiile. La început, s-au purtat normal. Ne-au luat doar ceasurile. Ivan nu se gândeşte decât la ceasuri, biciclete şi femei. Nu dă doi bani pe altceva. A apărut însă şi un *polkovnic*[39] şchiop. Genul de tip periculos, cu naganul într-un toc galben, deschis. El însuşi a lichidat doi SS-işti. Bang! Bang! Un glonţ în măruntaie, şi cu altul le-a zburat creierii. Apoi a urlat la noi şi ne-a asigurat c-o s-o sfârşim la fel. Ne-a ordonat să ne încolonăm şi am pornit în marş către răsărit. În confuzia generală, câţiva au reuşit s-o şteargă. Ruşii n-au fost prea încântaţi când şi-au dat seama că numărul nostru nu mai corespunde. Ne-au luat la bătaie, iar celor trei soldaţi care s-au prăbuşit epuizaţi le-au sfărâmat ţeasta, după ce le-au străpuns pântecele cu baioneta.

Colonelul şchiop plecase şi am crezut că ne vor cruţa. De obicei, soldaţii nu sunt prea câinoşi cu alţi soldaţi, chiar dacă poartă uniforme diferite. Ne-am oprit într-un loc bine adăpostit, de unde se auzeau zgomotele motoarelor.

Ruşii s-au adunat în grup şi au început să ne privească ciudat. Credeam că motoarele cu pricina sunt Maibachuri şi că e pe cale să aibă loc un contraatac. Dar se părea că localnicii puneau la cale ceva urât. Bolboroseau într-un dialect asiatic ciudat şi beau şnaps nemţesc dintr-o butelcă. După ce s-au pilit, au început să cânte atât de tare, încât puteau fi auziţi de la câţiva kilometri. Din când în când, ne ameninţau cu Kalaşnikovurile şi ne promiteau o călătorie urgentă spre Poarta Raiului, unde vom scăpa de război. Dimineaţa ne-au ordonat să ne încolonăm pe un singur rând şi să mărşăluim printr-o pădure. Ne-am oprit într-o poiană în care se aflau câteva tunuri distruse. Am simţit gura rece a ţevii unui pistol cum mi se propteşte în ceafă.

„Dasfidania, Fritz”, a şuierat individul din spatele meu, fericit ca un porc ce se tăvăleşte în mocirlă. Un pocnet scurt, şi într-o fulgerare mi-a dispărut totul din faţa ochilor.

[39] *Polkovnic* – colonel (lb. rusă).

Probabil că mi-am întors cumva capul în momentul în care s-a descărcat pistolul. Oricum, important e că nu m-a omorât; m-am trezit puţin mai târziu, când cineva a început să mă împingă. Ne găsise o unitate de recunoaştere, dar numai eu şi amicul meu mai eram în viaţă. Toţi ceilalţi aveau ţestele sfărâmate. Naganul nu-i pistol de damă. Şi, după cum vedeţi, am supravieţuit, dar mi-au distrus ochii.

— În cazul ăsta, ar fi fost mai bine să te omoare, spune Porta, privind la capul bandajat.

— Aşa e, încuviinţează Barcelona, oftând adânc.

Coridoarele lungi sunt pline de răniţi care gem şi îi cheamă pe medici şi pe sanitari. Nu se ocupă nimeni de ei. Trebuie să aştepte să le vină rândul.

Din sala de operaţie sunt scoşi fără întrerupere oameni morţi, ceea ce ne face să credem că cei mai mulţi răniţi mor pe masa de operaţie.

— Şefii partidului vor fi foarte ocupaţi în următoarele săptămâni, spune Porta, urmărind cu privirea cinci cadavre cărate de prizonieri ruşi. „Heil Hitler, *Frau* Müller! Partidul vă împărtăşeşte demna suferinţă. Fiul dumneavoastră a căzut pentru *Führer* şi *Vaterland! Führerul* vă mulţumeşte! Heil Hitler, *Frau* Müller!”

— Taci odată, fir-ar să fie! înjură nervos Bătrânul. Ajunge, nu crezi?

Medici tineri, îmbrăcaţi cu halate pătate de sânge, se apleacă deasupra noastră şi discută cu interes profesional: unghiuri de penetrare, perforarea plămânului, maxilare rupte, feţe zdrobite, ochi împuşcaţi, răni la intestine, genunchi sfărâmaţi, arsuri de diferite grade şi multe alte asemenea mutilări. Parcă suntem material didactic. În final, ni se acordă un punctaj. Celor cu peste cinci puncte li se pune o etichetă roşie la unul dintre genunchi, ceea ce înseamnă că nu mai merită să fie operaţi.

Când îmi vine rândul, am impresia că sunt înconjurat numai de etichete roşii.

Porta îmi face semn cu mâna când e dus spre greţoasa sală de operaţie. Îi urmează Gregor, care reuşeşte să se uite în direcţia mea, apoi Micuţul, care dispare şi el în sala

imensă în care medicii taie încontinuu picioare şi braţe, deschid pântece, desfac cranii, într-o activitate ameţitoare.

Sanitarii protejaţi de şorţuri lungi de cauciuc gonesc agitaţi de colo-colo, luptând permanent cu moartea. În această cameră nu există diferenţe de grad. Ofiţerii zac laolaltă cu soldaţii de rând – un morman de epave umane. Figurile dure, prusace, se schimonosesc, implorând ajutor. Cei care au cu ce plăti – bani, bijuterii, ceasuri, alcool, ţigări şi altele – încearcă să-şi cumpere dreptul la eticheta verde. Preţul creşte continuu. „Negustorii” sunt cuprinşi de panică. Etichetele verzi îţi dau dreptul de a scăpa de bombardament şi de siberienii fanatici, pătrunşi de febra victoriei insuflată de propaganda lui Ilya Ehrenburg.

Mă simt ca o coajă de nucă pe o mare învolburată. Totul se mişcă în jurul meu. O sete arzătoare mă face să tânjesc după apă rece ca gheaţa. Un chip înceţoşat apare deasupra mea.

— Luaţi-l! se aude un glas.

Simt că se ridică targa. Vreau să protestez, dar nu am putere. Sunt aruncat peste un perete de scânduri şi mă prăvălesc cu zgomot deasupra unei grămezi de cadavre îngheţate.

Un alt leş aterizează peste mine. O duhoare insuportabilă de carne putredă îmi invadează nările.

Realizez îngrozit că m-au aruncat laolaltă cu cadavrele, convinşi că sunt mort.

Un picior amputat zboară şi se izbeşte de peretele opus cu un bubuit scurt. După el e aruncat un cadavru dezbrăcat, cu o gaură imensă în spinare, din care îi atârnă plămânii ca două băşici sparte.

Încerc să ţip, dar nu reuşesc să scot niciun sunet. Dacă nu ies cumva de aici, mă vor îngropa împreună cu toate hoiturile. Echipa de gropari e formată din prizonieri ruşi, care nu se vor sinchisi să verifice dacă printre morţi mai e careva în viaţă. Ca orice prizonier de război, vor executa apatic ordinele. Îmi pipăi pieptul şi apuc plăcuţa de identitate. Lipseşte o jumătate din ea. Nu mai încape nicio îndoială. M-au înregistrat deja ca decedat. Apuc disperat o

mână îngheţată, care se desprinde imediat de restul corpului.

O arunc înfiorat şi bâjbâi prin întuneric, dar mâinile mele nu ating decât feţele înţepenite ale morţilor. Reuşesc să mă ridic prin masa compactă a leşurilor contorsionate. Ajung deasupra şi am senzaţia că alunec pe un jgheab, departe, cât mai departe de acest abator cumplit.

Nu-mi amintesc ce s-a mai întâmplat până în clipa în care simt că mă înşfacă nişte mâini şi mă trag în sus. Mă trezesc învăluit într-o lumină orbitoare.

Un bărbat spune ceva în limba rusă. Mă aşază undeva departe de mormanul de cadavre şi aud un râs zgomotos. Vocile nemţilor se întrepătrund cu cele ale ruşilor.

— Am trăit s-o văd şi p-asta! Omul trăieşte încă!

Un rus cu o căciulă imensă de blană mă ridică şi mă duce înapoi pe coridorul cald, unde aşteaptă un *Sanitäts-Feldwebel.*

— Ce dracu'! Altădată să fii mai atent! E destul de neplăcut să azvârli oamenii în groapa comună înainte să moară. Nu permit asemenea scăpări!

— Da, *gaspadin,* răspunde rusul cu o indiferenţă totală.

— Pune-l la coadă, alături de ceilalţi, ordonă *Feldwebelul* irascibil. S-a mai domolit treaba în sala de operaţie. Cei de-acolo vor putea să aibă acum grijă de un tip ca ăsta, care refuză cu încăpăţânare să moară!

Mă aşază pe o saltea de paie şi pleacă amândoi. Vomit şi sunt pe cale să mă înec cu fierea amară. Durerea mă sfâşie.

Postul de infirmerie se cutremură. Se dezlănţuie un foc de artilerie prelung. Când întorc capul spre fereastră, zăresc fulgerul unei explozii. Nu-mi dau seama dacă fusese provocată de ai noştri sau de ruşi.

O mână îngălbenită se iveşte de sub o pătură murdară, întind şi eu mâna, dar nu reuşesc s-o ating pe cealaltă.

Morgenrot, morgenrot,
Leuchtest mir zum frühen Tod...[40]

[40] Zori sângerii, zori sângerii,/ Mă îndrumaţi spre o moarte timpurie...

fredonează bărbatul întins pe o targă alături de mine; buzele sale învineţite sunt schimonosite într-un rânjet animalic. Se ridică pe jumătate şi mă fixează cu o privire ciudată, stinsă. Se întinde la loc, gemând adânc. Capul îi atârnă într-o parte: gâtul prea lung şi prea subţire i se leagănă fără vlagă.

Un colonel-medic obez, cu un chip palid de mort, mă cercetează cu ochi obosiţi. Pare că socoteşte punctajul, întrebându-se ce să facă totuşi cu mine.

— Tu eşti individul care s-a încăpăţânat să nu moară? întreabă el, luând un instrument sclipitor din mâna unui sanitar.

Un ac îmi împunge pieptul. Braţele îmi sunt încrucişate la spate. Am senzaţia că îmi sfârtecă tot trupul, îmi sfărâmă oasele şi îmi scoate organele prin spinare.

— Gura! mârâie chirurgul, şi-mi pune ceva peste faţă. După o vreme, mă trezesc într-o încăpere în care se află o mulţime de alţi răniţi. Pe pereţii văruiţi în alb, coboară în marş coloane întregi de păduchi. Cotesc spre stânga şi cad pe cei trei pacienţi de lângă mine. Se pare că nu m-au considerat prea apetisant. Semn rău. Am îngheţat. Mă arde stomacul. Îmi joacă totul în faţa ochilor. Pe podea, un şobolan gras ciuguleşte ceva. O cască de oţel zboară şi-l loveşte. Fuge chiţăind în direcţia gropii cu cadavre.

Un sanitar mă întreabă cum mă simt.

— Ca dracu’, răspund eu cu un glas vlăguit.

— O să-ţi facem o injecţie, îmi spune, scoţând din buzunar o etichetă verde. Eşti norocos! Medicul regimentului a fost în toane bune. Când te-au aruncat în groapa cu hoituri, purtai eticheta roşie. Unde-ţi sunt lucrurile? Îmi datorezi ceva. Dacă n-aş fi fost eu, acum erai îngropat în noroi. Poţi să fii convins, amice!

— N-am absolut nimic, îi răspund cu o voce epuizată.

— Paraziţi ce sunteţi! mârâie el nervos. Toţi porcii de teapa ta aduc numai necazuri.

Îmi controlează buzunarele şi-mi descoperă ceasul: un obiect vechi, pe care mi l-a dat bunicul meu.

— Îl iau, hotărăşte el impasibil. Cred că merit şi eu un ceas ca ăsta, din moment ce te-am salvat, nu-i aşa?

Îl deschide şi-l duce la ureche.

— Nostim ceasornic, continuă el. O să-i port eu de grijă în locul tău. Să nu ne faci probleme. Încă nu te afli în tren. Te-am putea uita pe-aici, iar tancurile T-34 ale lui Ivan sunt pe drum şi sunt burduşite cu specialişti în împuşcarea în ceafă.

Îl las să-mi ia ceasul. În secunda în care se iveşte un *Sanitäts-Feldwebel,* dispare la fel de repede ca şi şobolanul de cadavre.

— Straşnic te-au mai aranjat! spune *Feldwebelul,* un bărbat vârstnic, cărunt, cu mulţi ani de serviciu militar la activ. O să am grijă să ţi se facă o injecţie înainte de a vă duce la tren.

Îi mulţumesc şi mă întreb ce-o să vrea în schimb.

— Nu-mi mulţumi, surâde el prietenos. Te-aş sfătui însă ceva. Să nu gemi. Încleştează-ţi fălcile şi nu scoate niciun sunet. Dă-le senzaţia că te simţi bine. Dacă nu, să ştii că nu te vor lua, chiar dacă porţi zece etichete verzi. Cei care fac gălăgie dau bătaie de cap!

Încep să moţăi şi mă întreb unde ar putea fi ceilalţi. Îl visez pe Porta într-o bucătărie plină de aburi gătind „supa tuturor ruşilor”.

— Vrei să-ţi vinzi eticheta verde? întreabă un intendent din patul de alături, care-mi întinde nişte pietricele strălucitoare. Diamante, spune el, încercând să mă tenteze.

Îl privesc lung. Cred că e ţicnit. Nimeni nu şi-ar vinde unica şansă de a pleca de aici când ruşii mai au puţin şi bat la uşă.

— Sper să te sufoci în propriul tău rahat, şuieră el furios, întorcându-mi spatele şi încercând să-i convingă pe ceilalţi să facă schimbul.

În curând, ajunge să le ofere blocul său din Hamburg:

— E o clădire mare, spune el, întinzându-şi braţele să le arate cât e de spaţioasă. Patruzeci şi opt de apartamente, cu chiriaşi care plătesc gras. Nouă spaţii comerciale de pe urma cărora puteţi obţine o chirie maximă!

— Bagă-ţi-o undeva, râd ceilalţi batjocoritor. Încearcă să

faci trocul cu Ivan, care o să vină curând. În mod sigur se vor găsi câţiva ruşi care vor vrea să fie proprietarii unui bloc din Hamburg.

— Am impresia că nu realizaţi ce vă ofer, continuă el cu încăpăţânare. La sfârşitul războiului va fi o adevărată afacere să ai un bloc ca ăsta în centrul Hamburgului. Proprietarii de imobile şi de pământ se vor descurca bine întotdeauna. Te poţi şterge la fund cu banii într-o ţară care a pierdut un război.

— E-n regulă! râde un genist întins lângă perete. Halal noroc pe tine! Tot ce am e o bicicletă fără cauciucuri, dacă nu mi-or fi furat-o şi pe-aia! În schimb, am eticheta verde!

Proprietarul blocului şi al diamantelor izbucneşte în plâns, îşi dă deodată seama cât de sărac e.

— Vreau să plec de aici, urlă el isteric.

— Bineînţeles că vei pleca, îl asigură un *Gefreiter* cu faţă de şobolan. Dar în altă direcţie, spre Siberia!

Toţi cei cu etichetă verde râd maliţios. Fac atâta gălăgie de parcă ar sta de vorbă într-o berărie.

Un grup de sanitari cară raniţe şi se perindă agitaţi de la un capăt la altul al coridoarelor.

— Haideţi mai repede! răcneşte isteric un medic din Statul-Major. Ruşii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta!

Sanitarul care mi-a luat ceasul se apropie de mine şi-mi înfige un ac în braţ.

— Hai, omule! rânjeşte el, potrivindu-şi raniţa burduşită din spinare.

Mă încolăceşte cu braţul pe după umeri şi mă ajută să mă ridic.

— Poţi să stai în picioare?

— Cred că da, răspund eu, muşcându-mi buzele.

— Ar fi bine să poţi, mârâie el. E singura ta şansă. Dacă nu te ţii pe ţurloaie, te vor lăsa aici. Chiar dacă ai pe tine cincizeci de etichete verzi!

Mă agăţ de el şi mă străduiesc să par cât mai vioi. Dacă-şi dă seama că sunt o povară, mă va azvârli ca pe-un pachet de ţigări gol.

Strada se pierde într-o mare de noroi. Pretutindeni zac

târgi şi echipament abandonat. Gemând, răniţii înfăşuraţi în bandaje însângerate se târăsc asemenea unor şopârle în agonie. Din depărtare se aud huruitul motoarelor şi tunetul „râşniţelor”. Un P-4 arde în mijlocul drumului. Trupurile soldaţilor din echipaj atârnă carbonizate din trapele deschise. Ochii lor goi ne fixează.

— E timpul s-o ştergem de aici, rânjeşte obraznic sanitarul „meu”, trăgând un şut într-un rănit cu picioarele amputate care se târăşte pe drum. De ce n-or rămâne oamenii ăştia în pat? mârâie el, scos din sărite. N-o să-i lase nimeni să se suie în tren şi vor sfârşi terciuiţi sub şenilele unui tanc!

Deasupra gării plutesc ciuperci întunecate, de pâclă. Ne izbeşte un suflu fierbinte. Plouă peste noi cu bucăţi de asfalt, pământ, ţiglă, tablă contorsionată şi schije de oţel. Un întreg atelier de tâmplărie zboară prin aer şi se sfărâmă printre ruinele caselor. Cu un sunet metalic, un cazan se prăbuşeşte în mijlocul unui grup de răniţi. Pe stâlpi atârnă trupuri sfârtecate. Corpuri fără capete. Corpuri fără spinări. Suflul le smulge şi le ataşează altor cadavre.

— Am reuşit, zice sanitarul, împingându-mă într-un vagon de marfă acoperit.

— Aici sunt şi camarazii tăi, rânjeşte el, bătându-mă cu mâna pe umăr.

Se pierde în mulţime, purtând în spinare raniţa burduşită.

Albert mă îmbrăţişează, iar dintr-un colţ Micuţul îmi face semn cu mâna. Bineînţeles, Porta stă lângă soba încinsă şi coace cartofi.

— Ai fost cam greu de găsit, spune Gregor, dar ne-a ajutat sanitarul care te-a adus aici. Ne-a costat destul de scump.

— Gorobetele ăla e mai şmecher decât toţi caizii din Germania, intervine Porta. Un adevărat maestru!

— Mă rog la Dumnezeul negrilor ca porcul ăsta să nu reuşească să plece şi să-i zboare Ivan scăfârlia, spune Albert pe un ton mânios.

Îşi împreunează mâinile, înălţându-şi evlavios privirea spre tavanul murdar al vagonului de vite. Ca şi cum s-ar fi

aşteptat ca Dumnezeul african să se arate de-acolo.

Trenul se smuceşte violent. Cele două locomotive grele care-l trag şuieră prelung, sfredelitor.

În spatele vagonului, cineva începe să cânte:

Zu mir zu Kommen ist nicht leicht fü dich,
Und bis zum Tode sind es bloss vier Schritt.[41]

Porta scoate un carneţel negru din raniţă, linge un ciot de creion şi scrie tăcut.

— Ce tot faci acolo? întreabă Bătrânul.

— Socotesc cine nu şi-a plătit dobânda de optzeci la sută în timp ce eu am fost plecat la război. Se pare c-o să fiu destul de ocupat când m-oi întoarce la Berlin! Vreo doi-trei indivizi s-ar putea trezi cu fundurile ciuruite!

— Eşti convins că ne îndreptăm spre Berlin? întreabă neîncrezător Gregor.

— Bineînţeles că sunt convins. Am luat pentru toată gaşca bilete spre Berlin. Am un prieten bun, un *Gefreiter* din Statul-Major, care este funcţionar la Căile Ferate regionale. L-am păsuit cu dobânda de optzeci la sută, ca să ne garanteze că vom ajunge la Berlin.

— O să te păcălească, declară abătut Bătrânul, rezemându-se de peretele îngheţat al vagonului.

— Nu el! spune Porta. E, într-adevăr, un porc, dar nu e un porc împuţit!

De unsprezece zile trenul sanitar şerpuieşte prin Ucraina şi Polonia. Apoi prin Cehoslovacia. Trece pe lângă Eger şi Hof, după care o ia spre nord, transportându-i pe răniţii care au mai rămas în viaţă.

Într-una din seri, trenul intră cu scrâşnet de frâne în Berlin, Anhalter Bahnhof.

— Nu pot să-mi cred ochilor! strigă Bătrânul, clătinând încet din cap, în semn de admiraţie. Porta, eşti mare! Cea de-a opta minune a lumii, asta eşti!

— Nu v-am spus că ne îndreptăm spre Berlin? replică Porta, care se preface mai bolnav decât în realitate în clipa

[41] Nu-ţi vine uşor să te întorci la mine,/ Când moartea e la câţiva paşi.

în care se deschid uşile şi în vagon se urcă un grup de sanitari gata să ne transporte.

— De unde veniţi? întreabă un *Hauptfeldwebel* cu o voce guturală, de cazarmă.

— Din găoaza Universului, răspunde Porta, rânjind cu toată faţa.

— Nu face pe nebunul cu mine, *Obergefreiter!* strigă răutăcios *Hauptfeldwebelul,* îndreptându-şi uniforma sa jignitor de curată, făcută la comandă.

„Berlin, Berlin, so sehen wir uns doch wieder…”[42], cântă Porta, în vreme ce două asistente îl cară gâfâind de pe peron spre ambulanţa care aşteaptă.

[42] Berlin, Berlin, iată că ne revedem…

„Când soldaţii tineri încep să ucidă,
E foarte greu să-i mai opreşti.”

Ne obişnuisem să ucidem zilnic. Nu mai există armă pe care să n-o folosim ca adevăraţi experţi: începând cu lanţuri pentru sugrumat până la mitraliere grele şi tunuri. Cei mai mulţi dintre noi putem ucide cu mâinile goale. O lovitură puternică dată cu muchia palmei. Două degete ţepene. La douăzeci de ani suntem deja mai bătrâni decât bunicii noştri la şaptezeci. Aflasem mai multe lucruri despre viaţă şi moarte decât învăţaseră ei în decursul anilor. Nu trecem niciodată pe lângă un trup fără să-i tragem un glonţ în ţeastă. Înainte să intrăm într-o casă, ne deschidem drumul cu o grenadă. Nu ne facem niciodată iluzii. Nu ne surprinde nimic.

Suferisem prea multe şocuri. Nervii ne sunt zdruncinaţi de sute de ambuscade periculoase şi atacuri neaşteptate ale artileriei. Violurile sunt o distracţie pentru noi, mai ales dacă e vorba de-o singură femeie pentru întreaga companie. Ne mulţumim cu ce apucăm. N-avem prea mult timp la dispoziţie, iar moartea ne pândeşte de undeva de-aproape.

OPTZECI LA SUTA

— Sally e la Berlin! strigă fericit Porta. E la Cartierul General.

— La Ministerul de Război, îl corectează *Sanitäts-Feldwebelul.*

— Şi mai bine! rânjeşte viclean Porta. Exact ce-am spus eu întotdeauna: dacă te iubeşte Dumnezeu, soarele străluceşte mereu! Sally la Berlin! Sally la Ministerul de Război! O chestie ca asta îmi dă încredere în viitor!

Râde cu poftă.

Chiar în clipa aceea, intră în salon, în fruntea suitei sale, medicul-şef, un *Oberst.*

— Se pare că-ţi revii cu o viteză uluitoare, comentează medicul-şef, ascultându-l pe Porta cu stetoscopul. Ieri erai complet paralizat şi aveai febră! Să-mi spui şi mie secretul tratamentului care face minuni peste noapte. Mi-ar fi de mare folos când voi trata alte cazuri disperate!

— Domnule *Oberst,* să trăiţi! surâde Porta, fericit. Cred că mi s-a întâmplat, să trăiţi, exact aşa cum scrie şi-n Biblie, domnule! Chestia cu omul din Palestina, să trăiţi! Iisus a spus: „Ridică-te şi umblă!”, şi ologul s-a sculat şi a plecat cu desaga pe umăr, să trăiţi!

— Se pare că într-adevăr s-a petrecut şi cu tine ceva asemănător, spune sec medicul-şef. Mai bine te-am trimite la batalionul convalescenţilor să faci puţină mişcare ca să-ţi restabileşti complet sănătatea.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! Cel de colo, *Obergefreiter* Creutzfeldt, domnule! Şi el s-a vindecat tot în cursul nopţii. Nu-l mai doare spatele absolut deloc!

Micuţul face furios semn cu capul în spatele medicului-şef, ridicându-şi braţele, nedumerit. Nu mai pricepe nimic. Plănuiseră să ajungă la un spital din Berlin şi să nu se mai mişte de-acolo până la sfârşitul războiului.

— Mă bucur s-aud că şi Creutzfeldt a fost pălit de acelaşi acces de sănătate acută! zâmbeşte sarcastic medicul-şef. În cazul ăsta, o să-l luăm şi pe el. Vă mutăm pe amândoi la batalionul convalescenţilor.

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! cârâie Porta. Suntem pe cale de a fi desemnaţi pentru o misiune specială. Ministerul de Război, domnule!

— Asta n-o mai cred, să vă mai văd şi pe-acolo, răspunde medicul-şef cu un hohot înăbuşit. Deocamdată vă duceţi la prăvălia convalescenţilor, iar cârjele le predaţi la magazie. Îşi dă seama oricine că nu mai aveţi nevoie de ele.

— Ce tâmpenie! îi şopteşte sanitarul lui Porta, în timp ce-i scoate din încăpere.

— Crezi? râde prosteşte Porta. Peste câteva zile o să fii în stare să-ţi pui şi fundul la bătaie, doar-doar să faci schimb cu noi! Ne vom lăfăi în scaunele de la Ministerul de Război, manevrând generali şi alţi granguri după pofta inimii.

După ce Porta şi Micuţul se tocmesc pe la nenumărate puncte de control, are loc o întâlnire zgomotoasă în biroul *Oberfeldwebelului* Sally din Ministerul de Război, departamentul AWA[43].

— Îmi place, exclamă Micuţul, copleşit, ţopăind pe o canapea cu arcuri.

Porta se lăfăie într-un fotoliu adânc, cu o ţigară în colţul gurii. Îşi deschide uniforma la gât şi îşi împinge boneta pe sprânceana stângă. Asta e poziţia lui preferată. Are impresia că-i dă prestanţă.

— Ce-aţi zice de o picătură de ceva, ca să vă cureţe din gât bacteriile de spital? sugerează Sally, luând o sticlă dintr-un dulap pe care scrie: *„Geheime Kommandosachen[44]”.*

— Cu plăcere, răspunde Porta, suflând un nor mare de fum. Umple-le cum trebuie, dacă tot te-ai apucat. Nu vreau să le tot umpli, fiindcă o să te surmenezi!

Ciocnesc, înclinându-se cu aroganţă, în stil ofiţeresc. Oricum, se află la Ministerul de Război. Porta dă paharul de duşcă şi apoi scurge ultimele picături.

— Am auzit că te-ai distrat de minune cu pisica sălbatică pe care ţi-am trimis-o[45], râde Sally cu poftă. Ce-ai zice de încă una? Mai am două bestii din astea şi ţi le pot oferi oricând, dacă vrei să-i mai dai o lecţie unui „prieten”.

— Să nu mai aud de pisici sălbatice! protestează îngrozit Micuţul, arătându-şi cicatricele dobândite în urma întâlnirii cu prima dintre ele.

— Trebuie să ne desemnezi de îndată pentru serviciul special, spune Porta cu seriozitate, împingând paharul pentru a fi reumplut. Suntem deja cu un picior în Rusia.

— Se poate rezolva comod, făcând planuri împreună şi bând şliboviţă, sugerează Micuţul.

Izbucneşte într-un hohot de râs.

— Ce părere aveţi de HDV? îi întreabă Sally. E destul de

[43] AWA – *Allgemeine Wehrmachtsangelegenheiten* – Afacerile Generale ale Armatei.
[44] Ultrasecret.
[45] Vezi *Curtea Marţială.*

confortabil acolo. Nu aspiră nimeni la Valhalla, tânjind după tunetul războiului.

— Unul dintre locurile în care se mănâncă regulamentul pe pâine şi se scuipă atât de repede precum artificiile de Crăciun, încuviinţează Porta. Sună promiţător pentru noi. Pune-ne urgent pe statul de plată, să dăm cât mai repede toate planurile peste cap. Sunt foarte îngrijorat, continuă el, aplecându-se confidenţial peste biroul de mărimea unui teren de aterizare pentru elicoptere. Există câţiva inşi în Berlin care-şi închipuie că nu mai valorez nici doi bani, şi asta numai fiindcă am fost plecat puţin în Rusia să mă ocup de bunul mers al războiului. Am cercetat niţel zona şi am realizat, spre marea mea tristeţe, că nimeni nu mă mai consideră demn de luat în seamă. Până şi cei de la bordelul „Minna cea lacomă” se fac că nu mă mai cunosc. Minna s-a prăpădit de râs când i-am amintit că are să-mi plătească dobânda de optzeci la sută. A îndrăznit să-mi ceară plata în avans dacă vreau s-o călăresc pe una dintre târfele ei scheletice. Acum am ajuns la faza în care un bărbat nu mai are altceva de făcut decât să reguleze, să bea şi, din când în când, să mai facă şi câte-o stare depresivă. După ce-am auzit că eşti în Berlin, mi-a revenit moralul. Până să aflu de tine, am stat pe-un scaun cu frânghia în jurul gâtului.

— Ai făcut cea mai mare greşeală a vieţii tale refuzând postul de bibliotecar la comandamentul din Paderborn pe care ţi l-am oferit. Ziceai că preferi să conduci un tanc, fiindcă-i mult mai distractiv.

— Pe atunci nu ştiam că Gröfaz mă va trimite la război, se scuză Porta.

— Şi totuşi, te-a trimis, surâde Sally. Te-ai trezit, ca toţi ceilalţi, sub ploaia de foc a obuzelor. Câţiva dintre noi am judecat însă la rece şi am rămas sub ploaia, mult mai puţin periculoasă, a documentelor şi a maşinilor de scris. Şi-o să continuăm aşa până într-o bună zi când se va instala pacea şi soarele ne va încălzi din nou.

— Am fost un prost, admite Porta cu tristeţe, privindu-se cu un ochi critic în oglinda din spatele biroului. Ţine-ţi firea, Porta! se răsteşte el către mutra din oglindă. (Îşi răsuceşte

capul astfel încât, cu un efort, îşi poate vedea profilul.) Ai o figură destul de inteligentă, îi explică el satisfăcut celui din oglindă. Târâturile alea vor afla cât de curând că nu scapi nepedepsit dacă tragi în piept pe-un om de optzeci la sută.

Oberfeldwebel Sally se lasă pe spate cu scaunul său rotativ.

— Că veni vorba, ştiai că Egon Pufarezu' ţi-a suflat situaţia? Trăncăneşte peste tot că ai un cap pătrat, umplut cu *Sauerkraut,* şi că, dacă te vei întoarce de pe front, va avea el grijă să fii deportat într-un colţ împutit al Bavariei, unde toată populaţia e oligofrenă.

— Iisuse! exclamă Micuţul, prefăcându-se înfricoşat şi pocnindu-se cu mâinile peste frunte. Era şi timpul să-l lăsăm pe Adolf să-şi vadă singur de război şi să facem niţică ordine pe frontul de-acasă.

— Ia te uită! strigă indignat Porta. Mitocanul ăla a făcut o glumă cam grosolană. Asta ca să n-o numesc tentativă de sinucidere sau ceva de genul ăsta.

— Hai să mergem şi să-l pocnim cu un sac cu nisip, propune Micuţul.

— Nu precipitaţi lucrurile şi nu vă repeziţi să faceţi ceva ce-o să regretaţi mai târziu, îi avertizează Sally, umplându-le iarăşi paharele. Ascultaţi la mandea! O să vă convingeţi că nu vă sfătuiesc de rău. Acţionaţi întotdeauna numai conform unui plan de bătaie bine gândit.

Porta priveşte visător pe fereastră. Urmăreşte un şlep încărcat care pluteşte pe Landwehr Kanal; la cârmă se află o femeie grasă, iar la cart una slabă.

— Egon e un nemernic! răbufneşte el nervos, bătând cu pumnul în pervazul ferestrei. O să-l împuşc drept în inimă ca să i-o fac fărâme. O să moară mai curând decât îşi imaginează.

— Cunosc câţiva oameni cărora le place să se îmbrace ca popii, spune Sally pe un ton misterios.

Îşi aprinde un trabuc brazilian şi suflă un nor de fum peste birou.

— În veşminte de popă? întreabă nedumerit Porta, afundându-se în fotoliu. Scutecele alea în care se vâră ei

când vor să stea la taclale cu Iisus şi cu Dumnezeu?

— Vorbesc despre straiele preoţilor, spune încântat Sally, pufăind vârtos din trabuc. Oamenii ăia ştiu ce vor. Când apar în văzul lumii, poartă în mâna stângă Cartea lui Moise şi par adevăraţi sfinţi. „Iisus ştie totul despre tine", îţi spun când te văd, după care scot de sub sutană un „desfăcător de suflete" şi totul se termină cât ai clipi. Încasează o treime din tot ce-adună!

— Cum pot fi găsiţi băieţii ăştia? întreabă Porta cu interes. Doar nu sunt nişte macaronari ordinari?! Ăştia nu se ating de nimic din ceea ce strâng.

— Sigur că nu, râde Sally din inimă. Sunt tari! Cei mai afurisiţi indivizi din Berlin-Moabitt. Prieteni buni cu mine!

— Cât de buni? se interesează Porta, cu o suspiciune sănătoasă.

— Suficient de buni încât să vină să te cunoască, dacă le-aş cere-o, zâmbeşte tâmp Sally, dezvelindu-şi dinţii albi, încadraţi de o margine delicată de aur.

— Ai un dentist foarte bun, oftează Porta cu invidie, sugându-şi unicul dinte, care, după ce că e singurul, mai e şi negru.

— Aşa e, răspunde Sally. Locuieşte chiar în colţ, pe Prinz Albrechtstrasse.

— Bănuiesc că e şi dentistul lui SS Heini[46], se interesează Porta, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Ai ghicit, răspunde Sally, râzând fericit. Pe când răsfoiam nişte documente vechi din zilele Weimarului[47], am descoperit câteva pete pe blazonul familiei lui. Aşa că nu trebuie să stau niciodată la rând şi nici să achit nota de plată!

— Ai grijă să nu te prindă într-o bună zi. Or să te spânzure în mod sigur, îl avertizează Porta pe un ton

[46] Este vorba de Heinrich Himmler – şeful SS.

[47] În Germania silită să încheie armistiţiu la sfârşitul primului război mondial, Adunarea Naţională a votat Constituţia de la Weimar, la 11 august 1919, care a rămas în vigoare până în 1933, când au venit la putere naţional-socialiştii. Perioada cuprinsă între 1919-1933 este cunoscută în istoria Germaniei sub numele de „Republica de la Weimar" (n.t.).

sumbru. Eu nu l-aş lăsa pe unul din SS să-mi aranjeze dantura! La sfârşitul războiului, s-ar putea întâmpla să se afle că aurul provine din gura unui jidan care a sfârşit ars în vreun cuptor!

Sally râde din inimă şi îşi netezeşte uniforma sa elegantă, făcută la comandă.

— Până să-şi amintească cineva de mine, pe voi doi or să vă mierlească eliberatorii şi or să vă arunce în stradă, să vă mănânce ciorile! Până atunci, eu voi deveni de neînlocuit. O să fie nevoie de câţiva germani „curaţi" care să-i înlăture pe eroii din ultimii ani!

— Şi crezi că te vor folosi pentru aşa ceva? zâmbeşte Porta, cu un aer îngăduitor. Nu sunt ei atât de fraieri!

— Sunt sigur, accentuează Sally, apăsând pe un buton de sub birou. Dar haideţi să atacăm problemele voastre, ca să le putem veni de hac ticăloşilor care vă fac necazuri.

Se aude un ciocănit precaut în uşă. În birou intră un *Gefreiter* uscăţiv, cu ochelari de învăţător. Are o expresie nefericită pe chip. Face o încercare nereuşită de a-şi pocni călcâiele milităreşte, dar sunetul se aseamănă mai mult cu plescăitul picioarelor unei găini care se bălăceşte în apă călduţă.

Sally se reazemă de spătarul scaunului şi-l priveşte pe *Gefreiter* cu superioritate. Acesta stă ţeapăn în faţa biroului, privind ca un câine credincios care aşteaptă porunca stăpânului.

— Ascultă-mă cu atenţie, Lange. Răspunzi ca *Unteroffizier* Hartnacke să ajungă la „Gâsca cu trei picioare" la ora optsprezece fix, cu echipamentul special la el. Îl vor contacta doi *Obergefreiteri* de la Blindate.

— Am înţeles, să trăiţi! scrâşneşte Lange, încercând să-şi pocnească din nou călcâiele.

— Las-o baltă, mormăie resemnat Sally. N-ai să reuşeşti niciodată! Uită-te cum îţi fâlfâie mâinile! Ţine-ţi degetele alea de pungaş lipite de dunga pantalonilor! Fruntea sus şi încordează-ţi fundul! Îţi atârnă braţele ca şi cum te-ai pregăti să te scarpini în fund! De fapt, cred c-ai s-o şi faci. Te trimit în braţele lui Ivan. Poate-o reuşi el să te înveţe

cum se stă în poziţie de drepţi. Eşti un soldat de nimic, un bou! Deci, ce eşti, Lange?

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! *Gefreiter* Lange e un soldat de nimic, un bou, domnule!

— Ieşi afară! ordonă Sally, făcându-i semn cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să gonească o muscă de pe o felie de pâine cu gem.

Gefreiter Lange face câţiva paşi înapoi şi, bineînţeles, se împiedică de prag şi cade. Se ridică cu greu, se ciocneşte de un civil şi închide cu grijă uşa în urma lui.

— Iisuse şi Marie, ce clovn! pufneşte Micuţul de pe covor, (Îşi ridică paharul pentru a-i fi umplut încă o dată.) Ah, câte ne-a fost dat să vedem, nouă, prusacilor, în anii ăştia de război!

— Înainte să ajungă aici, a fost profesor la o universitate oarecare din sud, explică Sally cu calm. După ce a ras aproape complet o companie din bătaia puştii, mi l-au trimis mie pe cap. Ca soldat, e complet neajutorat, dar se pricepe să se folosească de creioane, radiere şi alte chestii de-astea.

— Uneori e bine să ai asemenea oameni pe lângă tine, recunoaşte Porta. Câteva cuvinte şterse de pe un raport sumbru îl pot preschimba de urgenţă într-o ştire binevenită.

La câteva minute după ora şase, Porta şi Micuţul se furişează la „Gâsca cu trei picioare” unde *Unteroffizier* Hartnacke s-a instalat deja la bar, în faţa unui castron de salată cu sos de usturoi. Ca de obicei, Micuţul se aşază pe două scaune.

— Câte unul pentru fiecare bucă, îi explică el râzând chelneriţei urâcioase.

Pare grasă, pentru că poartă o rochie mult prea strâmtă.

Îşi toarnă şliboviţă cu bere.

— Face bine la nervi, rânjeşte Porta, golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură.

— Încă unul? întreabă chelneriţa pe un ton răstit.

Îşi trece furculiţa prin păr, apoi o înfăşoară, împreună cu un cuţit, într-un şerveţel de hârtie pe care-l aşază lângă farfuria unui client.

— O să răguşeşti foarte repede dacă pui mereu întrebări, rosteşte Micuţul pe un ton prietenos.

Porta se întoarce şi-i face cu ochiul bărbatului masiv.

— Am auzit că faci treabă bună fără prea mult tămbălău.

— Mi se spune „Soluţia Finală”, răspunde laconic Hartnacke, cărând sos de usturoi în gură ca şi cum ar arunca fân cu furca.

— Şi nu gafezi niciodată? întreabă Porta cu suspiciune. O mai duc mult cei de care te ocupi tu? Vreau să spun, mai apucă să-şi ia rămas-bun de la viaţă?

— M-am născut la Chicago, spune mândru Hartnacke. Mama mea e din Palermo. Tata a fost trimis înapoi în Grecia. Restul îl bănuieşti.

— Iisuse şi Marie! zbiară entuziasmat Micuţul. Asta sună destul de promiţător.

— Care-i damblaua ta? se interesează Porta, ca un profesionist. Am auzit că te îmbraci în haine preoţeşti. „Aleluia! Dumnezeu să te aibă în pază!”, spui toate chestiile astea, nu?

— Faci tu cinste? întreabă Hartnacke, împingând în faţă paharul gol.

Porta îi face chelneriţei semnul clasic pentru a le umple din nou paharele.

— Vezi tu, şopteşte Hartnacke cu o voce conspirativă, punând mâna pe un pachet mare de lângă el. Când apare câte unul dintre „aleşii Domnului”, oamenii devin în general prietenoşi şi se simt puţin stânjeniţi. Nici chiar cei mai mari ticăloşi nu trec nepăsători pe lângă un popă, iar când se termină slujba, copoii de la „Alex”[48] sunt mai îngăduitori cu un preot decât cu un bădăran de *Unteroffizier* neamţ.

— Ticăloşii din *Kripo* mişcă vreun deget la găinăriile pe care le fac ăştia d-alde noi? întreabă Porta, privind atent portretul şifonat al lui Hitler de pe perete.

— Nu chiar, recunoaşte Hartnacke, înmuind o bucată de pâine în urmele sosului de usturoi. Se interesează de noi numai de formă, căci, de fapt, au prea mult de furcă cu sabotorii şi adversarii politici, care sunt împotriva anexării

[48] Circa de poliţie din Alexanderplatz.

Austriei la bătrâna Germanie. Dacă vreun nenorocit mai zelos îşi vâră nasul prea mult, „ministrul de Război” Sally apasă pe un buton şi, până să se dezmeticească, tipul se pomeneşte azvârlit într-o pădure poloneză, la vânătoare de partizani. N-o să avem probleme atâta timp cât ne ţinem departe de politică. De exemplu, dacă vrei să-l trimiţi dracului pe un *Gauleiter,* cu un baston de dinamită vârât în fund, să nu vii la mine. Am avea necazuri. Băieţii de la „Alex” mişună peste tot şi ne-ar dibui imediat. Nu vor avea linişte până nu vor da de cineva pe care să-l convingă să mărturisească.

— Încep să înţeleg, murmură Porta, cu un aer gânditor, lungindu-şi gâtul s-o vadă mai bine pe femeia îmbrăcată cu o capă de piele. Apari în haina preoţească, afişezi un zâmbet smerit şi-o întrebi pe „victimă” când a călcat ultima oară în biserică. Până să se gândească, ai şi turnat în ea o grămadă de plumb. Salut şi pupă-l din partea mea pe „ăl bătrân”!

— Ceva de genul ăsta, recunoaşte Hartnacke. Ce-aţi zice de-o friptură caldă? Friptura de cal ţi-o dau fără cartelă.

Propunerea lui stârneşte o ceartă aprinsă cu chelneriţa, care nu vrea să servească mâncare caldă la bar. Când vede însă că Micuţul îşi scoate cuţitul de luptă din cizmă şi i-l pune nepăsător între picioare, întrebând-o dacă a mai avut de-a face cu una atât de ascuţită, cedează.

— Nu s-a prins nimeni că faza cu preotul e o cacealma? întreabă Micuţul, cu gura plină de friptură de cal în sânge.

— Da, e curios, intervine Porta. Dacă aş auzi că un amic de-al meu a fost pus pe drumul fără de întoarcere de către un ţârcovnic, n-aş mai lăsa pe niciun cioroi din ăsta negru să se apropie de mine. Mai întâi l-aş bumbăci cum se cuvine.

— Cei mai mulţi oameni în toată firea sunt mai proşti decât erau când s-au născut, explică Hartnacke, şi nu trebuie să uitaţi că singurul tip care şi-a dat seama că un popă i-a jucat festa nu mai poate vorbi. E mort!

— Cum îi mierleşti de obicei? întreabă Porta cu interes, comandând încă o friptură.

Hartnacke tace cât timp chelneriţa îi serveşte cu bere şi şliboviţă.

— Folosesc numai metode verificate şi sigure. Laţul de oţel sau un pistol cu amortizor nu fac mizerie în jur. Terciul ăla sângeriu e scârbos. Am învăţat nişte chestii la fortăreaţa Zittau, unde m-am dus ca voluntar. Ştiam că ăia te învaţă ceva ce nu poţi afla din altă parte, pe timp de pace.

— Ce fel de chestii? întreabă Porta, împingând nervos o prostituată care e pe cale să se aşeze lângă el.

Femeia deschide gura să spună ceva, dar o închide rapid în momentul în care dă cu ochii de cuţit şi de boxul cu ţinte.

— Am învăţat şmecheriile pe care un domn educat n-ar trebui în niciun caz să le ştie, continuă Hartnacke, ducând la gură ultimele bucăţi de friptură, cu gestul unui om care curăţă o cocină.

Câteva ore mai târziu, pleacă împreună de la „Gâsca cu trei picioare”. Porta spune, cu o voce abia auzită, dându-i lui Hartnacke un ghiont în coaste:

— Vreau ca Egon Pufarezu’ să dea ortu’ popii instantaneu. Dar ticălosul ăsta netrebnic trebuie să afle că eu sunt cel care i-a venit de hac! Îndată ce-i trimiţi sufletul lui negru în iad, să laşi pe cadavru un bilet pe care să scrie: „Optzeci la sută”, ca să afle tot Berlinul ce păţesc cei care nu vor să-şi plătească dobânda.

— Nu e puţin cam imprudent? întreabă precaut Hartnacke. Toată lumea ştie că tu eşti persoana care cere această dobândă, şi chiar dacă sticleţii de la „Alex” nu sunt aşi în dezlegarea crimelor, nu-şi vor scrânti prea mult minţile să-şi dea seama cine-i făptaşul. Pufarezu’ are o şleahtă întreagă de târfe. Câteva dintre ele tot or să ciripească, şi atunci băieţii de la „Alex” te vor înhăţa cât ai clipi.

— N-are niciun farmec dacă nu e clar că de la mine i s-a tras, râde din inimă Porta. Plăcerea asta merită riscul.

— Bine. Oricum, e vorba de capul tău, răspunde nepăsător Hartnacke. Eu voi avea grijă să nu se afle nimic despre mine.

— Normal, zâmbeşte Porta. Când vor descoperi pe cadavru biletul pe care scrie optzeci la sută, mulţi de oameni din Berlin vor tremura de frică şi se vor agita să-şi plătească datoriile.

— Răbdarea noastră are şi ea limite, răbufneşte Micuţul. Or să afle toţi că ne-am întors din război. Când Pufarezu' o s-o păţească, ne vom ocupa de piticania aia afurisită.

Porta îl sună pe Egon de la un telefon public, aducându-i fericita veste a reîntoarcerii sale la Berlin.

— Doamne, ţine-mă! Eşti chiar tu, Porta? Ce surpriză plăcută! strigă Egon. Nu ţi s-a întâmplat nimic rău în războiul ăsta crud? Aud că se petrec lucruri îngrozitoare pe-acolo! Tocmai când te gândeşti la un prieten drag, auzi că, de fapt, a murit!

— Nu-ţi face griji, îl linişteşte Porta. Am mai multă viaţă în mine decât ai sperat tu şi alţi câţiva. Te-ai putea convinge de chestia asta dacă până la opt seara n-o să-mi plăteşti datoriile pe ultimii doi ani!

— Dragul meu Porta, totul s-a schimbat de când ai plecat tu să mai cucereşti niţel *Lebensraum*[49] pentru bătrâna Germanie, draga de ea. Îmi pare rău că trebuie să fiu primul care ţi-o spune, dar să ştii că ţi-au preluat alţii afacerile. Sunt nişte oameni nesuferiţi! Zău! Nu-i vezi niciodată zâmbind!

— Lasă asta! răcneşte Porta, pierzându-şi stăpânirea de sine. (Suflă fumul în receptor, ca şi cum acesta ar fi fost faţa lui Egon.) Vii când ţi-am spus şi-mi dai mălaiul. Şi pe nesuferiţii ăia să ţi-i bagi în cur, dacă mai ai loc şi pentru ei!

— Dragul meu Porta, replică Egon pe un ton mulţumit, doar nu-ţi închipui că vreau să dau ortul popii, nu? Mai ales acum, când viitorul pare să fie destul de promiţător!

— Ascultă-mă cu atenţie, băi găoază de maimuţă, fiu de târfă sălbatică, şacal împuţit şi trădător! răcneşte Porta în receptor. Dacă nu apari cu un sac de parale, ţine minte că ţi se va întâmpla ceva rău. Ceva foarte, foarte rău. Ceva care te va separa pentru vecie de lumea asta!

— Aaa, n-ai să faci tu aşa ceva, nechează Egon, agitat,

[49] *Lebensraum* – spaţiu vital (n.t.).

izbind înfricoşat telefonul de perete.

— Gândeşte-te bine, secătură, cine e şeful!

Porta lasă receptorul să atârne. De departe, se mai aude încă vocea subţire a lui Egon.

— S-a cam speriat, rânjeşte satisfăcut Micuţul. Precis o să vină.

Dar Micuţul se înşală. Egon nu apare. A doua zi, Porta şi Micuţul se duc pe Sperlingstrasse, însoţiţi de *Unteroffizier* Hartnacke, pentru a purta o discuţie intimă cu Egon Pufarezu'. Când să intre pe poarta blocului lui Egon, Viola Sparge-Boaşe apare ca o vijelie şi-l îmbrânceşte pe Micuţul.

— Ce dracu', zbiară el enervat, ridicându-şi boneta din mocirlă. De ce nu te uiţi pe unde umbli, scroafa obeză ce eşti?

— Eu, scroafa obeză? răcneşte Viola, simţindu-se jignită şi lovindu-l cu piciorul în gleznă.

— Ce naiba faci, târfă de doi bani, de mâna a şaptea? explodează Micuţul, scos din minţi, ţopăind într-un picior şi frecându-şi glezna lovită. Las' că te aranjez eu, o să te rup în două ca pe o zdreanţă!

— Şterge-o, ţărănoiule! şuieră Viola pe un ton arţăgos. O să-ţi zbor fuduliile! Dacă ai aşa ceva!

— Cred c-ai pus-o numai cu caracatiţe, pufneşte Micuţul, lovind cu pumnul în direcţia Violei.

Dacă ar fi atins-o, ar fi omorât-o cu siguranţă, dar ea reuşeşte să facă un pas înapoi şi scapă nevătămată. Apoi îl pocneşte cu piciorul în genunchi. Repetă gestul, băgându-i şi un deget în ochi. Micuţul se rostogoleşte şi se prinde cu mâna de-un cărucior plin cu peşte, din faţa pescăriei. În aceeaşi clipă, îl şi ridică, răsturnând peştii stricaţi peste Viola. Bucăţi de peşte zboară prin aer.

— Gata distracţia! zbiară Porta, făcând o încercare nereuşită de a-i despărţi. N-avem timp de joacă. Am venit aici să rezolvăm nişte probleme!

Viola însă e complet turbată.

Înşfacă un peşte, îşi ia avânt, îl azvârle, dar greşeşte ţinta, în loc să-l lovească pe Micuţul, peştele îl izbeşte pe negustor, care tocmai ieşea din magazin. Cu un ţipăt

ascuţit, acesta cade pe spate. Piciorul lui de lemn zboară prin aer şi-o pocneşte pe Viola drept în faţă, dar ea îşi imaginează că Micuţul este cel care a lovit-o. Degetele i se încovoaie precum ghearele unui vultur şi zece unghii roşii brăzdează obrajii Micuţului. Simţind cum îi ţâşneşte sângele, Micuţul înşfacă piciorul de lemn al negustorului de peşte şi-o pocneşte pe Viola drept în cap. Piciorul crapă în două, dar Viola nu este încă învinsă. Are antrenament, e obişnuită să i se spargă sticle în cap. Răsuflând din greu, îl atacă în locurile mai sensibile. Degetele ei versate îşi fac loc pe sub mantaua lui şi pe sub cele trei perechi de izmene furate din stocul armatei.

Gura Micuţului se cască larg. Un răcnet sălbatic răsună pe întreaga stradă. Genunchii îi ajung la nivelul capului şi, o clipă, pare suspendat în aer. La Zirkus Kranz ar fi provocat un ropot de aplauze. Se rostogoleşte pe stradă, urmat de o tricicletă de marfă, încărcată cu saci de porumb. Micuţul e într-o stare atât de jalnică, încât nici n-o observă. Când îşi revine, nu se gândeşte decât la Viola. A dispărut, de parcă a înghiţit-o pământul.

— Piciorul meu! zbiară negustorul de peşte, înconjurat de o mulţime de cutii strivite.

— E aici, şontorogule! urlă Micuţul, şi-i aruncă piciorul drept în grămada de peşte terciuit. (Observă după un butoi pălăria Violei.) Aşadar, acolo mi-eşti! Boarfă nenorocită! rage el.

O apucă de piept şi-o azvârle prin uşa de la „Găina verde”.

Viola zboară cu viteza unui glonţ, îl trage şi pe Porta după ea, şi se izbeşte de un suport care cântăreşte aproape o jumătate de tonă, făcut din tuburi de obuze din primul război mondial. Acesta se prăbuşeşte cu un bubuit asurzitor pe masa specială a pictorilor şi o fărâmă. Bere, friptură de porc, carne de cal, sos şi cârnaţi, toate sunt aruncate în aer şi se preling încet pe pereţi.

— Ruşii! ţipă un invalid din primul război. (Îşi agaţă undeva piciorul de lemn şi nu se mai poate mişca.) Frontul Roşu! mai apucă el să îngaime şi leşină.

Insigna îi străluceşte pe reverul hainei. A uitat să şi-o scoată. Din acea zi, n-a mai purtat-o niciodată.

Unteroffizier Hartnacke se află în plin proces de despachetare a hainei sale preoţeşti, când e aruncat peste tejgheaua barului. Trage după el trei porţii de *Sauerkraut* şi *Eisbein*[50]. Sloboade un geamăt înăbuşit ca de cucuvea şi o ia razna. Toate planurile precedente cad. Nu mai e timp pentru precauţie şi pentru acţiuni mascate. Direct la atac! Cu un rânjet diabolic, îşi smulge naganul din tocul de la subsuoară.

— Aşa, Egon, te scot eu din funcţiune!

Ştie că Egon stă în biroul lui, lângă un calculator supraîncălzit, aşteptând parcă un criminal care să-i zboare creierii.

Face un salt peste tejgheaua barului, evitându-i cu greu pe Viola şi pe Porta, care stau pe podea, muşcându-şi unul altuia urechile. Îşi şterge *Sauerkrautul* de pe faţă şi pleacă din bar ca o vijelie. „Asta, gândeşte el, o să intre în istoria Berlinului. Nu s-a mai întâmplat până acum aşa ceva. Când bătrânul Fritz şi toţi generalii lui vor fi morţi şi de mult uitaţi, se va vorbi în continuare despre «Soluţia Finală» şi despre ce-a păţit Egon în cel de-al doilea război mondial”.

Egon stă pe un scaun confortabil, privind mulţumit cifrele de pe calculator, când deodată uşa se izbeşte de perete cu atâta violenţă, încât e smulsă din balamale. La început, crede că a năvălit înăuntru un întreg regiment. Se uită împietrit la gura ţevii pistolului. Un sunet strident îi zgârie timpanele, şi cele câteva fire de păr pe care le mai are pe cap i se zbârlesc de frică. Leo, bucătarul, încearcă să-l prevină asupra pericolului care-l ameninţă. Piticul Olfert, de numai un metru treizeci, cade fulgerat la picioarele scaunului lui Egon, agitându-şi braţele ca un curcan cu capul retezat.

Egon îşi cască terorizat ochii albaştri şi scânceşte ca o pisică udă leoarcă, pe un sloi de gheaţă.

— Până aici ţi-a fost! Peşte nenorocit ce eşti! rage Hartnacke. O să te împuşc ca pe-un şobolan!

[50] Ciolan de porc cu varză acră (n.t.).

— N-am putea să discutăm puţin? îl imploră Egon, care se pricepe de minune să scape din cele mai dificile situaţii.

— Ai discutat destul în viaţa asta! îl întrerupe Hartnacke, cu un hohot răutăcios. Ai s-o păţeşti!

Propteşte gura ţevii pistolului pe nasul lui Egon şi apasă pe trăgaci.

O explozie uriaşă zguduie pereţii „Găinii verzi”, făcându-l pe negustorul de peşte din stradă să se adăpostească în spatele unui butoi.

Egon se rostogoleşte de câteva ori, cu scaune cu tot. Olfert, piticul, stă pe podea, zbierând să fie chemaţi poliţia şi cei din SS. El e unul dintre membrii fondatori ai partidului şi-şi aminteşte întotdeauna acest lucru când viaţa îi e în pericol.

Hartnacke îşi contemplă uimit mâna. Sângele se prelinge pe documentele de pe masă. S-a grăbit şi a făcut o greşeală fatală, nepermisă nici chiar unui recrut care de-abia şi-a îmbrăcat uniforma soldăţească. Are prostul obicei de a-şi lua cu el întotdeauna două pistoale, un nagan rusesc şi un P-38 german, în buzunar are muniţia pentru amândouă. Din cauza încăierării cu Viola şi a confuziei ce a urmat, a încărcat naganul cu muniţia pistolului P-38. Nicio armă nu poate fi încărcată decât cu muniţia ei.

Naganul s-a făcut ţăndări. Bucăţi din degetele lui Hartnacke au sărit în toate părţile. Fuge şocat de la „Găina verde”, neamintindu-şi niciodată cum a ajuns la Ministerul de Război. *Sanitäts-Unteroffizier* Steinhart îi coase rănile de pe mână cu stângăcie; niciun medic n-ar fi de acord cu felul în care lucrează el.

— Cel puţin o lună n-ar trebui să ieşi din Ministerul de Război, rage furios Sally. Sper că te-ai lecuit să mai iei cu tine două arme diferite! Eşti sărit de pe fix, să ştii! Îţi dai seama că eşti complet ţicnit? Ştie deja o jumătate din Berlin că tu ai făcut năzbâtiile de la „Găina verde”. Până şi un jidan hămesit şi-ar da seama de asta. Acum sunt sigur că maică-ta nu s-a gândit prea mult când te-a proiectat!

Hartnacke priveşte încruntat şi oftează cu resemnare. Îşi face planuri să-l termine cu prima ocazie.

În biroul de la „Găina verde”, Egon îşi pipăie înmărmurit faţa. Până la urmă, îşi dă seama că nu-i curge sânge şi că de fapt n-a păţit nimic. Îl cuprinde un sentiment de bucurie nestăvilită.

— M-am sculat din morţi, spune el, plângând şi râzând în acelaşi timp. (Îi mulţumeşte lui Dumnezeu, dar începe imediat să blesteme.) Răzbunare! strigă el. Răzbunare! Vreau să-l văd pe blestematul ăla de „Soluţie Finală” făcut bucăţi. O să-l dau prin maşina de tocat şi-o să-l arunc la câini!

Cu piticul Olfert în frunte, banda lui Egon scormoneşte Berlinul în căutarea lui Hartnacke. Egon e atât de furios, încât n-a mâncat de trei zile, deşi e un adevărat gurmand.

Treptat, vânătoarea se domoleşte. Într-o după-amiază, pe când Egon se distrează cu două dintre preferatele sale, Porta şi Micuţul dau buzna în cameră, fără să bată la uşă. Egon tocmai se îmbrăcase cu lenjeria din mătase şi dantelă a uneia dintre fete. Se simte bine aşa.

Micuţul îi împinge brutal, în ureche, arma cu ţeavă retezată.

— Credeai c-ai scăpat? şuieră el cu răutate. Nu! E doar începutul! Toţi ţicniţii ăia culţi care se duc la operă spun că sfârşitul e întotdeauna partea cea mai grozavă.

— Te-am rugat să vii să te-ntâlneşti cu noi, nu-i aşa? întreabă Porta cu bunăvoinţă, aplecându-se deasupra lui Egon. (Zâmbeşte şi îl ciupeşte uşor de obraz.) Se pare că n-ai vrut să auzi ce ţi-am spus, aşa încât am hotărât că te-ai putea descurca şi fără urechi. Ţi le vom zbura pe amândouă! Vei avea plăcerea să auzi zgomotul! N-am vrea să-ţi răpim bucuria asta! Va fi cea mai straşnică bubuitură pe care ai auzit-o vreodată! Ai senzaţia că-ţi explodează tot capul. Şi poate chiar aşa o să se şi întâmple! Şi urechile astea ale tale, pe care nu-ţi place să le foloseşti, se vor sfărâma!

— Nu puteţi să-mi face una ca asta! strigă Egon cu vocea frântă, ţinându-şi mâinile pe faţă.

— Nu, zău? râde cu poftă Micuţul. Fii convins că putem, secătură!

— Ar fi o crimă! şopteşte Egon cu un glas răguşit, străduindu-se să scape.

— *Folie de grandeur!* râde încântat Porta. Mai potrivit ar fi să-i spui „deratizare”, şobolanule! Când o să-ţi tăiem instrumentul şi-o să-l trimitem la „Alex”, vom primi o medalie. Şi voi, intraţi în dulap! le ordonă el celor două femei pe jumătate goale, care-i ţineau companie Pufarezului şi care acum stau în vârful patului, tremurând de frică. Dacă faceţi mai multă gălăgie decât un motan care urmăreşte o mâţă în călduri, o să vă tăbăcim fundurile până când n-o să mai ştiţi de voi! Sunteţi curioase să aflaţi cum e?

— Cunoşti vreo rugăciune? întreabă Micuţul pe un ton aspru, pocnindu-l pe Egon cu dosul palmei. Noi suntem foarte omenoşi, nu vrem să trimitem un individ ca tine pe ultimul drum fără să-i dăm şansa să-şi spună rugăciunea.

— Haideţi să stăm puţin de vorbă, îi imploră Egon cu glas răguşit. Am banii. N-am venit când mi-aţi spus pentru că a fost o neînţelegere la mijloc!

— Da, da, sigur. Greşeli şi neînţelegeri! Ele sunt cauza tuturor necazurilor din lume, oftează impresionat Micuţul. Hai, fă-ţi rugăciunea, ca să fim siguri că Sfântu’ Petru te va întâmpina bucuros!

— Nu ştiu nicio rugăciune! Nu sunt credincios! zbiară disperat Egon.

— Da, se pare că nu eşti! Numai oamenii buni sunt credincioşi, iar tu nu eşti bun absolut deloc! zice Micuţul, împungându-l în ceafă cu ţeava retezată a puştii sale.

— Atunci, roagă-te tu în locul lui! strigă Porta, încuind uşa dulapului în urma celor două partenere ale lui Egon.

— Tatăl nostru, care eşti în Ceruri – intonează Micuţul cu privirea ridicată spre tavan –, rămâi acolo unde eşti şi lasă-ne pe noi aici, jos, să ne rezolvăm treaba singuri, ca să-ţi fie reputaţia neîntinată!

— Haide, Egon, să facem o mică plimbare! spune Porta, aruncându-i un pardesiu. Îmbracă-te! Nu putem să mergem cu tine pe străzile Berlinului aşa cum eşti acum în lenjerie de damă. S-ar lua după noi cei din Brigada de Moravuri!

— Şi fără gălăgie, îl atenţionează cu asprime Micuţul, în timp ce coboară scările. Dacă nu vrei să te trezeşti cu fuduliile îndesate pe gât!

Cu Egon între ei, se îndreaptă pe Friedrichstrasse către o maşină-amfibie a Ministerului de Război, pusă la dispoziţia lor de către *Oberfeldwebel* Sally. Un poliţist din *Schupo* priveşte cu interes cum îl împing pe Egon în vehicul.

— Dezertor? se interesează el, uitându-se la Egon cu dispreţ.

— Da, răspunde Porta. Trebuie dus în faţa plutonului de execuţie. Aşa se procedează în astfel de cazuri. Pe nemernicii care se tem să fie împuşcaţi de inamic trebuie să-i lichidăm noi!

— Aşa e corect, încuviinţează îngâmfat omul din *Schupo*, vârându-şi degetele pe sub centura bine lustruită.

— Vor să mă ucidă, zbiară Egon cu disperare, sperând într-o şansă de a scăpa.

— Execuţie e cuvântul potrivit, îl corectează aspru poliţistul din *Schupo.* (Îşi pocneşte tocul pistolului cu un gest semnificativ.) Sper să te cotonogească bine înainte să te-mpuşte, ticălos trădător ce eşti!

— Nu, surâde Porta, cu un aer prefăcut, nu! În armată nu se procedează aşa. Suntem omenoşi. Ţintim la frunte. Şi apoi, poc!

Îşi duce mâna la marginea bonetei cu un gest nonşalant. Poliţistul din *Schupo* îi răspunde la salut în maniera cazonă.

Pornesc din Friedrichstrasse cu viteză maximă.

— Îţi promit c-o să ai parte de-o experienţă unică, spune Porta, în timp ce merg spre Charlottenburg Chaussée. Vei fi prima persoană din lume care va cădea de pe Siegessäule[51].

— Hai să discutăm puţin, şopteşte fără vlagă Egon. Voi nici nu ştiţi prin ce perioadă dificilă am trecut eu. Voi aveaţi probleme doar din cauza războiului şi, oricum, v-au ajuns!

— Las’ că ştim noi, replică Porta, ţinând volanul cu o singură mână. Grijile ne înveninează viaţa şi sfârşim prin a le lua cu noi în groapă. Tipii optimişti ca mine reuşesc să se

[51] *Siegessäule* – Columna Victoriei – monument din Berlin.

menţină deasupra rahatului ăstuia. De cum am deschis ochii în Germania, am fost un om de afaceri respectabil şi am făcut întotdeauna un negoţ cinstit cu mărfurile care aveau căutare pe piaţă.

— De exemplu, intervine Micuţul, sigur pe el, afaceri cu târfuliţe, şi n-ai cerut niciodată mai mult decât optzeci la sută. E foarte rezonabil!

— Iar tu, Egon, cred că eşti scrântit, continuă Porta. Chiar dacă ai freză de civil, să nu-ţi închipui că poţi să mă dai gata!

— Tembel, asta e! zbiară furios Micuţul. Avea impresia că poate pune gheara pe ce vrea el şi că ne poate trage pe noi în piept!

— E un şoc pentru tine, nu? Să te trezeşti că ne întoarcem la Berlin! spune Porta cu tristeţe.

— Am fost întotdeauna cinstit cu prietenii mei, sughiţe Egon, nefericit. Vă rog, fiţi înţelegători şi hai să mergem înapoi la „Găina”. Dobânda vă aşteaptă acolo. Totul e trecut pe chitanţe de plată. Poate s-a mai strecurat câte-o mică eroare de calcul, dar e scuzabilă, ţinând cont de vremurile în care trăim. Nu e cazul să vă plecaţi urechea la tot ce se spune despre mine. Am un suflet bun. Aş merita mulţumiri pentru tot binele pe care l-am făcut eu oamenilor, dar n-am auzit niciodată vreun cuvânt de recunoştinţă!

— Nu meriţi decât să ţi se găurească ţeasta, declară Porta, lovind volanul cu palma. De exemplu, ştiu foarte bine că tu eşti cel care i-a venit de hac Hoţului-de-Biciclete şi, tot din cauza ta, Charlotte-Târfa s-a ales cu bibilica sfărâmată.

— Asta e o minciună sfruntată! protestează Egon, ducându-şi mâinile la cap. Nu mi-am pătat niciodată mâinile cu sânge!

Şi le întinde spre Porta, acoperindu-i complet vederea, ca să-şi însoţească pledoaria cu probe. Porta reuşeşte cu greu să evite o femeie care vinde ziare, îmbrăcată în rochie albastră; îl copleşeşte cu expresii vulgare în limba lui Goethe.

— Eşti prea laş şi prea deştept să le faci chiar tu felul, surâde Porta. Piticul se ocupă de chestiile astea. S-au dus cu „Barza” la Charlotte şi i-au spus c-o să-i arunce copiii pe fereastră dacă nu le dă şaizeci la sută din ce-a câştigat la „Bufniţa”. Ea a refuzat, aşa că s-au întors şi au cotonogit-o puţin. N-au obţinut nici aşa paralele, fiindcă ea s-a gândit că Hoţul-de-Biciclete o să-ţi vină de hac, rahat ce eşti! Până la urmă, au fost aruncaţi pe geam, şi ea, şi puştii.

— Doar nu crezi c-aş fi în stare să fac o faptă atât de cumplită? întreabă Egon cu voce nesigură. Căutaţi-l pe Hoţul-de-Biciclete şi-o să vă spună că toate astea nu sunt decât minciuni!

— Ai simţul umorului, râde Porta, batjocoritor. Dac-o să-l mai vadă cineva pe băiatul ăla ieşind de la Moabitt, după sentinţa pe care a primit-o, atunci să ştii c-o să aibă o barbă până-n pământ şi peste nouăzeci şi şapte de ani. Din câte am auzit, arată deja ca rezultatul încrucişării dintre Frankenstein şi o mumie.

— Trebuie neapărat să mă ascultaţi, zbiară nerăbdător Egon. Ce aveţi voi de-a face cu Hoţul? A fost un om îngrozitor şi tortura femei!

— Ce mai pălăvrăgeşti! îl întrerupe nervos Micuţul. Fii şi tu o dată un adevărat german. Învaţă să priveşti moartea în faţă. Eşti unul din vechea ceată SA[52] a *Führerului* şi prin ’33 umblai cu ciomagul în mână pe străzi.

— Eliberaţi culoarul când trece condamnatul la moarte, după cum spunea călăul, rânjeşte Porta, în timp ce virează spre parc.

— Nu e cazul să vă transformaţi în criminali doar de dragul meu, murmură Egon. Glumeam când ţi-am spus să nu mai ai nicio pretenţie la bani. Ce, ţi-ai pierdut simţul umorului? Trebuie să mai glumim şi noi din când în când, în vremurile astea grele!

— Atunci n-ai decât să râzi, propune Porta. (Hohoteşte cu poftă.) Tocmai pentru asta ne şi ducem la Siegessäule, ca să ne distrăm puţin. Eu şi Micuţul am văzut de multe ori

[52] SA – *Sicherheits Abteilung* – Detaşament de Siguranţă – prima gardă a lui Hitler (n.t.).

cum se poate muri rapid, dar n-am întâlnit pe nimeni care să pice din vârf de pe Siegessäule. Cândva mi-ai spus că-ţi doreşti foarte mult să înveţi să pluteşti. Acum te vom ajuta să-ţi realizezi visul. Nu uita să întinzi braţele în lături şi să le mişti aşa cum îşi mişcă pescăruşii aripile. Noi nu facem decât să te ajutăm să porneşti, dar îţi promit că va fi un start fără cusur!

— Va fi o privelişte extraordinară, jubilează Micuţul. Doar şaizeci şi şapte de metri înălţime, şi vei ateriza în mijlocul unui gazon de trandafiri!

— Şaizeci şi şapte şi jumătate, îl corectează Porta. Dar nu uita să dai din picioare, Egon, fiindcă altfel ai să cazi cu capul în jos, şi nu cred că sfecla asta sensibilă a ta ar putea suporta aşa ceva!

— Da, întinde-te aşa cum se spune la cercurile de planorism, îl sfătuieşte Micuţul. Foloseşte curenţii ascendenţi!

Un zgomot puternic îi curmă vorbele. Porta e aruncat brusc din vehicul şi aterizează direct în lac. Raţele şi lebedele se înalţă în aer, fâlfâind din aripi, agitate. Micuţul se rostogoleşte pe asfalt, dar se ridică imediat. Goneşte pe iarbă, încercând să scape din calea amfibiei, care vine huruind şi sfărâmându-se în urma lui.

Deasupra vârfurilor copacilor se ridică limbi lungi de flăcări, în clipa în care vehiculul ia foc. Porta iese la mal, înjurând atât de tare, încât acoperă ţipetele de protest ale lebedelor şi ale raţelor.

— Viermele ăla blestemat, răcneşte el, ne-a tras pe sfoară. Unde s-a dus?

— S-a urcat în taxiul care ne-a ciocnit, explică Micuţul, agitându-şi nervos braţele. Îl văzusem acolo, cum ne pândea ca un borfaş. Credeam că aşteaptă un client, dar apoi l-am zărit pe Piticul la volan; era însă prea târziu să mai fac ceva.

— Într-un fel, se poate spune că aştepta un client, mârâie Porta, scurgându-şi apa din bonetă. Un client mai special!

— Eu cred că a avut un curaj nebun să lovească intenţionat, în mijlocul parcului, o maşină paşnică din

armata lui Adolf! spune Micuţul, furios. Pe toate indicatoarele scrie că viteza maximă admisă e de douăzeci de kilometri la oră, şi vine porcul ăla pitic cu o sută de kilometri la oră! Unde s-or fi ascuns blestemaţii de poliţişti de la circulaţie tocmai când ai nevoie de ei? Nu sunt niciodată acolo unde trebuie!

— Asta chiar că le-ntrece pe toate! răcneşte Sally, când ajung înapoi la Ministerul de Război şi-i povestesc incidentul cu taxiul. N-aţi auzit niciodată de dinamită? De ce nu i-aţi băgat câteva în fund? Acum e clar un lucru: trebuie neapărat să-l omorâm pe şobolan, dacă vreţi să rămâneţi în viaţă! Oamenii lui vă caută în mod sigur peste tot ca să vă zboare creierii! Şi voi staţi degeaba, ca două mâţe vagaboande ude leoarcă, şi vă uscaţi la radiatoarele guvernului! Of, ar trebui să... să... să... să... vă scuip!

— Povestea asta se va termina dur de tot, mârâie Porta, cu o privire sfredelitoare. (Îşi mai stoarce o dată mantaua.) Pufarezu' o va păţi rău pentru asta! Când noi am hotărât să cadă-n cap de pe Siegessäule, nu se poate să plece, pur şi simplu, într-un taxi!

— Nu pricep cum de-au ştiut c-o luăm prin parc? se întreabă Micuţul, cu o expresie mirată pe chip.

— Cele două pe care le-aţi încuiat în dulap, îi explică Sally, făcând un gest amplu cu braţele în semn de dezgust, au auzit tot ce-aţi discutat şi au înţeles unde o să-l duceţi. Nu trebuie să fii Einstein ca să pricepi un plan aşa şubred. Materia cenuşie din capul mare cât o baniţă al Piticului s-a pus puţin în funcţiune şi urmarea o cunoaşteţi foarte bine. Haideţi, ridicaţi-vă fundurile de acolo şi terminaţi odată ceea ce aţi început. Egon va sta la „Cucuvea", îndrugând verzi şi uscate. Duceţi-vă prin curte, intraţi pe fereastra pivniţei şi surprindeţi-l pe la spate. E mai uşor aşa! De-asta comisarii lui Stalin împuşcă oamenii în ceafă, atunci când trebuie lichidaţi!

Porta îşi pune naganul său preferat în tocul de sub braţ. Îşi vâră în buzunar zece încărcătoare pline.

— Crezi c-ar fi mai bine să luăm o „pianină" cu noi? întreabă el, vârându-şi pistolul P-38 într-un alt buzunar, de

unde i-ar fi foarte uşor să-l scoată dacă ar interveni ceva neprevăzut.

— Nu, spune Sally cu un glas hotărât. Vă aflaţi în Berlinul civilizat şi oamenii nu acceptă indivizi înarmaţi cu mitraliere care să le spargă geamurile!

— Să mergem, zice Porta, cu un aer încruntat. De data asta nu ne mai complicăm. Îl lichidăm aşa cum se procedează cu hoţii de cai din Texas!

— Aveţi grijă, îi avertizează Sally, în momentul în care ies din încăpere. Puteţi avea surprize. Ţineţi minte că Egon nu-i un ţărănoi din Schleswig! E berlinez în toată regula şi ştie exact ce trebuie să facă pentru a rămâne în viaţă!

Când se furişează pe fereastra pivniţei, Micuţul se înţepeneşte în cadru şi Porta trebuie să folosească o rangă pentru a-l elibera.

Urcă încet pe scări până la primul etaj, de unde răzbat glasuri. Primele două camere sunt goale, dar în cea de-a treia e multă lume.

Egon stă în spatele unui birou imens, care-l face să pară şi mai mic decât în realitate. E îmbrăcat în negru, cu o cămaşă de-un alb orbitor, care, după părerea lui, se potriveşte de minune cu bronzul său artificial. Are impresia că bronzul îi conferă unui bărbat un aer viguros. În stânga şi-n dreapta lui, stau doi uriaşi din garda personală, care privesc cu atenţie în toate părţile. În lumina chioară se mai observă două gorile păzind uşa de la intrare a restaurantului. Sunetele tobelor şi ale saxofoanelor se aud de departe.

— Uau-uau! latră Micuţul, aplecându-se spre Egon. Arăţi ca şi cum ai fi nimerit într-un roi de viespi, dar poate că n-ai făcut totuşi decât o mică plimbare cu taxiul în jurul Grădinii Zoologice!

— Aţi vrut să mă omorâţi, băieţi! spune Egon pe un ton calm, apăsând pe fiecare vorbă.

Îi suflă Micuţului fum în faţă, exact ca în filmele americane cu bandiţi. Micuţul râde cu poftă. Simte că trebuie să facă asta ca să câştige un răgaz.

În scurt timp, încep să se petreacă atâtea lucruri

deodată, încât, mai târziu, Porta va spune că a fost ca la un cutremur. Toată banda sare pe ei. Una dintre gorile îl pocneşte pe Micuţul peste faţă cu o scândură, atât de puternic, încât aceasta crapă pe mijloc.

— Omorâţi-i! porunceşte Egon triumfător, lovindu-l pe Micuţul cu piciorul.

Cei doi haidamaci de lângă uşă îl înşfacă pe Porta şi încearcă să-i zdrobească ţeasta. Pumnii ţâşnesc fulgerător prin aer şi-l izbesc în faţă. Se răsuceşte, dar în cădere atinge ceva moale. Una dintre gorile sare în lături, urlând de durere, cu mâinile între picioare.

Micuţul se rostogoleşte ca o minge, apoi se ridică, înşfacă un scaun şi-l loveşte pe cel mai apropiat agresor. Scaunul se sfărâmă şi gorila cade, cu un geamăt prelung.

Singurul om din garda personală a lui Egon care mai e în picioare se repede la Micuţul, agitând un ciomag. Micuţul se aruncă spre el cu capul înainte, cu tot avântul celor o sută treizeci de kilograme ale sale. Îi repede un şut în picior şi se prăbuşesc amândoi, asemenea coşului unui vapor care se prăvăleşte peste punte. Cu un pumn bine direcţionat, Micuţul îi sparge agresorului laringele, ca pe o coajă de ou. Acesta cade grămadă pe podea cu un răcnet animalic. Ciomagul îi alunecă din mână.

Porta îl înşfacă şi se repede cu o ploaie de lovituri asupra atacatorilor.

Îndată, Egon realizează gravitatea situaţiei şi, fiindcă nu e omul care se simte în largul lui când asistă la o scenă violentă, îşi ia pardesiul său negru, bine croit, şi iese în fugă din cameră.

— După el! strigă Porta, pocnindu-l pe unul dintre hăndrălăi cu ciomagul în cap, cu un gest aproape prietenesc.

— Mi se rupe inima, strigă Micuţul, ameninţându-i pe cei din încăpere cu pistolul. De data asta vă iertăm, dar cândva tot o să vă mierlim pe toţi. În general, omorâm numai atunci când suntem de comun acord că e necesar s-o facem. La perete! Mâinile sus şi picioarele depărtate! Palmele mai sus! Se vede că n-aţi fost niciodată la

Hamburg.

Îi controlează cu mâini sigure, golindu-le buzunarele de chei, bani, ţigări, portofele şi pistoale. Portofelele şi le bagă în propriile buzunare, iar celelalte lucruri le aruncă pe fereastră. Iese pe uşă cu spatele, o încuie şi împinge un scaun dedesubtul clanţei.

Porta traversează în goană restaurantul, îmbrânceşte în trecere un chelner şi iese în stradă. Porneşte pe drum, apoi se opreşte. Se întoarce de unde-a venit, realizând că Egon ar fi putut fugi în direcţie opusă.

Micuţul se năpusteşte pe poartă cu pistolul în mână şi priveşte confuz înjur.

În spatele lui se aude un trosnet sec.

— Ţi-arăt eu ţie! zbiară August, unul dintre membrii gărzii personale a lui Egon. (A reuşit să evadeze şi acum continuă urmărirea.) Te fac praf! vociferează el, agitând ciomagul pe care-l aruncase Porta ca să demonstreze că vorbeşte serios.

Un glonţ şuieră prin întuneric. Omul se răsuceşte, se izbeşte de uşa care cedează şi cade cu o ploaie de cioburi şi aşchii de lemn. Se clatină o clipă, apoi se prelinge uşor pe podea, ca un sac de grăunţe găurit.

— Fereşte! strigă agitat Porta, simţind cum se desprinde o siluetă întunecată din spatele unor lăzi de gunoi, care îndreaptă spre el ceva mare şi negru.

La lumina unei străfulgerări, observă că mâna care ţine obiectul ameninţător este murdară de noroi. Se aruncă în spatele unei stive de saci de cartofi, urmat imediat de Micuţul. O rafală străpunge aerul cu un scrâşnet ucigaş. Gloanţele le şuieră pe deasupra capetelor. Îşi pregătesc pistoalele. Silueta întunecată s-a evaporat. Totul pare liniştit. O linişte periculoasă. Se ridică amândoi, cu grijă, în picioare.

— La dracu'! înjură Porta. Nu ne iese nimic din tot ce încercăm să facem! Cine naiba era porcul de nazist care şi-a permis să tragă în cadrele armatei aflate în exerciţiul funcţiunii?

— Cu neputinţă să fi fost Egon, îşi dă cu părerea Micuţul.

Ăla s-ar frânge în două dacă ar trage cu un puşcoci de un asemenea calibru! Armele astea sunt numai pentru soldaţi şi bărbaţi hotărâţi!

O pornesc înainte, mergând precauţi pe lângă pereţii casei. Micuţul e gata să dea colţul tocmai în clipa în care o explozie înfiorătoare despică aerul nopţii. Din cauza ecoului, pereţii caselor de pe stradă vibrează, dar nimeni nu ridică nici măcar un colţ de perdea pentru a vedea ce se întâmplă. Fiecare berlinez ştie că orice curiozitate i-ar putea scurta considerabil viaţa. Dacă cel care ieşise la vânătoare nu era *Gestapoul,* atunci putea fi ceva şi mai periculos. În orice caz, nu era indicat să fii martorul a ceea ce se petrece.

Cu pistoalele pregătite, Porta şi Micuţul se furişează încet de-a lungul străzii. Cercetează fiecare maşină parcată, privind în interior, dedesubt şi-n spatele ei. Ridică fiecare capac al lăzilor de gunoi.

Micuţul distinge primul sunetul paşilor care aleargă prin întuneric. Imediat, zăresc o siluetă traversând strada în goană.

— Ia te uită! exclamă fericit Porta, apucându-şi naganul cu ambele mâini şi ţinându-l în faţa sa, precum poliţiştii din New York.

Trimite, una după alta, cinci împuşcături la un interval atât de scurt, încât pare să fi tras o singură dată. Niciun glonţ nu-şi atinge ţinta, ceea ce-l nedumereşte, fiindcă cei din poliţia newyorkeză nimeresc întotdeauna fără greş.

— Cu un automat aş fi reuşit! se înfurie el. Porcul ăla a scăpat fără nicio zgârietură. Aşteaptă şi-ai să vezi tu…

— Băiatul a făcut pe el de frică, zâmbeşte dispreţuitor Micuţul. Fuge ca un iepure hărţuit de vulpe! Aleargă de colo-colo şi nu ajunge nicăieri. Îl dăm gata! O să-l găurim imediat! Dacă îi iei pe toţi la rând, poţi lichida o armată întreagă fără să te alegi cu nicio zgârietură.

— Treci tu pe trotuarul celălalt, ordonă Porta, eu o să merg tot pe aici. Cum îl zărim pe maimuţoi, îl azvârlim cu totul afară din Berlin!

— Nici băiatul ăla şi nici altcineva nu sunt în stare să-mi

vină mie de hac, chiar dacă ar încerca cu dinamită, spune Micuţul, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet schimonosit. Pe toţi dracii, o să-i dau eu păgânului exact ceea ce merită!

Porta ocoleşte, asemenea unui buldozer, statuia fărâmată din Fränkenstrasse şi nimereşte direct în braţele pistolarului, înarmat cu o puşcă-mitralieră! Nu se ştie care dintre ei a urlat cel mai tare. Ţipătul îi atrage atenţia Micuţului, care traversează strada în goană, fără nicio ezitare. Geamurile magazinelor şi panourile cu afişe din faţa cinematografului dispar într-o ploaie de cioburi şi aşchii.

— Slavă Domnului că am antrenament din Rusia! mormăie Micuţul, aruncându-se pe burtă în mocirlă.

Pistolarul aleargă pe o alee îngustă. În spatele lui, Porta îşi ţine naganul îndreptat înainte. În fugă, sparge geamurile caselor şi vitrinele magazinelor; din când în când, sare în ţăndări şi câte un parbriz al unei maşini.

La capătul liniei de tramvai, Porta se opreşte gâfâind, pentru a-i lăsa timp Micuţului să-l ajungă din urmă. Acesta se apropie în viteză şi cizmele sale ţintuite scot scântei în clipa în care ating asfaltul.

— Iisuse! chiuie el incitat când se opreşte lângă Porta. Civilul ăla împuţit parcă avea terebentină în cur! Crezi că am reuşit să-l atingem? Când l-am zărit în Bellevuestrasse, îi curgea sânge în noroi.

— Da, şi eu am impresia că l-am nimerit, spune Porta, cu un licăr în ochi, cercetând strada de la un capăt la altul.

Uşile caselor se deschid încet; oamenii privesc afară cu teamă.

Dinspre Linkstrasse se aude, din ce în ce mai tare, sunetul unei sirene de poliţie. Spre zona în care au început primele împuşcături, se îndreaptă rapid lumini puternice.

— Rahaţii ăştia de la *Schupo* nu vin niciodată la timp când ai nevoie de ei, bombăne Porta, reîncărcându-şi naganul. Fie ca Dumnezeul german să le cresteze fundurile cu un cuţit de lemn!

— L-ai recunoaşte pe cel care a tras în noi? se interesează Micuţul. Erai atât de aproape de el, încât ai fi

putut să-i atingi şi hemoroizii! Chiar şi o muscă oarecare, cu ochii ei mici, i-ar fi distins trăsăturile!

— E un tip poreclit Cremă-şi-Căpşune, răspunde Porta, dus pe gânduri, suflând în ţeava naganului şi încărcându-l cu gloanţe „dum-dum”, crestate la vârf. După ce-o să-l lichidăm, i se va spune Terci-de-Fragi.

— De ce e poreclit Cremă-şi-Căpşune? întreabă Micuţul.

— Are părul roşu şi faţa albă. Arată ca şi cum ar fi căzut în fainã. E şi cam prost, pe deasupra! spune Porta. Într-adevăr, porecla i se potriveşte de minune!

— E cam ţicnit, reflectează Micuţul, întinzându-şi gâtul să privească de-a lungul străzii. Să alergi pe drumurile publice şi să tragi ca un dement în oamenii care-ţi ies în cale! Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că are rahat între urechi, iar creierul îi este îndesat în băsănău!

Porta îşi ridică îngândurat boneta şi se scarpină în cap cu cătarea pistolului.

— Hai să ieşim în Koesterstrasse. Dacă nu mă-nşel, cred că se-ndreaptă spre docuri ca să-şi găsească o ascunzătoare printre baloturi.

Cum ajung în Hafenplatz, o ploaie de gloanţe se abate asupra lor; împuşcăturile vin din celălalt capăt al străzii, zgâriind pereţii. Le cad în cap ciment şi praf de mortar.

Pistolul P-38 al Micuţului bubuie, smulgând o cărămidă dintr-un perete şi spărgând un geam. Cioburile cad în interior şi-i rănesc pe cei din încăpere.

— Ieşi de acolo, căpşună împuţită ce eşti! zbiară Porta, înnebunit de furie.

Trage câteva focuri atât de repede, încât naganul din mâna sa pare o puşcă-mitralieră.

— Ridică-ţi puţin capul, ca să te putem ochi! răcneşte Micuţul, arzând de nerăbdare.

Îşi reîncarcă pistolul P-38.

Din nefericire pentru el, pistolarul îşi pierde cumpătul. O ia la goană prin piaţă, se caţără pe un gard înalt şi cade pe partea cealaltă, în nişte lăzi de gunoi; se aude un zgomot infernal, de parcă cineva trage cu un P-38 în nişte obiecte de porţelan.

— Căpşuna aia acră a păţit-o sigur de data asta, jubilează Micuţul.

Sare peste gard ca un atlet la Jocurile Olimpice şi se prăbuşeşte într-una din lăzile cu gunoi. Mârâind furios, îşi scoate capul peste marginea lăzii, când, la câţiva metri depărtare, îl zăreşte pe „Căpşună” care stă pe un sac de ceapă şi-şi izbeşte de zor automatul. Încărcătorul e blocat şi nu poate băga cartuş pe ţeavă.

— Iisuse Hristoase! exclamă el disperat, aruncându-şi cât colo mitraliera Sten[53].

Acum însă funcţionează, şi întregul încărcător se goleşte dintr-o rafală. Gloanţele ciuruiesc acoperişurile caselor.

Porta îşi înalţă precaut capul peste gard. Observă totul dintr-o singură privire. Sare pe cealaltă parte şi trage, înainte de a atinge pământul cu picioarele. Gloanţele şuieră şi ricoşează în jurul „Căpşunei”, care se aruncă la pământ, urlând terorizat. Are senzaţia că a murit deja.

Totul s-a terminat. Porta şi Micuţul se află lângă el, ameninţându-l cu pistoalele.

„Căpşună” închide ochii şi aşteaptă să fie împuşcat. Spre surprinderea lui, nu se întâmplă absolut nimic. Dacă ar fi fost în locul lor, i-ar fi împuşcat de mult. Ştie din proprie experienţă că e mai sigur să procedezi astfel.

— Asta e tot ce-ai fost în stare să ne arăţi? întreabă Porta pe un ton dezamăgit, lovindu-l cu piciorul. Hai, ridică-te, „Căpşună” verde ce eşti, şi spune-ne unde s-au ascuns Egon şi Piticul! Nu încerca s-o faci pe prostul. N-o să ne lăsăm duşi de nas de o poamă stricată ca tine. Dacă-ţi deschizi gura asta împuţită să-i avertizezi, o să-ţi împrăştiem creierii pe zidurile de la Moabitt! Şi, când îţi vom da drumul, ai grijă să te-ndrepţi spre soare-apune, *panimaieşi?*

— De ce să nu-i facem felul după ce ne conduce la ascunzătoarea lui Egon şi a Piticului? întreabă trist Micuţul.

— Eşti genul de tip afemeiat care se dă în vânt după muieri cu cizme de călărie, nu? întreabă Porta, împungându-l pe „Căpşună” cu ţeava pistolului în coaste,

[53] Sten – armă automată de fabricaţie engleză (n.t.).

pentru a-i stimula activitatea cerebrală.

„Căpşună” mişcă din cap ca o oaie, ştergându-şi mizeria de pe faţă. Micuţul răsturnase peste el lada cu gunoi.

— Dacă nu faci tot ce vrem noi şi nu ne spui adevărul – chiăie vesel Porta, ameninţându-l cu degetul –, n-ai să mai ai ocazia să vezi vreodată o pereche de cizme de călărie în picioarele vreunei femei. Ultima pereche de încălţăminte pe care o vei avea va fi făcută din betonul pe care ţi-l vom lipi de picioare, înainte să te aruncăm de pe unul dintre podurile de peste Spree. Şi acum, unde-i găsim pe Egon şi pe peştele ăla care face comerţ cu târfe?

„Căpşună” se uită îngrozit în jurul său, ca un om care e gata să se înece şi caută înnebunit ţărmul. Nu întrezăreşte nicio scăpare şi consideră că ar mai înţelept să-i destăinuie lui Porta adevărul şi, apoi, să spere ca Egon să fie împuşcat înainte de a descoperi cine l-a turnat. Inspiră adânc de câteva ori şi se străduieşte să-şi întipărească pe chip o expresie de om cinstit.

— Egon şi Piticul sunt la îngrijitorul ăla nebun de la Grădina Zoologică şi aşteaptă să fiţi împuşcaţi! şopteşte el pe un ton conspirativ, privind speriat în toate direcţiile.

— Vorbeşti cumva de nebunul care cumpără tot felul de animale moarte şi apoi le împăiază? îl iscodeşte Porta în continuare, trăgându-i câteva palme ca să-i limpezească mintea.

— Da, da! răspunde „Căpşună”. Rămâi încremenit când intri prima oară la el. Le-a umplut cu mecanisme de ceasornic şi acum urlă şi se mişcă, de parcă ar fi vii!

— Egon şi Piticul vor rămâne şocaţi când vor da ochii cu noi, rânjeşte încântat Micuţul.

— Să mai stai aici o jumătate de oră după ce plecăm! îl avertizează Porta, în timp ce sar gardul. Dacă nu, o să te alegi imediat cu un glonţ în ţeastă!

Se furişează prin grădină până la casa îngrijitorului.

Când ajung la uşă, sunt uzi leoarcă, pentru că au căzut într-o piscină în care îngrijitorul spăla animalele moarte, înainte de a le împăia. Îi întâmpină o menajeră obeză care întredeschide uşa, dar nu scoate lanţul de siguranţă.

— Bună ziua, doamnă, începe Porta, zâmbindu-i şi salutând politicos.

Femeia îşi încreţeşte fruntea, privind cu suspiciune spre pistoalele pe care le au în mână.

— Ce doriţi dumneavoastră? întreabă ea cu un glas „prusac”. Îngrijitorul-şef e într-o conferinţă şi nu vrea să fie deranjat.

— Sunt fratele lui; am venit în vizită, minte Porta cu neruşinare.

— Fratele lui? întreabă ea cu o evidentă reticenţă. N-am ştiut că îngrijitorul-şef are un frate. Vă numiţi tot Taut?

— În general, fraţii poartă acelaşi nume, surâde prietenos Porta.

— Dă-te la o parte! rage Micuţul, pierzându-şi brusc răbdarea. (Propteşte ţeava pistolului în gâtul femeii.) Sau poate vrei o pastilă de plumb care să-ţi găurească stomacul?

— Of, Doamne, nu! bolboroseşte ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Scoate lanţul de la uşă şi ţine-ţi gura! N-o să ţi se întâmple nimic, spune Porta. Nu vrem să-i facem niciun rău unei doamne atât de drăguţe ca tine; ar fi regretabil şi le-ar provoca celor de la Asigurări o grămadă de necazuri.

Cu mâinile tremurânde, menajera scoate lanţul şi se îndepărtează din cadrul uşii.

— E mult mai bine aşa, rânjeşte Micuţul.

O împinge în baie şi încuie uşa.

Încep să umble prin casa îngrijitorului-şef cu agilitatea unor feline care-şi urmăresc prada.

Micuţul e în plină criză de nervi şi se manifestă violent. Ar fi în stare să treacă şi prin zidul de beton, numai să-i prindă mai repede pe Egon şi pe Piticul. Caută pe sub toate canapelele şi prin dulapuri. Micuţul deschide chiar şi ferestrele ca să se uite în grădină.

Îi descoperă la primul etaj, împreună cu îngrijitorul nebun şi cu două prostituate. Femeile stau fiecare pe câte o canapea şi fac nişte lucruri care l-ar determina pe orice cenzor de film să leşine imediat.

Piticul ţine în mână un pistol, aproape la fel de mare ca şi el.

— Staţi că trag! croncăne el, agitând pistolul de colo-colo, de parcă ar goni găinile dintr-un strat de flori.

— O să faci pe tine, râde Micuţul. (Îl înşfacă de piept şi-l ridică într-o singură mână.) Între noi fie vorba, s-ar putea spune că ţi-ai prins boaşele într-o cursă de şoareci.

— Aruncă-l pe fereastră cu capul înainte! ordonă ferm Porta.

— Cât de departe să-l arunc? întreabă Micuţul, spărgând geamul cu capul Piticului.

Cioburile de sticlă se împrăştie pe cimentul de dedesubt.

— Cât de departe poţi, dar fă în aşa fel încât să cadă pe o piatră mare şi ascuţită, mârâie Porta.

Micuţul îl ridică pe Piticul deasupra capului şi se dă un pas înapoi ca să-şi ia avânt.

Târfele încep să scâncească.

— Adio, mădular de pigmeu ce eşti! mugeşte Micuţul şi-l azvârle pe fereastră.

Piticul cade în grădină cu rama ferestrei cu tot. Se prăbuşeşte cu un bubuit asurzitor, dar nici vorbă să moară. Dimpotrivă, ţâşneşte ca o săgeată printre tufe şi dispare într-o clipă, după ce face, fără să vrea, o baie în piscina în care îngrijitorul spală animalele moarte.

— Şi-acum, ţi-a venit şi ţie rândul, răcneşte Porta.

Cu o mişcare sigură, strecoară un laţ în jurul gâtului lui Egon.

Fata îmbrăcată în rochie neagră trece la atac. Sare în spinarea lui Porta şi-i înfige dinţii în ureche. Cu un ţipăt scurt, acesta îi dă drumul lui Egon.

Pufarezu' tocmai iese pe uşă, în clipa în care Micuţul îl înşfacă. Se rostogolesc strâns înlănţuiţi pe scări, cu un zgomot infernal. Se izbesc de un urangutan împăiat, al cărui mecanism se pune în funcţiune. Acesta îşi deschide gura imensă şi roşie şi îşi mişcă braţele într-o parte şi-n alta.

Micuţului nu-i vine să-şi creadă ochilor. Bâjbâie în căutarea pistolului, ţipă îngrozit, sare în sus ca o pisică

pusă pe jăratic, apoi sare pe fereastră şi fuge împleticindu-se prin câteva bălţoace, împrăştiind în jur apă şi noroi. Trece din nou prin piscina îngrijitorului, fără să-şi dea seama.

Egon zace cu faţa în jos; se răsuceşte cu greu să vadă unde a dispărut Micuţul. Dar, în loc să-l descopere pe Micuţul, observă un monstru păros care se apropie de el, înclinându-se într-o parte şi în alta; în gura roşie, larg deschisă, i se zăresc colţii imenşi, galbeni. Rage înfricoşător. Egon, care s-a ridicat pe jumătate cu intenţia de a fugi, se prăbuşeşte din nou, leşinat. Îşi revine însă imediat, în momentul în care monstrul cu blană portocalie şi cu ochii strălucitori se prăvăleşte peste el. Încearcă să scape, dar paralizează din cap până-n picioare când colţii acestuia îi ating obrazul. Urlă de două ori; cel de-al doilea urlet îi scapă când simte că i-a intrat capul în gura deschisă a maimuţei. E ultimul lucru pe care-l mai simte în viaţa sa scurtă şi agitată. Inima îi cedează complet şi se sufocă în câteva spasme.

— La dracu'! strigă Porta, scuturându-se ca s-o arunce din spinare pe fata îmbrăcată în negru. Ar fi bine s-o ştergem de-aici cât mai repede. Sunt convins că ţărănoii care-au venit la oraş să se distreze s-au şi îmbulzit pe stradă să vadă spectacolul. Au auzit că în casă are loc o „scenă berlineză". Cei de la *Schupo* vor fi aici într-o clipă şi, din câte ştiu, băieţii ăştia folosesc pistoale!

— Or să ne-mpuşte? întreabă în cor cele două femei.

— Punem pariu că da, răspunde Porta.

Le înşfacă şi le trage după el până în stradă, unde reuşesc să se amestece printre spectatorii care aşteaptă curioşi urmarea. Parc-au aterizat aici direct din Silezia sau Westfalia.

— Maică, măiculiţă! ţipă Porta, inspirând adânc, în vreme ce şade în biroul lui Sally, ceva mai târziu. Acum trebuie să mă destind puţin, ca să fiu în stare să judec din nou ca un om zdravăn.

— O să-l zbor pe Piticul ăla nenorocit, promite Micuţul, care stă, ca de obicei, tolănit pe podea cu faţa în jos. Nu-l

putem lăsa pe ăsta, cu mintea unei gorile care la naştere s-a pocnit cu capul de-un copac, să scape şi să ia totul cu el.

— Mai întâi, avem nevoie de nişte puşcoace noi care să nu poată fi dibuite, spune gânditor Porta, scărpinându-se pe pieptul său de găină. Doar n-oi avea iarăşi păduchi?! se întreabă el, uitându-se pe sub uniformă.

— La ce-ţi trebuie puşcoace noi? întreabă contrariat Micuţul. Cu astea trebuie să te obişnuieşti mai întâi. Eu am tunul meu cu care pot lovi o muscă între ochi, într-o noapte neagră ca smoala.

— Eşti mai prost decât în ziua în care te-ai născut, strigă iritat Porta. Omule, nu pricepi că, dacă nu te afli pe câmpul de luptă şi vrei să împuşti pe careva, trebuie să-ţi faci rost de-o asemenea armă încât să nu te dibuie pe urmă şi să scapi de probleme sau întrebări neplăcute? Dacă eşti prins, şi procurorul dovedeşte că pistolul pe care l-ai folosit ca să-i zbori ţeasta cuiva e al tău, să ştii că ar fi mare minune dacă juraţii nu te-ar găsi vinovat. Deci, trebuie să punem mâna pe nişte pocnitori care să aparţină altcuiva şi care să nu ne dea în vileag.

— Pot să fac rost de aşa ceva foarte uşor, rânjeşte fericit Micuţul. E simplu ca bună ziua. Le iau de la băieţii care fac de gardă aici. Tot armamentul lor e agăţat în cârlige. N-avem decât să ne ducem şi să luăm tot ce ne trebuie!

— Nici vorbă! protestează şocat Sally, sărind de pe scaunul său ofiţeresc. Nu cu armele de la Ministerul de Război! Blazonul nostru este destul de pătat şi aşa!

— Bine, atunci o să mă duc în Prinz Albrechtstrasse, declară Micuţul pe un ton nepăsător. Cunosc acolo un tip foarte iute de mână. Când sticleţii de la „Alex” vor descoperi că Piticul a fost lichidat cu arme de la SD, vor crede că-i vorba despre o execuţie legală şi vor lăsa baltă orice fel de anchetă!

— Nu sună rău, admite Porta pe un ton admirativ.

Sally e gata să facă un atac de cord când îl vede pe Micuţul întorcându-se cu trei pistoale de buzunar Walther 7,65 pe care le-a luat de la Cartierul General al *Gestapoului* din Prinz Albrechtstrasse.

— Cum ai reuşit să le scoţi? întreabă el uluit. Nu te-au controlat la ieşire?

— Ţi-am spus că am acolo pe cineva iute de mână, răspunde Micuţul pe un ton dispreţuitor.

— Poate chiar pe Himmler în persoană, nu? întreabă Porta, cu un zâmbet şiret.

— Îl ştiu şi pe el, rânjeşte bucuros Micuţul, dar, din fericire, el nu mă cunoaşte. Cât am stat acolo, am umflat şi o groază de „verdeţuri" care l-ar pune pe jar chiar şi pe-un eunuc, continuă el, scoţând din buzunar o cutie plină cu pilule verzi.

Porta şi Sally iau fiecare câte două, iar Micuţul ia trei. Uriaşul spune că se simte puţin cam trist şi atunci se consolează, împreună, cu whisky-ul lui Sally.

— „Verdeţurile" astea sunt extraordinare! spune Porta, încep să-şi facă efectul în timp ce-ţi alunecă pe gâtlej. Nu ştiu cum se face, dar mă simt ca o divizie Panzer cu armament auxiliar, gata să facă un sătuc una cu pământul. Dacă şi azi scapă, Piticul o să fie mai mult decât norocos. Aş vrea să dau ochii cu ăla care-ar face greşeala să comenteze ceva când se va auzi că a mierlit-o.

Vânturându-se prin Berlin, intră şi la „Porcul de aur"; dar pe Piticul nu-l văzuse absolut nimeni de la o vreme încoace.

— De obicei, e foarte multă agitaţie în localul ăla, spune Porta în vreme ce traversează Gendarmenmarkt. Acum câtva timp, la o petrecere de Crăciun, un şofer de la Siemens a rămas olog, iar alţi doi colegi de-ai lui tuciurii au fost omorâţi. Am auzit c-a fost o sărbătoare de Crăciun pe cinste. Că veni vorba, cârciuma a fost închisă timp de trei luni. A venit un comisionar gras, care vinde porci, şi le-a spus: „Băieţi, închidem chiar acum!"

— Şi chiar au închis? întreabă Micuţul, uimit.

— Au fost obligaţi, surâde Porta. Comisionarul îi luase cu el pe toţi copoii de la *Schupo,* cu pistoale cu tot!

Se duc apoi şi prin alte localuri. La „Piciorul de lemn", întâlnesc o cunoştinţă de-a lui Porta, un bărbat care stă la bar, pe un scaun înalt; poartă pălărie, haină de blană şi ochelari de soare, deşi înăuntru e întuneric şi cald.

— L-ai văzut pe Piticul? şopteşte Porta pe un ton conspirativ.

— Nu te mai cunosc, spune Ochelari-de-Soare, ai făcut-o lată la Berlin.

Şi, pentru a se face mai bine înţeles, îşi strecoară mâna pe sub haină.

Urmează o bufnitură înfundată. Ochelarii şi pălăria zboară până-n tavan, iar proprietarul lor se învârteşte într-unul din compartimentele uşii rotative. Micuţul îi dă un şut în fund.

— Şi el e un membru al „Cercului”, comentează Porta, sfidător.

— „Cercul”? întreabă Micuţul, neîncrezător.

— Da „Cercul”. Toţi membrii sunt în spatele gratiilor de cel puţin trei ani.

— Îl cauţi pe Piticul? întreabă o prostituată îmbrăcată în roşu.

— N-oi fi vreo ghicitoare în stele? i se adresează Porta, râzând.

— Dă o raită pe la „Travestitul”, zâmbeşte ea prosteşte, clipind des din genele false, cu intenţia de a-l fascina.

— Ciudat, tocmai la „Travestitul”, spune gânditor Porta, în timp ce se întorc pe Gendarmenmarkt. De obicei, pe-acolo se perindă numai idioţii fără fudulii, care poartă tocuri şi duhnesc a parfum de târfă.

Piticul e acolo. Stă în capătul opus al încăperii. Tocmai îşi stinge ţigara pe sânul unei prostituate, pentru a-i aminti ca data viitoare să dea banii pentru protecţie.

— Muream de nerăbdare să te întâlnesc din nou, şopteşte Porta, apropiindu-se încet de el şi împungându-l cu un cuţit de luptă în ceafă.

Piticul ţipă şi cade de pe scaunul de la bar. Se izbeşte cu capul de perete, se ridică şi iese în goană pe uşă, când se pomeneşte cu Micuţul lângă el. Ţipă din nou şi se aruncă dintr-un salt cu capul înainte printr-o fereastră închisă, fără să ţină seama că se prăbuşeşte de la o înălţime destul de mare.

„Buf, buf!” răsună Waltherul cu amortizor al Micuţului.

— Te las să te culci cu mine o săptămână întreagă fără să-mi dai niciun sfanţ, dacă-i zbori boaşele gunoiului ăluia sadic, îi promite fata pe care Piticul a folosit-o drept scrumieră.

— Să mă culc cu tine? rânjeşte Micuţul, mişcând din urechi. Te-nşeli. Am fost în spital şi n-am nevoie să dorm o săptămână de-acum încolo!

— Eşti o fată simpatică, spune galant Porta, strecurându-şi mâinile între picioarele ei. Pentru o fată aşa drăguţă ca tine, chiar şi bătrânul Ulise ar fi meritat să rătăcească pe mare. (Se apleacă pe fereastră.) Unde naiba o fi pigmeul?

— O să-l găsiţi la Tiergarten, spune o fată îmbrăcată cu nişte ciorapi argintii şi cu o jartieră prinsă pe pulpă. Când dă de bucluc, se duce întotdeauna să se ascundă la unul dintre paznici. O să nimeriţi sigur. E o casă rotundă, albă; o s-o vedeţi imediat ce intraţi în parc, acolo unde începe terenul de călărie şi unde pute a baligă de cal!

— Zburăm, strigă nerăbdător Porta, coborând scările din două salturi.

Micuţul vine ca o avalanşă în urma lui.

Un proxenet, care stă în pragul uşii supraveghindu-şi fetele, e îmbrâncit cât colo şi călcat în picioare.

— Au venit ruşii? zbiară el derutat, uitându-se lung în urma lui Porta şi a Micuţului care aleargă urlând pe stradă.

Când ajung la Tiergarten, îl zăresc la câţiva metri depărtare pe Piticul. În aceeaşi secundă, îi observă şi el; ţipând îngrozit, o rupe la fugă pe alee, lăsând în urmă un nor de praf. Dar apoi, dintr-o eroare tactică, intră în turnul de apă.

— L-am prins, chicoteşte Porta. Vom vedea cum cade cineva de la o înălţime foarte mare. E mai bine aici decât de pe Siegessäule.

Micuţul priveşte în sus.

— E al dracului de înalt, spune el încântat. După ce-o să cadă de-acolo, n-o să mai plece doar amorţit, ca altă dată. Dar dacă nu sare? Ar trebui să sară peste balustradă, dar el e atât de pipernicit, încât n-ar putea s-o atingă nici dacă s-ar ridica pe vârfuri, cu mâinile întinse!

— Nu vrem să-l supunem la eforturi prea mari, spune Porta. O să-l ridicăm noi!

Rânjeşte încântat, închipuindu-şi cum zboară Piticul din vârful turnului de apă.

Deschid cu forţa uşa de fier; zgomotul răsună în interiorul turnului gol. Piticul fixase o lopată sub clanţa uşii. I se aud paşii, duduind pe treptele metalice.

— Se grăbeşte să ajungă sus, râde Porta.

— O să se grăbească şi mai tare în cădere, răspunde Micuţul, cu un rânjet larg. Nu-i aşa c-ar fi plăcut să-l vedem pe nenorocitul ăla mic plonjând ca o bombă anglo-americană drept pe Cartierul General al *Führerului?*

Ajung la ultimul etaj, unde-l găsesc pe Piticul scâncind şi urlând de frică. Fac de patru ori înconjurul platformei fără să-l prindă, apoi Porta se întoarce şi o ia la goană în sens opus, ciocnindu-se cu Piticul.

— Până aici ţi-a fost, iubitule! jubilează Porta, întinzând mâna să-l apuce de gât.

— Nu, nu! zbiară Piticul, făcând un salt înapoi şi lovindu-l în faţă pe Porta cu cizma sa patruzeci şi şapte.

În timp ce acesta se ghemuieşte, înnebunit de durere, Piticul îi trage un cap; se înclină, intră între picioarele Micuţului şi-l izbeşte cu un şut teribil în regiunea sensibilă.

Micuţul urlă cât zece, ducându-şi ambele mâini la prohab.

— Te-ai distrat destul, răcneşte Porta, ochindu-l cu pistolul pe Piticul.

Trage de trei ori la rând, fără să-l nimerească.

Piticul se suie pe balustradă şi rămâne acolo, clătinându-se periculos câteva clipe. Porta coboară pistolul şi-l priveşte cu gura căscată pe omul acela mic, care stă pe muchie, mişcându-şi braţele să-şi menţină echilibrul.

— Sfinte Iisuse! exclamă Micuţul, uitând de durere. Pigmeul ăla nenorocit nu-şi dă seama ce distanţă mare e până jos!

— Maica Domnului! strigă Piticul, disperat.

Se înclină pe spate, dar îşi recapătă echilibrul dând din mâini.

— Dacă şi după asta scapă, ar fi foarte bun într-un

spectacol, spune Porta, cu un aer gânditor. Oare nu-l putem vinde vreunui circ ambulant?

Micuţul întinde o mână să-i dea brânci Piticului, dar, tocmai atunci, o rafală de vânt îl dezechilibrează. Se apleacă şi rămâne o clipă într-o poziţie incredibilă, după care întinde mâinile înainte, dar nu se poate apuca de nimic.

Se clatină şi se pierde în ceaţă.

Porta şi Micuţul se apleacă peste marginea balustradei şi-l privesc cum cade.

— Fâlfâie din mâini, zbiară Micuţul, aşa cum fac pescăruşii! O să aterizezi lin şi n-o să-ţi spargi ţeasta!

Un poliţist din *Schupo,* care discută la poartă cu un paznic despre înalta trădare, îşi ridică privirea şi-l vede pe Piticul în cădere. Geme înfundat şi i se înmoaie picioarele. Pentru curajul dovedit în unităţile de sticleţi de la sfârşitul anilor douăzeci, fiind unul dintre cei mai buni mânuitori ai bulanului şi ai patului de armă, i se spunea Peter Curajosul.

Paznicul parcului se aruncă la pământ în spatele unei lăzi de gunoi, crezând că Piticul e un nou tip de bombă inventat de inamici. N-au mai rămas din el decât cizmele numărul patruzeci şi şapte, care se zăresc prin acoperişul spart al unui Volkswagen cenuşiu, aparţinând organizaţiei Todt. Rămăşiţele trupului său, amestecate cu volanul şi schimbătorul de viteze, sunt împroşcate pe cutia cu scule.

— Imaginează-ţi, a făcut-o singur, strigă Porta în timp ce aleargă nebuneşte pe scări, împreună cu Micuţul. Suntem complet nevinovaţi!

— Avem mâinile la fel de curate ca şi macaronarul care l-a ţintuit pe Iisus pe cruce, croncăne Micuţul.

Aleargă atât de repede, încât se împiedică în propriile-i picioare.

Câteva minute mai târziu, încep să zbârnâie telefoanele de la „Alex”. Comisarul Schultze „Crimă”, a cărui poreclă se datorează faptului că a fost adjunctul Brigăzii Criminalistice, nu-şi crede urechilor.

— Ce-ai spus? S-a aruncat din turnul de apă şi s-a prăbuşit peste unul dintre vehiculele *Vaterlandului?*

Probabil că era străin sau jidan. Niciun neamţ autentic n-ar putea fi atât de prost. Adunaţi rămăşiţele! Vreau să văd despre ce e vorba. Sosesc imediat acolo!

De îndată ce ajunge, „Crimă” Schultze îi arestează pe Peter Curajosul şi pe paznicul parcului fiindcă nu l-au oprit pe nebun să sară din turn şi să strice un bun ce aparţine guvernului.

Când află că Piticul e cel care a căzut din turn, „Crimă” îşi aprinde un trabuc şi începe să se gândească la o sumedenie de lucruri. „Porcul ăla mic a fost împins de-acolo”, îşi spune el, suflând un nor de fum cenuşiu. „Dacă aş şti cine a făcut-o, l-aş felicita şi i-aş oferi unul dintre trabucurile mele braziliene. Aerul din Berlin a devenit mai respirabil de când a dat aschimodia aia ortu’ popii”.

Succesul „misiunii” e sărbătorit în biroul lui Sally.

— Căderea asta de la şaptezeci şi cinci de metri şi jumătate, râde din inimă Micuţul, o să ne rezolve toate necazurile. Toţi se vor înghesui să-şi plătească datoriile! O s-avem atâţia bani gheaţă, încât nici n-o să-i putem număra!

— Grăbiţi-vă şi adunaţi-vă banii în timp util! îi sfătuieşte Sally, privindu-l fix pe Porta. Duminică va trebui să vă întoarceţi pe câmpul de luptă. Nu vă mai pot ascunde la mine. Au dat deja de urma unei pocnitori şi au început să pună întrebări incomode. Trebuie să vă luaţi tălpăşiţa înainte ca cei de la *Gefepo*[54] să preia cazul de la *Kripo.* Şeful nostru, un *Oberst* cu tărâţe în cap, se pare că-şi pune creierul în funcţiune pentru prima oară în ultimii zece ani. M-a sunat, nu demult, să mă întrebe dacă nu cumva vreunul dintre oamenii mei a împuşcat pe cineva de curând.

— Binecuvântate fie roadele pământului! intonează solemn Micuţul.

Îşi îndeasă în gură un copan mare de gâscă şi-l înghite cu o duşcă de vin roşu.

— Şi toţi cei care se bucură de ele! continuă Porta, în timp ce ia din farfurie un pumn de prune uscate.

[54] *Geheime Feldpolizei* – Poliţia Secretă de Teritoriu (n.t.).

— Amin, oftează Sally, bând o gură de vin direct din sticlă.

„Râsul tău este un nesfârşit cântec,
Şi moartea te-a găsit vesel şi optimist.”
Siegfried Sasson

Când se trezeşte, Porta se simte de parcă i-a explodat o grenadă în cap. Priveşte ameţit în jur. Se află într-un dormitor straniu, în care toate lucrurile sunt roşii, culoarea lui preferată. Descoperă uimit că lângă el stă întinsă o brunetă, cu ochi migdalaţi.

— Ce dracu’, am murit şi am ajuns în rai? zbiară el.

Treptat, se dezmeticeşte şi începe să judece ca un adevărat soldat. Se scoală din pat, ridică sticla de votcă şi soarbe două înghiţituri lungi.

„Trăieşti, îşi spune el. Nu eşti în rai. Te afli în bordelul Nataşei Grasa şi ai plătit cinci sute de Reichsmarks *pentru patul ăsta, inclusiv serviciul”. Îşi caută, bâjbâind, portofelul. Nu-l găseşte. „Raiul e un loc al naibii de scump”, gândeşte el. Se apleacă din nou după sticla cu votcă.*

Fata cu ochii migdalaţi se trezeşte şi priveşte mirată, ca şi cum s-ar întreba ce caută în patul ei bărbatul acela gol, cu boneta pe cap. Se întinde şi cască.

— Ghermanski, *dacă vrei s-o punem, hai s-o facem acum! Ai plătit numai până la ora opt. Mai ai un sfert de oră şi pe urmă va trebui să-ţi iei tălpăşiţa.* Panimaieşi, *domnule soldat neamţ?*

— Mă doare capul, răspunde Porta. Oricum, mulţumesc pentru ofertă!

— Dacă nu vrei, spune fata, întorcându-se într-o rână, lasă-mă să dorm. Când te cari, să-nchizi uşa după tine, domnule ghermanski!

MECIUL DE BOX

— Nu-ncape îndoială unde ne aflăm, zice Micuţul, cu un râs chinuit. Vasăzică, asta-i Rusia! Tocmai mi-am găsit primul păduche. Sărmanul de el, e mort. N-a avut noroc!

— Eşti băftos, rânjeşte Porta, colonia care s-a aciuat pe mine e din cale-afară de vioaie.

— Şi eu credeam că-s norocos, oftează Micuţul, cu un aer abătut, dar au venit opt sute de amici de-ai lui la înmormântare şi se pare că s-au hotărât să se stabilească aici.

— M-am cărat, anunţă Porta. Am treburi mai importante decât să stau şi să discut despre funeraliile unui păduche.

Se opreşte după o clipă şi cercetează curios o pancartă mare, de un galben strălucitor, pe care stă scris cu litere de-o şchioapă:

GEHEIME SONDERKOMMANDO IV/3 z.b.v.

INTRAREA PERSOANELOR NEAUTORIZATE
STRICT INTERZISĂ

Ca de obicei, Porta e ferm convins că e autorizat. Păşeşte ţanţoş şi salută în trecere pisica preferată a mecanicului-şef Wolf. Animalul tocmai a fost înaintat la gradul de *Unteroffizier* şi şade pe radiatorul unui vehicul al armatei, spălându-se de zor. Porta trece printr-un coridor lung şi îngust şi se opreşte în faţa unei uşi masive cu o plăcuţă albă:

BIROUL DE COMANDĂ
INTRAREA STRICT OPRITĂ

Ciuleşte urechea, apoi trosneşte uşa de perete cu piciorul şi intră. Se află într-un birou spaţios, mobilat cu gust, care l-ar face şi pe-un general prusac de viţă nobilă să-şi lingă buzele de poftă.

— Ce dracu’ mai vrei şi tu? se răţoieşte mecanicul-şef Wolf, împăratul neîncoronat al proviziilor şi echipamentului armatei. (Stă proţăpit în faţa unei oglinzi imense, admirându-şi propria imagine.) Nu vezi că tocmai dădeam să ies? spune el, lipsit de amabilitate, în vreme ce-şi toarnă o jumătate de sticlă cu apă de colonie peste părul negru,

strălucitor. (Rânjeşte şi-şi admiră coroanele din aur ale dinţilor.) Cum de-ai intrat? întreabă el, vădit nemulţumit. N-ai văzut semnele alea cu „Intrarea *strict* oprită”?

— Cum am intrat? zâmbeşte Porta, zeflemitor. Pe uşă, se înţelege. Cum credeai? Ce te dai atâta cu „Vis de târfa”? Ai pornit-o niţeluş după găurică rusească, ai?

— Ca să nu te miros pe tine, putoare! răspunde Wolf, pe un ton acru.

— Eşti un tip bine, îl flatează Porta.

Vrea să pocnească din degete, dar nu reuşeşte.

— Cred şi eu, zice Wolf cu superioritate. Doar nu vrei ca un mecanic-şef ca mine să arate ca adunătura voastră de scursori ale societăţii, ce-ţi închipui tu?

— Asta-i părerea mea, zâmbeşte fals Porta, ţinând-o pe-a lui. (În realitate, e convins că Wolf arată în ochii întregii lumi ca o maimuţă urlătoare.) Eşti o persoană extrem de elegantă. Să ştii că mirosul tău de trandafiri se simte de la zece kilometri, cu vântul în spate. Nimeni nu ţi-ar pune la îndoială siguranţa de sine.

— Ai dreptate, răspunde Wolf, neascunzând faptul că admiraţia făţişă a lui Porta îl încântă peste măsură. Dacă vrei să atingi culmea pe care se lăfăie la soare ăi putrezi de bogaţi, trebuie să degaji o aură de respect. N-are rost să umbli ca unul care-mpinge tot timpul butoaie cu benzină de colo-colo, aşa cum arăţi tu. N-o să ajungi departe. Clasă, pricepi? Clasa e totul. Dacă ai aşa ceva, prostănacii te vor pupa şi-n fund.

— Just, admite Porta, şiret. Cu toţii spun că mecanicul-şef Wolf e un bărbat foarte chipeş!

— Asta ştiu şi eu, răspunde Wolf, dichisindu-se şi întorcând capul într-o parte, pentru a se privi din alt unghi.

— Avem necazuri, continuă Porta pe un ton abătut.

Îşi unge cu gem o felie de pâine cu brânză.

— Cum? exclamă Wolf. Nu vor rahaţii să cumpere bilete?

— Altu-i baiul, explică Porta. Au cumpărat cu toţii bilete, dar acum s-au apucat să le vândă la negru diviziei vecine. Sunt mai multe bilete decât locuri!

— Atunci mai adăugaţi locuri, spune Wolf cu indiferenţă.

(Gesticulează enervat.) Pentru tâmpenii d-astea vii să mă deranjezi?

— Păi, Craci-cu-Scârţ ne provoacă toată bătaia de cap, oftează Porta. Nu ne dă decât cotlonul ăla prăpădit în care-şi ţine afurisitele de tractoare comuniste. Acolo nu încap decât ai noştri.

— Să ne gândim puţin, spune Wolf, mirosind un trabuc ca un proprietar grec de vapoare care-a pornit-o de la zero. la unul, îl pofteşte el pe Porta.

Şi le aprind unul altuia, suflă vălătuci mari de fum şi judecă situaţia. Amândoi sunt oameni de afaceri care privesc războiul ca pe-o negustorie din cale-afară de riscantă. Pentru ei nu există linii ale frontului sau duşmani. Cel mult, asociaţi „dificili” în afaceri.

Dacă-şi închipuie cineva că vor lăsa să le scape vreo ocazie, se înşală. Pentru cei doi, orice lucru are valoarea sa, într-un fel sau altul.

— Ce-ai zice de-un mic *Enzian*[55], propune Porta, arătând o butelcă mare, aşezată pretenţios pe o măsuţă franţuzească, lângă casca de oţel a lui Wolf – comandă specială – cu vulturul de argint. Un păhăruţ dintr-un şnaps ca ăsta îi limpezeşte omului gândurile!

Se ridică şi trage o duşcă direct din butelcă.

— N-o să te cizelezi niciodată, mârâie Wolf. Nici măcar când vei ajunge bogat.

Cu o mutră acră, scoate dintr-un bar două păhărele minuscule pentru tărie.

— N-ai unele mai mici? întreabă Porta cu subînţeles.

— Nu, din păcate, răspunde Wolf, făcându-se că nu înţelege aluzia.

Primele trei păhărele sunt date peste cap dintr-o înghiţitură.

— După cum spuneam, începe Porta, o să fie un meci în toată regula. Responsabilii noştri cu publicitatea au dat sfoară-n ţară. Fiecare dobitoc din corpul de armată şi-a cumpărat bilet, şi-or să vină cu toţii încărcaţi. Nu doar cu

[55] *Enzian* – genţiană – plantă de munte a cărei rădăcină intră în compoziţia unor soiuri speciale de rachiu (n.t.).

ciubucuri prăpădite de la Armată, ci şi doldora de bani! Dar idiotul ăsta de „Scârţ” e prost, făcut grămadă. Un cap pătrat, care nu vrea să încalce legea. Îi dă înainte cu misiunea lui de a urma întocmai Regulamentul Armatei. E atât de precaut, încât nu se cacă niciodată într-o budă străină până nu sună mai întâi la Cartierul General, ca să-ntrebe dacă e voie. Deunăzi, întreaga sa unitate n-a avut ce să bea şi cu ce să se spele pe cap şi pe dinţi timp de patru zile, fiindcă nu primise ordin scris de folosire a apei. Cusurul lui cel mai rău e că pleacă urechea la ce spun alţii şi le dă crezare. Îmi vine să urlu când îl văd cum ridică din umeri şi face o mutră ca de porc scos la mezat. De ce nu-i pui niţel pe chinezoii tăi pe el? Poate-o să priceapă că prietenul adevărat la nevoie se cunoaşte şi-o să afle cui îi datorează un favor. Nu-i suport pe de-alde-ăştia care fac valuri şi nu iau lucrurile aşa cum sunt.

— Mă duc eu să-l provoc la o discuţie lămuritoare, făgăduieşte Wolf, cu ochi sclipitori. Vor merge şi băieţii cu noi să-i povestească ce le fac chinezii şi negroteii indivizilor pe care nu-i înghit. Pentru început, îl punem pe Albert să-i sufle niţel în gură!

Însoţiţi de Micuţul, Albert şi Gregor, Wolf şi Porta păşesc cu nasul în vânt prin imensa hală a arsenalului, înţesată cu piese de artilerie grea. De-a lungul pereţilor, sunt înşirate cu grijă tunuri, cu ţevile aţintite spre înălţimi, iar în mijloc stau bateriile grele antitanc, cu ţevi scurte şi groase.

Obezul Kunze, şeful arsenalului de campanie, poreclit Craci-cu-Scârţ, şade la biroul său, cu un aer autoritar. Pe chip i se citeşte o expresie seacă, de *Herrenvolk.*

— Ce vreţi? întreabă el, încercând să pară sever, dar fără succes.

— Sper că ceea ce-am auzit nu-i decât un zvon. Cum că refuzi să evacuezi toate porcăriile astea! deschide Wolf conversaţia, suflând fumul pe lângă urechea şefului de arsenal. Sau n-am înţeles eu bine?

Kunze îşi trece o mână dolofană peste capul său chel şi-l priveşte pe Wolf cu ochi de câine bătut.

— Ia te uită! exclamă el furios. Nici tu, nici Porta nu-mi

puteţi porunci. Aici, totul îmi aparţine. Băgaţi la cap!

Porta bate din palme şi se frânge într-un hohot de râs.

— Las-o baltă, măi pârţ închipuit! Nicio schijă din fierăria asta nu-i a ta, nici măcar ţintele din cizme. Ţi le-a-mprumutat armata. Tu însuţi îi aparţii. Şi oare cine-i armata? Dacă vrei să ştii, armata suntem noi!

— O să vă raportez la Cartierul General al Corpului, ameninţă furios Kunze. (Se ridică gâfâind de pe scaun.) Vom vedea atunci ce-are de spus şeful ăla mare de la Intendenţă. E un dur! Dur ca oţelul Krupp!

— Noi îi scuipăm seminţe-n pălărie, rânjeşte Wolf cu superioritate, împingându-l cu degetul în piept pe Kunze. O să faci exact ce-ţi spunem noi. Altfel, se va lăsa cu necazuri!

— Pune odată câinii pe el, propune Micuţul cu răutate.

Gregor desfăşoară pe masă nişte schiţe ample.

— Uite ce propunem noi, declară el cu aerul unui avocat.

— Aşa ceva nu admit, face Kunze cu vocea sa plângăreaţă.

Cade înapoi pe scaun, puţin cam dezumflat.

— N-ai ce să nu admiţi, tună Porta. Faci ce-ţi spunem noi! Toate jegurile astea de tunuri să dispară!

Priveşte cercetător prin ferestrele înguste şi-l zăreşte pe Crai-de-Lemn, şeful echipei de muncitori a lui Kunze. Crai-de-Lemn a ispăşit patru ani la Torgau pentru neglijenţă în mânuirea armelor de foc. Împreună cu un amic de la Şcoala de subofiţeri, a intrat să dea lovitura în Dresdener Bank din Bielefeld. Avea fiecare câte un pistol în mână. Dar, în loc să dea lovitura, s-au ales cu patru ani de puşcărie, cu degradarea la statutul de cărăuşi şi cu menţiunea „nedemn de a mai purta vreodată arme”.

— Ia vino-ncoa’, pârnăiaşule, porunceşte Porta, făcându-i un semn maiestuos lui Crai-de-Lemn.

— Nu face pe grozavul, târâtură! explodează furios Crai-de-Lemn.

Rămâne pe loc, răscrăcărat ostentativ, şi Porta e nevoit să se ducă la el.

— Ia ascultă, ţestosule! începe Porta. Vrem bănci de-a

lungul zidurilor şi tot tacâmul, repet, totul să fie în perfectă regulă până sâmbătă la ora doişpe fix. (Face o pauză artistică, înainte de a continua, aproape solemn, pe un ton adânc şi amenințător.) La ora aia sosesc spectatorii, şi n-o să fie o adunătură prea liniştită.

— Te-ai ţicnit? întreabă Crai-de-lemn, scuipând cu dispreţ pe podeaua imaculată de beton. Azi e miercuri. Numără pe degete. Sunt numai trei zile până sâmbătă!

— Socoteşte şi nopţile. În total fac şase, spune Porta. Orice-ar fi, trebuie create condiţiile pentru spectatori până sâmbătă la prânz, când va avea loc cel mai mare meci de box din istorie. În caz contrar, te vei trezi, cât ai zice peşte, scormonind după mine în „ţara nimănui”. Asta-i ceva mai primejdios decât să te afli-n treabă cu o prăpădită de mătură rusească, aşa cum faci acum.

— Kunze ce zice? întreabă precaut Crai-de-Lemn, căutând cu privirea spre micul birou din care răzbat glasuri. Piuitul şefului de arsenal Kunze e acoperit de urletul cazon al mecanicului-şef Wolf.

— Cui îi pasă ce zice? răspunde Porta. (Deschide gura cât o şură, vărsând un potop de invective soldăţeşti asupra celuilalt.) Băi lemnar împuţit, fă ce-ţi spun! Adună-ţi şleahta căcăcioasă de halitori de varză, găseşte nişte scule şi puneţi-vă pe treabă! Executarea mai repede, până nu-mi pierd cumpătul şi mă fac al dracului!

— Se pare că nu-l cunoşti pe *Herr* Kunze, îl avertizează Crai-de-Lemn. Ar trebui să ştii că are pile – pile ale naibii de mari. Mult mai sus-puse decât o să ajungi tu vreodată! Pentru Kunze, e floare la ureche să strivească un *Obergefreiter* ca tine. Aşa i-a făcut unui *Oberst* care a venit încoace, încercând să ne scuipe-n bere!

— Ajunge! i-o taie Porta pe un ton furios. Execută ordinele mele. Altminteri, o să afli tu ce pile am eu!

Mecanicul-şef Wolf iese degajat din hala arsenalului, savurând zornăitul pintenilor săi neregulamentari. Îşi ridică piciorul ca un cocoş de luptă şi-l trânteşte sec, astfel încât ecoul răsună printre pilonii de oţel care susţin acoperişul imens. Peste tot se află tunuri, vopsite în culori de camuflaj,

verde şi brun, tractoare de artilerie, camioane nou-nouţe, transportoare de muniţie, vehicule pe şenile şi şenilete – toate aşezate în şiruri lungi, perfect aliniate.

Wolf scuipă cu dispreţ pe un tun antiaerian de 88 mm şi-şi aprinde un trabuc brazilian cât toate zilele, scăpărând chibritul de un indicator pe care scrie:

FUMATUL STRICT INTERZIS

— La ce cască gura slugoiul de colo? întreabă el, arătându-l cu bastonul său elegant de ofiţer englez pe Crai-de-Lemn. N-are altă treabă?

— E stupid, atâta tot! Prost ca noaptea! spune Porta.

Kunze îşi face apariţia din micul său birou, picioarele scârţâindu-i ca o fabrică de hamuri şi năduşind de furie.

— Căraţi-vă din hangarul meu! ţipă el isteric, cât pe ce să-i cadă proteza din gură.

— Ştii, cred c-ai face mai bine să execuţi ce ţi se ordonă, îi atrage atenţia Porta lui Kunze, sfredelindu-l cu privirea. Hardughia asta va trebui să fie curăţată ca o gaură chiuretată de târfă în ziua Crăciunului, adaugă el ameninţător.

— Dar... dar staţi niţel, se tânguie Kunze, cu un aer nefericit, clănţănind din dinţii lui falşi. Doar nu pot lăsa tunurile astea cum se nimereşte! Ai idee cât plăteşte poporul german pentru unul singur dintre ele? Sunt valoroase! Şi vor fi necesare când va începe Marea Ofensivă, despre care se vorbeşte deja la Cartierul General al *Führerului.* Şi apoi, nu-s tunurile mele, ci ale Armatei a IV-a Panzer.

— Ei bine, atunci totul e-n regulă, tună satisfăcut mecanicul-şef Wolf. Noi suntem Armata a IV-a Panzer. Noi şi numai noi!

— Cum adică? îngaimă Kunze, uluit, holbându-se cu gura căscată când la Porta, când la Wolf.

Cei doi arată ca nişte adevăraţi prusaci, zvâcnind din genunchi ca doi feldmareşali.

— Am spus că noi suntem Armata a IV-a Panzer! repetă

Wolf, cu un surâs superior. (Îi flutură lui Kunze pe la nas carneţelul său.) După cum vezi, scrie negru pe alb că aparţinem de IV Panzer. Aşa că, bine-ai spus, fierăria asta ne aparţine, şi noi vrem s-o scoatem de-aici, băi magaziner prăpădit ce eşti!

— Şi, dacă nu te mişti sprintenel, continuă Porta, cu un aer triumfător, vei face cunoştinţă cu chinezii mecanicului-şef Wolf, cărora le-ar plăcea de minune să se joace cu d-alde tine, ceea ce nu ţi-ar conveni.

— Mă ameninţi? întreabă Kunze, făcând o ultimă încercare disperată de a-şi impune autoritatea.

— Da’ repede mai pricepi, rânjeşte Porta. Oamenii care se aleg cu picioarele deşurubate, aşa ca tine, îşi pierd de obicei şi ceva din glagorie. Li se scurge prin găurile din coapse!

— Tunurile alea rămân la locul lor, spune sever Kunze. (Îşi plesneşte cu echerul unul dintre picioarele sale artificiale, proprietate a armatei.) Şi bagă la cap ce-ţi spun, *Obergefreiter* Porta. La mine-n magazie să nu vii cu figuri din astea. Ţine minte că sunt un funcţionar al armatei, şi nu un simplu păduche ca tine, pe care să se pişe orice câine fără căpătâi! (Îşi pocneşte mândru epoleţii său înguşti de culoare verde.) Şi eu sunt un fel de ofiţer!

— Sfântă Agnes! rânjeşte Porta, cu un aer maliţios. Mi-e mai uşor să le vin de hac tipilor de teapa ta decât să smulg un fir de păr din curul unei vaci ruseşti paralitice!

— Aşa ceva nu-ţi permit, hăuleşte insultat Kunze. Mie să mi te adresezi cum se cuvine!

— Trebuie să înţelegi că tunurile alea e musai să fie scoase, încearcă Wolf o apropiere diplomatică. (Radiază de falsă amabilitate.) Fii băiat rezonabil, Bernt. Lasă baltă spoiala ta de persoană oficială şi revino la normal! Punem la cale un meci de box cum nu s-a mai pomenit. Oamenii au plătit locurile. Doar nu le putem cere să stea cocoţaţi în echilibru pe o ţeavă de tun, nu-i aşa? Dac-ar sta colo sus, ar arăta ca un stol de vrăbii gureşe care privesc cum regulează un papagal o lamă călătoare!

— Nu e vorba că n-aş fi eu un om de înţeles, îngăimă

Kunze, mai dezumflat, dar n-o să meargă! De îndată ce vom scoate primul tun, spionajul rusesc va afla totul despre ceea ce se petrece aici. Şi pe cine cade măgăreaţa? Pe mine, şeful arsenalului de campanie, Kunze! Eu voi fi cel dus în faţa Curţii Marţiale şi poate chiar împuşcat, cine ştie? Doar nu vreţi să se-ntâmple una ca asta?!

— Nu suntem din cale-afară de îngrijoraţi în ce te priveşte, răspunde Porta, obraznic. Vrem doar să dispară calabalâcul de-aici, ca să ne putem pregăti meciul.

— M-am săturat de-atâta gargară! urlă Wolf, cuprins subit de furie. Cocina trebuie golită, ca să ne putem vedea de treabă. (Suflă un nor gros de fum de trabuc în nasul lui Kunze, care tuşeşte în semn de protest.) Azvârle tunurile afară una-două, dacă nu vrei să-ţi tai urechile şi să-ţi vâr pe gât ţurloaiele tale contrafăcute!

— Trebuie să mă înţelegi, zice Kunze, gata să plângă, frângându-şi mâinile pe echer. Ce-ai spune tu dacă aş veni şi ţi-aş cere să-ţi muţi toate camioanele?

— Nimic, rânjeşte Wolf. Mi-aş pune chinezii să taie la tine cât îi ţin curelele. Şi află că nu obosesc prea repede!

— Uite, vezi! exclamă victorios Kunze. Eu adopt aceeaşi atitudine, chiar dacă n-am chinezi. Tunurile rămân la adăpost în hală, unde-i uscat şi bine.

— Ia scoate nasul afară, omule! strigă Wolf, pierzându-şi răbdarea. (Îşi agită nervos prin aer bastonul său englezesc.) Afară-i ca-n deşertul Gobi, unde apa-i ceva ce se cunoaşte numai din povestire. Afurisitul ăsta de soare bolşevic străluceşte de parcă s-ar crede deasupra unei ţări capitaliste supradezvoltate. Nu le strică tunurilor tale puţin aer proaspăt.

În capul îndurerat al lui Kunze începe să se formeze o pâclă tot mai deasă, ce pare să se adune într-un nod în dosul frunţii. Cască gura şi ţipă, dar nu-l ajută la nimic. Apoi se-apucă să-şi pocnească ţeasta de un tub de obuz, care se leagănă atârnat de o sârmă. Asta-l mai trezeşte puţin şi se porneşte să strige ordine confuze.

— Invitaţii se vor aşeza aici, hotărăşte Porta cu o voce răsunătoare, arătând spre locul ocupat de treizeci şi cinci

de baterii grele antitanc. Hai, daţi-i zor! strigă el către un grup de soldaţi de corvoadă, care stau pe un afet de tun bând bere, ca şi cum nimic din ce se-ntâmplă în jur nu-i priveşte.

— Scoateţi catrafusele astea militare de-aici! Lăsaţi să intre civilizaţia! Faceţi loc Culturii Apusene, după cum a spus şi ţăranul rus când eliberatorii i-au ars casa!

— Nu tu comanzi pe-aici, spune un muncitor, aidoma unei gorile supradimensionate, cu un cap mult prea mare pentru trupul său. Nimic nu se va clinti din loc. Ăsta-i un hangar pentru tunuri, şi ce-i înăuntru acolo rămâne câtă vreme n-avem ordin scris, ştampilat, în patru exemplare.

— Maică Precistă, ce bazaconii ne aud urechile! urlă Micuţul. Omul ăsta e ţicnit. Are pesemne o criză acută de complex de superioritate. Ia să-i bag eu ceva învăţătură de minte în băsănăul său nemţesc!

— Stai niţel, zice Porta, agăţându-l pe Micuţul, care se îndreaptă deja către insul cu pricina. Băşinoşii ăştia încă n-au aflat că mie unuia nu-mi plac complicaţiile. Prefer calea a dreaptă.

— Ăsta-i hangar pentru tunuri, spune omul-gorilă cu încăpăţânare, nu un locşor de joacă pentru sportivi idioţi! Vreţi să vă bateţi, mergeţi şi trageţi-vă câteva în bărbie pe gunoiul de colo.

— Niciun muncitor puturos nu-mi vorbeşte mie aşa fără s-o-ncaseze, spumegă sălbatic Micuţul.

Îi repede individului un picior în burtă care-l frânge în două, apoi îl înşfacă de păr şi-i pocneşte faţa de o remorcă de fier.

Echipa de corvoadă se pune în mişcare. Mai cu seamă după ce Micuţul l-a aruncat pe încă unul cu capul înainte prin fereastră, într-o grămadă de băligar bâzâit de muşte.

Primele tunuri încep să se rostogolească afară, în aer liber.

Kunze aleargă în cerc, precum o găină speriată.

— Fiţi atenţi cu alea! Fiţi atenţi cu alea! bolboroseşte el agitat. Aliniaţi-le frumos în şiruri şi nu amestecaţi calibrele, că altminteri n-o să fim niciodată în stare să le alegem din

nou.

Când un tun de 105 mm cu ţeavă lungă alunecă în râul din apropiere, Kunze se prăbuşeşte disperat pe un morman de obuze.

— Nu pune la inimă, îl liniştеşte Porta, întinzându-i un sandviş cu cârnaţi. Ce mai e un tun în ziua de azi? Oricum vom pierde războiul.

În următoarele trei zile, din marea hală nu răzbate decât vacarmul ciocanelor şi al ferăstraielor. Din când în când, comitetul meciului se întruneşte la reşedinţa mecanicului-şef Wolf, unde se servesc „mere cereşti” şi prăjituri jidăneşti, clătite cu „şampania săracului”, amestec de şliboviţă şi bere.

— Cine o să fie câştigătorul? întreabă Micuţul, aruncând o bucată mare de „măr ceresc” în gura larg deschisă.

— Câştigătorul, se-nţelege! răspunde Porta, mestecând prăjitură jidănească.

— Cum aşa? rânjeşte Micuţul, şiret. Când David şi cu mine puneam la cale meciuri pentru obsedaţii de sport, în Heyn Hoyerstrasse, ştiam cine va fi câştigătorul cu mult înainte de-a începe meciul.

— Vasăzică, asta vrei să ştii, râde Porta vulpeşte. Totu-i uns. Oamenii mizează pe cine trebuie, astfel încât câştigătorii să fim noi. Ne vom alege c-o grămăjoară frumuşică de zurgălăi.

— Şi dacă suntem prinşi cu mâţa-n sac? intervine Albert, tremurând din sprâncene.

— N-o să ne rămână altceva de făcut decât să o tăiem la rusnaci cât ne ţin picioarele.

— Aici nu suntem halitori de banane africani, rânjeşte Wolf. Avem şase bumbăceli înaintea celei principale, băieţaş, şi, în astea şase meciuri, mărcuţele vor începe să curgă. În caftul principal, bătaia de categorie grea dintre campionul rus şi ăl neamţ, intrăm în acţiune.

— Şi, bineînţeles, Germania Mare va învinge, declară Heide, cu o siguranţă de sine patriotică.

Surâde cu zâmbetul victoriei.

— Nu, nu, amice, tocmai p-asta n-o s-o facă Marea

Germanie, rânjeşte Porta, împungându-l conspirativ cu cotul în coaste pe mecanicul-şef Wolf. Toţi fraierii lepădaţi de-o târfă nemţoaică plină cu svastici şi alte dichisuri vor susţine bătrâna Germanie în drumul spre victorie, şi toţi marafeţii pe care-i vor putea aduna se vor vărsa în talerul îngrămădităului de neamţ.

— Şi vor pierde tot, strigă entuziasmat Wolf, pentru că *Untermenschul* sovietic îl va bate pe nobilul reprezentant al *Herrenvolkului* german de se va căca pe el.

— Nu vă temeţi că veţi avea necazuri? întreabă îngrijorat Bătrânul.

— Nici pomeneală, răspunde Porta, cu ochi strălucitori. Singurii care vor avea necazuri vor fi tolomacii care-au ţinut cu neamţul. După ce primele şase bătăi se vor fi sfârşit, vor trage cu toţii chiote de victorie germană. Într-atâta vor fi pierduţi în înfumurare, încât, atunci când va fi să-nceapă spectacolul ăl mare, îşi vor amaneta şi izmenele ca să poată miza, convinşi că nemţii sunt de necucerit.

Entuziasmat, Wolf îşi repede pumnul în masă cu atâta forţă, încât „merele cereşti” se leagănă în farfurie şi un strop de gem îi sare pe trabuc.

— Or să turbeze, comentează sumbru Bătrânul, şi pe urmă vor fi probleme – cu „P” mare!

— Până atunci ne vom fi luat tălpăşiţa, rânjeşte Albert.

— De unde ştim că luptătorii nu se înţeleg între ei cum să ne tragă pe noi în piept? se interesează Barcelona, bănuitor din naştere. Cineva le-ar putea vinde pontul că treaba e rentabilă.

— Ai dreptate întrucâtva, admite Porta. Am face bine să luăm măsuri în privinţa asta, ca să fim siguri că ne aflăm în jumătatea potrivită. Dar cum oare?

— Cuşti! zice Micuţul, cu gura plină de dulceaţă.

— Cuşti? întreabă Porta.

— Cuşti pentru maimuţe, ridicate până sub acoperiş, zbiară Micuţul, rânjind cu toată faţa. E un tip în oraş, în Palima, care ţine un magazin de animale şi care are o mulţime de chestii din astea. Chiar acum are una grozavă, cu o panteră neagră înăuntru, o bestie fioroasă cu ochi

galbeni. Dac-o ia la goană, ar face-o şi pe-o călugăriţă rablagită să bată recordul mondial la viteză.

— Fără pantere, protestează nervos Bătrânul. E un ordin! Nu vreau să ştiu nimic de pantere.

— De ce nu? întreabă Porta, candid. Te-ai putea distra de minune cu un asemenea pisoiaş.

— Te-ai ţicnit! ţipă Barcelona, luându-i partea Bătrânului. Îţi dai seama ce mănâncă?

— Oameni, recunoaşte fericit Micuţul. Cunosc o mulţime de indivizi pe care i-aş da cu plăcere unei pantere negre să-i halească.

— *Quel bruit pour une omelette,* observă sec micul Legionar. Mai bine cumpărăm cuşca fără panteră.

— Are şi nişte cuşti pentru execuţie, ca aia în care l-au înălţat pe jidanul Süss, explică Micuţul. Tipului i se leagă o sforicică de gât, e săltat cu tot cu cuşcă, se deschide podeaua şi omul cade până ce ajunge la capătul funiei. Apoi se opreşte brusc, cu gâtul rupt.

— Nu văd cum am putea folosi aşa ceva, zice Porta, gânditor. Doar n-o să-i executăm pe boxeri.

— Câteodată eşti bătut în cap, strigă nerăbdător Micuţul. N-or să aibă nicio funie în jurul gâtului. Îi ridicăm doar sus în cuştile astea. Astfel, nu poate ajunge nimeni la ei ca să le vorbească şi să ne tragă-n piept. De îndată ce sună gongul, deschidem podeaua cuştilor, cei doi rahaţi fleoşcăie în ring şi-ncep să-şi care pumni!

— Pare că-i o idee bună, admite Porta. Ar fi o noutate în pugilism – să-ţi pice din cer doi inşi de categorie grea.

Mecanicul-şef Wolf scoate un trabuc şi-şi scapără bricheta din aur cu un clinchet preţios. Ţine trabucul între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi, trăgând cu nesaţ câteva fumuri, pe care le suflă într-un nor dens deasupra mesei.

— Vom cumpăra cuşca împreună cu pantera, zice el gânditor, cu condiţia să mai putem face rost de încă o cuşcă. Îl băgăm pe neamţ într-una şi pe *Untermensch* în cealaltă.

— Şi cu pantera ce facem? întreabă Bătrânul,

recapitulând rapid în minte câte alte animale mai avusese plutonul doi în custodie.

— Cred că am putea găsi ceva şi pentru ea, râde Porta, servindu-se cu un trabuc de-al lui Wolf fără să ceară voie.

— Nu vreau s-o văd în tanc, zice Bătrânul, hotărât, realizând prea târziu că e totuşi pe cale să cedeze.

— Nici n-ai putea. Doar dacă ai scoate jumătate din turelă, hohoteşte Micuţul. Am văzut dihania. E doar un pui care n-a învăţat încă să muşte cum trebuie, dar, când o învăţa, să te ţii, războiul se va înfierbânta cât ai zice peşte.

Târziu, o pornim spre magazinul de animale.

Micuţului i se lipeşte de suflet o gorilă bătrână, care poate imita tot felul de râsete şi care bea bere ca un om. Dar proprietarul magazinului nu vrea s-o vândă. O consideră ca pe un membru al familiei.

— La ce ziceţi că vă trebuie cuştile? întreabă sec proprietarul, după ce se încheie afacerea şi începem să cărăm cuştile afară.

— Ne-am apucat de comerţul cu sclavi, şopteşte conspirativ Porta, dar vezi să nu mai spui nimănui.

— Nu, zău? exclamă omul, holbând ochii. Şi-i rentabil?

— Ciudat animal, e de părere Porta, cercetând cu privirea pantera printre zăbrelele cuştii. Are picioarele prea lungi şi labele prea mari.

— E încă un pui, îi lămureşte negustorul de animale, n-are decât opt luni!

— Pare că i-ar plăcea să-mi halească mâna, spune Porta.

Sare înapoi în clipa în care o labă mare şi păroasă, cu gheare ca nişte pumnale curbate, se izbeşte în zăbrele.

— Să nu vă speriaţi de ea, ne sfătuieşte părinteşte proprietarul. E uşor de mulţumit. Puneţi-i o halcă de carne în faţă şi nu mai ştie de nimic. Mai e încă puţin speriată de oameni, dar aşteptaţi numai vreo câteva luni. Panterele negre sunt renumite pentru sălbăticia cu care atacă orice le iese în cale. Sunt mai periculoase decât zece gestapovişti înarmaţi cu mitraliere.

Pe la miezul nopţii, Umanskaia răsună de ţipete şi de urlete guturale. Capete curioase apar pe la uşi, dar nu

pentru multă vreme. Când apare Micuţul cu pantera care se plimbă furioasă în cuşcă, uşile se închid imediat.

Blestemând şi urlând cât îl ţine gura, Micuţul saltă cuşca şi-o împinge în biroul lui Wolf. Cade cu toată greutatea peste mobilier şi peste tot felul de cutii şi saci. În cele din urmă, reuşeşte s-o ducă într-o încăpere din spatele biroului. De pe un cârlig, înşfacă o şuncă întreagă, i-o strecoară panterei printre zăbrele, apoi trânteşte uşa şi-o zăvoreşte.

— O mâţă ca asta e crimă curată, exclamă Porta cu admiraţie, în timp ce bandajează nenumăratele zgârieturi ale Micuţului. Şi până acum n-a făcut decât să se joace. Să te ţii când o fi mare şi o afla la ce sunt bune ghearele şi colţii.

— Las' că nici acum nu e de lepădat, zice Micuţul, încercând să-şi deschidă ochiul pe care ultimul atac al panterei îl inflamase.

— Nu ne va aduce decât necazuri, spune Bătrânul, cu un aer sumbru. *Oberst* Hinka îşi va ieşi din pepeni când va afla de ea. De când am avut ursul ăla[56], ne-a interzis categoric să mai ţinem vreun animal!

Înainte de a pleca, Micuţul îi aruncă panterei o traistă plină cu carne tocată. Bestia îl priveşte cu nişte ochi galbeni, arzători. Două labe uriaşe înşfacă traista din zbor. Conţinutul dispare dintr-un hap.

— Măiculiţă! exclamă încântat Micuţul. Stai să vezi când i-om da să halească oameni!

Tocmai se bate în cuie ultima scândură, când încep să sosească buluc suporterii. Atmosfera e animată. Ahtiaţii de sport se ceartă între ei şi cu cei cărora puţin le pasă. Patrioţii germani zbiară *„Heil!"* Oamenii din Renania fluieră din degete, în stil franţuzesc.

O unitate de copoi[57] se străduieşte să păstreze ordinea în mulţime, fără a purta însă provocatoarele lor căşti de oţel. Se aud bufnituri de bastoane în clipa în care un *Unteroffizier* din Tirol îi vâră sub nas unui *Gefreiter*-copoi un cârnat acoperit cu ketchup şi cu muştar iute, numindu-l

[56] Vezi *Drum sângeros către moarte.*

[57] Poreclă dată celor din Poliţia Militară.

„porc gălăgios de prusac”.

Acest cazan clocotitor se liniştеşte abia când sună gongul pentru repriza întâi a primului meci, la care participă, ca adversari, un bulgar mic şi uscat şi un tip vânos şi crâncen din Westfalia. Meciul se sfârşeşte în repriza a doua. Westfalianul câştigă prin knock-out – hotărât dinainte de către Porta şi Wolf.

După ce a doua şi a treia întâlnire se termină de asemenea cu victorii ale culorilor naţionale, se pare că răcnetele patriotice nu mai contenesc. Când cel de-al patrulea meci îi revine Germaniei, toţi o iau razna şi se pun pe cântat *„Deutschland, Deutschland, über alles”*[58] şi *„Wacht am Rhein”*[59]. Se îmbrăţişează reciproc, stau în poziţie de drepţi, salută şi urlă „Germania pentru vecie!”

— Cred c-aşa a fost şi când s-au întors din Franţa, în 1871[60], spune Bătrânul. Doamne, îndură-te de noi, sunt cu toţii nebuni de legat!

Cel de-al cincilea meci are loc între un grec, Konstantinos – care e campion la categoria mijlocie în satul său – şi un austriac din Salzburg, pe nume Rudolph – care după înfăţişare îşi merită soarta.

— Vrei să spui o rugăciune până nu te curăţ? întreabă grecul, cu un rânjet drăcesc.

— Să nu-i permiţi una ca asta, schelălăie *Oberzahlmeister* Saul de la Cartierul General.

— Fă-l praf! zbiară din ultimul rând gloata vânătorilor de munte italieni „Alpinos”, uitând că grecii sunt duşmanii lor dintotdeauna.

Cu un răget de animal, austriacul se repede la grec şi-i înfige pumnul sub centură. O lovitură joasă, extrem de periculoasă, care-l poate scoate imediat din luptă pe-un jucător. Grecul pare că nici n-a simţit-o. Îl pocneşte pe

[58] „Germania, Germania deasupra tuturor” – primul vers al primei strofe a imnului naţional al Germaniei. După Al Doilea Război Mondial din imn s-a păstrat doar strofa a treia (n.red.).

[59] „Vegheaţi la Rin”, cântec patriotic german, compus în 1840 (n.t.).

[60] Aluzie la războiul franco-prusac din perioada 1870-1871, încheiat prin victoria Prusiei şi pierderea de către Franţa a provinciilor Alsacia şi Lorena (n.t.).

Rudolph în figură, tot neregulamentar. În acelaşi timp îi pune piedică, determinând intervenţia arbitrului, care gesticulează frenetic. Grecul reuşeşte să-i plaseze lui Rudolph o stângă, o dreaptă şi-un croşeu înainte ca acesta să se pună din nou pe picioare. Mulţimea cere reînceperea jocului şi austriacul câştigă prin knock-out în repriza a optsprezecea.

— Pentru asta merită să iei parte la un război mondial, nenişorule, ţipă Albert.

Se alătură şi el urletului admirativ al gloatei isterizate, în ciuda faptului că nu-i poate suferi, din principiu, pe austrieci.

— Aşteaptă numai pân-om ajunge la reprezentaţia principală, zice Wolf, aprinzându-şi un trabuc brazilian, cu aplombul său obişnuit.

În hangar s-a înghesuit de trei ori mai multă lume decât încăpea în mod normal, după toate calculele. Au sosit de pretutindeni, de la mare distanţă, şi pentru aceasta a fost ars foarte mult combustibil, atât de preţios în vreme de război. Oamenii s-au cocoţat până şi pe bârnele de sub acoperiş, legănându-se ca nişte găini la proţap. Continuă să sosească alţii pentru a răzbate spre micuţa cămăruţă de beton în care Porta şi Wolf adună mizele. Prin deschizături nu se văd decât mâini. Mâini care le împing bani. Mâini care înşfacă chitanţe de mizã. Mâini de toate formele şi mărimile – dolofane, subţiri, palide, bătătorite –, mâini curate, mâini murdare.

Toate privirile sunt aţintite asupra celor două cuşti care atârnă, legănându-se, sub acoperiş.

Un urlet nesfârşit erupe în clipa în care trapele din podeaua cuştilor se deschid şi cei doi boxeri cad de la aproape trei metri înălţime, aterizând cu o bufnitură în ring. Rusul din Caucaz e cel dintâi în picioare şi ridică încrezător deasupra capului o pereche de pumni ca nişte ghioage. Germanul, păros, se mişcă prin ring ca o gorilă, sprijinindu-se pe încheieturile mâinilor. Urlă sălbatic, ameninţându-l pe caucazian că va mătura cu el prin toată sala, înainte de sfârşitul primei runde.

Caucazianul rânjeşte animalic. Îşi trece încet muchia palmei peste beregată, astfel încât lumea să poată pricepe ce are de gând să-i facă neamţului.

Un urlet înfierbântat se ridică din mulţime. Câteva şiruri de bănci se rup sub ropotul continuu al picioarelor.

Sună gongul şi cei doi monştri se reped mârâind unul asupra celuilalt, cu spume la gură. Pumni de fier se înfundă în muşchi abdominali rigizi şi trosnesc în capete la fel de tari. Un upercut ţâşneşte ca un fulger. Unui om normal i-ar fi smuls capul, dar acum n-are niciun efect asupra celui care l-a încasat.

— Fir-ar să fie! murmură neliniştit Barcelona. Sper că îngrămădiţii ăia doi ştiu cine trebuie să câştige! După cum sar la bătaie, se pare că au pus la cale o dublă sinucidere!

— Nu te consuma, rânjeşte Wolf, sigur pe el. Nu-s chiar atât de bătuţi în cap încât să nu ştie ce-i mai bine pentru ei. Nătărăul din Leipzig va cădea lat de-abia în ultima clipă. Trebuie să-i oferim mulţimii ceva în schimbul marafeţilor pe care i-a pompat în noi, altfel s-ar putea să între la idei şi atunci să te ţii!

În primele două runde, se pare că uriaşul caucazian nu prea are de gând să se lase lovit. Joacă în defensivă şi eschivează des, pentru a evita atacurile ucigătoare ale germanului. Apoi, în repriza a treia, porneşte brusc la atac, dansează înainte şi-i înfundă neamţului doi pumni fulgerători în şale.

Pentru câteva secunde, mulţimea îşi ţine respiraţia. Aceşti pumni ar fi trimis şi un cal la podea. Dar luptătorul din Leipzig abia îşi scutură capul, ca un câine ud, şi rânjeşte satanic. Stânga îi ţâşneşte înainte, în vreme ce adversarul se redresează. Aterizează drept în nasul rusului cu un pocnet îngrozitor. Dansează unul în jurul celuilalt, scuipând şi respirând precipitat pe nas. Un pumn aterizează în mutra neamţului, spărgându-i arcada. Sângele îi lasă dâre pe obraz. Buzele i se umflă. Faţa îi pare pe jumătate paralizată.

— Sfântă Maria, şopteşte Gregor, holbându-se. E ca şi cum ai ciomăgi nişte tauri cu mâinile goale.

— Taurii n-ar suporta aşa ceva, e de părere Porta, muşcând gânditor dintr-un cârnat înşfăcat din mâna unui bavarez care priveşte înmărmurit scena de violenţă din ring.

Caucazianul începe să caute faţa adversarului, dar asta nu pare să-l îngrijoreze pe german. Eschivează elegant, făcând ca pumnii să-i treacă pe deasupra capului, şi ripostează cu o stângă cumplită. Se pare că vrea să-i spargă garda rusului, şi câteva croşeuri îşi ating din plin ţinta. Spre stupoarea mulţimii, caucazianul nu scoate decât o mârâitură surdă şi dansează mai departe în ring.

— Ucide-l! Hăcuieşte-l pe ticălosul subdezvoltat! urlă germanii pur-sânge, ciocnindu-şi gamelele de aluminiu cu căştile de oţel. Calcă-l în picioare şi bagă-l în pământul din care-a ieşit!

Regimentul 6 Cavalerie din Westfalia se repede cu un urlet asupra Regimentului 5 Panzer prusac.

— Ticăloşilor! Halitori de cârnaţi! Porcilor! răcnesc ei.

Bătălia dintre cele două regimente se mută dintr-o parte în alta a marelui depozit al artileriei. Vacarmul se aude la distanţă de kilometri.

Bavarezii din 8 Panzer şi 116 Infanterie îşi aleg duşmanii şi se avântă bucuroşi în încăierare. Copoii năvălesc prin toate intrările, şi bastoanele lor se prăvălesc fără părtinire în capetele înfierbântate ale mulţimii.

— Moarte Germaniei! urlă fanatic Micuţul, cocoţat pe un butoi gol de bere.

— Hei, tu ăla! Băi, ăla de colo! Canibalule! zbiară un bavarez, azvârlind în Albert cu o cutie de tuburi goale de cartuşe şi doborându-l de pe masa pe care se aşezase.

— Crăpare-ai! hăuleşte Micuţul, ridicând un copoi deasupra capului.

— Eşti arestat! ţipă disperat poliţistul militar, zvâcnind din picioare. (Una dintre cizme îi zboară direct în capul unui intendent care pare tăvălit prin muştar şi ketchup.) În numele *Führerului,* îţi poruncesc să-mi dai drumul!

— Ascult ordinul şi mă supun, chiuie Micuţul.

Îl aruncă pe copoi înspre doi bavarezi. Se dau cu toţii

peste cap şi alunecă sub bănci. Nu li se mai văd decât picioarele care se zbat nebuneşte.

În cele din urmă, poliţiştii militari reuşesc să calmeze îndeajuns mulţimea pentru ca lupta să poată continua. Se retrag şi stau pregătiţi în spatele bisericii, rugându-se lui Dumnezeu să nu mai fie nevoie să intre încă o dată în hală.

— Asemenea manifestare sportivă n-ar trebui permisă, spune şeful lor, un maior mai vârstnic.

Toţi oamenii săi îşi exprimă acordul, încuviinţând vertiginos din cap.

Lupta începe din nou, şi se pare că ambii „grei” au turbat. Dispreţuiesc total regulile jocului. Germanul se repede asupra rusului şi-l pocneşte cu piciorul în stomac. Drept răspuns, se alege cu o muşcătură în obraz. Sângele şiroieşte pe feţele ambilor luptători.

— Maică măiculiţă! ţipă entuziasmat Micuţul, răsturnând un butoi de bere. Acum se halesc unul pe altul.

Arbitrul, un sârb micuţ cu mutră de şobolan, încearcă să-i despartă pe boxeri. Se trezeşte dintr-odată blocat între doi munţi ucigători de muşchi, simţind că va fi strivit. Se smulge din loc, se împleteceşte spre corzi, unde atârnă, cu braţele bălăbănindu-i-se, până ce doi sanitari îl duc la medic pentru îngrijiri.

Îl înlocuieşte un alt arbitru, care le vorbeşte sever celor doi boxeri, avertizându-i cu degetul. Aceştia par a fi gata să-l arunce din ring în mulţimea urlătoare a spectatorilor.

În repriza a treia, caucazianul îi înfige germanului un pumn după ureche, care-l face pe acesta să se clatine şi să ridice garda. Arbitrul se repede înainte, dar, până să apuce să strige „break”, germanul renunţă la gardă şi se repede asupra rusului cu o serie de lovituri ce nu s-au mai pomenit de la meciul Carnera – Sharkey, din 1933.

După ce mulţimea amuţeşte câteva clipe, se dezlănţuie un răcnet infernal. Fiecare îl bate pe umăr pe cel de lângă el, urlând admirativ. Dacă vecinul nu-i de acord, atunci fiecare e gata să-i spargă celuilalt capul!

— Ura! strigă îndârjiţii sportului de pe scaunele din jurul ringului.

Caucazianul îşi înclină capul aidoma unui zimbru gata de atac şi, cu o forţă teribilă, îi „împuşcă” adversarului un pumn de oţel în rinichi. Bineînţeles că fanaticii luptei zbiară în semn de protest. Stânga ucigătoare a neamţului se pune din nou pe treabă. În clipa în care pumnul său aterizează, germanul scapă un ţipăt scurt. S-a zis cu mâna. Pârâitul oaselor care se rup poate fi auzit până în primele rânduri. Cunoscătorii trag un chiot de groază.

Acum nu mai încape îndoială că boxerii au uitat complet orice înţelegere anterioară. Se reped unul asupra celuilalt asemenea fiarelor. Emană din toţi porii dorinţa de a ucide. Mecanicul-şef Wolf începe să se agite. Micuţul şi Porta îl opresc cu forţa să nu dea buzna în ring cu o mitralieră, pentru a le aminti celor doi de înţelegere.

Urletul mulţimii ameninţă să năruie acoperişul hangarului. Probabil că se aude de la cincizeci de kilometri distanţă.

Luptătorii au încetat să mai fie fiinţe omeneşti civilizate. Au turbat cu totul! Răgetele lor l-ar fi făcut pe Tarzan să pălească de invidie.

— Ar fi trebuit să-i vârâm ticălosului de caucazian câteva potcoave în mănuşi, murmură îngrijorat Micuţul. Măcar atunci am fi fost siguri că-i va tăbăci moaca afurisitului de neamţ.

— Drace! Drace! blestemă Porta cu obidă. Dacă neamţul îl bumbăceşte pe rusnac, suntem ruinaţi!

— Doar ne-a făgăduit, geme Gregor, nefericit. A promis că va pierde! Minciuni sfruntate nemţeşti, ca de obicei. Propagandă!

— Doamne! ţipă îngrozit Bătrânul, în clipa în care germanul repede un pumn feroce care-l ridică pe rus de la podea şi-l proiectează în corzi.

— O s-o spintec pe mă-ta! O să mă uşurez pe mormântul tău! Ah, rahat blestemat de neamţ ce-mi eşti! răcneşte Micuţul, ameninţându-l pe german cu pumnul.

— Hai să-i tăiem căpăţâna, propune Albert, cenuşiu la faţă, şi s-o expediem într-un pachet nevesti-sii!

Gregor îşi împreunează mâinile şi înalţă o rugăciune

fierbinte, în vreme ce neamţul îşi înfige pumnul în plexul rusului. Lovitura e urmată de-un upercut teribil, care pare să-i smulgă capul de pe umeri.

— Omul e născut din femeie şi creat după chipul Domnului, bolboroseşte Albert, ascunzându-şi faţa în palme. Nu suport să mă mai uit!

— Rahat, suntem faliţi! Săraci ca la-nceput! îngaimă Barcelona.

— Nu putem accepta să se-ntâmple una ca asta, răcneşte Wolf, furios, mestecându-şi trabucul. Săraci, fir-ar să fie! Săraci! Când eşti sărac, nici dracu' nu se uită la tine! Şi te prosteşti! Te prosteşti ca bâta.

Băncile se frâng sub tropăitul cizmelor. Mulţimea urlă de încântare. Oamenii se îmbrăţişează, uitând de orice, în clipa în care neamţul trimite un croşeu de stânga, apoi, fulgerător, unul de dreapta, în care îşi concentrează toată greutatea corpului. Nimereşte în umărul caucazianului.

— S-a sfârşit, declară Gregor, disperat. De-acum vom fi nevoiţi să trăim din mizerabila raţie a lui Adolf.

Dar sorţii izbânzii par să se schimbe în avantajul rusului. Stânga germanului nu mai rezistă, s-a umflat de două ori pe cât era. Îşi foloseşte cât se poate dreapta, protejându-şi mâna distrusă. Rusul a schimbat tactica. Acum se repede el la beregata neamţului.

— *Cojonudo,* ţipă Barcelona, fericit. O să-i vină de hac rahatului ăla nemţesc.

Porta deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc, absorbit de scena de ring. Caucazianul îl atacă pe german, care se apără cu greu de vârtejul de pumni ce se prăvălesc asupra lui din toate unghiurile. E în corzi. Un pumn îl izbeşte în tâmplă şi cade într-un genunchi. Sângele îi şiroieşte din nas. E scăldat în sânge. În timp ce dă să se ridice, un şut brutal îl lasă lat pe podea.

— Sparge-l! Calcă-l în picioare şi scoate-i maţele! tună vocea de bas înecată în bere a Micuţului.

Noul arbitru se repede înainte, gesticulând, şi încasează un pumn care-l aruncă peste corzi. Sanitarii îl cară şi pe el la postul de prim-ajutor de după tomberoane, unde încă

mai zace colegul său, încercând să-şi recapete suflul. Acesta nu mai e un meci de box. A devenit o luptă pe viaţă şi pe moarte, în care se foloseşte orice figură murdară care s-a văzut vreodată în filmele americane cu violenţă. Boxerii se cuprind mârâind şi cad la podea. Se rostogolesc prin ring, asemenea unui nod de muşchi răsuciţi.

Caucazianul rage îngrozit în clipa în care dinţii neamţului i se înfundă în testicule.

— O vreme n-o să mai reguleze băieţaşul! urlă Porta.

Loveşte un butoi gol de bere, care se rostogoleşte prin sală, secerându-i pe spectatorii din picioare ca pe spice.

Cu o lovitură de jos în sus, cu piciorul, şi cu un pumn care aterizează în ceafa neamţului, rusul se eliberează şi se pune în gardă. Dar nici germanul nu-i o momâie. Ţâşneşte ca Jesse Owens, mişcându-se într-un ritm care l-ar lăsa în urmă şi pe un campion mondial la viteză. Îi repede rusului o dreaptă în şale. Rusul ripostează cu o stângă seacă, părând că-l ţintuieşte în loc pe neamţ, urmată de o dreaptă rapidă, care l-ar fi trimis în Câmpia Vânătorilor Veşnice dacă l-ar fi atins.

Cu excepţia fanaticilor într-ale boxului, care nu sunt încântaţi, mulţimea urlă feroce. Sunt smulse băncile, şi cizmele duduie pe podea.

— Rupe-i urechea! se aude de pe locurile de categoria a treia.

— Sfinte Sisoe, asta-i cea mai straşnică bătaie pe care-am văzut-o în viaţa mea! strigă Micuţul, fericit.

Un bocanc măsura cincizeci şi unu se repede în genunchiul neamţului. Ţipă şi se prăbuşeşte, cu mâinile împreunate pe rotula zdrobită.

— O să te spulber, scrâşneşte el, ridicându-se din nou, cu faţa schimonosită de durere. Fă-ţi rugăciunea, rusnac nemernic! Te aşteaptă cimitirul!

În furia lui, se pare c-a uitat cu totul că trebuie să piardă în ultima repriză.

— Omoară-l! urlă Porta, entuziasmat, în vreme ce luptătorii se răsucesc îmbrăţişaţi prin ring, folosind, după cum se spune în anumite cercuri, toate trucurile murdare.

Entuziaştii boxului protestează vehement. Ei spun că nu vor să vadă un meci bun de box transformându-se într-o încăierare de stradă. Dar toţi ceilalţi care, asemenea Micuţului şi lui Porta, cred că n-au mai pomenit un asemenea spectacol straşnic îi pocnesc în cap cu ce au la îndemână.

Bătaia continuă. Vacarmul seamănă cu cel al unui raid aerian asupra unui mare centru industrial. Deodată se opreşte şi parcă ne aflăm în inima tăcută a unui taifun. E o linişte mormântală. Germanul îl ridică pe caucazian, îl ţine o clipă deasupra capului şi-l aruncă la podea, de unde nu se mai clinteşte.

Regimentul 8 Panzer se scoală în picioare şi se pune solemn pe cântat „*Wacht am Rhein”.*

— Patrioţii ăştia de doi bani, comentează Porta, habar n-au unde se află. N-ar trebui să cânte „*Wacht am Rhein*”, ci „*Wacht an der Volga”.*

Rusul e din nou în picioare şi meciul intră în ultima fază. Patrioţii germani ating punctul culminant al entuziasmului în clipa în care jucătorul lor îşi retrage stânga, pentru a pregăti lovitura decisivă. Dar caucazianul se aruncă asupra lui ca o nevăstuică asupra unei găini adormite.

Îl pocneşte peste încheietură, apoi îşi repede ambii pumni în creştetul lui. Îi pârâie toate oasele. Neamţul trage un ţipăt de agonie şi se apleacă înainte. Dar lovitura de dreapta a rusului îl ridică în aer. Aproape că se dă peste cap şi, ca prin minune, aterizează în picioare, împingându-şi dreapta în figura caucazianului. De furie, uită cu totul de stânga lui sfărâmată şi o înfige cu toată forţa în plexul adversarului.

— O, nu! geme Wolf, întrezărind cum câştigurile încep să-i alunece printre degete.

Cuprins de panică, Porta începe să facă planuri de dezertare la ruşi. Dacă pierde caucazianul, lucru foarte posibil acum, e cu neputinţă să fie plătiţi toţi câştigătorii pariurilor.

Dar rusul încă nu e terminat. Sare, pur şi simplu, la neamţ, care face o răsucire fulgerătoare de optzeci de

grade, încercând să-l pocnească pe rus între picioare, dar ratează lovitura. Rusul eschivează şi încearcă o manevră riscantă pentru a-i rupe adversarului gâtul. Germanul o remarcă, sare în sus, apoi la dreapta, şi-l pocneşte pe rus în umăr. Rusul trage un urlet, văzând cum se deschide culoarul spre beregata neamţului. Capul acestuia zvâcneşte de două ori, ca şi cum ar fi smuls din şira spinării. Cu un ţipăt, cade în genunchi, scuipă şi horcăie, devenind stacojiu. Încet-încet, se prăvăleşte într-o parte şi varsă. Se ridică anevoie în genunchi, scuipând foarte mult sânge. Se prinde de corzi şi e din nou în picioare.

— Acum trebuie terminat rahatul ăla de neamţ! urlă Micuţul, încântat. Băiatul vecinilor nu mai trebuie să-i dea decât una singură, şi s-a zis cu el.

Dar Micuţul se înşală. Germanul nu e terminat. După ce secunzii săi i-au turnat în cap câteva găleţi cu apă, se apucă din nou să-l tăbăcească pe rus ca un elan turbat care-a fost gonit de lângă turmă. Caucazianul îi trăsneşte o lovitură în beregată şi-l aruncă peste corzi. Apoi, se învârte prin ring urlând, cu mâinile ridicate deasupra capului. Din când în când, îi trage un picior neamţului, care zace întins ca un crucificat.

Mulţimea înnebuneşte. Un *Unteroffizier* bavarez năvăleşte în primele rânduri, agitând o traistă deasupra capului. Când dă cu ochii de mecanicul-şef Wolf, în uniforma sa croită pe comandă, îi aruncă traista în faţă, şi prin aer încep să zboare roşii storcite, ştiuleţi de porumb, bucăţi de friptură de raţă şi multe altele.

Un *Feldwebel* obez din Serviciul de Aprovizionare Aeriană soseşte zbierând din sectorul de clasa a treia, târându-şi un bocanc legat de picior numai cu şiretul. Îşi cere banii înapoi, susţinând că meciul a fost o înşelătorie.

— *Faites vos jeux!* ţipă Porta şi, făcând semnul „V”, îşi înfige degetele în ochii *Feldwebelului.*

— Trăiască Marea Germanie! ţipă fanatic un *Obergefreiter* din Regimentul 8 Panzer.

Răstoarnă o găleată neagră, cât toate zilele, în capul unui *Feldpolizeiinspektor.* Murdăria îl împroaşcă şi pe el pe faţă.

— Doamne din cer! exclamă Porta, sărind în lături. Porcăria asta curăţă un om mai iute decât o farmacie întreagă.

În curând, bavarezii încep să folosească drept muniţie macaroanele şi budincile pe care le luaseră cu ei ca merinde. În câteva minute, întreaga hală seamănă cu o bucătărie de campanie aruncată în aer. Un sandviş uriaş cu brânză topită şi ceapă zboară prin aer şi se sfărâmă de perete ca o grenadă, în apropierea Bătrânului.

O bucată de caltaboş zboară spre noi. Porta se apleacă şi Micuţul o încasează peste faţă cu un plescăit sonor. Porta se întoarce să vadă de unde-a venit caltaboşul şi se alege cu un peşte cât toate zilele în ceafă. Capul peştelui zboară şi intră în gura căscată a lui Gregor, mai-mai să-l înăbuşe.

Porta se ia după un artilerist bondoc, dă să-i tragă un picior, dar ratează lovitura şi cade pe spate. Artileristul înşfacă un pateu şi-i mânjeşte mutra. Porta se ridică, îl atinge pe individ cu piciorul şi-l dă de-a berbeleacul.

Micuţul îl salvează pe Albert în ultima clipă din mâinile a doi renani care erau cât pe-aci să-l sugrume.

— Pantera, ţipă Porta, daţi careva drumul dihaniei negre! O să le arate ea de unde îşi lua Moise berea!

Cu înjurături şi răgete sălbatice, Micuţul reuşeşte, în cele din urmă, să aducă pantera, pe scări, până în sală. Animalul adulmecă hrana, îşi leagănă coada şi-şi scoate ghearele lungi.

— Maică Precistă! strigă Micuţul, încordat. Dihania e pornită! Dă-i bătaie, Ulrich, ai tăi sunt toţi!

— Hodorogilor le stă câteodată mai bine morţi, tună Porta, repezind o scândură într-un *Stabsfeldwebel* din corpul de mecanici al diviziei.

Pantera rage prelung şi se pregăteşte să sară.

— Nu-u-u-u! urlă îngrozit un *Wachtmeister* de artilerie, agitând deasupra capului o sticlă spartă.

Zăreşte fălcile căscate ale panterei şi-l lasă picioarele. Felina îşi încovoaie spinarea, măsurând distanţa până la tejgheaua lungă, încărcată cu cârnaţi răvăşiţi, peşte, caltaboş şi *Sauerkraut.*

Doi copoi foarte vioi, cu plăcuţele în formă de semilună legănându-li-se pe piept, se opresc îngroziţi când pantera ţâşneşte în aer ca o săgeată neagră, aterizează cu o bufnitură surdă pe tejghea şi patinează prin mormanul alunecos de mâncare. Se pune pe înfulecat de parcă s-ar pregăti să postească ani de zile.

Unul dintre copoi îşi smulge casca şi o azvârle pe podea, într-o baltă de zoaie.

Celălalt, poreclit Sparge-Boaşe, din cauza metodei sale preferate de interogare, se holbează cruciş la botul căscat al panterei şi-i simte căldura respiraţiei. Tremurând de frică, se rostogoleşte în spatele tejghelei şi se înghesuie sub o etajeră, unde în mod normal ar putea încăpea cel mult un copil de zece ani, şi nicidecum un copoi de o sută de kile.

Ulrich priveşte curios în jos. Se gândeşte probabil dacă încape sub etajera joasă.

— *Mein Führer,* salvează-mă! ţipă deznădăjduit Sparge-Boaşe.

Ochii galbeni ai panterei sclipesc în penumbră. Cu un mormăit de plăcere, scoate o labă imensă şi-l loveşte jucăuş pe Sparge-Boaşe.

E mai mult decât poate el suporta.

— O să mă devoreze, ţipă acesta.

Cu un hohot prelung, se rostogoleşte de sub etajeră şi se târăşte rapid pe podea, alunecând pe covorul de zoaie presărate pe jos.

Ulrich crede că omul vrea să se joace.

Fericit, face un salt şi aterizează cu un răget sec pe spinarea copoiului îngrozit.

Copoiul schelălăie prelung de frică şi se rostogoleşte pe spate, zvâcnind din mâini şi din picioare.

Ulrich se distrează de minune.

Îl muşcă jucăuş pe poliţist de picior, apoi îl bate pe umăr şi-i sfâşie vestonul uniformei. Acesta priveşte la botul căscat al lui Ulrich, cu colţi uriaşi. E ultimul lucru pe care-l mai vede pe lumea asta.

— Infarct, spune doctorul, care examinează cadavrul.

— Două votci mari şi o sticlă de vin ca să ne clătim,

zbiară provocator Porta, când ne facem gălăgioşi intrarea în stabilimentul „La Nataşa”.

— Aici nu dăm de băut pe datorie, se răsteşte Anna Momeala, încleştându-şi mâinile pe sticle.

— Datorie? rânjeşte Porta, scoţând la iveală din buzunar un teanc gros de bancnote. Dacă vreau, cumpăr toată buda!

Anna holbează ochii şi, dintr-odată, devine cât se poate de amabilă.

— Ce-ai zice să-mi vezi pisicuţa? îl întreabă ea pe Micuţul, umplându-i cu dărnicie paharul.

— Nu mă interesează, face Micuţul, strâmbând din nas. Probabil că-i zbârcită toată şi mâncată de molii!

— Să nu faceţi scandal pe-aici, avertizează Toboşarul, care în realitate e *Feldwebel* de securitate, desemnat să păstreze ordinea în bordel. E poreclit astfel pentru că înainte de război fusese într-adevăr toboşar, la clubul de noapte „Lupul galben” din Leipzig.

— Tu să taci, spune Bătrânul, sughiţând în paharul cu votcă.

Toboşarul devine stacojiu şi cotcodăceşte în semn de protest.

— Ţi-am spus să taci, sughiţe Bătrânul, încăpăţânat. Sunt *Oberfeldwebel* şi am o stea în plus faţă de tine!

— Mă doare-n cur de stelele tale, ţipă Toboşarul, cu o voce femeiască. O să vă purtaţi cum spun eu!

— Mă întreb dacă s-o fi culcat vreodată cu mă-sa! rânjeşte Porta, obraznic.

— L-au trimis la război fiindcă o speria pe soră-sa, urlă Micuţul.

Se tăvăleşte de râs la propria-i glumă.

— Hai, fiţi drăguţi unii cu alţii, ne dojeneşte Anna. Ne-ar părea foarte rău să fim nevoite să vă azvârlim afară!

— Da’ de ce nu-ncerci? laca, uite-acum! nechează Barcelona.

Trânteşte provocator un scaun pe podea înaintea Toboşarului.

— Cum de-ai ajuns atât de negru? întreabă Dolly

Dunăreanca, o fată care a fost extrădată din România.

Îl înghionteşte provocator pe Albert.

— E negru pen' că-i un negru prusac, explică Micuţul printre buze, în stilul lui Humphrey Bogart.

E un admirator fanatic al acestuia, şi-şi dă toată osteneala să-l imite. Ne-au arătat odată, pe front, un film în care Bogart împingea două cucoane în cărucioare cu rotile pe o scară abruptă, după care le tăia beregata. Micuţul a fost atât de încântat, încât l-a văzut de trei ori. În ziua următoare, a stat trei ore la coadă pentru a fi sigur că primul care va lua bilet la ora deschiderii va fi el.

— Eşti o bucăţică straşnică, pe cinstea mea, şuieră Micuţul, proţăpindu-se prosteşte înaintea unei fete înalte şi suple, care şade la bar, expunându-şi picioarele până la ultima bucăţică.

Se apleacă deasupra ei şi spune cu un răget de leu, ceea ce la el înseamnă şoaptă:

— Mi-ar plăcea să te simt mai aproape. Şi tu te-ai putea juca cu mine!

— Încerci să fii seducător? întreabă ea cu o voce adâncă şi dogită, vârându-şi între buzele puternic rujate o jumătate de metru de ţigaret.

Micuţul geme de plăcere şi-şi plimbă o mână nu prea curată peste o bucată de picior dezgolit.

— Nu deveni obraznic, băiatule! gâjâie ea senzual, dându-i peste mână. Nu sunt o admiratoare a lui Frankenstein, şi nici a urmaşilor săi. Bagă la cap ce-ţi spun, soldat!

— *Obergefreiter,* cu voia ta, o corectează Micuţul, coloana vertebrală a armatei. Ia aminte, don'şoară!

— Capătul de jos al ei? zâmbeşte fata, numai miere.

— De un' să ştiu eu? răcneşte Micuţul, neînţelegând aluzia. (Chicoteşte fericit, o ciupeşte de sân şi-i lipeşte o palmă zdravănă pe fund. Fata ţipă de durere. Porta l-a învăţat că, atunci când opun rezistenţă, femeile urmăresc exact contrariul.) Tu şi cu mine, scumpo, o s-o facem pe animalul cu două spinări!

Ca să fie mai clar, face cu degetul semnul universal

pentru actul sexual.

— Nu intru niciodată în cuşca maimuţelor, răspunde ea sec, împingându-i pieptul lat cu mâinile.

— Ce vrei să spui cu asta? rânjeşte Micuţul. De îndată ce-ţi vei fi îmbârligat picioarele cu ale mele, n-o să-ţi mai fie gândul la maimuţe!

O târăşte ferm spre ringul de dans, unde formaţia începuse un număr fierbinte.

— Degetele! geme ea.

— Stai pe picioarele mele, propune el. E cel mai simplu mod de a învăţa să dansezi. Ascultă ce-ţi spun, p-asta am prins-o la „Lansen” de pe Reeperbahn, la Hamburg.

— Pun rămăşag că ambulanţele aşteptau afară pe două rânduri, spune ea sarcastic.

— Nu, că la „Lansen” nu era voie să te trosneşti, explică Micuţul, bătăios. Te referi, probabil, la „Lanterna roşie” de pe Davidstrasse. Acolo, în fiecare seară se sparge o garnitură de dinţi.

Fata scoate un ţipăt strident în clipa în care Micuţul face un pas, pe care el îl crede de tango, şi o pocneşte peste genunchi cu cizmele sale cu ţinte de oţel, numărul patruzeci şi nouă.

— Unde-i calul care m-a izbit? întreabă ea, frecându-şi piciorul vătămat.

— Mergem sus în cameră? propune Micuţul, cu un rânjet de lup.

— De ce? se interesează ea, smulgându-se din strânsoarea uriaşului.

— Nu întinde coarda prea mult, o previne el ameninţător, răsucindu-o şi intrând într-un fel de piruetă, cum a văzut el la profesioniştii de prin filme.

Ea geme din rărunchi în momentul în care se pocneşte cu capul de spătarul unui scaun.

— Mergem sus pentru una mică şi iute, fără pauză? întreabă Albert, dansând cu o fată care nu-i trece de buric.

— Nu mai e mult, răcneşte Micuţul, învârtindu-şi din nou partenera.

De data asta, o pocneşte cu capul de podea.

Uită să-l mai ocărască. Porta trece pe lângă ei, dansând într-un asemenea ritm, încât ceilalţi sunt atraşi în urma lui cu o forţă irezistibilă.

— Ce Dumnezeu a fost asta? întreabă ea, privind după Porta.

Acesta trece vijelios pe deasupra ringului de dans, în compania unei doamne masive, cunoscută sub numele de Petunia Scroafa, din cauza gabaritului ei şi a faptului că are gura ca un rât.

— Nu mai am chef de dans, spune fata cea înaltă, îndreptându-se către bar.

Se aşază intenţionat în colţul opus şi cere trei aspirine.

— De unde eşti de loc? răcneşte Micuţul pe deasupra barului.

— Moscova! răspunde ea acru.

— Îs multe curve p-acolo? vrea să ştie Micuţul.

— Porcule! îi aruncă ea, şuierând.

— Ce-aţi zice voi să mergem sus şi să ne punem jucărelele la un loc? întreabă Porta cu sinceritate, în clipa în care ajunge la bar cu matroana lui.

— Voi doi sunteţi, pesemne, vestitorii culturii germane! le aruncă fata cea suplă, cu un rânjet.

— Aici ai nimerit-o, răspunde Micuţul, mândru nevoie-mare, bombându-şi atât de tare pieptul, încât butonierele uniformei sale încep să pârâie ameninţător. După ce vom fi stat o vreme pe-aici, alde voi n-o să vă mai ştergeţi la cur cu pietriş. Veţi începe şi voi să vă ştergeţi cu hârtie, ca noi, occidentalii. Şi acum, mai lăsaţi-o încolo de vorbărie şi haidem sus ca să vă arătăm cum regulează oamenii civilizaţi!

— Nu-i cumperi o băuturică puicuţei tale? îl îndeamnă Petunia pe Porta, zâmbindu-i fals.

— Rom din Crimeea şi suc de portocale, comandă el, bătând puternic cu pumnul în tejghea.

În curând se răspândeşte ştirea că avem bani. Mulţi bani. Dintr-odată suntem împresuraţi de doamne foarte volubile. Două fete, care până acum dansaseră împreună, amatoare de bani, îi aruncă lui Wolf priviri ademenitoare. Zace, pe

jumătate aşezat şi pe jumătate întins, pe unul dintre scaunele speciale de la bar, cu spătar rabatabil.

— Arăţi de parcă ai avea poftă şi de altceva, nu numai de băutură, se pisiceşte una dintre ele, frecându-se ca o felină de şoldul său stâng. Cred că nu mă-nşel când spun că vrei să faci dragoste!

— Pesemne că asta-i ceea ce în Uniunea Sovietică se numeşte o aluzie, rânjeşte Wolf, strecurându-şi un deget între coapsele fetei. Drace, ai chelit? exclamă el surprins, ridicându-i fusta.

— Da, scumpule, chicoteşte ea, creează un efect deosebit. De obicei, costă cu zece la sută mai mult, dar tu eşti atât de chipeş, încât n-o să te taxez. Cinci sute pe noapte. Ce zici? Franţuzeşte, nemţeşte, tot tacâmul. Două sute în plus pentru arta japoneză.

— Nu cumva-i preţul de vânzare cu totul? face Wolf, lăsându-şi mâna s-o cerceteze mai îndeaproape.

Se învoiesc pentru patru sutare şi dispar prin uşa care poartă inscripţia „INTIM”.

Câteva minute mai târziu, Wolf scoate capul pe uşă şi-şi fluieră câinii-lup.

Aceştia dau buzna după el, lătrând fericiţi.

— Or s-o reguleze şi ei? întreabă Micuţul, holbându-se.

— Tot ce se poate, spune Porta. Wolf iubeşte foarte mult animalele.

O mână subţire, cu unghii vopsite în verde, începe să mângâie tandru interiorul coapsei lui Gregor. Mâna îşi croieşte drum în pantalonii săi, într-o manieră care trădează o îndelungată experienţă.

— Ţi-aş putea ascuţi sabia cât ai clipi. Ai crede că pluteşti în rai, spune ea seducător. Sunt foarte bună la pat!

Gregor chicoteşte de plăcere.

— Atunci, hai! Să mergem sus să ne-nviorăm.

— Mai întâi dansăm, ca să ne încingem cum trebuie, ciripeşte ea, trăgându-l către ringul de dans.

La scurtă vreme, dispar şi ei prin uşa pe care scrie „INTIM”.

Albert, timid ca întotdeauna, cotcodăceşte ca un piţigoi

beat, când o codană cu ochi negri, comerciali, îi apucă mâna şi şi-o apasă uşor între picioare.

— Eşti fermecător, iubirea mea neagră, şopteşte ea, oftând şi legănându-şi şoldurile. (Se freacă plină de senzualitate de mâna lui.) Vino, micule soldat, îl invită. Hai să mergem, ca să nu pleci la luptă şi să tragă în tine Armata Roşie fără să fi apucat s-o pui o dată cum trebuie! Eşti primul canibal cu care mă culc, îi mărturiseşte ea, în timp ce străbat încăperea îndreptându-se către uşa cu semnul „INTIM”. O să te las la jumătate de preţ, dar să nu mă muşti! Eu nu sunt de mâncare!

N-am revenit bine în bar, când muzica şi vacarmul vocilor sunt întrerupte brusc de răgete animalice.

— Ulrich, ţipă îngrozit Porta, lăsând-o din braţe pe Petunia, care cade cu un trosnet la podea.

— O, drace! geme Barcelona, golind un pahar de „Krazisom” dintr-o înghiţitură.

E o licoare pe care o poţi da pe gât doar cu condiţia să n-ai habar de alte băuturi mai nobile şi simţul mirosului să-ţi fie diminuat.

Albert, care înfulecă din mâncarea lui preferată – peşte dulce-acrişor –, uită să mai care în gură, holbându-se la pachetul lung şi negru de muşchi şi tendoane care intră pe uşă, pregătindu-se să sară.

Mongolul care lustruieşte febril cizmele de călărie ale lui Wolf, marca „Roselli” din Roma, trage de două ori adânc aer în piept şi cade pe spate, în clipa în care priveşte drept în ochii panterei care-şi arată colţii fioroşi.

Ţipete stridente de groază răzbat din spatele uşii cu semnul „INTIM”. Toată lumea îşi întoarce privirea într-acolo, uitând până şi de panteră.

— Crimă! Crimă! hăuleşte fata cea înaltă şi suplă.

Apare val-vârtej, cu Micuţul pe urmele ei, gol-puşcă.

Agită deasupra capului un scaun.

— Stai aşa, poponar nenorocit! O să-ţi smulg jegul ăla de puţă, zbiară el, turbat de furie.

— Sărmanul băiat, n-a avut noroc, râde Legionarul din toată inima. S-a încurcat cu un travestit!

— Na! urlă Micuţul, azvârlind scaunul în urma homosexualului îngrozit. A cerut cinci sutare, şi pentru ce, pentru găoaza lui aia spartă!

Travestitul e atât de îngrozit, încât nici măcar nu observă pantera ghemuită lângă uşă, mârâind. Trece ca fulgerul pe lângă ea şi trânteşte uşa, care prinde coada animalului. Pantera rage prelung de spaimă şi ringul de dans se eliberează cât ai clipi. Se răsuceşte şi şuieră furioasă către uşă. Cu blana zbârlită, îşi încordează toţi muşchii, gata de atac. Aterizează cu un salt elegant pe tejghea. Suflarea ei o mângâie pe ceafă pe Dolly Dunăreanca. Mormăind ciudat, aceasta cade cu faţa ei puternic fardată într-o farfurie cu peşte. Oamenii de la bar scapă tot ce au în mână. Un purcel de lapte la frigare dispare în panteră cu o sorbitură prelungă şi guturală. Ulrich se plimbă de-a lungul tejghelei şi întinde o labă lungă spre o porţie de macaroane cu rinichi. În trecere, îl loveşte cu laba în umăr pe Carlo Obuz de la unitatea de aprovizionare cu muniţie de-i aruncă din gură proteza, proprietate a armatei. Omul se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc lovit de furtună.

SS-Oberscharführer Gerner, de la Divizia 1, celebru din cauza brutalităţii sale, împinge din faţa lui farfuria cu friptură de purcel tocmai când pantera face un salt spre el cu labele desfăcute. Mai apucă să scoată un ţipăt gâtuit, înainte ca felina să sară asupra lui. Leşină instantaneu. Animalul adulmecă interesat corpul nemişcat, pe urmă se întoarce către purcelul de lapte şi începe să-l mănânce, mestecând şi trosnind, astfel încât toată lumea are impresia că cel mâncat e *Oberscharführerul.*

— O să avem necazuri, proroceşte Bătrânul.

— Ar trebui să-i facem vânt de-aici, e de părere Barcelona.

Îi aruncă un iepure lui Ulrich, care stă tolănit pe un divan larg, după ce i-a scos afară pe toţi din bordel.

— Nu pleacă nicăieri, hotărăşte Porta, aici rămâne!

— La naiba, omule, ne va face o mulţime de necazuri! exclamă Bătrânul, contrariat.

— Vă descurcaţi cum ştiţi, se disculpă mecanicul-şef

Wolf. Eu n-am văzut în viaţa mea vreo panteră. De fapt, nici nu ştiam că există aşa ceva. Băgaţi la cap!

— Scârnăvie! şuieră Porta cu dispreţ. Nu cred să existe cineva mai mârşav şi mai trădător ca tine.

— Nu tolerez ca plutonul meu să ajungă o afurisită de grădină zoologică! strigă Bătrânul, lovind cu pumnul în masă.

— Ulrich-Pantera rămâne la plutonul doi, hotărăşte Porta pe un ton categoric. (Îndreaptă spre Bătrânul un deget jegos.) Dacă nu, şi el, şi eu ne vom lipi de altă unitate, şi cu siguranţă c-o să-ţi pară rău!

— O să fac un raport, ţipă Bătrânul, înfuriat.

— Mă faci să mor de râs, rânjeşte Porta. Tocmai asta n-o să faci. Ştii ce se va întâmpla dacă toată tărăşenia cu pantera va ieşi la lumină. Când l-or dibui sticleţii pe vinovat, îl vor lua la rost pentru câte-n lună şi-n stele, de la expunere voluntară la vătămare, şi până la înaltă trădare sau cum i-o mai zice. Va încasa de cinşpe ori închisoarea pe viaţă, plus câteva condamnări la moarte, aşa, de amorul artei. Va fi spânzurat alături de panteră, şi vântul se va juca prin blană!

A doua zi, telefonul Cartierului General se porneşte să sune furios.

— O panteră, ai spus? întreabă rece intendentul-şef, *Stabsfeldwebel* Weingut.

— O panteră neagră, fir-ar să fie! zbiară înnebunit conţopistul diviziei.

— Te-ai ţicnit! exclamă Weingut, cu un râs scurt. Toate Pantherele noastre sunt galbene sau cenuşii şi au în cur un motor Maibach.

— Aşteaptă tu numai! O să ţi se şteargă ţie rânjetul de pe moacă, ameninţă sumbru conţopistul diviziei. Generalul von Hühnersdorf a luat-o razna! Şi-a ieşit, pur şi simplu, din cizme! Centrala noastră telefonică e blocată de atâtea apeluri cu plângeri despre pantere. Până să ne dezmeticim, *Generalfeldmarschall* va veni în persoană să vadă ce s-a întâmplă!

— Nu pricep ce legătură au plângerile tale cu noi,

răspunde amabil Weingut. Pantherele sunt la locul lor. Singurii care s-ar putea plânge din cauza lor se află de partea vecinului şi, din câte ştiu eu, plângerile lui Ivan nu prea sunt luate în seamă!

— Ai o panteră neagră care aleargă liberă de colo-colo, provocându-le oamenilor atacuri de cord şi pete pe creier. Generalul vrea o investigaţie. O investigaţie amănunţită. Bagă la cap, dragul meu porc de prieten!

— De ce nu tragi tu o fugă la sanitar ca să-ţi dea nişte pastile? îl sfătuieşte Weingut pe un ton părintesc. Aici, în 27 Panzer, nu-i nimeni atât de scrântit încât să se învârtă cu ceva atât de zurliu ca o panteră neagră. Ştii, presupun că asemenea dihănii muşcă oameni!

O jumătate de oră mai târziu, la telefon se afla aghiotantul diviziei.

— Ce se tot aude cum că aţi umbla cu o panteră neagră? îl descoase pe aghiotantul regimentului, un *Leutnant* tânăr şi fără experienţă, proaspăt venit de la Şcoala de ofiţeri. Pe-aici, pe la divizie, circulă tot felul de zvonuri trăsnite.

— Ce culoare are Pantherul? întreabă senin aghiotantul Regimentului. Noi n-avem tancuri Panther negre!

— La naiba, omule, nu de tancuri vorbesc! scrâşneşte aghiotantul divizional, fornăind ca un motor cu aburi încins. E o felină mare, adevărată, o sălbăticiune din junglă, care haleşte companii întregi de copoi. Tu-ţi dai seama că şeful Batalionului de Poliţie Militară e la balamuc, în cămaşă de forţă, în urma unei întâlniri cu afurisita voastră de panteră neagră?

— Dar, domnule, vă asigur că nu avem nicio panteră neagră, se tânguie aghiotantul regimentului pe un ton slugarnic. Singurele animale pe care le avem sunt doi câini-lup aparţinând mecanicului-şef Wolf, şi aceştia sunt ţinuţi din scurt, cu permisiunea comandantului.

— Pasionaţi de animale, oftează resemnat aghiotantul diviziei. Pregătiţi-vă pentru un tărăboi pe cinste pe chestia asta. Se aude deja de mişcări la Cartierul General, şi din partea populaţiei civile din zonă plouă cu reclamaţii!

— Domnule, nu pricep nimic! răspunde aghiotantul

regimentului, neajutorat. Nu ştiu nimic despre o panteră neagră la 27 Panzer. Trebuie să fie o regretabilă eroare. De ce nu-i întrebaţi pe cei de la Corpul veterinar?

— Te-am prevenit, rânjeşte maliţios aghiotantul diviziei, trântind receptorul.

Oberst Hinka tocmai se bărbiereşte, când telefonul său particular începe să sune strident.

— Hinka, spune el brusc.

— Hühnersdorf! Ce dracu' se-ntâmplă la regimentul tău? vrea să ştie generalul diviziei, fără niciun fel de introducere politicoasă.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Hinka, cu o uşoară ezitare.

— Tu eşti comandantul, nu? Dacă tu nu ştii ce se-ntâmplă, cine dracu' să ştie? Află de la mine că oamenii tăi se joacă c-un fel de bestie carnivoră şi bagă groaza în populaţie. Jumătate dintre copoii mei sunt la balamuc din cauza ei. *Oberst* Hinka, dacă zici că nu ştii nimic despre asta, atunci află că eşti singura persoană din toată Armata a IV-a care habar n-are! *Generalfeldmarschallul* în persoană cere de urgenţă un raport amănunţit asupra situaţiei!

— Totul sună ca un fel de glumă prostească, domnule general, răspunde Hinka, caracterizând bine situaţia. Despre ce fel de bestie carnivoră e vorba?

— Nu ţi-am spus? urlă generalul, înfuriat de-a binelea. E o panteră, pe toţi dracii! O panteră neagră căreia i se spune Ulrich!

Hinka închide ochii şi blestemă încetişor. Nu mai are nicio îndoială unde poate găsi pantera şi pe complicii ei.

Trage de câteva ori, adânc, aer în piept şi-şi şterge furios spuma de pe faţă.

— Se va face de urgenţă un raport, domnule, făgăduieşte el.

— Sper, pentru binele tău, scrâşneşte generalul. Cazul ăsta e mult mai grav decât îţi închipui. *Generalfeldmarschallul* a cerut ca pantera să fie împuşcată şi vinovaţii să fie aduşi în faţa Curţii Marţiale. Fir-ar să fie, *Oberst,* e lată! Vreau raportul tău în şaizeci de minute!

— *Oberleutnant* Soost! urlă Hinka pe un ton care răsună

prin Cartierul General al regimentului. *Oberleutnant* Soost! repetă el nerăbdător, aruncându-şi violent prosopul într-un colţ.

— *Oberst,* să trăiţi! bâlbâie îngrozit aghiotantul său, pocnind din călcâie.

— Găseşte-l pe nemernicul ăla de Porta şi vino cu el încoace, ocărăşte Hinka cu năduf.

— Porta? întreabă aghiotantul, care n-a auzit niciodată de cineva cu acest nume.

— La dracu', omule, răcneşte *Oberst* Hinka, nu pricepi chiar nimic? *Obergefreiter* Porta, fir-ar să fie! Compania a cincea, plutonul doi. Ticălosul să se prezinte la mine numaidecât, împreună cu pantera neagră Ulrich!

Aghiotantul iese împleticindu-se şi se urcă în Kübel, ferm convins c-a fost repartizat la un regiment de maniaci.

— Încotro, *Herr Oberleutnant*? întreabă şoferul cu un zâmbet larg, plimbându-şi piciorul pe pedala de acceleraţie.

— Să arestăm un *Obergefreiter* Ulrich şi-o panteră pe nume Porta, bâlbâie aghiotantul confuz, aprinzându-şi o ţigară cu o mână nesigură.

— Vasăzică, la compania a cincea, rânjeşte *Obergefreiter* Helmer, ţâşnind ca o rachetă.

— Condu cum trebuie! îl ocărăşte *Oberleutnantul,* aranjându-şi nelinişţit tunica uniformei.

— Tocmai asta şi fac, să trăiţi! rânjeşte Helmer, deschizând neregulamentar un pachet cu sandvişuri în timp ce ajung în faţa biroului companiei a cincea.

Hauptfeldwebel Hoffmann din Statul-Major, spătos şi sigur pe el, stă tolănit la un birou cât toate zilele, moştenit de la un fost comisar politic. Încă mai poartă şlapii săi ruseşti. Salută rigid şi se plasează astfel încât aghiotantul să nu-i poată vedea încălţămintea brodată cu roşu.

— Din ordinul comandantului, trebuie să arestez o panteră, zice aghiotantul, încercând să pară sever. Numele ei e Ulrich, mai adaugă, după o pauză lungă şi stânjenitoare.

— Prea bine, domnule, mormăie Hoffmann, întrezărind deja necazuri de dimensiuni nebănuite. *Gefreiter* Müller!

urlă el către curierul companiei. (Soldatul se află în arhivă, aproape de el, aşa că urletul e cu totul de prisos. Ar fi putut să şoptească.) Dă-i drumul, ameţitule! Plutonul doi! *Obergefreiter* Porta şi pantera Ulrich să se prezinte la mine în pas alergător. Ai priceput? Să îndrăzneşti să apari fără ei, şi-o să mă ocup eu de tine! În linia-ntâi unde-i aşteaptă o moarte eroică pe prăpădiţii de teapa ta.

Trece mai bine de o oră până când Porta îşi face apariţia. Intră duduind în biroul companiei, unde pocneşte de trei ori din călcâie, de două ori pentru aghiotant şi o dată pentru Hoffmann. Dă un salut nazist şi un *„Heil”* răsunător în faţa marelui tablou al lui Hitler, care a fost pus în locul unuia de-al lui Stalin.

— Ajunge, îl previne Hoffmann, aruncându-i o privire atât de dură, încât lui Porta puteau să-i cadă toţi dinţii.

— N-am voie să-l salut pe *Führer?* întreabă Porta, cu o uimire prefăcută.

— Idiotule, rage Hoffmann, nu când atârnă acolo!

— Atunci, unde ar trebui să atârne? zâmbeşte Porta.

— Eşti arestat, răcneşte aghiotantul, cu o voce spartă. Eşti arestat, repetă, arătând acuzator spre Porta.

— Arestat? întreabă Porta, candid. Eu? De ce, domnule?

— Pentru că umbli cu o panteră şi bagi groaza în sufletul oamenilor, ţipă aghiotantul, începând să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Nu mai avem voie să ţinem animale de suflet în Armata Germană? întreabă Porta cu naivitate, pocnind din nou din călcâie de trei ori.

E pe cale să salute iarăşi tabloul lui Hitler, dar întâlneşte privirea crâncenă a lui Hoffmann şi se opreşte.

— O panteră nu-i un animal de suflet, hotărăşte sec aghiotantul.

— Permiteţi să raportez, *Herr Oberleutnant,* să trăiţi! turuie Porta în maniera sa obişnuită, de idiot. Există tot felul de animale de suflet, să trăiţi! Împăratul Abisiniei ţine lei, şi în India, au elefanţi. Aşa că, de ce n-aş ţine şi eu o mică panteră drăgălaşă?

— Eşti arestat! declară aghiotantul, roşu la faţă. O să

explici Curţii Marţiale ce e cu animalul tău de suflet! Tu şi cu pantera ta o să ajungeţi în faţa plutonului de execuţie. Aţi ruinat moralul unei jumătăţi din *Wehrmacht!*

— Prea bine, să trăiţi! răspunde Porta, ridicând resemnat privirea spre tavan. Permiteţi să raportez, domnule, că în calitatea mea de soldat german am dreptul, conform Regulamentului Armatei, paragraful 209, alineatul 5, cu privire la arestul şi detenţia personalului militar, să mă opun oricărei arestări care nu e în concordanţă cu Codul Penal al *Wehrmachtului* Marii Germanii. Cer aghiotantului permisiunea de a raporta, domnule, că *Obergefreiter* Porta Joseph se opune arestării, pe motiv că acuzaţia nu e întemeiată.

— Eşti cu totul şi cu totul ţicnit, ostaş? freamătă aghiotantul, pierzându-şi stăpânirea de sine. Nu mă dăscăli tu pe mine, un ofiţer! Îţi dai seama ce vorbeşti, *Obergefreiter?*

— Permiteţi să raportez, domnule! *Obergefreiterul* îşi dă seama perfect, să trăiţi!

— Taci din gură! orăcăie aghiotantul, isteric.

Degetele îi freamătă pe tocul galben al pistolului, ca şi cum ar avea de gând să-l împuşte pe Porta.

— Înapoi la regiment! îi porunceşte *Obergefreiterului* Helmer, în timp ce se îndreaptă spre Kübel.

Helmer, care mănâncă un copan de curcan şi un sandviş cu gem, se preface că nu aude ordinul. Priveşte tăcut copanul, înainte de a muşca din el.

— Eşti surd, omule? N-ai auzit ordinul meu? ţipă aghiotantul, înfierbântat.

— Care ordin? întreabă Helmer, cu gura plină de curcan.

Aghiotantul îşi iese cumplit din răbdări. Aruncă un amestec indescifrabil de ordine şi ameninţări, spre satisfacţia nedisimulată a lui Porta şi a lui Helmer. După fereastra soioasă a biroului companiei, poate fi văzută faţa buhăită şi porcină a lui Hoffmann.

— Permiteţi să raportez, dom’le! trâmbiţează Porta. Sunt *Obergefreiter* german liber, să trăiţi, sau arestat?

— Eşti arestat, răcneşte ca un turbat aghiotantul, fără a

sta să judece cu ce scop a fost pusă întrebarea.

Helmer salută, coboară din Kübel şi scoate cheia din contact.

— Unde dracu' mergi, soldat? urlă aghiotantul.

Helmer salută din nou şi-şi pocneşte călcâiele atât de energic, încât împroaşcă în jur cu noroi.

— Permiteţi să raportez, domnule, conform Regulamentului Armatei, prizonierii în stare de arest pot fi transportaţi doar de către personalul autorizat. Numai cei care au depus un jurământ special pot fi însărcinaţi cu o asemenea misiune, să trăiţi!

— Atunci, mărşăluieşte înapoi până la Cartierul General, hotărăşte sec aghiotantul. Dă-mi cheile şi documentele maşinii!

— Permiteţi să raportez, domnule! Nu pot lăsa vehiculul acesta din mână fără un ordin scris de la Cartierul General al regimentului, să trăiţi! răcneşte Helmer, salutând din nou. Dar, să trăiţi, dacă domnul aghiotant îl va arunca pe *Obergefreiter* Porta din maşină sau dacă-l veţi declara eliberat, domnule, atunci vă pot duce înapoi la Cartierul General, să trăiţi!

După câteva momente de gândire, aghiotantul îl declară pe Porta eliberat temporar. Tocmai dă să se aşeze pe bancheta Kübelului, când ceva lung şi negru trece fulgerător pe lângă el şi aterizează, cu un zgomot înfundat, pe bancheta din spate. E Ulrich, care l-a regăsit pe Porta, şi care şade acum mândru înapoia lui, pe banchetă.

Aghiotantului i se înmoaie picioarele şi, cu un gâlgâit, cade în noroi, lângă Kübel.

— E mort? întreabă nepăsător Helmer, întinzându-se leneş. Doamne, amice, în curând nu-i vei mai putea număra pe toţi cei care s-au curăţat de atac de cord din cauza mâţei tale!

— Hai să-l săltăm, hotărăşte Porta, şi s-o întindem acasă la Cartierul General. Comandantul vrea să vorbească cu Ulrich şi cu mine.

Cartierul General e în plină alarmă şi domneşte o mare confuzie în clipa în care Porta şi Ulrich îşi fac apariţia. Trei

funcţionari încep să tremure când pantera le arată colţii ei lungi.

— Ce mama dracului e în capul tău, Porta? întreabă *Oberst* Hinka pe un ton calm, dar şi ameninţător, în timp ce Porta pocneşte din călcâie în faţa biroului. Ştii ce scrie în cartea animalelor despre bestia de care ai făcut rost? E o ucigaşă. Ucide tot ce întâlneşte în cale, şi asta pentru că-i place să ucidă!

— Permiteţi să raportez, domnule, cartea-i plină de minciuni de la un capăt la altul. Ulrich e blând ca un mieluşel, domnule, e numai jucăuş.

— Nu vreau să mai am necazuri din cauza ta, Porta. Pantera trebuie să dispară. Şi, dacă ea nu dispare de urgenţă, dispari tu în faţa Curţii Marţiale. Cum o să fiu în stare să-ţi scap pielea de data asta, nu ştiu, zău, dar, bagă la cap, e pentru ultima oară când te ajut. Răbdarea mea a ajuns la limită. Ieşi, dar fii atât de bun şi ia monstrul ăsta negru cu tine.

Porta pocneşte din călcâie, salută şi iese pe uşă de-a-ndărătelea , împreună cu Ulrich.

— Că veni vorba, ce s-a ales de Ulrich? întreabă Helmer într-o zi, când îl întâlnim întâmplător la gara de mărfuri din Harkov, de unde urmează să luăm în primire câteva tancuri noi Tiger.

— A emigrat în Suedia, zice Porta pe un ton abătut. S-a săturat de dictatura germană.

— În Suedia? exclamă Helmer, rămânând cu gura căscată. O panteră nu poate pleca nitam-nisam în Suedia!

— Dacă ştii să tragi sforile, poate, răspunde Porta. A luat un tren sanitar spre Libau. Acolo s-a suit la bordul unei bărcuţe suedeze. Acum, probabil că se plimbă prin Stockholm, admirând luminile vitrinelor. Şi-o fi făcut rost şi de-o altă haină de blană, cu picăţele, în locul celei negre pe care o avea. În caz că *Gestapoul* mai e încă pe urmele ei, puţin camuflaj nu strică.

„Dacă trebuie să câştigăm timp, şi aproape întotdeauna trebuie, atunci vom lansa o mie sau trei mii de bombe asupra unui oraş care ne stă în cale, şi în urma noastră va rămâne doar un morman de moloz. Nu ne putem permite să avem milă faţă de populaţia civilă. Avem misiunea să înaintăm şi să distrugem cât mai repede forţele inamice.

Războiul e război, şi e nemilos.”

General Bradley

Un cârd de gâşte gălăgioase trece prin piaţa plină de praf. Îşi întind gâturile şi fâlfâie din aripi. Pretutindeni e linişte.

— Văgăuna asta-i părăsită, spune comandantul de pluton.

— Să mai aşteptăm puţin, propune tanchistul. Putem avea surprize din partea lui Ivan.

Cele patru tancuri ale plutonului sunt deja pregătite de-o oră pentru atac. În sat domneşte o atmosferă stranie şi singurul semn de viaţă e cârdul de gâşte.

— Trebuie să intrăm, spune comandantul de pluton. Transmite semnalul celorlalte trei tancuri. O luăm direct prin râu. S-ar putea ca podul să fie minat, şi nu cred că vreţi să vă treziţi luaţi pe sus de suflu şi azvârliţi în rai, nu?

Traversează răul, ajung pe celălalt mal, dărâmă două colibe de pământ şi apoi se opresc în mijlocul pieţei satului.

Gâştele găgâie, agitate. Un gâscan se năpusteşte spre tancuri, şuierând şi fâlfâind din aripi.

— Conductorul şi trăgătorul din turelă să rămână în vehicul! porunceşte comandantul de pluton. Ceilalţi, afară! O să folosim câteva dintre gâştele astea!

Turela se deschide brusc. Râzând nebuneşte, membrii echipajului sar din tanc şi pornesc în urmărirea gâştelor. Unul dintre ei tocmai reuşeşte să prindă una, când o puşcă-mitralieră începe să răpăie, împroşcând piaţa cu gloanţe. Într-o clipă, priveliştea seamănă cu cea din curtea unui abator. Tanchiştii sunt aruncaţi printre gâştele înspăimântate. Doi soldaţi grav răniţi încearcă să se târască

înapoi spre tancuri.

Soldaţii ruşi năvălesc afară din colibe. Grenadele explodează şi turelele tancurilor se închid brusc. Tunurile urlă, iar puştile-mitralieră răpăie.

Încărcături explozive sunt aruncate între şenilele tancurilor, zădărnicindu-le orice manevră. Mine nimeresc sub turele. În câteva clipe, cele patru tancuri sunt înghiţite de o mare infernală de flăcări.

Nu după mult timp, tancurile distruse sunt descoperite de către un regiment Panzer. Un scurt intermezzo, într-o zi de vară, în vreme de război.

TANCURILE TIGER

— În curând o s-o păţiţi, zbiară mecanicul-şef Wolf, care îşi pune şi el o dată preţioasa lui piele în pericol venind în apropierea liniei frontului. Când, peste câteva zile, voi primi vestea c-ai fost prăjit, dragul meu Porta, o să mă îmbăt cui, cu cea mai bună şampanie franţuzească.

— Ai băligar între urechi, şuieră Porta de sub motorul tancului Tiger.

— Ai grijă să nu te lovească în ţeastă maşina aia de cusut, îl avertizează Wolf cu un rânjet sadic, în timp ce motorul greu al Tigerului e scos din tanc.

Abia-şi termină vorba, când sârma cedează şi motorul cade, prinzându-i dedesubt braţul lui Brandt, *Werkmeisterul* cu mutra acră. Reuşesc cu greu să-l ridice şi să-i elibereze braţul. Are mâna zdrobită şi e palid de durere.

Îl bandajăm cum putem şi-l ducem la umbra unor pini. Ne imploră să chemăm un medic, dar nu găsim niciunul disponibil, nici măcar un sanitar. Va trebui să aştepte până când un vagon de marfă îl va duce înapoi la depozit.

Un alt mecanic îl roagă pe Wolf să-l ia pe Brandt cu el.

— Cred că ai tărâţe în loc de creier, hohoteşte Wolf. Ai impresia că o să-mi încarc vagonul cu un mecanic împuţit?

Când, în sfârşit, soseşte un camion, *Werkmeisterul* este deja mort din cauza pierderii de sânge.

Tigerul lui Barcelona se află în dreapta noastră, cu motorul pornit. Tancul Legionarului duduie în partea stângă, cu ţeava tunului îndreptată spre cer.

— Plutonul doi, la posturile de luptă! ordonă Bătrânul în staţia radio. Tunurile – încărcate şi asigurate!

Micuţul deschide compartimentele muniţiei, gata să încarce rapid de îndată ce Bătrânul va da ordinul de deschidere a focului. În dreapta, are obuzele brizante cu vârful galben, în stânga, perforantele cu vârf negru. În spatele lui atârnă obuzele incendiare cu vârf albastru. E foarte important să alegi şi să foloseşti de fiecare dată numai muniţia potrivită. Ar fi o catastrofă şi pentru echipaj, şi pentru vehicul dacă servantul ar face o greşeală.

— Panzer, marş! ordonă comandantul companiei, *Oberleutnant* Löwe.

În formaţie desfăşurată în vârf de săgeată, tancurile Tiger pornesc urnind şi zdrobind tot ce le stă în cale.

O suliţă de flăcări ţâşneşte dintre ruinele unei case. Un obuz scânteietor loveşte turela şi ricoşează vertical.

— Drept înainte. Poziţie antitanc inamică. Turela ora unu! ordonă Bătrânul. Panzer, stai! Încărcaţi cu brizante!

— Dezasigurat, anunţă Micuţul, împingând un obuz cu vârful galben în culată.

Un vuiet asurzitor străpunge ceaţa deasă, şi tunul antitanc e aruncat în aer împreună cu rămăşiţele însângerate ale echipajului său.

— Închideţi turelele! Panzer, marş! ordonă Bătrânul.

Cei şapte sute de cai putere ai tancurilor Tiger duduie sălbatic, înaintând zgomotos prin sat. Găini înspăimântate aleargă în toate direcţiile.

Un grup de soldaţi ruşi se năpusteşte îngrozit spre adăposturile săpate în pământ. Un şir de trasoare din mitraliera de pe turelă ţâşneşte către ei, îi loveşte şi-i doboară în praful drumului. Oamenii urlă şi privesc îngroziţi tancurile care se îndreaptă spre ei. Şenilele late îi strivesc complet.

Trecem pe sub nişte rufe puse la uscat. Lenjerie de corp, cearşafuri şi prosoape se agaţă de turelele şi de tunurile

tancurilor, fluturând asemenea steagurilor într-o zi de paradă militară.

— Precis o să apară în *Pravda* de mâine: „Unităţi germane Panzer jefuiesc lenjeria rusească”, rânjeşte Porta, apăsând pe pedala acceleratorului. Fi-le-ar ochii ai dracului, răcneşte el, nu mai văd nimic! O pereche de chiloţi albaştri îmi acoperă fanta de observaţie.

Cu un zăngănit strident, tancul alunecă într-un şanţ antitanc.

— Ce naiba faci? bombăne Bătrânul.

— Păi, am spus că nu mai văd nimic, se apără Porta. O pereche de chiloţi comunişti îmi astupă vederea! Doamne, ce de arme folosesc şi ruşii ăştia! De ce nu avem pregătit un plan de apărare pentru cazul în care ne bombardează vecinii cu chiloţi de damă? Am avea nevoie de o circulară de la fabrica de hârtie a lui Sally!

Staţia radio zbârnâie cu înverşunare. Răspunde Bătrânul.

— Ce dracu’ faci, Beier? răcneşte agitat comandantul companiei. Ieşiţi odată din groapa aia, fir-ar să fie, dacă nu, o să vă treziţi în faţa Curţii Marţiale! Nu trebuia să vă opriţi!

— Au cu toţii rahat între urechi, asta e, zbiară enervat Porta.

Roteşte şi ambalează Tigerul, încercând să-l scoată din capcana pentru tancuri. E nevoie de ajutorul unui alt tanc pentru a elibera din groapă cele şaizeci şi opt tone de metal.

În cele douăzeci de minute cât am fost imobilizaţi, întreaga privelişte de pe câmpul de luptă s-a modificat. Tancuri ruseşti roiesc pretutindeni, aliniate şi ele în formaţie de săgeată.

Ne oprim, tragem, bombardăm cu obuze poziţiile antitanc, strivim unităţi de infanterie, acoperim adăposturi şi terciuim oameni.

Tancurile inamice se află la circa două mii de metri depărtare; cât timp nu se apropie la mai puţin de opt sute de metri, nu reprezintă un pericol; le putem nimeri de la o mie opt sute de metri distanţă. Tunurile noastre lungi de 88 mm, cu precizia lor extraordinară şi unghiul mic de foc, pot

distruge orice tanc inamic.

Ambele companii de tancuri Tiger se grupează într-un uriaş vârf de săgeată şi aruncă o ploaie de obuze în blindatele ruseşti care se apropie treptat.

Într-o clipă, întreaga stepă devine un cimitir imens de tancuri!

Ziua însorită de vară se întunecă din cauza norilor denşi şi negri de fum, care se înalţă din tancurile ce ard. Totuşi, se pare că ruşii au învăţat ceva de la noi. Se avântă înainte cu viteză maximă, încercând să se apropie de limita de opt sute de metri a razei lor de acţiune şi să-şi folosească tunurile de 76 mm.

— Ţineţi-i la distanţă! ordonă prin radio comandantul companiei. Împrăştiaţi-vă! Atacaţi flancurile!

Căldura din tancuri devine insuportabilă. Sudoarea curge şiroaie pe noi şi suntem la fel de negri ca şi Albert. Doar globii oculari şi dinţii ne-au mai rămas albi.

Un T-34 e aruncat în aer deasupra unei movile şi, cu un plesnet sec, cade peste o mină. Pare că se afundă cu totul în pământ. În clipa următoare, un obuz perforant se înfige în blindajul frontal de 60 mm al tancului. Turela crapă şi ţeava tunului se rostogoleşte între doi bolovani cât toate zilele.

O companie de tancuri grele KW-2 avansează în linie dreaptă şi se opreşte la marginea pădurii. Limbi de flăcări ţâşnesc din ţevile tunurilor de 150 mm.

Tigerul lui Barcelona, care se află cu puţin în urma noastră, pare că se umflă ca un balon şi apoi explodează într-o vâlvătaie de flăcări. Trei dintre cei patru oameni ai echipajului se tăvălesc disperaţi pe pământ, încercând să stingă focul care dansează sălbatic pe uniformele lor.

Tigerul Legionarului se întoarce din drum pentru a le veni în ajutor.

Înainte ca Bătrânul să apuce să-l oprească, Micuţul coboară din turelă şi se năpusteşte către tancul cuprins de flăcări. Îl ia pe Barcelona în spinare ca pe un sac gol şi o rupe la fugă spre noi. Albert vine şchiopătând în urma lor; groaza i se citeşte pe chip.

Îi ajutăm să intre cât mai repede în tanc. Micuţul se întoarce în goană să-l aducă şi pe trăgător căruia i-a fost smuls braţul stâng.

Câţiva infanterişti ruşi coboară în fugă dinspre culmea dealului. Gloanţele şuieră în jurul Micuţului care aleargă cu toată forţa, ţinându-l pe tanchistul rănit pe umăr.

Ies din turelă, întorc mitraliera antiaeriană şi deschid focul asupra ruşilor.

Blestemând, Micuţul se suie pe tanc şi încearcă să intre prin trapă. O schijă de obuz îi găureşte obrazul. Sângele împroaşcă tunul şi se prelinge, murdărindu-l pe Heide.

— Jigodii comuniste! înjură Micuţul, trântind trapa în urma lui.

Îmi lipesc, pur şi simplu, ochii de vizorul periscopului. La trei sute de metri depărtare, un KW-2 ne ocheşte.

Mă holbez în ţeava enormă a tunului său.

— Atac de tancuri! urlu îngrozit.

În aceeaşi secundă, Micuţul strigă:

— Încărcat!

Calc apăsat pe pedala de tragere. Cu un trosnet sec, obuzul pleacă din tun şi străpunge blindajul frontal al tancului KW-2. Turela înaltă e smulsă şi cade lângă blindatul cuprins deja de flăcări. O suliţă de foc ţâşneşte din el.

Doi tanchişti par suspendaţi în vârful flăcării.

Unul dintre tancurile noastre e înghiţit de vâlvătăi. Niciun membru al echipajului nu reuşeşte să scape. Cine n-a asistat la un asemenea spectacol nu-şi poate imagina priveliştea oferită de explozia a o sută două obuze perforante şi brizante, şase mii de gloanţe de mitralieră şi opt sute de litri de combustibil.

Pare că o mare de flăcări carbonizează întreg terenul. Plantele, casele, absolut totul dispare fără urmă. Câteva bucăţi de tanc sunt răspândite pe pământ. Din membrii echipajului n-a mai rămas nicio fărâmă.

Ne oprim şi tragem. Nenumăratele obuze lovesc tancurile inamice şi le distrug. Cele şase ore de încleştare fanatică au costat regimentul o sută şaisprezece lovituri în plin.

Compania noastră are douăzeci şi nouă. În aceeaşi seară, Regimentul 27 Panzer e menţionat în Ordinul de zi al Armatei. Toţi ofiţerii, inclusiv Julius Heide, se plimbă ţanţoşi, culegând laurii. Noi, ceilalţi, am fi preferat câte o porţie de pireu de cartofi cu friptură de porc. Dar dezamăgirea lui Julius Heide nu cunoaşte margini când află că nu i se va acorda „Crucea de Fier", clasa I. În regimentul nostru, nu primesc aceste distincţii decât doi locotenenţi care nu le obţinuseră până acum.

Porta este atât de mărinimos, încât se oferă să-i dea lui Heide propria sa „Cruce de Fier".

— La ce mi-ar folosi dacă n-am şi documentul care o însoţeşte, bombăne îmbufnat Heide.

— Dacă hârtia aia te necăjeşte, râde Micuţul, atunci să ştii că o să-ţi fac rost de una! Sally e ca un fel de ministru la Ministerul de Război şi îi trec tot felul de hârtii prin mână. Nu-i nicio problemă pentru el să ştampileze o hârtie!

— Psihopat netrebnic! i se adresează dispreţuitor Heide. Ai impresia că visez la o medalie pe care n-aş fi îndreptăţit s-o port?

— Nu-ţi mai face atâta sânge rău, Julius! îl consolează Porta. Războiul ăsta nu s-a sfârşit încă, şi într-o bună zi îţi va veni şi ţie rândul. Dacă o să fii în continuare un brav soldat german, unchiul Adolf îţi va da chiar şi ţie o bucată de tablă pe care să ţi-o agăţi la cel mai bun costum.

— Panzer, ma-a-arş! se aude răspicat în staţia radio.

— Plutonul doi, îmbarcarea! ordonă Bătrânul, strecurându-se prin trapa turelei.

Verificăm armele, coborâm piedicile şi ne punem pistoalele în buzunarele de la piept ale uniformelor. E mai la îndemână să le iei de acolo când te grăbeşti. De obicei, nici nu apucă pistolul să părăsească tocul său regulamentar, şi eşti mort.

Bătrânul face un gest circular cu mâna: semnalul pentru pornirea motoarelor. Cu un uruit puternic, Maibachurile de şapte sute de cai-putere, cu doisprezece cilindri, sunt readuse la viaţă.

Un grup de T-34 soseşte din direcţia lanurilor de porumb,

înaintează rapid, trăgând din mers.

— E o pierdere prostească de muniţie, mârâie Heide pe un ton acuzator. (Nu suportă o asemenea indisciplină.) Lua-i-ar naiba, trebuia să fi învăţat că e cazul să se oprească înainte să tragă! Idioţii ăştia neinstruiţi ar trebui să ajungă în faţa Curţii Marţiale!

— Eu n-aş opri nicio clipă dacă m-aş afla într-unul din „saloanele alea de ceai[61]”, declară Porta. Ar trebui să mai avanseze încă două sute de metri ca să ne poată zgâria puţin vopseaua de pe tanc, pe când noi îi putem nimici cât ai zice peşte! Trag numai ca să ne înspăimânte, şi poate că o să le şi meargă cu unii dintre noi!

— Asta-i ceea ce se cheamă război psihologic, spune Micuţul, cu importanţă. Ne-au explicat multe despre treaba asta la Şcoala de geniu de la Bamberg. Ne jucam toată ziua cu nişte cutiuţe galbene de tablă care bubuiau şi băgau groaza în oricine. Ziceau că e vorba de psihologie. Tu arunci cutia, ea face „buf”, şi inamicul se zgâieşte la tine, timp în care poţi să tragi în el pe îndelete şi să-l mierleşti!

— Plutonul doi, ocoliţi dreapta, vârf desfăşurat de săgeată! răsună vocea *Oberleutnantului* Löwe prin staţia radio.

Ca şi cum ar fi înşirate pe aţă, cele patru tancuri Tiger ale plutonului cotesc spre dreapta şi intră în formaţie. Urmează o bubuitură asurzitoare, şi o flacără înaltă de câţiva metri ţâşneşte dintre copacii tineri de la marginea pădurii.

— Tun antitanc de 150 mm, drept înainte, la trei sute de metri! strigă înfiorat Bătrânul, aplecându-se involuntar în scaunul comandantului de tanc.

Îl descopăr imediat prin vizorul periscopului şi răsucesc manivela de ajustare. E vorba de un tun uriaş cu ţeava îndreptată spre noi.

— La stânga! răcneşte Bătrânul. Porta! La stânga, fir-ar să fie! O să ne facă praf!

— Pe dracu’! rânjeşte nepăsător Porta. Ţin’te bine, taică!

În loc să o ia la stânga, Porta apasă cu toată forţa pedala

[61] Denumire, în jargon soldăţesc, pentru masivele tancuri ruseşti T-34 (n.t.).

acceleratorului şi se îndreaptă în viteză spre tunul autopropulsat.

— Ai înnebunit? protestează speriat Bătrânul. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte! O să ne omori pe toţi!

Mă arunc îndărătul periscopului şi aştept sfârşitul sfârşitului.

Simt că tunetul care porneşte din gura ţevii mă asurzeşte. Obuzul inamicilor trece pe deasupra turelei, dar, înainte să realizăm că n-am murit încă, suntem aruncaţi grămadă, într-o învălmăşeală de braţe, picioare şi trupuri.

Mă lovesc cu capul de bord şi cu spatele de manivela de ajustaj. Un şuvoi de sânge mi se scurge pe faţă, orbindu-mă complet.

Blindajul scrâşneşte şi geme în vreme ce Porta încearcă să smulgă Tigerul din îmbrăţişarea cu tunul autopropulsat inamic, de care ne-am izbit în plină viteză.

Trei bărbaţi ţâşnesc prin trapă şi se îndreaptă alergând spre noi; au luat cu ei încărcături explozive pentru a ne arunca în aer.

O rafală prelungă din mitraliera lui Heide îi doboară. Din tunul răsturnat se înalţă flăcări imense care cuprind şi hainele celor trei siluete prăbuşite la pământ. Un iepure face un salt şi se aruncă într-un pârâu, de parcă acolo ar putea scăpa de nebunia umană.

— Ce dracu', iepurii înoată? exclamă uimit Micuţul.

— Se pare că ăsta aşa crede, rânjeşte Porta.

— Turela ora trei, T-34 la două mii de metri, Panzer, stai! Foc! ordonă Bătrânul prin staţia radio.

În momentul în care Porta opreşte tancul, apăs pedala de declanşare. Văd clar cum obuzul pătrunde prin turela unui T-34. Turela ia foc, apoi, cu un trosnet îngrozitor, plesneşte în mii de fărâme.

— Lovit! strigă triumfător Heide, însemnând ceva pe o listă. Ştii cumva a câta lovitură a fost? îl întreabă el pe Porta.

— Eşti ţicnit, şuieră nervos Porta. Sunt conductor de tanc; nu conţopist. Datoria mea e să te duc acolo unde poţi tu să distrugi ceva, atâta tot!

Un strigăt slab de ajutor se aude prin staţia radio. Tigerul Legionarului a fost lovit. Vâlvătăi roşii se înalţă din turelă şi din motor.

Însoţit de Micuţul, mă urc pe tanc şi-l scoatem afară pe micul Legionar. Are răni grave pe faţă. Îl lăsăm în grija Bătrânului. Trăgătorul din turelă nu mai poate fi ajutat în niciun fel. Are burta sfârtecată, din care îi atârnă măruntaiele însângerate. Conductorul, *Obergefreiter* Hans, a ieşit pe jumătate din turelă; trupul îi arde şi se acoperă cu băşici care se sparg de cum apar.

— S-o ştergem de-aici! strigă Bătrânul. Dacă explodează acum, o să sărim şi noi în aer o dată cu el.

Abia străbătuserăm două sute de metri, când muniţia Tigerului explodează, distrugând complet vehiculul. O şenilă zboară şi se izbeşte de tancul nostru. La început, am crezut că ne-a lovit un obuz inamic.

— *Vino, moarte, vino...* fredonează încetişor Legionarul, clipind des din cauza sângelui ce i se scurge pe faţă.

— Isprăveşte odată! se răsteşte Bătrânul. Nu-i nevoie să chemi moartea. Oricum, ne va găsi destul de repede!

Un T-34/85 se înalţă într-un salt spectaculos de după vârful unui deal şi aterizează cu un zăngănit înfiorător la câteva sute de metri de tancul nostru.

— Drace, de unde naiba au apărut şi ăştia! exclamă uimit Bătrânul.

— Dumnezeul tuturor bolşevicilor i-a aruncat din rai, rânjeşte Porta, ocolind un P-4 distrus.

Corpurile carbonizate ale soldaţilor din echipaj atârnă din trape.

— Trage, tâmpitule! urlă Bătrânul, dându-mi un ghiont în spinare.

Tunul de 85 mm al tancului T-34 se îndreaptă lent către noi.

— Uşurel, râde nepăsător Porta. După excursioara asta, indivizii n-or să fie capabili să mai gândească sau să audă ceva. O asemenea aterizare cred că i-a scos complet din funcţiune.

Rotesc turela cât pot de repede, dar, până să iau linia de

ochire, din ţeava lungă a tancului T-34 porneşte un jet de flăcări, şi Tigerul e aruncat înapoi. O lumină orbitoare pătrunde în tancul nostru.

— Iisuse şi Marie! ţipă Micuţul, terorizat, scăpând din mână un obuz perforant. Nenorociţii au tras în noi!

Printr-o minune, obuzul îmbrăcat în oţel ricoşează lateral.

Ca prin ceaţă, ocolesc tancul T-34 şi apăs pe pedala de declanşare.

Sunetul obuzului care pleacă din gura ţevii şi cel al izbiturii vin aproape simultan. Tancul e lovit în motor şi imediat izbucneşte o flacără galben-roşiatică.

— Uite-i că fug, răcneşte fericit Heide, trăgând o rafală în direcţia echipajului, care se prăbuşeşte de pe vehiculul aprins.

Micuţul transpiră ca un sclav la galere, în timp ce cară muniţia. Sarcina servantului dintr-un tanc greu poate fi comparată numai cu cea a fochistului pe vechile vapoare cu aburi.

Un T-34/76 îşi croieşte drum prin pădure, în plină viteză. Şenilele sale late culcă la pământ tufişuri şi copaci, aruncându-le apoi la mare distanţă în urmă.

Cu toate că sunt douăzeci şi cinci de tancuri ruseşti împotriva unuia de-al nostru, superioritatea lor numerică nu ne creează probleme, din cauza mecanismelor primitive de ochire şi a staţiilor radio rudimentare care le îngreunează posibilitatea de a comunica. Într-o bătălie de tancuri, comunicarea este un factor important, fiindcă situaţia se poate schimba din clipă în clipă. Dar cel mai mare handicap al lor îl reprezintă slaba pregătire a echipajelor. Deseori, acest lucru atrage după sine pierderi catastrofale, care nu pot fi suplinite de curajul lor fanatic. Surprinzătoare este şi încetineala reacţiilor ruşilor în luptă.

Turela Tigerului se roteşte şi tunul este aţintit cu grijă pe pradă. O limbă de foc lungă de câţiva metri ţâşneşte din ţeavă şi, cu o viteză de peste o mie două sute de metri pe secundă, obuzul zboară spre ţintă. Turela tancului T-34 e lovită. Zboară în spatele lui, rostogolindu-se ca o minge, şi sfărâmă şenilele altuia din urmă. Jumătatea de jos a

trupului unui bărbat spânzură din scaunul de comandă. Pantalonii bleumarin şi bocancii galbeni sunt acoperiţi de sânge.

— Mi-ar plăcea şi mie o pereche de bocanci ca ăştia, spune Porta, privind atent. Aş mărşălui prin toată Rusia fără să mai am probleme cu băşicile.

— Bocanci, zice Micuţul, tuşind şi scuipând un lichid negricios din plămânii săi plini de nicotină. Hai să ieşim puţin să luăm o gură de aer proaspăt şi să umflăm noi bocancii!

— Jefuirea cadavrelor se pedepseşte cu moartea, îl avertizează Heide.

— Valorificarea unei perechi de bocanci nu înseamnă jefuire, protestează Porta. Oamenii nu mărşăluiesc în paradis încălţaţi. În orice caz, eu n-am auzit niciodată de vreun înger care să poarte bocanci!

— Turela ora patru, intervine Bătrânul în discuţia noastră. T-34, la o mie şapte sute de metri!

Rotesc repede turela înspre poziţia indicată şi prind în colimator un T-34 care tocmai trece printr-un zid de piatră. E imposibil să nu-l nimeresc. Apăs pedala de declanşare cu sânge rece, însă din ţeava tunului nu se aude decât un sunet foarte slab.

Ne uităm cu toţii la Micuţul, care stă nepăsător pe podea şi aruncă zaruri.

— Pe toţi dracii, ce naiba faci? răcneşte furios Bătrânul. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai încărcat tunul ăla blestemat?

— Nu mai avem muniţie, explică Micuţul, cu un aer indiferent, amuzându-se în continuare cu zarurile.

— Am trăit s-o aud şi p-asta, zbiară Bătrânul, scos din minţi. De ce dracu’ n-ai raportat?

— Păi, ai spus să ne ţinem gura, răspunde Micuţul, că ştii tu mai bine ce trebuie să facem!

— Dumnezeule mare! se tânguie Bătrânul. Cu ce ţi-am greşit de mi-ai dat pe cap tocmai plutonul ăsta nenorocit? Haideţi, trebuie s-o luăm din loc! Cu toată viteza înapoi!

Porta scoate din Maibach tot ce se poate da şi Tigerul

cade într-o groapă adâncă, la adăpost de ucigaşul tanc rusesc. O jumătate de oră mai târziu, intrăm în localitatea Torcin, la periferiile căreia găsim muniţie şi motorină din belşug.

Ne surprinde faptul că-l întâlnim acolo pe mecanicul-şef Wolf. Stă relaxat în Kübelul său de ofiţer superior, cu uniforma făcută la comandă şi cu cizmele bine lustruite, aduse tocmai de la Roma.

— Arăţi ca o mortăciune, spune el rânjind, când dă cu ochii de Porta. Sper că vecinii ţi-au tăbăcit puţin fundul!

— Tu vezi-ţi de fundul tău, i-o retează Porta pe un ton acru. Vorbeşti de parcă te-ar ciupi termitele de fudulii! Ai o voce mai ceva ca a ţârcovnicilor!

— Uşurel, uşurel, spune Wolf pe un ton linguşitor. Am un plan. Am aflat unde au ascuns barosanii de la Kremlin o parte din aurul comunist. Comoara e la vreo trei sute de kilometri de aici, nu mai mult. Aranjez eu totul. Tot ce-ţi rămâne de făcut e să te duci acolo şi să iei aurul!

— Sunt şi bani? întreabă Porta, brusc interesat.

— Mai mulţi decât îţi poţi închipui, rânjeşte Wolf. Termină repede cu bătălia asta idioată de tancuri şi întoarce-te fără prea multe zgârieturi, ca să trecem repede la treabă!

Barcelona primeşte un tanc nou-nouţ. Albert s-a instalat deja în scaunul conductorului; capul său negru e înfăşurat în bandaje imense.

— Armata asta nu va fi mulţumită până când n-o să ne vadă pe toţi făcuţi praf, se plânge el, ambalând motorul tancului cu o furie inutilă.

Oamenii de la carburanţi se grăbesc să ne încarce rezervoarele, făcându-le plinul.

Două butoaie de rezervă, a câte cinci sute de litri, sunt fixate deasupra motoarelor.

— Sper că hărăbaia asta să sară în aer cât mai repede, spune răspicat Porta, poate c-aşa o să avem şi noi şansa să ne odihnim puţin şi să mâncăm ceva cât de cât comestibil!

— Ce-ai spus, *Obergefreiter?* se răsteşte *Werkmeister* Müller, roşu de mânie.

Întregul batalion îl cunoaşte sub numele de Müller

Nazistul.

— Ce-am spus eu? întreabă Porta, arătându-se cu degetul. Ce-am spus?

Müller Nazistul păleşte şi începe să urle în stilul caracteristic subofiţerilor cu excese de autoritate.

— Ştii cine sunt eu?

— Permiteţi să raportez, să trăiţi! Dumneavoastră, domnule, sunteţi *Werkmeister* Müller, să trăiţi, *Werkmeisterul* responsabil cu aprovizionarea cu carburanţi, cotcodăceşte Porta, pocnind din călcâie. Permiteţi să raportez, domnule *Werkmeister* Müller, a fost odată un acar pe nume Heinz Schröder. Avea în custodie nodul naţional german de cale ferată dintre Paderborn şi Bielefeld. O soartă crudă a făcut ca, într-o zi nefastă, să alunece dintr-un vagon de marfă. Din nefericire, asta s-a întâmplat chiar înainte de a fi numit acar-şef, având dreptul să poarte şnur pe umăr. N-a mai fost avansat pentru că, după ce şi-a revenit, nu-şi mai amintea cine este. Întreba pe toată lumea: „Mă cunoşti? Ştii cine sunt eu?”

Porta îşi curmă avalanşa de vorbe şi se holbează la faţa roşie de furie a lui Müller; chipul acestuia pare gata să explodeze din clipă în clipă.

— Permiteţi să întreb, să trăiţi, aţi căzut cumva şi dumneavoastră dintr-un vagon de marfă?

— Ajunge! explodează Müller Nazistul, bătând furios cu piciorul în podeaua Panzerului. Te previn! Nu încerca să-ţi baţi joc de mine!

— Permiteţi să raportez, domnule, n-am intenţia să-mi bat joc de domnul *Werkmeister,* dar îmi amintesc de *Herr* Weinhuber, care a fost angajat ca salvator la Corpul Naţional German de Salvatori, să trăiţi. Şi *Herr* Weinhuber avea impresia că toată lumea vrea să-şi bată joc de el. De când a fost avansat ca salvator-şef la Zell-am-See, a început să-i meargă totul pe dos. A păţit-o într-o duminică dimineaţa, când trecea pe drumul obişnuit către Zell-am-See cu bicicleta pe care i-o dăduseră cei de la Corpul Naţional, să trăiţi! În acea duminică ploua îngrozitor. Nu-i trecea nimănui prin cap să iasă din casă, cu excepţia lui

Weinhuber. Orice prost ar fi înţeles că un salvamar n-are ce căuta pe plajă dacă nimeni nu face baie.

Müller Nazistul ridică mâinile spre cer, ca pentru rugăciune. Deschide şi închide gura, ca şi cum ar vrea să protesteze, dar nu scoate decât nişte sunete ciudate, asemenea unor horcăituri.

— Problema era Regulamentul Salvamarilor, continuă Porta, zâmbindu-i lui Müller Nazistul, care stă pe tanc, legănându-se. În regulament scrie că serviciul începe la ora opt, şi nu e menţionat nimic în legătură cu starea vremii. De exemplu, nu e specificat faptul că salvamarii pot rămâne acasă dacă ninge sau plouă.

În orice altă ţară din lume, salvamarul nu era obligat să iasă pe o astfel de vreme, dar nu şi în Germania, domnule. Permiteţi să raportez, să trăiţi, îmi amintesc de o chestie interesantă: câteva paragrafe din Regulamentul Armatei Germane au fost cauza unei întâmplări cu totul neobişnuite. În pivniţele Ministerului de Război, se tipăreau regulamentele la o rotativă pusă la dispoziţie de către Compania „Graphik AG” din Heidelberg. Era acolo un zeţar, domnule, pe nume Ludwig Kaltblut. Într-o bună zi, *Herr* Kaltblut a avut o idee tâmpită.

— Refuz să te mai ascult, se răsteşte Müller Nazistul, disperat.

Cade de pe vehicul, prăbuşindu-se pe pământ cu o bufnitură surdă.

— Se pare că întotdeauna se întâmplă aşa, oftează Porta, dând din cap. De fiecare dată când încerc să le explic ceva cu lux de amănunte, ca să poată pricepe mai bine, li se întâmplă câte-o chestie…

Porta e întrerupt de detaşamentul de aprovizionare cu muniţie, care ne vine în ajutor.

Am parte de cea mai grea sarcină: să deschid cutiile, să înlătur inelele de protecţie din cauciuc şi să scot capacele antirugină. E o muncă istovitoare. Fiecare ladă conţine câte trei obuze foarte grele. Ceilalţi membri ai echipajului răcnesc la mine să mă mişc mai repede. Vrem să terminăm înainte ca avioanele Jabo ruseşti să apară printre nori şi să

ne arunce în cap bombele lor cu fosfor.

Terminăm de curăţat tunul. O ţeavă murdară poate provoca accidente, şi nu visăm o moarte prematură.

Gâfâind, Porta se întoarce cu o ladă de cârnaţi şi o bucată rotundă de brânză, şterpelite de la cei cu aprovizionarea.

— Compania a cincea, se aude vocea comandantului în staţia radio. Ţineţi dreapta. Formaţiune în vârf de săgeată. Treceţi podul. Trageţi în orice mişcă! Regimentul trebuie să treacă peste pod înainte să fie aruncat în aer.

Compania a cincea, formată din şaisprezece tancuri Tiger, se îndreaptă cu viteză maximă spre râu. Uruitul cumplit al şenilelor acoperă zgomotul făcut de infanterişti.

Soldaţi ruşi ţâşnesc din gropile individuale şi încearcă să fugă din calea coloşilor de oţel. Mulţi dintre ei nu reuşesc să scape şi sunt striviţi sub şenile.

Trei tancuri ale companiei a cincea sunt lovite şi iau foc. În scurt timp, întregul câmp de luptă este acoperit cu blindatele germane distruse, care ard. Vehicule Krupp Sport, Panzer 3, legendarele Panzer 4, cât şi tancuri Panther şi Tiger. Dar pierderile ruseşti sunt şi mai însemnate: tancuri BT-7, K.W-2, T-34, alături de tancurile americane Christie şi de cele engleze Matilda.

Pentru a evita un KW-2, Porta schimbă direcţia vehiculului şi trece prin zidurile unei case: turela e acoperită cu bucăţi de mobilă şi alte obiecte. Ne oprim în mijlocul casei şi privim precauţi prin fantele de observaţie. Într-unul din colţuri se află un pian mare, alb. Pe clape e întins un ofiţer rus, mort. Alţi doi, cu feţele pline de sânge, sunt tolăniţi pe scaune.

— Să plecăm, murmură Bătrânul, ca şi cum s-ar teme să nu-l audă cineva.

— Motorul ăsta german ne lasă, bufneşte Porta. Probabil că praful rusesc a blocat filtrul. Câţiva dintre noi trebuie să pună mâna pe manivelă. Aprinzătorul automat nu face faţă.

— Du-te tu! zbiară Micuţul. N-am de gând să învârtesc la manivelă.

— Tu şi Sven, spune Bătrânul. Şi fără comentarii. E un

ordin!

Protestând violent, ieşim prin trape. În timp ce lucrăm la siguranţele care fixează manivela, mâinile încep să ne sângereze. Abia reuşim s-o răsucim. Micuţul e cuprins de un acces de furie oarbă, sare şi se lasă cu toată greutatea corpului pe coada manivelei. Mă adăpostesc în spatele unei şenile, în clipa în care o rafală pornită dintr-un pistol-mitralieră trece razant pe deasupra capetelor noastre. Mă întorc şi zăresc un rus mânuind încărcătorul unui Kalaşnikov. Scot, cu un gest fulgerător, o grenadă de mână din buzunar şi o arunc spre el. Explodează cu un bubuit strident, sfârtecându-i pieptul.

— Ce dracu' faci? se răsteşte Micuţul, înnebunit de furie, înghiontindu-mă. Nu e frumos să arunci cu pocnitori prin casele oamenilor! Puteai foarte bine să mă omori, maniac obsedat de război ce eşti!

Motorul se aprinde. O flacără de un metru izbucneşte din ţeava de eşapament şi motorul porneşte, duduind puternic. Tencuiala din tavan se cerne peste noi.

Scăpând manivela din mână, Micuţul este proiectat în aer. Cade apoi, cu un trosnet sec, peste pian, sfărâmându-l.

— Până aici! rage el, încurcat în coardele acestuia. Vrei să mă omori?

Se urcă pe Tiger dintr-un singur salt. Cu pistolul P-38 pregătit, e gata să-l omoare pe Porta, care l-a făcut să aterizeze pe pian.

— Termină, mârâie Bătrânul, proptindu-şi automatul în faţa uriaşului.

Ochii Micuţului privesc ţeava automatului care îi turteşte nasul. Se uită cruciş şi are o expresie complet idioată.

Cu un zâmbet trist, îşi pune pistolul în toc şi intră bombănind în vehicul. O grenadă de mână îl loveşte în spinare şi se rostogoleşte în interiorul tancului.

— Nemernici idioţi! răcneşte el înfricoşat, ridicând grenada. (Se holbează lung la ea, dar îşi dă seama că inelul de siguranţă nu e tras.) Iisuse, exclamă el, trăgând inelul şi aruncând înapoi grenada, în direcţia din care a venit.

O explozie răsună în întreaga casă şi două cadavre sunt

aruncate până în tavan.

— Ce naiba! mormăie Micuţul, pălind de frică. Era să ne ia dracu’ de data asta. Dacă rahatul ăla împuţit ar fi tras inelul…

— Atunci, interiorul tancului ar fi arătat ca una dintre picturile medievale ce înfăţişau iadul. Sânge şi cadavre împrăştiate peste tot! oftează Porta, inspirând adânc.

Cei şapte sute de cai-putere ai motorului se pun în mişcare, şi Porta roteşte Tigerul. Masa şi scaunele căptuşite cu mătase sunt complet sfărâmate. O canapea zboară până în tavan, urmată de o bibliotecă. Cărţile cad pe turelă.

Ambele puşti-mitralieră răpăie răutăcioase. Tigerul intră prin perete şi dărâmă o bucătărie mare cât o sală de bal.

Pereţii despărţitori se năruie într-un nor de mortar şi tencuială. Ajungem în grădină, sfărâmând o terasă acoperită cu geamuri. Strivim sub şenile gardul de liliac, şi Tigerul e acoperit de flori albe şi violet; arată de parcă ar fi trăsura unei mirese în drum spre biserică.

Trecem printr-un closet pe care-l distrugem complet. La douăzeci de metri în faţa noastră, observăm un tanc Stalin de cincizeci şi cinci de tone. Echipajul schimbă şenilele. Ne priveşte împietrit de frică. Două secunde mai târziu, pe locul în care se aflau tancul şi echipajul său nu se mai văd decât nişte urme scofâlcite în pământ. Casa de alături a dispărut o dată cu ei. Probabil că obuzul brizant a lovit rezerva de muniţie şi cele optzeci şi cinci de proiectile au sărit în aer într-o singură explozie nimicitoare.

Suflul aruncă Tigerul la câţiva metri înapoi, chiar în grădina prin care am venit.

Un căpitan rus atârnă într-un copac despicat; trupul său ars seamănă cu o bucată de carne friptă. Nenumărate baterii de „orgi ale lui Stalin” scuipă o perdea de foc şi de oţel, spre a-i nimici pe infanteriştii noştri care merg în apropierea tancurilor; în scurt timp, sunt transformaţi cu toţii într-o masă informă de carne, sânge şi oase sfărâmate.

Două T-34/86 se apropie huruind de noi. Trag din mers, dar obuzele lor nu ne ating.

— Turela ora zece! ordonă calm Bătrânul. Panzer, stai!

Distanţa opt sute. Perforante! Foc!

Primul obuz nu loveşte tancul T-34, dar cel de-al doilea despică blindajul asemenea unui cuţit care taie o piersică. Trupul decapitat al conductorului atârnă prin blindajul sfârtecat. Telegrafistul şi-a pierdut jumătatea de jos a corpului.

Două obuze se izbesc de blindajul nostru frontal, fără să pătrundă însă prin cei zece centimetri grosime ai plăcii de oţel. Ricoşează, şuierând, drept în sus.

— Ar fi mai bine chiar şi pentru Dumnezeu s-o şteargă cât mai repede de aici, hohoteşte Porta.

Următorul obuz spulberă una dintre şenilele celui mai apropiat T-34. Tancul se răsuceşte şi se ciocneşte de un altul, aflat în imediata lui apropiere.

— Loviţi în faţă! strigă Bătrânul. Obuz brizant. Repede!

— Mai uşor, amice, protestează Micuţul. Am băgat deja un perforant pe ţeavă şi n-am de gând să-l scot. Pentru banii pe care-i mi-i dă armata, nu cred că e cazul să mă spetesc cărând muniţie! (Se şterge pe faţă cu o cârpă neagră şi trage o duşcă zdravănă din sticla cu apă.) Asta-i sclavie curată! mormăie el îmbufnat. Armata Germană ne tratează mai rău decât se purtau vânzătorii de sclavi din America cu strămoşii lui Albert când i-au luat cu arcanul din Africa!

— Gura! se răsteşte Bătrânul. Foc!

— Ai spus brizant, protestez eu, încrucişându-mi braţele. Pe ţeavă e-un perforant. Ce să fac?

— Ţi-am ordonat să tragi! urlă enervat Bătrânul, bătând cu piciorul în podeaua de oţel. O să te sugrum într-o bună zi!

Un trosnet îngrozitor aproape ne sparge timpanele. Timp de câteva minute, asurzim. Staţia radio cade în poala lui Heide şi cablurile ei ne zboară pe deasupra capetelor. O ţeavă de ulei plesneşte şi-l împroaşcă pe Porta, făcându-l să semene cu un monstru din filmele americane de groază.

— Lovit! exclamă Heide, care vrea să iasă prin trapă, dar Porta îl trage înapoi.

— Numai o secundă, *Unteroffizier* Heide. N-am terminat

încă. Minunatul, cumpătatul, nepreţuitul nostru *Führer* n-ar fi prea încântat să-şi vadă soldatul său model fugind din calea inamicului inferior! N-ar suporta aşa ceva. S-ar putea să fie atât de dezamăgit, încât să se întoarcă în Austria şi să-i lase pe nemţi să se descurce singuri!

Următorul nostru obuz nimereşte în plin, drept în compartimentul muniţiei. Tancul rusesc explodează ca un pepene copt, aruncat dintr-un zgârie-nori. Celălalt tanc se rostogoleşte ca o cutie de conserve şutată şi cade în râu. Explodează sub apă asemenea unui vulcan subacvatic.

Cele patru tancuri Tiger ale plutonului doi înaintează prin pădure, strivind trunchiurile groase ale copacilor ca pe nişte beţe de chibrit. Casa unui pădurar e transformată instantaneu într-un morman de moloz. Un băiat se împiedică şi e strivit sub greutatea şenilelor.

Trecem printr-un gard lat. Crengi groase, încărcate de spini, se înfăşoară pe şenile, parcă ar încerca să oprească tancul. Ne apare în faţă o coloană nesfârşită de camioane verzi, căruţe trase de cai, tancuri şi autobuze încărcate cu femei-soldat. Coloana e prinsă în mijlocul unui blocaj de circulaţie care devine din ce în ce mai încâlcit.

Soldaţi OGPU se agită ca nişte dulăi care adună o turmă de oi şi se străduiesc să descurce traficul. Camioanele încărcate sunt împinse în lături şi se rostogolesc pe panta de la marginea drumului. Ţipetele răzbat până departe.

Din când în când, se aude câte o rafală din automatele soldaţilor OGPU. Nu sunt îngăduite protestele. Numai soldaţii OGPU, cu bonete albastre, au dreptul să vorbească.

— Doamne ajută! murmură Bătrânul. Ne-au fost serviţi ca pe tavă. Stau acolo şi parcă aşteaptă să fie cu toţii împuşcaţi. Plutonul doi! Atenţiune! Ochiţi transportoarele de combustibil şi nimic altceva! Încărcaţi cu obuze incendiare. Restul o să vină de la sine!

— Ce-ar fi să luăm noi puicuţele alea care miros a săpun carbolic, înainte de-a distruge şandramaua? sugerează Porta, arătând spre un autobuz alb, plin cu infirmiere.

— Închideţi trapele! ordonă Bătrânul. Foc de voie!

Soldaţii ruşi ne observă. Apoi, oamenii încep să urle de

groază.

Soldaţi şi pasageri coboară din vehicule şi o iau la goană pe câmp. Ştiu cu toţii ce va urma.

Femeile-soldat se luptă cu disperare să scape dintr-unul din autobuzele lungi.

Tunurile de pe tanc deschid focul. Obuzele incendiare nimeresc în încărcăturile inflamabile ale transportoarelor. Limbi uriaşe de foc se înalţă spre cer, în timp ce motorina încinsă împroaşcă toate camioanele cu muniţie. Cât ai clipi, convoiul devine un iad de vâlvătăi, în care pier instantaneu sute de oameni.

Câţiva soldaţi ruşi se năpustesc către noi, în momentul în care ne înţepenim într-o groapă adâncă.

Smulg mitraliera de pe afet şi deschid violent capacul. Trebuie să acţionăm repede dacă vrem să-i împiedicăm să ne distrugă cu bombele lor de luptă corp-la-corp, care îngrozesc orice tanchist.

Am ieşit pe jumătate din trapă, când mă pomenesc în faţa unui chip încruntat, cu o barbă roşcată şi o claie de păr încâlcit.

— *Ciort*[62]*,* răcneşte el, descriind un arc cu mâna în care ţine o grenadă.

Apăs pe trăgaci şi golesc un încărcător întreg.

Ploaia de gloanţe îl trânteşte pe spate, mutilându-i faţa. Şiroind de sânge, alunecă de pe tanc, pe jumătate sub şenile. Grenada explodează lângă el cu un zgomot puternic.

— Pe toţi dracii! blestemă Bătrânul. Ne-a stricat vreo şenilă?

Închid trapa. Am inspirat destul aer curat.

Bătrânul îl cheamă pe Barcelona prin staţia radio şi îi ordonă să vină şi să ne scoată din groapă. De fapt, remorcarea este strict interzisă, pentru că ar însemna o supralicitare a resurselor de energie ale Maibachului.

Am făcut-o totuşi, deşi tancul care execută remorcarea este aproape întotdeauna avariat. Ordinul vizează toate tipurile de tanc, dar e foarte greu să iei o decizie; echipajul ar plăti cu capul dacă ar abandona un tanc în stare de

[62] Drac (lb. rusă) (n.t.).

funcţionare. Eşti bun de închisoare când strici un motor ajutând un alt tanc care se află la ananghie.

— Cui i-a venit rândul de data asta? se interesează Bătrânul, zâmbind maliţios.

— Urmează supersoldatul *Führerului* şi Sven, rânjeşte Porta, cinic.

— Duceţi-vă afară! Pregătiţi cablurile! ordonă scurt Bătrânul.

— Tot noi am fost şi data trecută, protestează cu încăpăţânare Heide.

— De ce te plângi? îl întreabă Micuţul, rânjind satisfăcut. Ai şansa să mori ca un adevărat erou, camarade! Cară-te şi răţoieşte-te niţel la Ivan.

— Am ajuns, se aude vocea lui Barcelona în staţia radio. Mişcaţi-vă fundurile şi legaţi strâns cablurile! Vecinii se îndreaptă spre noi cu pârâitorile lor automate.

— Transmite-i lui Ivan toate cele bune, surâde Porta, în vreme ce Heide deschide trapa şi iese din tanc.

Mă adăpostesc între şenile, când o rafală de puşcă-mitralieră răscoleşte colbul dintr-o latură a Tigerului.

— Mişcaţi-vă mai repede! strigă nervos Barcelona din turelă. O să ne trezim aruncaţi în aer imediat.

— Închide pliscul, nemernicule! mârâie furios Heide. Mai bine ai coborî să ne-ajuţi. Cablul e complet înţepenit!

Înjurând şi blestemând, cu mâinile pline de sânge, reuşim până la urmă să agăţăm cablurile de masivele cârlige de remorcare.

— Trage! zbiară Heide, scos din sărite.

Urlu îngrozit când o grenadă cade lângă mine. Instinctiv, o lovesc cu piciorul şi-o trimit înapoi. Aterizează lângă un caporal, pe care-l aruncă în aer.

— Ce naiba tot faceţi acolo jos? şuieră Barcelona, căruia i se vede creştetul capului cu puţin deasupra muchiei turelei.

— Nu vezi că trag în noi? zbier eu iritat.

— Şi ce-ai vrea? râde el. Încă n-ai aflat că lupţi într-un război mondial?

Motorul duduie. Din ţevile de eşapament ţâşnesc flăcări, în timp ce şenilele ne împroaşcă pe toţi cu bulgări mari de

pământ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşiţi odată de acolo! se răsteşte Barcelona, aplecându-se peste marginea turelei. Idioţilor, vreţi să vă alegeţi cu fuduliile ţăndări?

Mă rostogolesc într-o parte, şi automatul îmi alunecă sub şenile.

— O să-l plăteşti, se răţoieşte Heide pe tonul său de *Unteroffizier* arogant. O să ţi se reţină din soldă şi ultimul sfanţ.

— Cap pătrat ce eşti! şuier eu, adăpostindu-mă din calea unei rafale de puşcă-mitralieră.

— Hai să scoatem cablul acum! ordonă Barcelona cu superioritate, când Tigerul nostru este tras afară din groapă.

— Cum e vremea pe la voi? întreabă Porta când ne strecurăm prin trapă. Aţi aflat ceva nou de la băieţii vecinilor?

Nu ne sinchisim să-i răspundem.

După-amiaza târziu, regimentul pândeşte la marginea pădurii. Ţevile lungi ale tunurilor sunt îndreptate spre şoseaua Harkov – Kiev, care trece prin Orel şi duce drept la Moscova. Mulţi dintre noi ne îndoim că am putea să răzbim până acolo.

În plutonul nostru, doar Heide crede că vom reuşi: e optimist cât pentru noi toţi.

Dinspre râu se apropie o ceaţă, care se întinde peste câmpurile cu floarea-soarelui şi porumb. O baterie grea de „orgi ale lui Stalin” lansează rachete asupra poziţiilor germane. O rachetă, care apare prin ceaţă şi explodează deasupra solului, oferă un spectacol de nedescris. Parcă ar fi o lampă veche cu gaz gata să se stingă, dar care se aprinde din nou, inundând totul într-o lumină strălucitoare.

Pe o casă din vârful dealului, flăcările dansează sălbatic. Probabil e reşedinţa vreunui mare grangur. Tot dealul e acoperit cu un covor de flori, sădite şi aranjate de mâna unui specialist, oferind o privelişte fantastică sub lumina flăcărilor tremurătoare. În depărtare se vede un sat înghiţit în întregime de foc. Pare că vâlvătăile se întind până la noi.

Vălătuci de fum negru se ridică din tancurile ruseşti T-34 şi din cele germane, P-4, care ard pe malurile râului.

S-a ordonat încetarea comunicaţiilor prin radio şi în atmosferă domneşte o linişte stranie. În jurul nostru se ivesc copaci desfrunziţi, ca nişte santinele dezbrăcate. În gară sau mai exact lângă ruinele a ceea ce odinioară fusese o gară, se văd multe locomotive distruse de obuze şi vagoane de marfă arse. Un tren de persoane a nimerit, probabil, direct sub ploaia de oţel şi foc; cadavrele soldaţilor sunt împrăştiate peste tot.

O bătrână bâjbâie printre dărâmăturile a ceea ce fusese cândva satul ei. Adulmecă aerul cu prudenţă, asemenea unei feline care se furişează printr-o pădure întunecoasă. Şuieră o singură împuşcătură, şi femeia cade, se târăşte puţin, apoi se prăvăleşte între ruine, ca o paiaţă dezarticulată.

— Oare de ce-au făcut asta? oftează Porta, întristat. Bucuraţi-vă de viaţă cât mai puteţi, băieţi. Aveţi şansa s-o pierdeţi foarte curând!

— Mă întreb ce-o fi gândind un individ care se trezeşte împuşcat? spune Micuţul cu interes. Oare mai ai răgaz să-ţi pară rău de timpul pierdut?

— Totul se petrece atât de repede, încât nu-ţi dai seama de nimic! e de părere Bătrânul.

— Dar unii dintre ei urlă multă vreme, protestează Micuţul, îngândurat.

— Da, cred că ai dreptate, aprobă Bătrânul, obosit.

Obuzele încinse la roşu brăzdează cerul, venind de pe malul opus al râului. Cad printre ruine, spulberând rămăşiţele pereţilor năruiţi. Bateriile germane de rachete răspund de undeva de după copaci. Un val de flăcări se înalţă spre cer. Pretutindeni răsună bubuiturile exploziilor, de parcă o mie de demoni turbaţi năvălesc pe pământ. Uriaşa puşcărie OGPU din Stirti se năruie arzând. O întreagă salvă de rachete sfărâmă acoperişul. Ţiglele zboară tocmai pe celălalt mal al râului. Zidurile groase de un metru se prăbuşesc; pretutindeni se întind nori imenşi de praf şi tencuială, ajungând până în Piaţa Proletarilor.

Un şir lung de celule ale închisorii apare în spatele peretelui căzut.

— Iisuse şi Marie! exclamă uimit Micuţul. Ia uite cum cade puşcăria asta nenorocită!

— Asta-şi doreşte cel mai mult un deţinut, spune Porta, luând o ţigară de la micul Legionar. Trebuie să le fie totuşi destul de neplăcut celor de-acolo atunci când nişte nebuni în uniformă se apucă să-i bombardeze.

— Vedeţi cerul? întreabă Bătrânul, cu o voce stinsă. (Îşi încrucişează mâinile sub cap.) De necrezut, câte stele!

Ne întindem pe iarba plină de rouă şi încercăm să ne destindem în întunericul nopţii de vară. Râul aruncă sclipiri ca un colier împodobit cu diamante.

Undeva, departe, pe malul celălalt al râului, artileria grea rusească bubuie ameninţător. Obuzele trec la mare distanţă deasupra capetelor noastre, vuind asemenea unui tren de marfa care traversează un pod de oţel. Brusc, strălucirea stelelor este înghiţită de lumina orbitoare a unei ploi de paraşute cu magneziu. Văpaia albă învăluie totul: ruine, cadavre, trenuri distruse, tancuri zdrobite, tunuri contorsionate. Ploaia crudă de magneziu încins dezvăluie un peisaj dezolant. Orice cotlon şi orice crăpătură din pământ se ivesc ca nişte prevestiri ale unei morţi violente şi rapide. Dârele de foc par încrustate pe cer dintotdeauna, iar lumina lor cade ca un şuvoi de sânge alb, în care se reflectă ruinele şi malurile râului.

După ce ultima flacără se stinge şi stelele strălucesc din nou deasupra noastră, ne ridicăm cu grijă şi privim încordaţi prin întunericul nopţii; ştim că moartea ne pândeşte de după fiecare copac şi de după fiecare stâncă.

Tunurile bubuie iarăşi. Ecoul exploziilor răsună de-a lungul râului. Flăcările au sclipiri colorate. Fumul urât mirositor ce se ridică din tancurile care ard capătă o nuanţă albăstruie. O mitralieră răpăie şi un şir lung de trasoare zboară de pe un mal al râului pe celălalt.

Un sunet sfâşietor se desluşeşte în depărtare. Izbucnesc flăcări, şi soldaţii se aruncă la pământ, ascunzându-şi faţa în iarba umedă.

Lanurile de porumb ard, trosnind puternic de parcă mii de petarde ar fi fost aruncate în vâlvătaie. Deşi iarba e îmbibată de rouă, ne lungim osteniţi sub tancuri, cu o singură dorinţă: să dormim o sută de ani.

Din cele trei companii de tancuri grele, doar cele treizeci şi şase de tancuri Tiger, care aşteaptă la marginea pădurii, au scăpat din iadul de foc şi oţel. Sunt numai funingine, iar vopseaua lor galben-verzuie e crăpată şi se cojeşte.

Cele mai multe au rămas fără aripile şenilelor, şi blindajul le e boţit şi găurit. Şenilele late păstrează urme de carne şi sânge. Bucăţi de trupuri omeneşti şi de animale atârnă de fiecare articulaţie. Membrii echipajelor s-au obişnuit de mult cu o asemenea privelişte. Mai greu de suportat e mirosul. Ni s-a impregnat în piele şi în haine. Bătrânul spune că-l vom purta cu noi toată viaţa.

Agitate, potârnichile îşi iau zborul din calea noastră. Porta şi Albert aleargă după ele asemenea unor câini de vânătoare. Albert renunţă primul, dar Porta le urmăreşte optimist până la râu: acolo nu mai are ce face. Priveşte lung în urma lor şi se linge pe buze de poftă.

— Gândiţi-vă că păsările astea se perindau pe-aici într-o veselie, aşteptând parcă să fie azvârlite într-o tigaie. Şi eu nu le-am văzut la timp, spune el, aproape plângând de disperare. Că veni vorba, aţi mâncat vreodată „potârniche în cuib”? întreabă el, plescăind de plăcere. Prinzi patru potârnichi, le suceşti gâtul, le jumuleşti şi le despici pe din două cu un cuţit bine ascuţit. Apoi tai o ceapă în felii subţiri, iei doi ardei comunişti şi două ţeline, pe care le tai la fel de fin. Ai absolută nevoie de trei căţei de usturoi şi de o singură frunză de dafin. Pentru numele lui Dumnezeu, nu uitaţi sarea şi pătrunjelul! Jumătate din amestecul ăsta trebuie întins într-o tigaie, peste care se pune potârnichea, cu partea cărnoasă deasupra. Pe urmă, o acoperiţi cu restul de verdeaţă şi amestecaţi totul. Puneţi trei linguri de ulei de măsline, în niciun caz să nu fie unt sau ulei de armă. Chestia asta le-ar speria pe potârnichi atât de tare, încât şi-ar lua imediat zborul!

Urmăreşte cu privirea traiectoria unui obuz, după care

continuă:

— Acum, luăm un strop de oţet de tarhon, puţin vin alb, un vârf de cuţit de piper alb, o linguriţă de boia şi stoarcem o lămâie până la ultima picătură. Amestecul trebuie turnat peste potârnichile din tigaie. Le trântim direct pe foc, unde vor sta până se frăgezesc. Apoi le dăm deoparte ca să se răcească. Secretul e că trebuie mâncate reci.

— Of, mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu! îl imploră Bătrânul, scoţând din buzunar o bucată uscată de pâine. Mi se face o foame de lup numai când te ascult!

— Văzându-te cum stai acolo şi mesteci coaja aia preistorică, zâmbeşte larg Porta, îmi amintesc de mâncarea marocană numită „pâine de nucă de cocos”. La început, se fură două pâini albe de la un brutar care stă de vorbă cu o muiere sau, mă rog, face altceva, apoi se ung cu smântână, se tăvălesc în fainã albă – care poate fi şi ea furată de la acelaşi brutar afemeiat – şi se prăjesc uşor, la un foc mic de cărbuni. Trebuie servite călduţe, garnisite cu cireşe reci sau caise opărite. Eu, de exemplu, prefer cireşele. Un marocan cultivat mănâncă vreo trei-patru felii înainte să-şi scoată nădragii săi largi şi să se lase pradă plăcerilor trupeşti de care se poate bucura în haremul său.

— Încă o vorbă, şi te asigur că va fi şi ultima, zbiară Barcelona, scoţându-şi pistolul. Al dracului să fiu dacă nu-ţi zbor creierii!

— Tu, Albert, care ai strămoşi care trăiau în sălbăticie, probabil că ştii mâncarea aia indiană de-i zice „tăiţei dulci”, continuă Porta, ignorând ameninţările lui Barcelona. Am reţeta de la un sălbatic îmblânzit, care avea la Berlin o bucătărie cu mâncăruri pentru canibali.

— Aţi văzut ciupercile pe lângă care am trecut în dimineaţa asta? se aude din întuneric vocea Micuţului.

— Nu! răcneşte Bătrânul, astupându-şi urechile, şi nu vrem să ştim nimic despre ele!

— Ciuperci, oftează Porta, lingându-şi buzele. Dacă descoperi din nou locul ăla, putem găti o mâncare chinezească numită „ciuperci cântătoare”. Am luat reţeta de la un maior chinez, care a vizitat depozitul de muniţie al

armatei de la Bamberg. Trebuia să-i explic cum funcţionează noile cutii explozibile, dar cred că a fost vreo neînţelegere la mijloc, din pricina limbajului, probabil, pentru că tipul s-a trezit azvârlit în iadul chinezesc după ce a folosit două dintre ele. În orice caz, am avut norocul să fac rost de reţetă înainte să dea ortu' popii. Este o *„pièce de résistance",* mai ales când o mănânci cu o porţie de carne sau de peşte. De asemenea, dă stomacului o senzaţie de saţietate, pentru că se foloseşte orez fiert sau…

— Astupaţi-i gura cu ceva! rage Gregor. Idiotul ăsta ne înnebuneşte pe toţi!

La scurt timp după ivirea zorilor, regimentul porneşte la drum. Două sute şaizeci de tancuri, în fruntea cărora se află Tigerii grei. În faţa noastră se aşterne un drum larg şi drept. Trecem pe lângă câteva unităţi ruseşti; soldaţii ne privesc înmărmuriţi. Tancurile noastre intră uruind într-un sat, lăsând în urmă un nor de praf. Tragem rafale scurte de puşcă-mitralieră în soldaţii ruşi pe care-i zărim din goana tancului.

— Ce dracu' e asta? strigă Porta, oprind Tigerul în apropierea unui pod.

Drumul e blocat de animale. Oi, mii şi mii de oi. Se îngrămădesc în jurul nostru şi se agită atât de tare, încât balustrada podului crapă.

În staţia radio se aude o voce neliniştită:

— Comandantul companiei către plutonul doi. De ce Dumnezeu te-ai oprit, Beier? Înainte! Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! Haideţi odată, lua-v-ar naiba! În niciun caz nu trebuie să vă opriţi! Trebuie să vă tot repet?

— Domnule, dar… încearcă Bătrânul să protesteze.

— Nu vreau să ştiu nimic, zbiară Löwe, isteric. Înainte! Striviţi tot ce vă stă în cale! Vreţi să vă desenez cum vine treaba? Dacă vă mai opriţi o singură dată, vă paşte Curtea Marţială! Terminat!

— Plutonul doi! Marş! Marş! ordonă aspru Bătrânul.

— O, nu! mormăie Porta, exasperat. Mâncarea asta delicioasă! Ştiu cum se prepară o mâncare extraordinară din cotlet de miel, cu coniac şi cimbru. Îi stimulează pe cei

cu stomacul rezistent. Mi s-a spus că măreşte şi apetitul sexual al bărbaţilor. Trebuie mâncată, aşadar, înainte de a merge la bordel!

— Termină cu pălăvrăgeala şi porneşte odată, mârâie îmbufnat Bătrânul, coborând de pe turelă.

— Ce ruşine, protestează Porta, dar, mă rog, cum vrei!

Până acum, niciunul dintre noi n-am ştiut că oile şi caprele pot ţipa. Dar am aflat-o şi pe-asta. Strigătele lor se aseamănă cu cele ale unor copii înfricoşaţi.

Podul şi drumul sunt transformate într-un adevărat abator mustind de sânge; pretutindeni, carne şi oase strivite. Smocuri de lână smulsă zboară prin aer, pe măsură ce înaintăm printre animalele bulucite. De abia scăpăm de ele şi ajungem din urmă o coloană zgomotoasă de refugiaţi civili, care au ocupat drumul dintr-o parte în alta.

— *Vino, moarte, vino...* cântă Legionarul lângă staţia radio.

— O să-l sugrum pe afurisitul ăla într-o bună zi, mârâie furios Bătrânul.

— Ce să mai fac acum? întreabă Porta. Mi-e imposibil să-i ocolesc. Alături e o mlaştină. Dacă ajungem acolo, ne scufundăm până ne pomenim în ghearele lui Scaraoţchi!

Ca şi cum cineva i-ar răspunde la întrebare, prin staţia radio se aude: „Înainte! Treceţi peste ei! Echipajul care opreşte va ajunge în faţa Curţii Marţiale!”

— Panzer, marş! Plutonul doi, după mine! ordonă Bătrânul.

Loveşte cu pumnii în muchia turelei, cu un gest disperat.

Civilii încep să fugă. Se îndreaptă spre mlaştină. Un băiat îşi aruncă bicicleta în faţa tancurilor, într-o încercare disperată şi inutilă de a opri un Tiger. Cărucioare cu copii mici, căruţe, invalizi sunt lăsaţi de izbelişte, să se descurce cum pot.

Cei care scapă din faţa şenilelor zornăitoare de oţel se afundă în mâlul mlaştinii. În final, nu li se mai văd decât mâinile crispate, implorând cu disperare cerul să le vină în ajutor, după care dispar absorbiţi de mlaştina verde.

— O adevărată crimă, geme înfiorat Bătrânul.

De pe un drum lateral, apar claxonând escorte de motocicliști ruși, însoțind o coloană de tractoare care trag după ele baterii antitanc nou-nouțe.

Soldați OGPU, cu automatele la piept, ne fac pe drum semne de oprire. Prea târziu își dau seama că e vorba de tancuri inamice, care nu pot fi stăvilite cu niciun preț.

În ataşul primei motociclete, se ridică în picioare un comisar care face semne disperate cu mâna, dar se prăbuşeşte ciuruit de trasoare.

— Ţintă inamică drept în faţă! ordonă scurt Bătrânul. Distanţa trei sute cincizeci de metri! Încărcaţi cu brizante! *Halt!* Foc!

Tractoarele grele de artilerie sunt spulberate.

Vine rândul bateriilor antitanc. Escortele de motocicliști sunt aruncate de suflu înspre pădure, izbindu-se de trunchiurile copacilor.

Un subofiţer OGPU zboară peste turelă, rămâne o clipă agăţat de capota motorului, apoi alunecă pe ţevile de eşapament încinse; se aude sfârâit de piele arsă. Grăsimea din trupul său se aprinde şi arde cu flăcărui mici, tremurătoare. Duhoarea pătrunde în interiorul tancului, făcându-ne greaţă.

Răsăritul soarelui scaldă într-o lumină veselă, strălucitoare priveliştea din faţa noastră.

Deschidem trapele, inspirăm adânc aerul proaspăt şi, o clipă, uităm de război. Un stol de fazani gureşi zboară foarte aproape de pământ.

— Sfântă Fecioară! exclamă Porta, urmărindu-i cu o privire de vulpe lihnită de foame. Dacă am prinde vreo două zburătoare din astea, v-aş face „fazan a la Hannibal”. În afară de păsări, am mai avea nevoie de puţină scorţişoară, o mână de caise uscate, prune, cireşe, nişte şofran, căţei de usturoi şi câteva ciuperci tăiate mărunt. La sfârşit, se pun un pahar de vin roşu şi o linguriţă de zahăr. N-ar strica şi un os de viţel, dar să aibă neapărat măduvă, fiindcă fazanii sunt cam durdulii în perioada asta.

— N-ai de gând să încetezi, porc împuţit ce eşti? răcneşte Bătrânul, aruncând înspre el un tub gol de obuz.

Un transportor mare de infanterie apare în plină viteză de pe o potecă, se răsuceşte în jurul axei şi se răstoarnă, aruncând în drum soldaţii dinăuntru.

Barcelona încearcă să frâneze Tigerul în timp ce coboară o pantă, dar tancul de şaizeci şi opt de tone continuă să alunece cu şenilele blocate. Trece printre soldaţii trântiţi pe drum, transformând camionul răsturnat într-un morman de tablă contorsionată, şi îşi continuă alunecarea până ce se izbeşte de epava transportorului.

— La dracu', strigă Porta, privind înfricoşat printr-o fantă de observaţie, tot drumul arde!

— Au tras cu aruncătoarele de flăcări, mormăie Bătrânul. S-a zis cu noi.

Tigerul lui Barcelona se află deja în mijlocul iadului de flăcări, urmat, la câţiva metri, de tancul Legionarului. Sute de jeturi din aruncătoarele de flăcări transformă drumul într-un adevărat cuptor. Vopseaua tancurilor se umflă şi plesneşte. Aerul e atât de încins, încât simţim că ne ard gâtlejurile şi plămânii.

— Nu mai văd absolut nimic, zice Porta cu glas răguşit, turnându-şi apă în cap.

— Mişcaţi-vă! zbiară comandantul companiei în staţia radio. Dacă vă opriţi, sunteţi pierduţi!

Când ajungem în mijlocul mării de foc, motorul începe să tuşească. Flăcările înghit tot aerul.

— Micşoraţi viteza! urlă Bătrânul. La viteză mică, nu stârnim prea mult curent.

— Nu-mi da tu lecţii, mârâie nervos Porta. Tu ai grijă de partea care bubuie şi lasă restul hardughiei în seama mea! Aici, mecanicul-şef sunt eu!

Deodată ne pomenim în afara cercului de foc. Fără să ne pese de ceea ce ne-ar putea aştepta, deschidem toate trapele, cu o singură dorinţă – aer!

— Cel puţin, am aflat şi noi cum e să fii prăjit, se tânguie Porta răguşit, ştergându-se pe faţă cu nişte cârpe ude.

— Înainte! Cu toată viteza înainte! ordonă agitat comandantul companiei. Nu vă opriţi!

Compania a cincea trece în goană printr-un sat,

ignorându-i pe infanteriştii care atacă din case, şi îşi continuă drumul prin nesfârşitele lanuri de floarea-soarelui.

Intrăm duduind în piaţa mare a unui târg în care soldaţii ruşi, în uniforme de vară, se plimbă agale ca şi cum s-ar afla în garnizoană, pe vreme de pace.

În curtea unei case, ce seamănă mai degrabă cu un castel, câteva grupe fac instrucţie. Exersează salutul în timpul marşului. Trec pe lângă subofiţer în pas de gâscă, ridică mâinile în dreptul bonetei şi mişcă greoi şoldurile, în stilul caracteristic recruţilor.

Cu un zăngănit puternic, compania se opreşte, iar turelele se rotesc pentru a ne feri de un eventual atac neaşteptat.

Ruşii se holbează la noi de parcă am fi aterizat de pe altă planetă. Unul dintre soldaţi continuă să mărşăluiască şi să salute, pentru că subofiţerul nu i-a dat ordin să se oprească. Dacă nu s-ar fi izbit într-un perete, ar fi fost în stare să mărşăluiască prin toată Rusia, prin China, apoi să intre în Oceanul Pacific şi să se înece. Un ofiţer cu epoleţi laţi deschide o fereastră şi strigă ceva nedesluşit.

Suntem aproape la fel de surprinşi ca şi ruşii. Nimeni nu trage nici măcar un glonţ. Nu fuge nimeni. Până şi găinile jumulite stau locului, privindu-ne cu gâturile lungite.

Un grup de ofiţeri ruşi iese din castel. Tot armamentul uşor e aruncat în mijlocul pieţei, la picioarele unui monument ce se înalţă spre cer, ca un deget acuzator, în amintirea primului război mondial.

Un general-locotenent rus, comandantul unei formaţiuni de tancuri de rezervă, e făcut prizonier, împreună cu întregul stat-major, de către plutonul doi, fără să se tragă vreun foc de armă.

— Ce dracu’ facem cu ei? întreabă îngrijorat Porta. Dacă-şi dau seama care-i treaba, or să ne tăbăcească fundurile până or să ajungă mai negre decât curul lui Albert!

— Hai să-i împuşcăm niţel, propune Micuţul, pe urmă îi lăsăm să fugă, şi aşa scăpăm de ei. Un general ca ăsta, însoţit de întreg statul său major, ne-ar putea aduce multe necazuri!

Înainte ca Bătrânul să ia o hotărâre, *Oberleutnant* Löwe dă buzna în piaţă, în fruntea companiei a cincea.

— De ce dracu' te-ai oprit, Beier? zbiară el prin trapa turelei, pălind de furie. Nu ţi-am ordonat să nu opreşti? Vrei să-ţi petreci restul vieţii la Germerscheim?

— Permiteţi să raportez, domnule, plutonul doi a capturat un general, comandant de corp de armată, împreună cu întreg statul său major.

— Ce-a făcut? întreabă Löwe, privind pentru prima dată în jurul său.

Trapele se deschid cu zgomot şi el ţâşneşte din turelă, îşi netezeşte uniforma pătată de ulei şi-şi potriveşte boneta regulamentar. Îl salută formal pe generalul rus, care-i răspunde rezervat. Urmează strângeri de mână şi politeţuri de circumstanţă.

— Ia te uită, bufneşte Porta – arătând înspre ofiţerii care s-au adunat pe terasă –, ce clică împuţită! Aşa sunt toţi nemernicii ăştia cu nasturi strălucitori. Pe noi, târşeloşii, nu ne bagă nimeni în seamă. Löwe va obţine eventual şi o decoraţie, iar noi o să luăm numai şuturi în cur pentru că ne-am oprit din drum!

În scurt timp, statul-major al companiei pătrunde duduind în piaţă. *Oberst* Hinka îi salută pe general şi statul său major şi compania porneşte din nou la drum cu viteză maximă.

— Unde-or fi vecinii? se miră Porta, după câteva ore de mers, timp în care n-am întâlnit nici urmă de rus.

— Ivan a plecat acasă! Cred că s-a săturat de război, spune Micuţul, optimist.

În clipa în care ne oprim pe un deal pentru a verifica nivelul uleiului, avem senzaţia că pădurea ne înconjoară ca un ocean nesfârşit. Unul dintre neajunsurile tancului Tiger este faptul că, dacă are puţin ulei, motorul se încinge prea tare şi poate lua foc.

Pălăvrăgeala ce se aude în staţia radio încetează şi ne afundăm în pădurea imensă. Chiar şi Porta tace. Ne alimentăm rezervoarele dintr-un depozit rusesc părăsit şi mergem mai departe.

Îmi lipesc ochii de inelul de cauciuc de pe vizorul periscopului şi privesc încordat fiecare pâlc de copaci în care ar putea fi camuflat un tun antitanc. Tânjesc după zgomotul unei împuşcături; ne-ar putea scoate din starea de încordare pe care ne-a impus-o liniştea asta mormântală.

Porta forţează la maximum motorul Maibach, croindu-şi drum prin gropile de obuz şi printre rămăşiţele vehiculelor distruse. De-a lungul drumului, zac cadavre de soldaţi şi civili – leşuri umflate, pe care mişună milioane de muşte mari, albastre. Insectele îşi iau zborul, alungate de uruitul grăbit al tancurilor Tiger.

Legionarul, care se află în fruntea coloanei, observă, spre norocul întregului pluton, un baraj fortificat din blindate, apărat de noile tunuri antiaeriene ruseşti, care printr-o mică reglare pot deveni nişte redutabile tunuri antitanc. Ele sunt mortale pentru tancurile Tiger de la trei sute de metri distanţă. Obuzele lor pot perfora blindajul nostru frontal, gros de zece centimetri, asemenea unui cuţit care pătrunde într-o bucată de unt.

Bătrânul ne ordonă să oprim şi priveşte prin binoclu spre bateria ce ne stă în cale.

— Ne este cu neputinţă să mai avansăm, raportează el în staţia radio.

— Îndreptaţi-vă spre cotul râului şi luaţi-o pe acolo! vine scurt ordinul.

Trecem prin pădure, unde ne iese în cale un lac, aproape la fel de lat ca o mare.

— Ferecaţi trapele! ordonă Bătrânul. Înălţaţi tubul pentru aer!

Tancurile intră încolonate în lac. Acestea se pot scufunda până la patru metri sub nivelul apei, dar întotdeauna ne cuprinde panica atunci când ajungem în lacuri total necunoscute. Se ştie că tancurile pot rămâne înţepenite şi pot fi înghiţite cu totul de mâl. Dacă un tanc e scos iarăşi la suprafaţă, membrii echipajului sunt deja morţi prin asfixiere.

— Drace, lacul ăsta pare foarte ud! pufneşte Porta,

ridicând înfiorat din umeri.

— Ia fii atent! Sunt o mulţime de scrumbii, exclamă Micuţul, privind uimit prin vizorul periscopului.

— Dacă am opri puţin, sugerează Porta, am putea culege nişte scoici. V-aş găti „scoici a la normande”. Am face rost şi de câteva cepe mari, le-am tăia mărunt şi le-am amesteca apoi cu pătrunjel şi ţelină…

Bătrânul înşfacă pistolul şi-l propteşte în ceafa lui Porta.

— Un singur cuvânt despre mâncare, şi o să-ţi împrăştii creierul ăsta berlinez pe toţi pereţii!

— Mă tem că n-ai să fii niciodată un gurmand, oftează Porta, dispreţuitor. Îmi aminteşti de *Herr* Kamphalter, care locuia în parcul cu trandafiri de lângă Paderborn…

— Gura! se răsteşte Bătrânul, înfuriat.

E întrerupt însă de un trosnet care ne asurzeşte pe toţi. Suntem proiectaţi peste instrumentele de bord şi ne izbim de blindajul din oţel.

— Ce-a fost asta? întreabă şocat Bătrânul, ştergându-şi sângele de pe frunte.

S-a lovit cu capul de marginea turelei.

— Ne-a ieşit în cale un bolovan ateu şi comunist, răspunde Porta, sorbind prelung din sticla cu apă.

— Nu puteai să-l ocoleşti? întreabă Bătrânul, nervos. Doar ştii că muchia asta nu-i aşa de moale ca baliga de vacă!

— Încearcă să nu mai faci în pantalonii pe care ţi i-a dat Adolf, spune Porta pe un ton confidenţial, în vreme ce întoarce tancul, împrăştiind atât de mult noroi încât nu mai vedem nimic.

Mergem în paralel cu stânca de care ne-am izbit şi, după multă vreme, descoperim un loc destul de mare pe unde ar putea încăpea Tigerul. În sfârşit, simţim că şenilele calcă pe pământ solid; ajungem pe uscat, lăsând în urmă bateria antitanc.

O companie de T-34 este aliniată lângă intersecţia a patru drumuri cu şoseaua principală care duce spre Harkov. Deschidem foc asupra lor de la cincisprezece metri. Tancurile sunt cuprinse de flăcări şi noi trecem chiar pe

lângă ele.

Câteva escadrile de bombardiere ruseşti se năpustesc în picaj asupra noastră, dar bombele lor explodează în stepă şi în pădure, cu un plesnet înfundat, neprovocându-ne pagube. Înaintăm fără oprelişti şi zărim sclipirile argintii ale unui râu. Bărci răsturnate şi cadavre umflate plutesc pe suprafaţa apei, de la un mal la celălalt; stoluri întregi de păsări le privesc uluite.

Obuzele cad în urma noastră, aruncând în aer pământ şi trunchiuri retezate de copaci.

— Plutonul doi la râu, raportează Bătrânul în staţia radio.

— Traversaţi! vine brusc ordinul.

— Plutonul doi, după mine, porunceşte Bătrânul, indicându-ne podul.

Două bombardiere ruseşti de vânătoare zboară razant cu vârfurile copacilor. Răscolesc drumul cu tunul lor automat. Un puhoi de soldaţi sovietici vine dinspre câteva *datcha*[63] din spatele zidurilor arse ale colhozurilor. O turmă de porci înspăimântaţi aleargă în faţa lor guiţând, apoi se întoarce şi năvăleşte direct în mijlocul vâlvătăilor. Soldaţii şi civilii îşi ridică braţele în semn că nu sunt înarmaţi. Resemnaţi, păşesc prin noroiul până la genunchi, coboară dealul şi se îndreaptă spre noi în grup compact. Cei din faţă încetinesc pasul, dar sunt împinşi de cei din urmă. Se aşază în jurul tancurilor şi privesc prin fantele de observaţie, aşteptând încordaţi să vadă ce va fi cu ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să facem cu mulţimea asta din jurul nostru? întreabă Bătrânul.

Cu toţii au aerul unor oameni înfrânţi.

— Sunt neînarmaţi, spune hotărât Heide, jucându-se nervos cu mitraliera de pe botul tancului.

— Putem fi siguri? bombăne Porta, neîncrezător.

— Ce dracu’ să fac cu toată gloata? întreabă agitat Barcelona, prin staţia radio. Sunt atât de mulţi încât, dacă şi-ar pune mintea, ar putea lua tancurile la spinare şi ar pleca cu ele!

[63] *Datcha* – casă rusească de ţară, folosită în general drept casă de vacanţă (n.t.).

— Să ne păstrăm calmul, ordonă Bătrânul. Înainte de toate, trebuie să-i ţinem cât mai departe de vehicule! O singură mină magnetică, şi ne-au făcut felul!

— Rahaţi împuţiţi! Gunoaie! mormăie enervat Heide, lezat în onoarea sa de soldat. În Uniunea Sovietică, e caz de înaltă trădare dacă te predai!

— Da, se pare că indivizii ăştia n-au acceptat una dintre cele mai însemnate îndatoriri ale soldatului. Moartea pentru *Vaterland* este nobilă şi înălţătoare, rânjeşte Porta.

— *„Dulce et decorum est pro patria mori”*[64], citează Heide, semeţ.

Una dintre învechitele „râşniţe” ruseşti planează la mică distanţă deasupra soldaţilor care s-au predat. Zboară atât de aproape, încât se vede pilotul făcându-le semne ameninţătoare cu pumnul. Apoi avionul se înalţă, micşorându-se treptat; în curând, ajunge de dimensiunea unei insecte. Câteva minute mai târziu, distingem un uruit îndepărtat, după care o salvă de obuze explodează în mijlocul mulţimii de oameni, aruncând o bună parte dintre ei în apele râului.

Un grup de tancuri KW-2 şi T-34 trece prin lanurile de floarea-soarelui în formaţie desfăşurată în „vârf de lance”. Mitralierele lor scuipă rafale lungi de gloanţe în mulţimea de oameni. Tunurile bubuie. Din pământ ţâşnesc flăcări. Plouă, pur şi simplu, cu bucăţi sfârtecate de trupuri umane.

— Hai să-i distrugem odată pe nemernicii ăştia! rage furios Porta. Rahaţi ticăloşi!

— Plutonul doi! Toate vehiculele. Foc de voie! ordonă aspru Bătrânul.

— Obuz perforant, comand eu, şi culata se închide.

Obuzul loveşte pe cel mai apropiat KW-2, sfărâmându-i turela.

— *Vino, moarte, vino...* fredonează Legionarul în staţia radio.

Un Panzer-3 explodează în mii de bucăţi. Două Panzer-4 au aceeaşi soartă. Comandanţii tancurilor T-34 sunt destul

[64] „Este plăcut şi frumos să mori pentru patrie” (lb. latină) – vers din *Odele* lui Horaţiu (n.t.).

de inspiraţi să-şi concentreze focul asupra tancurilor uşoare, care sunt vulnerabile de la o distanţă mai mare.

Un fum dens şi înecăcios pătrunde în tancul nostru. Suntem acoperiţi cu totul de funingine; doar dinţii şi ochii nu ni s-au înnegrit.

Din ce în ce mai multe tancuri trec printre oamenii cuprinşi de panică, strivindu-i pe unii sub şenile. Războiul s-a transformat într-o orgie apocaliptică, şi omenirea a căzut pradă unei farse. Muniţia explodează în vehiculele arzânde; turele grele de zeci de tone sunt aruncate în aer şi cad pe pământ cu un zgomot violent.

Avioane blindate apar pe cer şi aruncă rachete asupra tancurilor ce dansează sarabanda morţii jos, pe pământ. În urma avioanelor blindate, vin avioanele de vânătoare ME-110 şi YAK. Bombardierele în picaj şi avioanele blindate dispar grăbite. Multe dintre ele nu reuşesc să scape şi se prăbuşesc, explodând printre tancuri.

În scurt timp, toţi cei care se adunaseră în jurul Tigerului au fost preschimbaţi într-o masă diformă şi însângerată, stâlciţi de obuze şi de şenilele tancurilor.

— Turela ora trei. T-34! ordonă încet Bătrânul.

Rotesc fulgerător turela şi iau linia de ochire pe T-34. Văd limpede cum obuzul pătrunde într-una din laturi, dar, spre uimirea noastră, monstrul îşi continuă drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Tun încărcat. Gata, spune maşinal Micuţul, având deja pregătit următorul obuz perforant cu vârful negru.

Oţelul se ciocneşte de oţel. Zăngăne şi trosneşte. Fumul se înalţă împrejurul nostru, iar interiorul tancului devine un adevărat iad.

Un alt obuz loveşte tancul T-34. O limbă lungă de flăcări se înalţă din turelă. Trei din cei patru membri ai echipajului sar de pe tanc şi se adăpostesc în spatele lui. Uniforma unuia dintre ei arde.

Heide trimite o rafală lungă de trasoare, dar tirul este prea scurt. Încep să alerge, şi gloanţele muşcă pământul în spatele lor.

— Încetează! izbucneşte violent Bătrânul. Să nu fim mai

ucigaşi decât trebuie!

Flăcări sângerii se ivesc din trapele tancului T-34 şi un fum negru, înecăcios se ridică spre cerul senin. Privim îngroziţi cum porneşte din nou şi se îndreaptă spre noi uruind, cu o viteză din ce în ce mai mare.

Răsucesc turela prin comandă manuală şi trimit trei obuze brizante către tancul care se apropie, dar fără să-l nimeresc.

— Cretinul ăla s-a săturat de viaţă? zbiară Porta, forţând cei şapte sute de cai-putere ai motorului până la ultima fărâmă de energie, astfel încât Tigerul pare să cabreze, şi saltă pe şenile.

Cu un urlet, Porta îl îndreaptă spre T-34, pentru a se ciocni cu el.

— Stop! strigă Bătrânul. Ai luat-o razna şi tu?

— Vezi-ţi de treabă! mârâie Porta, ca un lup turbat. Asta e o chestie de orgoliu între un conductor de tanc german şi unul rus. Coboară şi mergi pe jos dacă ţi-e frică. O să-i arăt eu handicapatului de unde-şi lua Moise berea!

Niciodată n-am luat linia de ochire atât de repede. Obuzul ţâşneşte din ţeava tunului cu trei mii cinci sute de metri pe secundă şi atinge marginea turelei tancului T-34. Scântei şi schije de oţel zboară ca nişte viespi întărâtate, dar obuzul perforant de 88 mm ricoşează vertical. Ca o uriaşă minge de vâlvătăi, tancul continuă să se îndrepte spre noi.

— E nebun, răcneşte Heide, ghemuindu-se sub staţia radio, sau e chiar diavolul în persoană!

Cu un trosnet violent, tancul T-34 izbeşte Tigerul. În câteva clipe, ne trezim învăluiţi într-o perdea de flăcări şi fum dens, negru.

— Înapoi! Înapoi! urlă *Oberleutnant* Löwe în laringofon. Aţi înnebunit?

Pentru o clipă, pare că bătălia s-a oprit să urmărească dementa confruntare dintre conductorul fanatic al tancului rusesc, cuprins de flăcări, şi cel al tancului nostru. Avem senzaţia că toţi cei care se află pe câmpul de luptă îşi ţin răsuflarea. Muniţia din T-34 poate exploda în orice secundă,

dezlănţuind o reacţie în lanţ de proporţii catastrofale.

Porta încearcă să smulgă Tigerul din încleştarea mortală a tancului inamic, dar acesta pare înlănţuit de noi. Ne urmăreşte.

— S-o ştergem înainte să-i explodeze muniţia şi motorina! strigă Heide, terorizat, deschizând trapa.

— Închideţi trapele! ordonă tăios Bătrânul. Nimeni nu părăseşte bordul fără ordinul meu.

— Ce dracu’ se întâmplă? întreabă preocupat Micuţul, lipindu-şi ochii de vizor.

— Mai tacă-ţi fleanca! rânjeşte Porta. Suntem gata să facem o călătorie la ceruri, împreună cu unul dintre ticăloşii vecinului.

Ne îneacă fumul şi suntem cuprinşi de accese violente de tuse. Căldura e insuportabilă. Flăcările aruncă prin fantele de observaţie o lumină ce pâlpâie fantomatic.

Porta înjură amarnic, încercând cu disperare să răsucească Tigerul.

Suntem însă încleştaţi fără scăpare. Metalul contorsionat geme şi cedează.

— Trimite-le o boabă, pentru numele lui Dumnezeu! zbiară Porta, furios. Aruncă-l de pe faţa pământului pe idiotul ăla comunist!

— Nu pot, bâigui eu, la capătul răbdării. Rahatul ăsta de tun trage pe deasupra lor!

— Încearcă şi-aşa! rage Porta. Şocul şi suflul l-ar putea termina pe avortonul ăsta.

— Obuz „S”! ordonă Bătrânul. Flacăra de la gura ţevii ar trebui să-i ardă hainele dementului de colo.

Proiectilul ţâşneşte din gura ţevii cu un zgomot asurzitor, care nu pare totuşi să-l impresioneze pe conductorul sinucigaş din T-34. Se încăpăţânează să forţeze tancul cuprins de flăcări.

Limbile de foc muşcă Tigerul.

— Ăsta gândeşte cu curul! zbiară Porta când vede burta imensului T-34 înălţându-se în faţa fantei de observaţie. Nu se poate să-l luăm cu noi.

— Drace, îmi sfărâmă tunul! urlu îngrozit, în timp ce gura

tunului e zdrobită cu un zgomot de metal contorsionat.

— S-a terminat şi cu tunul, spune Porta, apăsând pedala de acceleraţie cu atâta forţă, încât motorul începe să tuşească.

Tigerul năvăleşte atât de fioros, încât imensul T-34 bate în retragere. Ne croim drum înainte şi înapoi. Parcă ar exploda însuşi pământul. O perdea de flăcări ne acoperă, iar suflul ne smulge tot aerul din plămâni. Cablurile, radioul, toate instrumentele, muniţia ne zboară pe deasupra capului. Uleiul şi benzina se revarsă cu iuţeală din recipientele sparte. Totul arată ca şi cum ar fi trecut pe acolo zece diavoli dezlănţuiţi.

Sunt înţepenit între scaunul conductorului şi închizătorul tunului. Micuţul mă eliberează cu o rangă. Zac pe podea, gâtuit de spaimă, în timp ce inima încearcă să-mi sară din piept. Bătrânul îmi aruncă un extinctor. Începem toţi cinci să împrăştiem spuma peste flăcările ce valsează ca nişte fulgere în interiorul tancului.

— Înapoi! ordonă Bătrânul.

— Adică, afară şi puneţi umărul, răspunde laconic Porta. Motorul e sfărâmat.

— Ce-i cu radioul? întreabă Bătrânul.

— E ţăndări, mormăie bosumflat Heide.

— La dracu’! înjură Bătrânul. Poţi să pui puţin la punct motorul ăla ca să ne târâm înapoi?

— De ce nu, răspunde Porta, înfumurat, dar, în conformitate cu Regulamentul Armatei, nu mi-e permis! Reparaţiile capitale la tancurile Tiger trebuie efectuate numai de către personalul tehnic al armatei!

— Nu putem rămâne aici, izbucneşte Bătrânul.

— Nu, zău? E destulă linişte şi acum toţi vampirii ăia nenorociţi au tulit-o în altă parte să muşte beregăţi, rânjeşte Micuţul, privind în jurul său cu un aer satisfăcut.

— Fii atent, Porta, spune Bătrânul, încercând să fie diplomat. Poţi să repari motorul, dacă vrei. Nu-i stricat chiar aşa de rău. Noi o să te ajutăm şi-ţi vom da tot ce ai nevoie ca să restabileşti rahatul ăsta.

— Eu nu mă abat de la Regulamentul Armatei, spune

Porta cu încăpăţânare, apucând partea sa dintr-un cârnat, care circulă din mână-n mână. Nu mi-e permis decât să schimb bujiile şi uleiul. Cât despre cilindru, Joseph Porta, *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu, nu se va atinge de el. Orice tip cu scaun la cap ar face la fel.

— Dar e interzis să laşi tancul aici! zbiară Bătrânul, disperat.

— Atunci aruncă-l în aer, sugerează Porta. Doar pentru asta ni se pune încărcătura explozivă în turelă[65].

— Ştii al dracului de bine, se răsteşte Bătrânul, roşu ca un curcan, că vehiculul nu poate fi distrus decât dacă e complet stricat şi nu mai poate fi dus înapoi.

Porta se întinde cât e de lung şi-şi aprinde o ţigară, fără să ţină cont de pericolul unui incendiu din pricina motorinei ce bălteşte peste tot.

— Treziţi-mă când apare un remorcher care să ne poată căra.

— Închide pliscul! strigă furios Micuţul. Haideţi să vedem ce are motorul. Toată lumea afară!

Porta se plimbă fără grijă pe lângă tanc, cântând domol:

Es geht alles vorüber
Es geht alles vorbei...

Puţin mai târziu, se lungeşte pe iarbă, alături de Bătrânul.

— Cred că jumătate din şenilă a ajuns la Moscova până acum. Două din cele patru roţi au zburat la dracu', iar tunul se leagănă ca un mădular bleg.

— Pe toţi dracii! înjură cu sete Bătrânul. Dacă distrugem tancul, o să fim duşi în faţa Curţii Marţiale. Unul dintre voi trebuie să plece după un vehicul de salvare.

— Am eu o idee, cotcodăceşte Micuţul, ridicând mâna. Nici chiar un psihopat ticălos nu s-ar fi gândit la ceva mai bun!

— Sfântă Născătoare, oftează Porta. Tu şi ideile tale!

[65] Dispozitiv de siguranţă cu caracteristici tehnice secrete pentru autodistrugerea vehiculelor, evitându-se astfel ca acestea să cadă în mâna inamicului (n.t.).

Mereu ne alegem cu pielea tăbăcită din cauza lor.

— S-auzim, ordonă Bătrânul, dornic să accepte orice plan, oricât de nebunesc, numai să scăpăm din locurile astea.

— Acolo, după stejarii ăia înalţi, explică Micuţul, e o rablă de tanc T-34/85. Tâmpiţii dinăuntru sunt morţi de frică şi trag cu ochiul prin fanta de observaţie ca nişte şefi de trib indian pe câmpul de luptă. Ce-ar fi să dăm o fugă şi să le propunem să ne arunce tancul în aer? După ce o să fie terminat complet, nimeni nu va mai putea pretinde că l-am abandonat.

— Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, protestează Heide, şocat. Ăsta ar fi cel mai mare act de sabotaj. Vei plăti cu capul, Micuţule. Eşti complet cretin!

— Julius, cel prost ca o baligă! comentează Micuţul, batjocoritor. Dacă *Führerul* tău are tot atâta gunoi în cap ca şi tine, atunci ne îndreptăm spre cea mai mare înfrângere din istoria lumii!

— Nu e chiar aşa tâmpită ideea, e de părere Bătrânul, îngândurat, privind cum din T-34 se iţeşte pe marginea turelei un cap cu o cască din piele.

— Nu trebuie decât să fâlfâi steagul alb, spune Micuţul, optimist, ca să le intre bine în tărtăcuţă că nu vrem decât să stăm puţin de vorbă cu ei.

— În general, pare o nebunie, spune Bătrânul, dar e totuşi o şansă. Ăia patru vor primi o medalie pentru distrugerea unui Tiger, iar noi scăpăm de Curtea Marţială. Dar de ce dracu' n-au tras în noi până acum?

— Păi, e limpede, rânjeşte larg Porta. Le-au dispărut şenilele, exact ca şi nouă. Nu se pot mişca. Şi nici tunurile noastre stricate nu le pot vedea din cotlonul lor. Dacă nu ne nimeresc cu primul obuz, le e teamă că o să-i facem fărâme înainte de a se scărpina în fund.

— La dracu' cu toate astea! cedează Bătrânul. Hai să încercăm!

Micuţul flutură plin de entuziasm steagul alb. În scurt timp, din trapa turelei imensului T-34 se iveşte încet un alt steag alb.

— Fir-aş al naibii! strigă Bătrânul, uimit. Vor să se joace cu noi!

— Mă simt penibil, ca un câine de jidan care miroase un arab în cur, protestează Heide, plin de obidă. Nu trebuie să stai de vorbă cu *Untermenschen.* Trebuie să-i distrugi. Aşa a spus chiar *Führerul.*

— Du-te şi boceşte după un copac, îl povăţuieşte cu dispreţ Micuţul, fluturând şi mai entuziast steagul alb.

— Daţi încoace ce-a mai rămas din coniac şi din cârnaţi, pretinde Porta, practic. O să mă duc să le pun cutia sub nas. Continuă să fluturi steagul, Micuţule. Şi fără prostii, Julius!

Porta porneşte cu coniacul şi cârnaţii la subsuoară înspre tancul T-34 verde, ascuns pe jumătate între stejari.

Un sergent înalt şi slab, cu o barbă mare, roşie, sare din tanc şi se apropie precaut de Porta.

Soarele sclipeşte pe lentilele binoclului îndreptat către noi şi trimite înapoi licăririle propriilor noastre binocluri aţintite spre T-34. Porta şi roşcovanul se întâlnesc la jumătatea drumului. Ezitând, îşi dau mâna cu suspiciune reţinută. Porta îi oferă sticla de coniac şi taie o bucată de cârnat. Sergentul scoate din buzunar o sticlă de votcă. Fac schimb de sticle. După câteva înghiţituri straşnice, ajung să se îmbrăţişeze şi să se pupe pe obraji. După ce mai trag câte-o duşcă din sticle, se îndreaptă spre noi, râzând cu poftă.

— Pacea a devenit acum realitate, rânjeşte Micuţul, triumfător. Mă doare în cur de spurcăciunea asta de război mondial!

— Sergent Grigori Poleşaiev, din Brigada Blindate de Gardă, îl prezintă Porta cu un gest larg, făcându-l aproape să se prăbuşească.

Îl salutăm reţinuţi pe sergentul cu favoriţi stufoşi şi ochi negri, care arată ca dracul în persoană.

Porta îi explică modul de funcţionare a tancului, fără să-i ascundă nimic. Totul e verificat. Rusul cu înfăţişare de sălbatic îşi arată admiraţia făţişă pentru echipamentul nostru şi admite că-i pare rău că nemţii nu sunt ruşi.

— Cu o maşinărie ca asta, noi am fi ajuns până acum şi la Paris, şi la Londra, declară el.

În scurt timp, ni se alătură şi ceilalţi trei membri ai echipajului din T-34. Ne aşezăm pe miriştea arsă, împărţim tot ce avem şi vorbim despre vremurile de pace şi despre femei. Porta le explică reţeta preparării omletei cu caviar şi a stridiilor cu şampanie.

I-am părăsit în zorii zilei, după ce am urmărit din adăpostul tancului T-34 cum a fost distrus Tigerul.

L-au căptuşit cu cinci proiectile până să ia foc. Apoi i-am ajutat să repare şenilele stricate ale tancului lor.

„Dasfidania!”, ne strigă ei în timp ce dispărem printre copaci. Când ne afundăm în pădure, auzim răgetul motorului Otto. Zgomotul lui se stinge treptat în depărtare.

— Să sperăm că nu vor da peste vreo arătare de neamţ care să le găurească fundul, spune Porta.

Ne aşezăm pe un trunchi de copac şi privim visători peste întinderea lacului. Heide e morocănos şi refuză să ne vorbească.

Jurământul soldatului S.S.

În faţa lui Dumnezeu, jur supunere absolută lui Adolf Hitler, comandantul suprem al Armatei Germane, şi superiorilor numiţi de el. Jur să fiu un soldat curajos şi fidel, şi sunt gata să-mi dau viaţa ca să respect acest jurământ.

SVEN HASSEL

Sven Hassel, pe numele său adevărat Sven Pederse, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori. În 1937, Hassel s-a înrolat ca voluntar în armata germană. După un an, el a încercat să scape. „Am fost pur şi simplu epuizat. Nu m-am întors la unitatea mea, după o scurtă plecare. Au numit-o dezertare. Am fost transferat la Sonderabteilung, o unitate penală condusă de criminali şi disidenţi".

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat şi doi ani mai târziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen. La început a lucrat într-o fabrică de maşini, dar soţia sa l-a încurajat să scrie despre experienţele sale din război. Prima lui carte „Legiunea blestemaţilor" a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepţie şi o adevărată experienţă de viaţă. Autorul şi-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranţa că generaţiile tinere îşi vor dedica existenţa salvării oamenilor, şi nu distrugerii lor.